

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY ÇOKSATANI

MADLINE
SHEEHAN

Ulasılmaz

TEGEN & CAGE

M A D E L I N E
S H E E H A N

Ulasulmaz
s

Ulaşılmaz

Orijinal İsmi: *Unattainable*

Yazar: Madeline Sheehan

Çeviri: Sinem Nur Uyanık

Yayın Yönetmeni: Sidem Zelal Edin

Editör: İpek Nur Türker

Kapak Çizimi: Gamze Tarımcıoğlu

1. Baskı: Aralık 2024

ISBN: 978-625-95487-0-8

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Madeline Sheehan © Lapis Yayınları Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Eserin Türkçe yayım hakkı, Kayı Literary Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Baskı ve Cilt:

EGEM BASIM YAYIN SAN. ve TİC. LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Mrk.

Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 43624

Yayımlayan:

Lapis Yayıncılık

Tevfik Bey Mah. Eravutmuş Sk.

Menekşe Ap. Sitesi No:10B

Küçükçekmece/İstanbul

Sertifika No: 76985

M A D E L I N E
S H E E H A N

Ulasulmaz

TEGEN & CAGE

Çeviri:
Sinem Nur Uyanık

LAPIS

Dayanılmaz aşka ithaf edilmiştir.

Önsöz

*Taze ve nazik bir öpücük
Çalınmış bir gecedeki mutluluk
Bir kız, bir erkek
Biraz dert, biraz neşe
Anılar böyle doğar işte...
– Dean Martin*

Onu, başımın püsküllü belasını gördüğüm ilk anı hep hatırlayacağım. Ben sekiz yaşındaydım, o ise on bir yaşındaydı; uzun boylu, sarışın, koyu kahverengi gözlüydü ve gülümsediğinde gamzeleri ortaya çıkıyordu.

En önemlisi, bana karşı çok tatlıydı. Kimse benimle ilgilenmezken o ilgilenirdi.

“Hey,” dedi yanıma doğru eğilip gülümseyerek. Ben de ona gülümsedim. Annem beni kulübe getirmeye başladığından beri gördüğüm ilk çocuktü. Benden sadece birkaç yaş büyük görünüyordu ve çok tatlıydı. “Adın ne?” diye sordu.

“Tegen Louise Matthews,” dedim oyuncak ayımın kucğından kaptığım çay fincanını ona uzatarak. “Bize katılabilirsin,” diye devam ettim peluş hayvanlardan oluşan çemberimi işaret ederek.

“Tegen Louise Matthews ile bir çay partisi,” dedi gülümsemesi daha da genişleyerek. “Çok isterim.” Yanıma yerleştü ve bağdaş kurdu. “Bir takma adın var mı Tegen?” diye sordu. “Yoksa sadece Tegen mısın?”

“Sadece Tegen,” dedim çaydanlığımlı kaldırıp ona bol miktarda görünmez çay doldururken. Kendi fincanımı doldurmayı bitirdiğimde onu dudaklarıma doğru götürdüm.

“Bekle,” dedi. “Şerefede demeyi unuttun.”

Burnumu kırıştırdım. “Şerefede mi?”

“Evet, çay fincanınla. Küçük kız kardeşim çay içmeden önce bana

hep 'şeref'e yaptırır. Bak şöyle." Plastik fincanını hafifçe benimkiyle tokuşturdu. "Şeref," dedi fincanına bakarak ve sonra tekrar bana döndü. "...Teacup," diye bitirdi sırtarak.

"Ne?"

"Teacup," diye tekrarladı. "Sana böyle sesleneceğim. Çay fincanıyla çay partisi yapmayı seven Tegen adında bir kıza başka ne lakap takabilirsin ki?" Kaşlarını çatı. "Tabii hoşuna gitmediyse başka."

Gözlerim kocaman açıldı. "Hayır!" diye bağırdım heyecanla. "Daha önce hiç lakabım olmamıştı ve buna bayıldım!"

"O zaman anlaştık," dedi boştaki elini uzatarak. "Memnun oldum, Teacup. Benim adım Cage."

O noktadan sonra genç yaşına rağmen hayatıma düzenli ve aktif olarak katılan tek erkek figürüydü.

Ama sekiz yaş duyguları zamanla on iki yaş duygularına, on iki yaş duyguları da on dört yaş duygularına dönüşmüştü.

Büyüdükçe onu daha çok sevmeye başlamıştım, ta ki artık onu hayatımdaki tek istikrarlı figür olarak görmek yerine, zaman zaman deliliğe varan bir yoğunlukla sevmeye başlayana kadar.

Derler ki; dikkatli olunmazsa aşk, insanı öldürme potansiyeline sahiptir.

Ben dikkatli değildim. Bu aşkın kontrolsüz bir şekilde çiçek açmasına izin vermiştim, ta ki tam bir çiçek formuna ulaşana, içimde patlayana ve gidecek hiçbir yeri kalmayana kadar.

Onun için aynı şey geçerli değildi. Cage büyüdükçe daha da değişmişti.

Eskiden olduğu o tatlı, şefkatli çocuk gitmiş, yerine hayatım boyunca tanıdığım en ukala, en bencil, en çıkarıcı, en egoist, en narsist ve en ahlaksız orospu çocuğu gelmişti.

Geriye dönüp düşündüğümde muhtemelen bu yüzden ona daha da âşık olmuştum.

Kızlar bazen böyle aptaldırlar. Asla sahip olamayacakları şeylere âşık olurlar; dokunulmaz olana, görünüşte hayattan daha büyük olana, ulaşılmaz olana.

* (İng.) Çay fincanı. (ç.n.)

Ama bu aptallığımda yalnız değildim.

Cage'in yolunun kesiştiği neredeyse her kadın, anında büyük bir aptallık kovanının içine düşüyordu. Genç, yaşlı ve bu ikisinin arasında kalan her kimse fark etmezdi. Gülümsemesini gördükleri, viski kadar yumuşak ses tonunu duydukları, akıcı hareketlerini izledikleri anda aptallaşıyorlardı.

Zaman geçtikçe karşılıksız ve gidecek hiçbir yeri olmayan duygularım iltihaplanmaya ve çürümeye başlamıştı. Daha fazla dayanamayıp meseleyi kendi ellerime almaya karar vermiştim.

Ve gerçekten çok aptalca bir şey yapmıştım.

Vücudum yanarken dudağımı ısırdım ve onun sert girişine uyum sağlamaya çalıştım.

"Kahretsin, çok sıkıysın," diye mırıldandı Cage sarhoş bir şekilde, içimden neredeyse sonuna kadar çıkarken. Ne kadar karşı koysam da hareketleri canımı yakıyordu ve dudaklarımdan bir inilti kaçmıştı.

Hissettiğim dehşete rağmen vücudum yavaş yavaş uyum sağlıyordu.

İçimden ıslak bir sıcaklık akıyordu ve tekrar içime girdiğinde bu sefer acı yoktu, sadece hafif bir rahatsızlık hissi vardı.

"Siktiiiiir," diye inledi kalçalarını yavaşça yukarı aşağı oynatırken. Bu midemin yepyeni bir duyguyla altüst olmasına neden olan bir hareketti. İyi bir duyguyla... Cage ve benim aramda gerçekte neler olduğunu unutturan, bunun planladığım gibi gideceğini düşündürerek beni kandıran bir duygu. Cage'e bekâretimi verecektim ve bu, onun için doğru kızın ben olduğumu anlamasını sağlayacaktı. Hiç kimse onu benden daha fazla sevemezdi.

Elini saçlarımdan arasına daldırıp bir tutamını sıkıca kavrarken diğer eli de kalçamı sıkıca kavrıyordu. Yüzü boynumun kıvrımına düştüğünde başımı çevirdim; ona bakmaya çalışıyordum, onu görmek istiyordum, duygularımın karşılık bulduğunu teyit etmek istiyordum ama saçımdaki tutuşu sıkılaştırmıştı ve beni yerimde tutuyordu.

Sonra kalçalarını geri çekti.

Tekrar içime girdiğinde nefesim kesilmişti. Vücutlarımız birbirine çarptığında nefesim geri geldi ve...

Geri çekildi ve tekrar içime çarptı.

“Kahretsin, Teacup,” diye mırıldandı hızını artırarak. “Her şeyi hissedebiliyorum. Amin lanet olası bir mengene gibi.”

Ses tonuna bakılırsa bu kesinlikle iyi bir şeydi.

Ve aptalca bir şekilde Cage’in beni bu geceden sonra da isteyeceğine inanmama neden olmuştu.

“Çok iyi, bebeğim,” diye nefes aldı tenime karşı, vücudu tekrar tekrar benimkiyle buluşurken hareketleri gittikçe hızlandı. Hem fiziksel hem de duygusal olarak içimde olup bitenlerin hücumuna karşı nefesimi tuttum.

Cage artık her yerdeydi. İçimde, bedenimde ve kalbimde. Garip ve rahatsız ediciydi. Ne yapıyor olmam gerektiğinden emin değildim ama bunun gerçekten bir önemi yoktu. Çünkü o Cage’di ve ben, bendim. Bunu çok uzun zamandır istiyordum; onu hatırlayabildiğim kadar uzun zamandır arzuluyordum. Bu yüzden garip ve rahatsız edici olmak, sonunda her zaman istediğim şeye sahip olmak için ödenecek küçük bir bedeldi.

Her şey başladığı hızla bitmişti. Cage içimden çıkmıştı ve inliyordu, vücudu üstümde sarsılırken karnımda bir ıslaklık hissettiğimde bittiğini anladım.

Üzerimden yuvarlanması, kendi tarafına dönmesi, derin nefesler alıp vermesi sadece bir dakika sürmüştü.

Ve sonra horlamaya başlamıştı.

“Cage?” diye fısıldadım.

Karnımda bıraktığı şey kurumaya başlayıp vücudumdaki minik tüyleri sertleştirip çekinceye kadar ne yapacağımı bilemeden, kalbim küt küt atarak birkaç dakika boyunca kıpırdamadan yattım.

Yüzümü buruşturarak yataktan kalktım. Ağrım vardı ve nabzımın bacaklarımın arasında attığını hissediyordum; sert adımlarla banyoya doğru yürüdüm ardından kapıyı arkamdan kapattım. Sertçe yutkunarak kendime baktım.

İğrençti.

Yalnızca göğsümden leğen kemiğime kadar yarı kurumuş meniyle kaplı değildim, aynı zamanda kendi kanım da uyluklarımın iç kısmına bulaşmıştı.

İşte o zaman beni hiç öpmediğini fark etmiştim.

Bu da bir zamanlar olduğum o kızı öldürmüştü. Beni kırılmış, sıkışmış, ilerleyemez bir halde bırakmıştı ve kaç yıl geçerse geçsin ondan vazgeçememişim.

Konu Cage West'e geldiğinde çok fazla hatam, sayısız pişmanlığım vardı. Eğer geçmişim bir insan olsaydı o orospu çocuğunun boğazını sıkar, kışını Başlangıç Sokağı'na sürükler ve onu eşek sudan gelinceye kadar dövdükten sonra dövülmüş, parçalanmış bedeninin üzerinde durur ve şöyle derdim:

“Seni aptal kaltak. Seni cahil, aptal kaltak. Aşk, lanet olası bir cevap değildir. Canını yakmadığı zamandan çok yaktığı zamanlar vardır, kolay olmaktan ziyade zordur; emek, cesaret ve azim gerektirir.”

En önemlisi -benim en çok vurgulamak istediğim şey- aşkın hiçbir şeyi çözmediğiydi. Aşk kırık bir kalbi iyileştiremez ve kesinlikle insanları değiştirmezdi.

Ama aşk ipi ne kadar eski, ne kadar dayanıksız, ne kadar yıpranmış olursa olsun sizi sevdiğiniz insanlara bağlı tutardı.

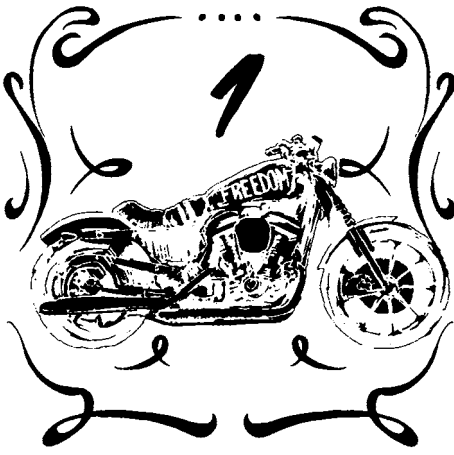
Ve ben de sonsuza dek Cage'e bağlı kalmıştım.

Yapabilseydim bunu değiştirir miydim? Kahretsin ki evet, değiştirirdim.

Ama ailelerimizi ya da kime âşık olacağımızı seçme şansımız yok ve hepimizin taşınması gereken yükler var; hikâyelerimiz, aşklarımız ve kayıplarımız.

Ve bu benimki.

Yani aslında bizimki.

“Ya o lanet şeye cevap verirsin ya da onu pencereden atarım, Tegen.”

Uykulu bir şekilde gözlerimi kırıştırdım ve neden bahsettiğini merak ederek benden birkaç santim ötede duran öfkeli yüze odaklandım.

“Defol git,” diye mırıldandım yüzümü yastığıma dönerek. “Daha sabah olmadı.”

Bu sefer telefonum komodinin üzerinde hem çalmaya hem de titremeye başlayınca telefonumu yüksek sesle ve net bir şekilde duymuştum.

“Tegen! Bu arka arkaya dördüncü arama!”

“Kahretsin!” Yastığıma doğru bağırdım. “Sızlanmayı bırak ve cevap ver!”

“Veremem!” diye bağırdı. “Arayan lanet olası annen!”

Telefon çalmayı kestiğinde öfkeli bir şekilde iç geçirdiğini duydum.

Telefonum neredeyse anında tekrar çalmaya başlamıştı.

“TEGEN, CEVA...”

Küfrederek ayağa fırladım, yastığıma kaptığım gibi havaya kaldırdım ardından suratına indirdim.

“Kapa çeneni,” diye tısladım, telefonuma uzanmaya başlamıştım bile.

Cevapla tuşuna basarak telefonu kulağıma götürdüm. “Alo!” diye bağırdım.

“Tegen?”

“Anne?” Anında kendimi kötü hissederek iç çektim. “Her şey yolunda mı? Hava daha aydınlanmadı bile.”

“Biliyorum,” dedi. “Sadece... Bu uzun hafta sonu için plan yapmadan önce seni yakalamak istedim. Belki birkaç günlüğüne eve gelebilirsin diye düşündüm.”

Uzarak avucumun içiyle gözlerimi ovuştururken iç çektim.

“Hawk eve geliyor, değil mi?”

Cehennem Atlıları Motosiklet Kulübü’nün ömürlük üyesi James Hawk Young, yarı erkek kardeşim Christopher Kelley’nin babasıydı. Christopher dört yaşındaydı ve benden neredeyse yirmi yaş küçüktü. Koyu kızıl saçlarına, yeşil gözlerine ve çillerine rağmen -İrlandalı annemizin ikimize de verdiği özellikler- tıpkı son derece yakışıklı babasına benziyordu. Düşünceli gözlerine ve dudaklarının keskin çizgilerine kadar.

“Evet,” dedi usulca. “Ve ben hazır değilim. Ben sadece... Jase’le ilgili uğraşmam gereken yeterince şey var. Lütfen eve gel, Tegen.”

İşte sorun da buradaydı. Hawk ne kadar yakışıklı olursa olsun annemin ona hiç ilgisi yoktu. Christopher’ı birkaç günlüğüne ona vermek için kısa bir görüşmeye bile katlanamıyordu. Herhangi biri, yarı erkek kardeşimi babasına teslim etmek ve onun yokluğunda annemi rahatlatmak için San Francisco, Kaliforniya’dan Miles City, Montana’ya kadar seyahat etmemin biraz aşırı olduğu düşünebilirdi ama aslında değildi. Annemin başına gelenlerden sonra değildi.

Christopher’a neredeyse dokuz aylık hamileyken annem, erkek arkadaşının karısı tarafından başından vurulmuştu. Hawk’ın karısı değil, Hawk evli değildi ama Cehennem Atlıları’nın bir diğer üyesi olan Jason Jase Brady öyleydi.

Aslında annem, Jase’le tanıştığında hâlâ babamla evliydi.

Annem Dorothy Kelley, on beş yaşında hamile kalmış, on altı yaşında doğum yapmıştı. Büyükanнем ve büyükbabam tarafın-

dan babamla evlenmeye zorlanmıştı. Kamyon şoförü olan babam nadiren evde olurdu. Evde olduğunda da televizyon ve birayla annem ve benden daha çok ilgilenirdi. Ben dört yaşındayken annem, Jase ile tanışmıştı.

Jase'e neredeyse anında âşık olmuştu, evli ve üç çocuk sahibi olmasını ilk başta umursamamıştı çünkü önünde sonunda karısını terk edeceğini düşünüyordu.

Öyle bir şey olmamıştı ama annem dayanmaya devam etti. Cehennem Atlıları Kulüp Evi'nde çalışıyor, çocukların arkasını topluyor, onlara yemek pişiriyor ve çamaşırlarını yıkıyordu; bunun sayesinde Jase ile olan ilişkisini mümkün olduğunca gizli bir şekilde sürdürebilmişti.

Sonunda annem, babamı terk etti; o da kamyonetine atlayıp Miles City'den ayrıldı ve bir daha geri dönmedi. Annem, büyü-kannem ve büyükbabamla bağlarını koparmıştı. Jase hem annemi hem de beni şehirde bir apartman dairesine yerleştirmişti; bir ön kapısı, araba yolu ve arka bahçesi olan dört daireli güzel bir siteydi ve her şey eskisi gibi devam ediyordu.

Bundan nefret ediyordum. Asla gerçekten onun olmayacak, geceleri her zaman evine, karısına ve çocuklarına giden, annemi yalnız ve genellikle onun için ağlarken bırakan bir adam için tüm hayatını bir kenara atmasını izlemekten nefret ediyordum. Onu ne kadar severse sevsin, Jase karısını terk etmezse asla bir kulüp fahişesinden daha fazlası olarak görülmeyeceğini bilerek yine de onu yanında kalmıştı.

İşte bu şekilde büyümüştüm. *Bir kulüp fahişesinin babasız çocuğu olarak...*

Bana göre annemin onu gerçekten sevmeyen bir adama hizmet etmesini izleyerek. Yalan söyleyen, aldatan ve büyük olasılıkla hayatları boyunca birilerini öldüren suçlu motorcularla dolu bir kulüp için kışını yırtarak çalışmasını izleyerek... Hepsi bu kadardı. Başka kimsem yoktu, yardım isteyebileceğim başka bir ailem yoktu.

Lise mezuniyetimin ertesi günü kulüp hayatından ve onun

gerektirdiği her şeyden uzaklaşmak için çaresizce Miles City'den ayrılmıştım. San Francisco Üniversitesi'ne tam burslu girmiş ve küçük bir gazetede staj yapmaya başlamıştım, geri dönmek gibi bir planım asla yoktu.

Miles City'den ayrıldıktan sonra hayatım boyunca beni tanımlayan o görünümünden kurtulmaya fazlasıyla hazırdım; diş telleri, gözlükler, bana iki beden büyük gelen ikinci el kıyafetler ve herhangi bir şekilde düzeltilmesi bir buçuk gün süren çalı gibi kızıl buklelerden oluşan o görünümünden.

Üniversitedeki ilk arkadaşlarımdan biri olan ve Kuzey Kaliforniya'da bir komünde* büyümüş gerçek bir hippie olan Grace, beni kanatları altına almış ve kendi deyimiyse biraz çılginlaştırmıştı. Artık ne gözlüklerim ne de diş tellerim vardı, çılgin saçlarımdan rastahâline gelmekten başka seçeneği yoktu ve vücudum lanet olası bir sanat eseriymiş. Dövmelerimin hepsini seviyordum; renkli, büyük ve iç içe geçmişlerdi. Her iki kolumu, sırtımı, göğsümü, karnımı, üst bacağımın her ikisini kaplıyorlardı ve *piercing*'lerim... Eh, kararsızdım. Kulaklarımdaki delikleri sık sık biraz daha genişletmenin yanı sıra taktığım *piercing*'leri de değiştiriyordum çünkü arada sırada biraz değişiklik yapmak hoşuma gidiyordu.

San Francisco'da kimse bana ikinci kez bakmıyordu ve bunu sevmiştim. Montana'ya dönmem için hiçbir neden yoktu.

Durumun benim için böyle olmaması dışında tabii. Miles City ve onun krom ve deri kokulu suçlularından oluşan kafası kıyak çetesiyle tüm bağlarımı koparmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım gitmeme izin vermiyorlardı.

Annem vurulduktan sonra Jase'in karısı yargılanmış, hüküm giymiş ve hapse gönderilmişti. Annem hayatta kalmıştı elbette ama aldığı hasar yıkıcıydı. Hafızası zarar görmüştü. İlk başlarda hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Sonra yavaş yavaş hafızası geri gelmeye başlamıştı.

Çocukluğunu, ailesini ve eski arkadaşlarını hatırlıyordu hatta babamı ve sonunda beni bile hatırlamıştı.

* Ortaklaşma ve paylaşma çerçevesinde, oluşturdıkları belirli değerler doğrultusunda yaşamayı tercih eden ve belirli sayıda üyesi bulunan bir topluluk. (e.n.)

Sonra bu ilerleme pat diye durdu. Benimle ilgili son anısı, çocukken yürümeye başlayan bir hâlimdi.

Tüm çocukluğum, gençlik yıllarım, Jase'le tanışması ve babamdan ayrılması, Cehennem Atlıları Motosiklet Kulübü'ne adanmış uzun yıllar... Hepsi gitmişti. Görünüşe göre sonsuza kadar.

Hawk tüm bunların neresinde miydi?

Anlaşıldığı kadarıyla annem, zaten berbat olan aşk üçgeninin ortasında, Jase'den bulamadığı teselli için Hawk'a yönelmişti.

Bunu kimse bilmiyordu.

Annem vurulduktan sonra Hawk öfkeyle hastaneye gelmişti. Jase'in ağzını burnunu kırmıştı. Bu sırada da annemle onun hakkındaki baklayı ağzından çıkarmıştı; bu da onun Christopher'ın gerçek babası olduğu gerçeğini kabaca gün ışığına çıkarmıştı.

Ve şimdi annem hâlâ ikisini de hatırlamıyordu. Ona göre Jase, sadece onu rahat bırakmayı reddeden zavallı, kırgın bir adam ve onu vuran deli kadının kocasıydı. Hawk da hamile kaldığını ya da taşıdığını hatırlamadığı çocuğunun babasıydı.

Bana gelince çok zordu. Benim adıma çok fazla açıklama vardı, yeni yürümeye başladığım yıllardan sonraki zamanla ilgili bir şeyler hatırlayacağı umuduyla her yıl her şeyi yeniden anlatıyordum. Annem çok gözyaşı dökmüş ama sonunda hayatının yirmi yılını unuttuğunu ve benim artık onun bebeği değil, yetişkin bir kadın olduğum gerçeğini kabul etmişti.

Christopher'a gelince onu hemen sevmişti çünkü onu hatırlamıyordu. Christopher ona yeni doğmuş bir bebek olarak gelmişti. Tanıdık kızıl saçları, yeşil gözleri ve soluk teni de ona yardımcı olmuştu.

Ki tüm bunlar müthişti, süperdi hatta harikaydı ama annem beni hatırlamıyordu ve ben bunu kabullenemiyordum.

Kendimi yalnız hissediyordum. Bir bakıma öksüz kalmıştım.

Bu yüzden Jase ve Hawk'ın yanı sıra Cehennem Atlıları Motosiklet Kulübü'nün tamamını ve onların entrikalara olan ilgisini suçlamıştım.

Annemin kafası her ne kadar karışık olsa da kulüple tüm bağ-

ları koparmaya çalışmıştı ama Hawk'ın Christopher'ın babası olması işini zorlaştırıyordu. Annemin yakın olduğu, kulüple ilişkisi olan birkaç kadın da onun uzaklaşmasına izin vermiyordu. Annemin itirazlarına rağmen onu ziyarete gelmeye ve düzenli aralıklarla aramaya devam ediyorlardı.

Ayrıca herhangi bir anıyı tetiklemeye yardımcı olacağı umuyla Jase ya da Hawk ile vakit geçirmesi için ona baskı yapıyorlardı.

Yani evet, ziyaretlerimi Hawk'ın eve dönüş tarihleriyle aynı zamana denk getiriyordum. Çoğunlukla yoldaydı ama döndüğünde oğlunu bir an önce görmek istiyordu ve annemi rahatsız etmeden bunun gerçekleşmesini sağlamak benim görevimdi.

“Bugün hava yollarını arayacağım,” dedim ona. “İşten birkaç gün izin alabilirim.”

“Teşekkür ederim, bebeğim,” diye fısıldadı ağlamaklı bir sesle. Gözlerimin dolduğunu hissettim.

“Yakında görüşürüz,” dedim aceleyle, ikimiz de gözyaşlarına boğulmadan önce telefonu kapatmam gerekiyordu. Ne kadar ilerleme kaydetmiş olursa olsun beni bir yetişkin olarak düşünmek onun için hâlâ zordu ve onu ağlarken görmek, ağladığını duymak da benim için zordu.

O benim annemdi. Sahip olduğum tek ebeveyn, hayatım boyunca beni seven tek kişiydi. Onun için her şeyi yapardım, buna kendimi perişan etmek de dâhildi.

Telefonu kapattıktan sonra cep telefonumu isteksizce odanın öbür ucuna fırlattım, acınası bir şekilde kirli çamaşır sepetinin içine düşmüştü.

“Siktir,” diye mırıldandım. “Siktir.”

“Siktir demişken,” dedi yanımdaki adam. “Ve zaten çıplak olduğunu hesaba katınca...”

Ona bir göz attım.

ZZ.

Cehennem Atlıları Kulübü'nden bir motorcu daha... Yani sayılırdı. Kulüpte, başkan Deuce West dışında kimseyle iletişim

kurmuyordu; annemin vurulduğu sıralarda Deuce'un küçük, uka-
la kışlı sürtük kızı Danny'nin onu başka bir Atlı olan Ripper'la
aldatmasından ve kalbini kırmasından beri Miles City'ye adını
atmamıştı.

Deuce'un çocukları bu konuda iyiydi... *Kalp kırma konusunda.*

Anneleri kim olursa olsun tüm West çocukları aynı görünü-
yordu. Cage, Danny ve Ivy... Hepsi sarışındı ve aynı gamzeli gü-
lümsemeye sahipti. Kızlara geniş, iri, bebek mavisi gözler ve
dolgun dudaklar bahşedilmişti ve Cage... Iyy!

Çok güzeldi ve pisliğin tekiydi.

Babasının oğlu.

Deuce'a gelince elli eyaletteki tüm sarı saçlı, mavi gözlü ve
gamzeli güzellik kraliçeleri onun çocuğu olsaydı hiç şaşırmazdım.

Vücudum ve görünüşüm benim için her zaman hassas bir nokta
olacaktı. Gülünç derecede sıskaydım; zarif bir süper model gibi de-
ğil de yeni doğmuş bir tay gibi garip, her yerim dirseklerim ve diz-
lerim gibi kemikliydi. Küçük göğüslerim vardı ve kalçalarım yoktu;
köprücük kemiğim dışarı fırlıyordu, kalça kemiklerim de öyle.

Hâlâ soluk tenli, kızıl saçlı ve çilliydim.

Ve her zaman -her ne kadar aynaya baktığımda eskisi kadar
çirkin birini görmesem bile- kimsenin istemediğı o aptal ve çirkin
küçük kız olacaktım.

Ama her neyse, asla güzel olamayacağım gerçeğini uzun zaman
önce kabullenmiştim.

Annemin yaralanmasından sonra ikinci sınıfa başlamak için
tam zamanında San Francisco'ya dönmüştüm. ZZ güz dönemi
başladıktan iki ay sonra boş zamanlarında kalacak bir yer ararken
ortaya çıkmıştı. Atlılar'dan başka kimsesi yoktu. Babası, Deuce'un
ömürlük arkadaşlarından biriydi ama ZZ on iki yaşındayken öl-
müştü. Deuce ona babalık yapmıştı ve ZZ de kendi babasının
açtığı yoldan hayata atılmıştı. ZZ yirmi yaşındayken annesi, vü-
cudu kanser yüzünden harap olmuş bir şekilde vefat etmişti. Miles
City'ye dönmek ve Danny ya da Ripper'ı görmek istemediğı için
Deuce'un yardımıyla benim izimi sürmüştü.

Deuce'dan ne kadar nefret etmek istesem de edemiyordum. San Francisco Üniversitesi'nden tam burs kazanmış olsam da yaşam masraflarım için hâlâ paraya ihtiyacım vardı. Deuce üniversite yıllarım boyunca kiramı, tüm faturalarımı hatta cep telefonu faturalarımı ödemiş ve bana fazladan cep harçlığı vermişti.

Ve tüm itirazlarıma rağmen her şeyi ödemeye devam ediyordu. Ne söylersem söyleyeyim, ne kadar yalvarırsam yalvarayım hep reddediyordu.

“Sen ailedensin,” diye homurdanırdı. “Ve ben aileme bakarım.”

Bunu takdir etmemek zordu ama içten içe bunu benim için değil, sadece annem için yaptığını biliyordum. Hepsi annemi se-verdi, sadece Jase ve Hawk değil, hepsi. Motorcular, karıları, çocukları hatta kulüp fahişeleri bile. O doğuştan bir anneydi; insanlarla ilgilenir ve bunu yapmaktan zevk alırdı, onu sevmemek çok zordu.

Yani gerçekten ben sadece aileden sayılırdım. Daha çok belalı motorcularla dolu bir ailenin kızıl saçlı üvey çocuğu gibiydim ama yine de ailedendim.

ZZ de öyleydi.

Birbirimizi pek tanıımıyorduk ama ZZ yolda olmadığı zamanlarda, altı ay boyunca düzenli olarak birlikte kaldıktan sonra bir şey diğerine yol açmıştı ve sonunda sevişmiştik. O zamandan beri de sevişiyorduk.

Ara sıra ZZ'nin Deuce ile telefonda konuştuğunu duyuyordum ve Atlılar'ın kirli işlerini yaptığı izlenimine kapılıyordum; bu tür şeyler, garip sesler ve homurdanmalardan oluşan bir tür motorcu kodu olmadan asla konuşulmazdı. Sonra ZZ bir süreliğine ayrılırdı ve bir sonraki gelişinde her zaman çok daha yaralı görünürdü. Bir keresinde ona ne yaptığını sormuştum ve yüzündeki ifade o kadar dehşet vericiydi ki bir daha soracak cesareti kendimde bulamamıştım. Burada olmadığı zamanlarda ne yaptığı benim için pek de önemli değildi.

Bizimki duygusal bir bağ değildi, sadece takılıyorduk. Zaten ZZ benim için çok yaşlıydı, otuzlu yaşlarının ortalarında bir yer-

lerdeydi. Hem Danny hem de üvey annesi Eva yaşlı erkeklerden hoşlanıyor gibi görünseler de ben onlardan biriyle evlenmeyi hayal bile edemiyordum. Kim otuzlu yaşlarının ortasında artık aleti kalkmayan yaşlı bir adamla birlikte olmak isterdi ki? Ben istemedim. ZZ kadar seksi bir adam için bile.

Ona doğru baktım ve gözlerimi çıplak vücudunda gezdirdim. Uzun koyu kahverengi saçlar, koyu kahverengi gözler, müthiş kaslar...

Onun kadar spor yapan birini daha önce hiç görmemiştim. Yerinde koşuyor, ağırlık kaldırıyor, her gün bine yakın mekik ve sınav çekiyordu.

Her zaman atmaya çalıştığı saldırganlığı had safhadaydı ve egzersiz yapmanın işe yaramadığını düşünmeye başlamıştım.

ZZ'nin aletini avuçlayıp bana doğrultmasını izledim. "Çık ve otur şu lanet olası yere."

"Kapa çeneni," diye mırıldandım. "Son zamanlarda neden bu kadar buyurgan davranıyorsun?"

Omuz silkti. "Miles City'ye geri dönecek ve o pisliklerle uğraşacak olan sensin. Birkaç gün içinde buradan gideceğim, belki iki hafta, belki bir ay için... Deuce'un bana gönderdiği listeye bağlı ve bebeğim, gitmeden önce ikimizin de biraz iyi vakit geçirebileceğini düşündüm."

Homurdandım. "Sanki kaybolup durduğun yerlerde başka kışkırlarla takılmıyormuşsun gibi."

"Senin kışkırtıcıyı seviyorum," diye homurdandı.

"Ve var olan diğer tüm kadınların kışkırtıcılarını," diye bitirdim onun yerine.

"Son üç gezidir," diye öfkeyle karşılık verdi. "Senden başka kimseyle yatmadım."

ZZ'nin takvimi, kilometreye ve yılda kaç gezi yaptığına dayandığından son gezisinin ne zaman olduğunu hatırlamaya çalıştım ve ondan öncekini ve ondan da öncekini.

Hatırladığımda da ona bakakaldım. "Altı aydır benden başka kimseyle yatmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Koyu renk gözleri benimkilere dikilmişti. “Ben başka bir dilde mi konuşuyorum amına koyayım?”

Hah! Sanırım bir bakıma mantıklıydı. Sizi fiziksel olarak tatmin edebileceğini bildiğiniz bir insan yanı başınızda uyurken neden başkalarıyla uğraşırdınız ki?

Ama yine de ZZ ve ben birbirimize özel değildik... Yani en azından eskiden değildik.

“Tanrı aşkına, Tegen. Her lanet şeyi fazla düşünmeyi bırak. Sadece aletime bin ve zıplamaya başla.”

Peki, böyle tatlı bir konuşmayı nasıl reddedebilirdim ki?

“Her şey duruma göre değişir,” dedim ona. “Her şey vajinamı mı yoksa kıcımı mı istediğine bağlı.”

Sırıttı, yüzündeki bu ifade onu değiştirmişti. Sık sık gördüğüm öfkeli, huysuz adam gitmiş, yerine çocukluğumdan hatırladığım ZZ gelmişti. Danny pembe uçlu pençelerini göğsüne saplayıp kalbini sökmeden önce olduğu adam.

“Sanırım kıcını biraz rahat bırakmalıyım,” dedi.

Homurdanarak üzerine tırmandım ve kalçalarının üzerine oturdum. Karşıdaki komodeye uzanıp bir prezervatif aldım, dişlerimle yırtarak açtım ve aletinden aşağı yuvarladım.

“Bu doğru cevaptı,” dedim ona. “Kıcım sana minnettar.”

Ona tutunarak kalçalarımı kaldırdım ve onu girişime doğru yönlendirdim. Onu içime almam bir saniye sürmüştü.

“Buna değmesini sağla,” dedim ona, sonra kendimi üzerine doğru indirdim.

Nefes nefese kalarak vücudumu öne doğru uzattım, ellerim pazularının üzerine kenetlendi. ZZ hırladı ve elleri kalçalarımaya doğru fırladı.

“Her zaman öyle yapmıyor muyum?” dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

Omuz silktim. “Hayır,” dedim dürüstçe, bilerek iç duvarlarımı aletinin etrafında sıkıyor ve yüzünün şehvetle gerilmesini izliyordum. “Yapmıyorsun.”

Yanıt olarak koyu renk gözleri yanmaya başladı ve parmak uç-

ları kalçalarımın derinliklerine gömüldü, kendi kendime gülümsedim.

Onu kızdırmak çok kolaydı ve kızdığında evreni cezalandırmaya hazırlanan öfkeli bir Tanrı gibi sevişiyordu. Şimdi bunu kesinlikle yapacağından hiç şüphem yoktu.

Cage, Gümüş Şeytanlar'ın evinin yanındaki otoparka girdi, motorunu kapattı ve vites kolunu indirdi.

Çok yorulmuştu. Montana'dan New York'a kadar motor sürmüş ve sadece benzin almak ve bir kez de uyumak için durmuştu.

Katlanmış uyku tulumu ve çantasını kaptığı gibi otoparktan geçip yürüyüş yoluna çıktı ve dışarıda duran birkaç Şeytan'la yumruk tokuşturd.

"Papaz'ın haberi var mı?" diye sordu Tiny yanından geçerken. Cage durup Şeytanlar'ın Başçavuşu olan kilolu, terden sıırılsıklam olmuş, saçları ağarmış yaşlı adama baktı.

"Hayır," dedi. "Ama uyumam lazım ve Queens'teki adamlarımın yanına gitmek istemiyorum."

"Ev dolu," dedi Tiny. "Ama Başkan, Eva'nın eski odasını boş tutuyor." Cage başını sallayarak döndü ve onu bir et parçasıymış gibi süzen iki kulüp fahişesini görmezden gelerek yürümeye devam etti.

"Atlı," diye seslendi içlerinden biri, sadece bikini üstü ve deri bir mini etek giymiş esmer bir kadındı. "Bu gece sana eşlik edecek birini ister misin?"

Ön kapının kolunu tutan Cage, dönüp ona baktı ve gözlerini kıstı. "Burnuna ne oldu senin?" diye sordu, başını yana eğip korkunç bir şekilde iyileşmiş ve zavallı sürtüğü Evander Holyfield' ile ringde kafa kafaya gelmiş gibi gösteren bariz kırığı inceleyerek.

Sürtük gülümsemesi yüzünden düştü ve yerini anında bir hırlamaya bıraktı. "Baban yüzünden, West," diye tısladı üst dudağı kıvrılırken. "Onun gevşek aletini yaladıktan hemen sonra."

Cage fazla etkilenmeden kızın burnuna bakmaya devam etti,

* Amerikalı profesyonel boksör. (ç.n.)

neden o şeyi düzelttirmediğini ya da yerine oturtturmadığını merak etmişti. *Tanrı aşkına!*

“Gevşek alet ha?” dedi. “Babamdan bahsettiğinden pek emin değilim çünkü o herif, o şeyi hiç yerinde tutamıyor. Ne zaman arkamı dönsem karısını hırpalıyor.”

Bu doğruydı. Eva ve babası her zaman birlikteydiler. Sürekli birbirlerine dokunuyor, öpüşüyor ve herkesi iğrendiriyorlardı.

Fahişenin kaşları daha da çatıldı. “Küçük mavi haplar mucizeler yaratıyor,” diye hırladı.

“Boş ver onu,” dedi başka bir sürtük, arkadaşının önüne geçerek. “Adım Gail, tatlım ama çocuklar bana *Slitty*’ der. Nedenini öğrenmek ister misin?”

Gülüp başını sallayan Cage, ön kapıyı iterek açtı ve içeri girdiğinde yine aynı şeylerle karşılaştı. Kulüp fahişeleri ve çeşitli eyaletlerden Şeytan ceketleri koridorları ve odaları doldurmuştu. *Papaz bu kalabalığı topladığına göre büyük bir şeyler dönüyor olmalı,* diye tahmin etti. Bildiğinden değil, Cage bu tür bilgilere sahip değildi ama Şeytanlarla en az Atlılar kadar içli dışlı olan babası biliyor olmalıydı.

Sadece babasının en iyi adamları -Mick, Ripper, Cox ve şimdi de ZZ kaçtıktan sonra terfi eden Tap- işin gerçek yüzünü biliyordu.

Bu da onun için lanet olası iyiydi; bir bok bilmesine gerek yoktu, kendisine söyleneni yapmaktan gayet memnundu. *Evet, öz babasının kulüp işlerinde ona güvenmemesi onu hiç rahatsız etmiyordu.*

Her neyse.

Papaz’ın ofisine ulaştığında elini yumruk yaptı ve kapıya sertçe vurdu.

“Evet?” diye bağırdı tanıdık, hırçın bir ses.

Cage kapı kolunu kavradı ve kapıyı iterek açtı. Damon Papaz Fox tek başınaydı; devasa masasının arkasında oturuyordu, parmakları tereddütle klavyeye vururken başı bir dizüstü bilgisayarın üzerine eğilmişti.

Cage ona bakakaldı. *Papaz? Dizüstü bilgisayar? Bir türlü anlamlandıramıyordu.*

* (İng.) Uzun, düz ve dar. (ç.n.)

“Bu şeyi nasıl kullanacağını biliyor musun?” diye mırıldandı Papaz ona bakarak. “Kendimi labirentteki lanet olası bir fare gibi hissediyorum.”

Cage güldü. “Üzgünüm, bu Danny’nin alanı. Bilgisayarlarla aram pek iyi değildir.”

Papaz makineye bakarak yüzünü buruşturdu, sonra dönüp ona baktı. “Sikerim böyle işi! Otur, evlat ve bana o güzel kız kardeşlerinin nasıl olduğunu anlat ve Danny’nin evlendiği o piç kurusu... Artık bir bebekleri var, değil mi?”

Yüzünü buruşturma sırası Cage’deydi. *Lanet olası Ripper!* Danny’nin erkek seçimlerini hiçbir zaman onaylamayacaktı. Pislik herif, kız kardeşiyle gizlice yatıyordu ve bu sırada Danny, Ripper’ın kız arkadaşlarından birini öldürmek zorunda kalmıştı çünkü kaltet, Ripper’a silah çekmişti ve sanki bu yeterince kötü değilmiş gibi bu olaydan sonra Ripper, Danny’yi yalnız ve depresyonda bırakarak çekip gitmiş ama daha sonra hamile olduğunu öğrenmişti.

Kürtaj ve bir sürü sefaletten sonra Danny, ZZ ile çıkmaya başlamıştı. ZZ en iyileriydi, Atlılar’ın gördüğü en mükemmel kardeşi ve Danny kendini depresyondan kurtarmıştı. Sonra lanet Ripper geri gelmiş ve işler yine sarpa sarmıştı. Evet, şimdi birlikteydiler, evliydi ve bir çocukları vardı ama ne pahasına? Kulüp ZZ’yi kaybetmişti ve Danny asla bir zamanlar taptığı o eğlence düşkünü, süslü küçük kız kardeş olmayacaktı.

Yani evet, Ripper’ı sikeyim!

“İyiler,” diye homurdanarak Papaz’ın rahatsız, yüksek arkalıklı sandalyelerinden birine oturdu. “O iyi, çocuk da iyi.”

Papaz ona baktı. “Evet, öğrendiğim iyi oldu lanet olası. Peki, ya sen? Sen de iyi misin?”

Elbette. Neden olmasındı?

“Evet,” dedi.

Papaz’ın koyu kaşları yukarı kalktı. “Evet. Tabii, evlat ama bu umurumda değil. O yüzden devam ediyorum... Seni buraya getiren ne? Son konuştuğumuzda Deuce bu konu hakkında bir bok söylemedi.”

Cage yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu. Birini öldürmek konusunda gerçekten ne hissettiğini kimsenin bilmesine gerek yoktu. Bu işler onun dünyasında böyleydi. Sadece ilk birkaç seferden sonra daha kolay olacağını düşünmüştü.

Ama öyle olmamıştı.

Ve eğer bir gün olursa... *Cage o günün gelmesinden korkuyordu.*

“Bannon,” dedi Doğu Yakası’nın en kötü şöhretli suç patronlarından biri olan ve işlerini Philadelphia’dan yürüten Bannon’dan bahsederek. “Sağ kolu, sadece bir grup iş bilmeyen motorcuyla iş yaptığını sanarak çuvalladı ve Atlılar’ı kandırmak gibi bir hataya düştü.”

Papaz sıırıttı, bu ifade adamın yüzündeki on yılı alıp götürmüştü. Papaz da Cage’in babası gibi ve bu hayatı yaşayan çoğu erkeğin aksine yaşını göstermiyordu. Uzun kahverengi saçlarında çok az ak vardı ama kısa kesilmiş sakalının neredeyse tamamı kırışmıştı. Yüzündeki çizgiler zaten düzgün olan yüz hatlarını daha da belirginleştiriyordu. Cage, Papaz’ın kesinlikle çapkın bir erkek olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilirdi.

Eş cinsel olduğundan falan değil ama bir erkek, başka bir erkeğin fahişelerle ne zaman işi pişirdiğini bilirdi.

“Bannon zamanın geldiğini biliyor mu?” diye sordu Papaz.

“Evet,” dedi Cage. “Herif her şeyi kendi ayarladı. Yaklaşık iki saat önce bana mekânı mesaj attı. Bu iş yarın bitecek.”

Papaz’ın yüksek sesli kahkahası küçük odada yankılandı. “İki tane sık,” dedi. “Her gözüne birer tane, biri Deuce için, biri de benim için.”

Cage vahşice gülümsedi. Papaz’ın imzası hâline gelen *seni görrebiliyorum pislik* vuruşu meşhurdu. Herkes, her iki göze birer kurşun sıkmanın Şeytanlar’ın evi temizlediği anlamına geldiğini bilirdi. Herkes. Ülke çapındaki motosiklet kulüpleri, göçebe motorcular, polisler, federaller... Herkes. Sorun şuydu ki; kimse bunu onun üzerine yıkamazdı. İşte adam o kadar iyiydi.

“Yapacağım,” dedi ayağa kalkarak. “Ama şu an gözümü dinlendirmem gerek. Tiny, Eva’nın eski odasının boş olduğunu söyledi, öyle mi?”

Papaz başını salladı. “Sadece aile için,” dedi. “Ve bu senin için de boş demek, evlat.”

Papaz sağ tarafına uzandı ve Cage bir çekmecenin açılıp kapandığını duydu.

“Dikkat et,” dedi ve masasının üzerinden ona doğru bir anahtarlık fırlattı. Cage anahtarlığı tek eliyle yakaladı. *Harley* kanatlı bir anahtarlığın üzerinde tek bir gümüş anahtar vardı. Kanatların ortasındaki yuvarlakta EVA yazıyordu.

Cage ona teşekkür ederek ayrıldı ve ülkenin öbür ucundaki bir motosiklet kulübünde, kendi kulübünde olduğundan daha çok evindeymiş gibi hissederek koridorda dolaşmaya başladı. Papaz gibi bir babaya sahip olduğu için Eva şanslıydı.

Lanet olası gerçekten şanslıydı!

Babası onu hak ettiğinden değil ama aynı zamanda ailesinin başına gelen en iyi şeydi de. O adam şu andan itibaren öleceği güne kadar milyonlarca vaatle bulunsun bile yine de Eva’ya yaşattığı onca pisliği telafi edemezdi.

Ama her neyse, bu onun işi değildi.

Kulüp evinin merdiven boşluğuna yönelmek üzereyken yakındaki bir tuvaletten kıvrımlı bir sarışın çıkmış, yanından geçerken gülümsemiş ve bilerek ona sürtünmüştü. Cage’in kolu ileri fırladı ve eli kızın bileğini kavradı. Kızı arkadan öne doğru çekerken ona hızlıca bir kez daha baktı.

Doğal sarışındı, yirmili yaşlarının başındaydı; sevimli bir yüzü, harika göğüsleri, iyi kavrayabileceği kalçaları vardı. Cage’in sevdiği kadınlardan biraz daha dolgundu ama Cage genellikle oldukça açık görüşlüydü, kadınlarının zayıf olmasını tercih eder, onları sickerken vücutlarının jöle gibi sallanmasını izlemekten hoşlanırdı ama siktir et, o memeler onun adını haykırıyordu.

Cage, “Aileden misin?” diye hırlayarak onu kendine doğru çekti.

Kız başını salladı.

“Sana sahip çıkan biri var mı?”

Omuz silkti. “Çoğu akşam Papaz beni çağırıyor,” dedi. Bu

mantıklıydı. Papaz, fahişelerini herkesten daha kıvrımlı severdi. Her zaman, *kavranacak şey ne kadar çoksa o kadar iyi*, derdi.

Ama ona sahip çıkan biri yoksa bilmesi gereken başka bir şey yoktu.

“Üst kata,” diye emretti onu merdiven boşluğuna doğru çevirip sulu kışına sert bir tokat atarak.

Eva’nın yatak odasının kapısına vardıklarında Cage onu tekrar yakaladı, Eva’nın eski odasının hemen dışındaki duvara doğru itti ve oldukça dar tişörtünü o iki büyük söz dinlemez çocuğun üzerine itti; zaten memelerinin yarısı sütyen olarak üzerine geçirdiği mor dantel parçasından dışarı fırlıyordu. Kız memelerini dışa doğru ittirerek geri kalan kısmın dışarı çıkmasına yardım ettiğinde Cage yumuşak etin aşağı yığılmasını izleyerek sertleşti. Kız küçük ellerini göğsüne götürerek her iki göğsünü de kavradı, memeleri parmaklarının arasından taşarken onları sıkı ve yoğurdu.

“Beğendin mi?” diye fısıldadı ona gülümseyerek.

Cage gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Küçük olabilirdi ama ne olduğunu biliyordu, şimdiden kulüpte kaç kez elden ele dolaştığını ve kaç adama gittiğini merak etmeden duramamıştı.

Sikerim böyle işi! Neden merak etme zahmetine girmişti ki? O kadar çok kulüp fahişesini ve kaltağı gelişigüzel becermişti ki kadınların kardeşten kardeşe ve tekrar bir diğer kardeşe geçtiğini biliyordu. O kadar çok kadın vardı ki uzun zaman önce sayısını unutmuştu.

Evet, Cage bir fahişeydi. *Erkek bir fahişe*. Bunu o da biliyordu, herkes biliyordu. On iki yaşında Mick ve Tap’in izniyle bekâretini kendisinden yedi yaş büyük bir kulüp fahişesiyle kaybettiğinden beri önüne gelen her kadınla yatıyordu. Birkaç cinsel ilişkiden sonra bu sanki onun olayıymış gibi görünmeye başlamıştı.

Kızlar ona akın ediyordu. Onun çok seksi olduğunu düşünüyorlardı ve onları bir kez becerdikten sonra bir kenara atsa bile umurlarında oluyordu çünkü aslında gerçekten tek istedikleri onu becerdiklerini söylemekti.

Ama dediği gibi bu onun olayıydı. Ondan neredeyse bir sürtük

gibi davranması bekleniyordu. Ona baktıklarında herkesin aklına gelen tek şey buydu ve bu iyiydi. Her neyse, seks cehennem gibi eğlenceliydi ve o bunu seviyordu.

Ta ki artık sevmeyene kadar.

Artık sadece seksti ve şimdi her boşaldığında -tabii eğer hatırlıyorsa- giderek daha fazla bok gibi hissetmeye başlamıştı. Neden bok gibi hissettiğinden bile emin değildi. Hangi erkek seviştikten sonra kendini bok gibi hissedirdi ki? *Bazen bir gecede birden fazla kez.*

Bu adam.

Birden bu sürtüğe dokunmak istemedi. Ağzının sayısız başka ağzın olduğunu bildiği yerde olmasını kesinlikle istemiyordu ve sonra aklına Papaz'ın bir görüntüsü geldi; yaşlı adam, kızın tom-bul memelerini emiyor, kalçalarını onun kalın bacakları arasında ileri geri hareket ettiriyordu.

Kendini kötü hisseden Cage, karşı duvara kadar geri çekildi, ona gitmesini söylemeye hazırdı ki kız birden dizlerinin üzerine çöktü ve deri pantolonunun fermuarını açtı. Kaltak, Cage'in aleti-ni ağzına almış, açlıktan ölmek üzere olan bir sülük gibi emiyordu; daha öncekilere göre hiç olmadığı kadar hızlıydı.

Hassiktir!

Başı duvara yaslandı, elleri kızın saçlarını buldu, avuçladı ardından gözleri kapandı. Bu orospu bir sülük değildi, lanet olası bir sirk palyaçosuydu; balon üstüne balon üfleyen ve o piçleri gülünç derecede ayrıntılı balon hayvanlara dönüştüren türden.

Kızın saçlarına daha sıkı tutunarak kalçalarını ileri doğru savurdu ve onu tamamını içine almaya zorladı. Tanrı'm, lanet olsun! Bu iyi hissettirmişti.

Kızın karşı koymasını, öğürmesini falan bekliyordu ama Tanrı'm, kız kendini kaptırmıştı; her şeyi emiyor, yalıyor, elinde dondurma külahı tutan şişman bir çocuk gibi inliyor ve mırılıyordu.

Cage inleyerek çabucak boşaldı, kızın kılıç yutan bir porno yıldızı gibi bir sakso çekme şampiyonu olduğu düşünülürse büyük ihtimalle midesine doğru bir atıştı.

Kız onu yalayarak temizledikten sonra ayağa fırladı, hızlı ha-

reketiyle zıplayan göğüsleri neredeyse yüzüne çarpıyordu, vücudunu Cage'inkinin etrafına sardı. "Benim sıram," diye mırıldandı Cage'in elini tutup kotunun bel kısmından aşağı inmesine yardım ederek.

Eh, her neyse. Bu adildi. Klitorisine dokunarak parmaklarını saat yönünde ve saat yönünün tersinde hareket ettirdi, sonra bir parmağını içine kaydirdi ve yavaşça pompalamaya başladı. Sadece iki saniye geçmişti ve Cage sıkıntıdan patlamıştı. Bu işin çoktan bitmiş olması gerekiyordu.

Kızın boğazını tutarak nefesi kesilene kadar sıktı, sonra kızı iterek duvara yasladı.

"Hadi, kaltak," diye homurdandı, üst bacaklarının arasında çalışmaya devam ederken tüm hava kaynağını kesmişti. "Buraya odaklan."

Gözleri irileşen, göz kapakları titreyen kız kaskatı kesildi, sessizce ve titreyerek muhtemelen hayatındaki en iyi orgazmını yaşamıştı. Cage içinden Bucket'a yıllar önce ona bu şeyi mümkün olduğunca çabuk nasıl yapacağını söylediği için teşekkür etti. Gerçi Bucket bu numarayı kaltakların daha fazlası için geri gelmesini sağlamak amacıyla kullanırken Cage onlardan olabildiğince çabuk kurtulmak için kullanıyordu.

Kızın boğazını serbest bırakarak ondan uzaklaştı ve pantolonunun düğmelerini ilikledi.

"Sevişmek ister misin?" diye seslendi kız, sesi soluğu kesilmişti.

Tanrı'm, lanet olsun! Hayır! Bu kaltak tam bir fahişeydi. Daha yirmisindeydi ama şimdiden lanet olası bir şampiyondur. Otuzuna geldiğinde vajinası tamamen gevşemiş olacaktı. Boş versene.

"Hayır," dedi sakın bir sesle kızı iterek ilerlerken. Cebinden Eva'nın anahtarını çıkararak kapının kilidini açmaya geçti.

"Göt herif!" Kızın arkadan gelen sesini duydu.

Kaltağın kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamadan içeri girdi ve Eva'nın odasının kapısını çarparak ardından kapattı.

Kapıya yaslanarak birkaç kez derin nefes aldı. Onun nesi vardı böyle? Ne zamandan beri becerdiği kişileri başka kimin becerdiği

umurunda olmuştu? Kulüp fahişeleri dışında kimseyi rahatsız etmek istemediği için ya da kendisine duygusal olarak bağlanmadığından emin olmak için neredeyse hiçbir zaman bir kaltağı ikinci kez becermemişti.

Yoksa üşütüyor muydu? Belki de buraya gelirken bir böcek yutmuştu ve şimdi Batı Nil virüsünden* ölecekti, olamaz mıydı?

Ya da belki de sadece fahişelerden bıkmıştı?

“Her neyse,” diye mırıldandı ellerini yanağındaki ve çenesindeki kirli sakallara sürterken.

Odayı hızlıca gözden geçirdiğinde bir yatak, içinde eski bir müzik sistemi bulunan bir şifonyer ve yanında bir CD rafı gördü. Yerde eski, yırtık bir armut koltuk duruyordu ve sararmış beyaz duvarlar posterlerle kaplıydı. Led Zeppelin, Janis Joplin, Johnny Cash, Hendrix ve Billie Holiday...

Ha?

Eva ve onun rastgele -genellikle berbat- sınırdan saplantılı müzik zevki onu şaşırtmayı asla es geçmezdi.

Devam ettiğinde Papaz'ın *Harley*'inin arkasında oturan ve babasına sıkıca sarılan Eva'nın çok küçük yaştaki fotoğraflarını buldu. Sonra Eva ve Kami'nin bir fotoğrafı vardı, beş ya da altı yaşından büyük olamazlardı; bunu takip eden fotoğraflar çocuk, ergen ve kadın olarak birlikte büyüdüklerini gösteriyordu.

Eva ve çocukların kulüp içinde büyürken çekilmiş fotoğraflarının yanı sıra Şeytan barbekülerinin ve eyalet dışı gezilerinin daha birçok fotoğrafı vardı.

Eva'nın lise mezuniyeti, üniversite mezuniyeti, Kami'nin dalgalak bir avukatla ilk evliliği ve ilk oğlu Devin'in -ki avukatla alakası yoktu ve fazlasıyla Cox'a benziyordu- doğumunun fotoğrafları.

Cage gülmeye başladı, ta ki başka bir fotoğrafa gelene kadar. O fotoğrafta gülmeyi bırakmıştı.

Eva ve Frankie'nin düğün fotoğrafı.

Cage, Eva'nın ilk kocası olan Franklin Deli Deluva'nın man-

* İnsanlarda nörolojik hastalıklara ve ölümlere neden olabilen, insanlara sıklıkla enfekte sivrisineklerin sokması ile bulaşan viral bir hastalık. (ç.n.)

yak yüzüne baktı. Ripper'ı gezintideyken yakalayıp yüzünü ve vücudunu parçalayan deli adam, Kami'nin ilk kocasını hasta bir seri katil fetişi tarzında öldüren puşt, Atlılar'ın kulüp binasına girip Deuce'u kalorifere kelepçeleyen ve Eva'ya tecavüz ederken ona izleten pislik.

Daha sonra Eva'yı kaçıran ve eğer Eva onu öldürmeseydi muhtemelen onu öldürecek olan adam, tüm bunlar yüzünden zaten berbat durumda olan ailesini daha da berbat eden adam...

Cage fotoğrafta bir tuhaflık olduğunu fark edince bir adım daha atıp yaklaşarak fotoğrafa daha dikkatli baktı. Evet, sol alt köşesi kabarık duruyordu. Fotoğrafı duvardan kaldırarak çerçeveyi elinde ters çevirdi ve onu bir arada tutan tokalarını çekerek açtı. Çerçevenin arkalığını bir kenara attıktan sonra fotoğraftaki çıkıntıyı neyin yaptığını bulmuştu. *İkiye katlanmış eski bir zarf.*

Diğer her şeyi bir kenara bırakıp zarfı açtı ve içine baktı.

"Kahretsin," dedi nefes verirken.

Bu Eva'ydı, barda Blue'nun yanında oturuyordu; dirseklerini tezgâha dayamış, çenesi avuçlarının içinde kameraya sırtıyordu ve gençti, gerçekten gençti, sanki...

Etrafına baktı ve üniversite mezuniyetinde kepi ve cübbesiyle çekilmiş bir fotoğrafına kilitlendi. Üniversitedeki kadar gençti. Bu da şu anlama geliyordu, yılları geri saydı ve...

Evet, anne ve babası hâlâ birlikteydi. Zar zor da olsa.

Cage fotoğraflara tekrar baktı. Babasıyla Eva'nın aralarında sıkı bir geçmiş olduğunu biliyordu; çocuklardan bazılarının Eva'ya bu konuda takıldıklarını duymuştu ama hikâyenin tamamını bilmiyordu. Babasının ağzından en çok Eva'yı Montana'ya getirdikten sonra laf alabilmişti.

"Baba?"

"Evet?"

"Sürekli kızgın olmanın sebebi o mu?"

"Evet."

"Annemi terk etme sebebin o mu?"

"Evet."

“Onu seviyor musun?”

“Evet.”

Uzun bir duraklama olmuştu.

“Güzel.”

“Evet.”

Eski fotoğrafları karıştırmaya devam etti. Bazıları Eva ve çocuklara aitti; bazıları Kami'nin hem Cox hem de Ripper tarafından hırpalanırkenki görüntüleri idi, bazıları ZZ'nin, bazıları Dorothy ve Jase'in fotoğraflarıydı.

Tanrı'm... Hepsi onun şu anki halinden daha gençti.

Ama ağzının açık kalmasına neden olan bir sonraki fotoğrafı.

Fotoğraftaki sırtüstü yatmış, dirseklerini yatağa dayayarak onlardan destek alan, çıırılçıplak, bacaklarını iki yana açmış olan kişi; babasının kulüpteki yatağı olduğunu hatırladığı yere yayılmış olan Eva'ydı. *Becer beni* diyen gülümsemesiyle üniversite çağındaki Eva ve yanlara doğru sarkan memeleri âdeta ona yalvarıyordu.

Cage fotoğrafı aceleyle bir kenara fırlattı. Evet, aslında aralarında kan bağı yoktu ama o, babasının karısı ve en küçük kız kardeşinin annesiydi; yani onu kendini tatmin etme malzemesi olarak kullanmamalıydı, en azından artık değil.

On sekiz yaşındayken evet, bu tamamen başka bir hikâyeydi.

Bir sonraki fotoğraf daha da kötüydü. Öyle bir açıyla çekilmişti ki fotoğrafı çeken kişinin uzanmış olduğunu ve üstündeki kişiyi çektiğini anlıyordunuz.

Ve üstteki kişi de babasıydı, şimdikine kıyasla inanılmaz derecede genç görünüyordu. Uzun sarı saçları arkaya toplanmış, güneşten bronzlaşmış yüzü sımsıkı gerilmiş, burun delikleri genişlemiş, açık mavi gözleri yarı kapalı bir halde fotoğrafçıya bakıyordu.

Şehvetle.

Hayranlıkla.

Belki biraz da şaşkınlıkla.

Cage, babasının dövmeli göğsünden ötesini göremese de neler olduğu çok açıktı. Eva, babasının fotoğrafını çekmişti, *hem de babası onu sikerken!* Hayır, onu sadece sikmiyordu. O zavallı yaşlı piç âşık olmuştu.

O zamanlar bile...

İçini kıskançlık kapladı. Her ne kadar ateşli bir kadın olsa da duyduğu kıskançlık Eva'ya karşı değildi, kendi babasına aitti.

O pislik herif kaç kez çuvallamıştı? Yol boyunca kaç kişinin canını yakmıştı? Ve ceza olarak Tanrı ona, Cage'in tanıdığı en mükemmel kadınlardan birini mi vermişti? Güzel, kendisinden on sekiz yaş küçük, o kadar büyük bir kalbi vardı ki etrafındaki herkes bu sevginin dolup taşıtığını hissedebiliyordu.

Çok adildi! Lanet olası çok adil!

Göt herif babasının her şeyi vardı, onunsa...

Hiçbir şeyi yoktu.

Küfrederek fotoğrafları zarfa geri tıktırdı, sonra da zarfı ceketinin iç cebine koydu. Fotoğrafı duvardaki yerine yerleştirdikten ve Frankie'ye son bir kez uzun uzun baktıktan sonra banyoya yöneldi; o anda Frankie'nin bir zamanlar aynı merdivenlerden yürüdüğünün, aynı banyoya gittiğinin, aynı tualete işediğinin, arkasındaki duşta duş aldığıının, o yatakta uyuduğunun farkına vardı. Eva'nın yanında, Eva'yla birlikte...

Piç kurusu ona kafayı takmıştı. Hatta daha da kötüsü, kendi karısına tecavüz etmiş; Eva'yı, kendi kocasını öldürmek zorunda bırakmıştı.

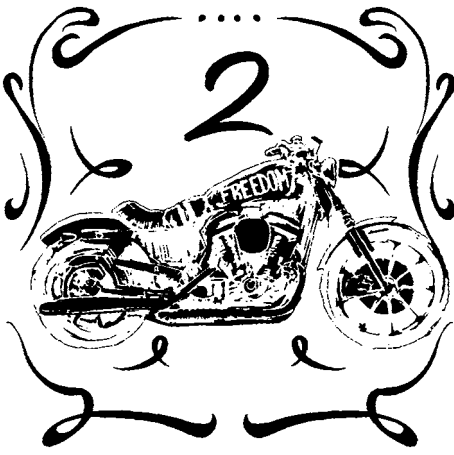
Cage sinirlenerek yatak odasına döndü ve doğruca kapıya yöneldi. Tüyler ürpertici anılarla dolu bir odada göz oyma, deri parçalama, erkeklere kendi aletlerini yedirme gibi kabiliyetleri olan ve ona musallat olabilecek bir hayaletle uyumasına imkân yoktu.

Evet, çok teşekkürler, bağırsaklarını olduğu yerde seviyordu.

Tiny'nin yanında uyurdu. Hatta burada uyumaktansa Tiny'nin üstünde bile uyurdu.

"Sen de onu hak etmiyordun, Frankie," diye mırıldanarak kapıyı kapattı, üvey annesinin acı dolu geçmişini ve onu takip eden tüm saçmalıkları; Papaz'ın ona oda diye yutturduğu mabedin içinde, kilitli bir şekilde memnuniyetle ardında bıraktı.

"Ve şimdi lanet olası cehennemde çürüyebilirsin. Tek başına!"

Eleanor Ellie Tate'in bu dünyayla işi fazlasıyla bitmişti. Bıkmıştı. Sona ermişti.

Çantasını sıkıca karnına bastırmış bir şekilde, onur derecesiyle mezun olduğu lisenin merdivenlerinden inerken kendini tamamen reddedilmiş hissediyordu.

Güya günümüz toplumunda ırkçılık bu kadar bariz ve yaygın değildi. Bunu şimdiye kadar nasıl fark etmemişti? Miles City'de doğmuş ve büyümüştü; burada nüfus yok denecek kadar azdı, çevredeki Amerikan yerlileri hariç çoğunluğu beyazlardan oluşan bir topluluktuk. Beyazlar birbirlerine kenetlenmiş, Amerikan yerlileri kendi içlerine kapanmışlardı ve bir de onun ailesi vardı. Annesi beyaz, babası siyahtı ve kendisi de bir melezdi.

Bu, şimdiye kadar hiç düşünmediği bir şeydi. Ta ki Miles City'den üniversiteye gitmek için ayrılana, Michigan Eyalet Üniversitesi'nde dört yıl geçirene, iki yıl staj yaparken yüksek lisans yapana ve öğretmenlik işi umuduyla evine dönüp kapı dışarı edilene kadar.

Kendi lisesinin müdürü Bayan Adele Lancaster tarafından.

Birkaç pozisyonun açık olduğunu biliyordu. Eve gelmesinin sebebi buydu. Annesi dördüncü evre göğüs kanseriydi ve babası da enkaz halindeydi. Elinden geldiğince yardım etmek ve aynı zamanda kariyerine hızlı bir başlangıç yapmak istemişti. Miles Cit-

y'ye gitmek için aktarmalı uçuşla vakit kaybetmek istemediğinden Billings'te uçaktan inmiş, bir araba kiralamış ve doğrudan iş görüşmesine gitmişti. Hemen ardından ailesine iyi haberlerle sürpriz yapmayı planlıyordu.

Ama buraya kadardı.

Çok üzgünüm, Bayan Tate ama şu anda aklımızdaki kişi siz değilsiniz.

Tekrar eve dönmek buraya kadardı.

O acımasız yaşlı kaltağın ne kadar üzgün olduğunu görmesine izin vermeden önce oradan çıkmıştı. Ama şimdi yalnızdı, ana caddede amaçsızca yürüyordu, park ettiği arabasının yanından geçip gitti, gözyaşları dökülmeye başladı.

Asla geri dönmemeliydi.

Islak yanaklarını silmek için kaldırımında durduğunda yukarı baktı. *Hank's*. Miles City'deki tek bar ve aynı zamanda şehirde hiç girmedikleri tek yer. Üniversitede yüzünü klozete soktuğu korkunç bir olay dışında hiç içki içmemişti.

Hiçbir zaman eğlenceli biri olmamıştı, eski arkadaşları Anabeth ve Danny bunu ona her iki saniyede bir hatırlatmaya bayılırlardı. Her ikisi de sarışın, sıksa, eğlenceyi seven ve neşeli kişilerdi, *Ellie'nin olmadığı her şey*.

Mavi gözleri hariç, Ellie onların aydınlığının aksine karanlıktı. Teni karamel rengindeydi, uzun siyah bukleleri sıkı ve asiydi. Üstelik kıvrımlıydı, fazladan birkaç kilosu olduğunun, karnının tam olarak düz olmadığıнын, göğüslerinin sinir bozucu derecede büyük olduğunun, kalçalarının olmasını istediğinden daha belirgin olduğunun farkındaydı.

Ama en yakın iki arkadaşından sadece görünüş olarak farklı değildi.

Danny, Miles City'den hiç ayrılmamıştı. Devlet üniversitesine gitmiş, sonra da daha yirmi beş yaşına bile gelmeden evlenmiş ve bir çocuk sahibi olmuştu.

Ve sanki bu yeterince kötü değilmiş gibi kendisinden on dört yaş büyük, muhtemelen cinayete meyilli bir manyakla evlenmiş-

ti. Ripper, babasının suçlu dolu motosiklet kulübünde çalışan bir motorcuydu; yüzü ve vücudu o kadar kötü yara izleriyle doluydu ki bakması bile dehşet vericiydi.

Ellie, Danny'nin rahatsız edici evliliğini öğrendikten sonra Danny'yle tüm iletişimini kesmişti ama Anabeth'in Miles City'ye yaptığı yaz ziyaretlerinden sonra okula her dönüşünde düzenli olarak istenmeyen haberler almaya devam ediyordu.

Anabeth demişken...

Ellie ve Anabeth, Michigan Eyalet Üniversitesi'nde aynı odada kalmalarına rağmen arkadaşlıklarının önce gerilmesi, sonra da yok olması çok da uzun sürmemişti. Anabeth üniversite partilerine katılıyordu, bir kız öğrenci kulübüne üye olmuştu ve Ellie'nin her zaman içten içe bildiği birinci sınıf bir sürtük hâline gelmişti.

Anabeth şu an Westchester, New York'ta ekstra güvenli bir sitede yaşıyordu, zengin bir emlak müteahhidinin oğluyla evlenmişti ve ilk çocuğuna hamileydi.

Ama Ellie, eğitimine ve kariyerine öncelik vermekten ya da Danny ve Anabeth gibi insanları, kendilerine bakacak erkeklerle evlenmek dışında hiçbir beklentisi olmayan kadınları, hayatından çıkarma kararından pişmanlık duymuyordu.

İster azılı bir suçlunun motorunun arkasında, ister zengin ve şımarık bir adamın limuzininin arkasında olsun ikisi de satılmıştı, özgürlüklerini bir çift pisliğe teslim etmişler ve hayatlarında daha fazla pislik doğurmaktan başka bir şey yapmıyorlardı.

Her ikisi de kadın cinsiyetine hayatta eşit bir şans vermek, oy hakkı elde etmek ve erkeklerle yan yana çalışmak, eşit ücret almak ve hak ettikleri saygıyı görmek için yıllarca yorulmadan çalışan her bir kadına aktif olarak bok atıyorlardı.

Ellie asla böyle olamazdı. Bir erkek için hayallerinden asla vazgeçmezdi ve hayatını kontrol etmek isteyen, her sertleştiğinde sırtüstü uzanmasını ya da her emrettiğinde çocuk doğurmasını bekleyen bir adamla asla ama asla birlikte olmayacaktı.

Motosikletlerin gürültülü ve tanıdık sesi onu düşüncelerinden kopardı. Danny'den bahsetmişken...

Hepsi de *Harley* kullanan ve deri Cehennem Atlıları ceketleri giymiş altı adam, kasabanın birkaç kırmızı ışıgından birine yanaşıp durdu.

Ellie, Danny'nin babası Deuce'u hemen tanıdı, motosikletinin arkasında kollarını ona dolamış küçük sarışın bir kızla gruba liderlik ediyordu. *Ivy*, diye düşündü Ellie, onu son gördüğünden beri epey büyümüştü. Şimdi kaç yaşındaydı? Sekiz mi? Dokuz mu? Deuce onu okuldan yeni almış olmalıydı. Ellie kendi çocukluk yıllarını düşündü, Danny'nin Deuce'un motosikletinin arkasında, babasına sıkıca tutunmuş, onu okula bırakırken Ellie ve Anabeth'e mutlulukla el salladığını hatırladı. Anabeth motosikletlerden çok etkilenmişti ama Ellie etkilenmemişti. Dehşete kapılmıştı ve bugüne kadar sadece bir kez bir motosikletin arkasına binmişti.

Kalan beş adama bakan Ellie, hepsini tanıdığını fark etti. Mick, Bucket, Tap, Jase ve Dirty.

Cage yoktu. Ellie küçük iyilikleri için Tanrı'ya şükretti. Cage West, onun lisede yaptığı üç hatadan biriydi, ortaokul birinci sınıftan sonraki yaz hormonlarının onu ele geçirmesine izin vermişti.

Altısı da ona doğru baktı. Bucket'ın dudakları kaypak bir gülümsemeyle aralandı ve Deuce'un kaşları havaya kalktı. Belli ki Miles City'de yaşayan tek melez kadını tanıyorlardı.

Sonra ışık yeşile döndü, motorlarından ara gaz sesleri yükseldi. Deuce ona iki parmağıyla selam verdi ve içten, gamzeli bir gülümseme takındı. Motorlar iyi yağlanmış bir makine gibi her biri diğeriyle senkronize bir şekilde, altısı da bir kez bile düzenini bozmadan caddede ilerlemeye başladı.

Arkalarından baktı, iğrenmişti, belediye başkanının neden bir motorcu çetesinin bu kasabayı yönetmesine izin verdiğini, neden operasyonlarını durdurmak, onları tutuklatmak, kulüp binalarını havaya uçurmak için parmağını bile kıpırdatmadığını merak ediyordu.

Açgözlülük. Her şey açgözlülükten ibaretti.

Bu kasaba nefret ettiği her şeyi temsil ediyordu. Eğer ailesinin ona ihtiyacı olmasaydı bir daha asla Miles City'ye adımını atmazdı.

“Ellie?”

Sağına, kendisine doğru yürüyen adama baktığında çenesi düştü.

“Daniel?” diye sordu başını yana eğerek, onun bir zamanlar gözlüklü ve berbat sivilceli, sıska bir genç olan Daniel Mooresville olduğundan emin olmak için.

Artık durum böyle değildi. Ellie uzaklardayken Daniel epeyce büyümüştü. *İyi anlamda*. Temiz bir cilt, çerçevesiz gök mavisi gözler, kısa kum sarısı saçlar ve inanılmaz miktarda kas yığını Ellie’nin önünde durdu ve ona geniş bir gülümseme bahşetti.

“Selam, güzelim,” dedi. “Görüşmeyeli uzun zaman oldu.”

“Daniel,” diye tekrarladı Ellie şaşkınlıkla. “Vay canına... Sen çok farklı görünüyorsun.”

Gözleri bir kez daha adamın vücudunda aşağı yukarı gezdi ve kemerine takılmış polis rozetinin olduğu belinde durdu.

“Polis misin?” diye sordu tekrar yüzüne bakarak.

Daniel sırıttı. “Amirim,” dedi gururla.

Ellie’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Gelmiş geçmiş en büyük aptal olan Daniel Mooresville, sadece çok yakışıklı olmakla kalmamış, hem de Miles City’nin polis amiri mi olmuştu?

“Tebrikler,” diye mırıldandı hâlâ şaşkın olmasına rağmen ona gülümseyerek.

“Sana da,” dedi adam. “Duyduğuma göre artık öğretmenlik yapıyormuşsun?”

Ellie yüzünü buruşturdu.

“Sayılır,” diye mırıldandı. “Uzun hikâye.”

Daniel, Hank’s’i işaret etti. “Oldukça iyi dinleme becerilerim var,” dedi. “Hikâyenin dinleyebilir ve belki sana bir içki ısmarlayabilirim?”

Ellie’nin kaşları havaya kalktı. “Mesaide değil misin?”

Daniel’in sırtışı genişledi. “Ellie, ben amirim.”

Bu ne anlama geliyordu?

Ellie başını salladı. “Seni meşgul etmek istemiyorum,” dedi. “Eminim yapman gereken daha önemli şeyler vardır.”

Daniel gülerek barın kapısını açtı ve boştaki eliyle zarifçe içeri-yi işaret etti. “Ellie Tate, beşinci sınıftan beri senden hoşlanıyorum ve sana bir içki ısmarlayabilirsem bundan onur duyarım.”

Vay canına! Yakışıklı, kibar, ve polis amiri. Piyangoyu mu ka-zanmıştı?

Başını salladı ve gülümseyerek Daniel’in yanından geçip bara girdi. Kapı arkalarından çarparak kapanırken Hank barın arkasın-dan başını kaldırıp baktı. Tam da Ellie’nin hatırladığı gibi yaşlı, kel ve şişman görünüyordu.

“Bu, Ellie Tate değil mi?” dedi sırtarak. “Kızım, senin o güzel yüzünü görmeyeli ne kadar oldu?” Tam önündeki bar taburesini işaret etti. “Şuraya otur ve sana bir şeyler hazırlamama izin ver, tatlım!”

Daniel onun için bar taburesini çekerken belki de eve dönme-nin şimdiye kadar verdiği en kötü karar olmadığını düşündü.

Kendini rahatsız, endişeli ve şu anda içinde bulunduğu büyük, gösterişli evden çıkmaya fazlasıyla hazır hisseden Dirty*, çizmeleri-nin altındaki pelüş bej halıya ayaklarını vurmaya başladı.

Kirli, çizmeli ayaklarını. Çok ama çok temiz halının üzerine.

Karnının guruldamaya başladığını hissederek oturduğu aynı derecede temiz, aynı derecede pelüş, çok ama çok beyaz kanepenin üzerinde kıpırdandı.

Dirty, zengin orospu çocuklarından nefret ederdi. Onların kendini evinde hissedemeyeceği kadar temiz odalarla dolu büyük evlerinden nefret ederdi. Süslü kıyafetlerinden, kendini çıırçıplak soyuyormuş gibi hissetmesine neden olan işe yaramaz, süslü püslü aksesuarlarından nefret ederdi ama en çok da onların onaylama-yan bakışlarından nefret ediyordu.

Evet, ne gördüklerini biliyordu. Uzun boyluydu, sırık gibi sıkıydı ama aşırı kaslı değildi; fazla kilo alacak kadar yemek ye-miyordu ve kendini zorladığı tüm o egzersizler düşünüldüğünde, vücudunda yakacak tek şey içki ve kasti.

* (İng.) Kirli, pis. (ç.n.)

Koyu kahverengi saçları uzun ve yağlıydı, o kadar yağlıydı ki bazen birbirlerine yapışıyorlardı. Yüzü aynı koyu kahverengi kıllar tarafından yoğun bir sakalla sarılmıştı ve sakalları o kadar kalındı ki gerçek yüz hatları kolayca ayırt edilemiyordu. Böyle olması hoşuna gidiyordu. Kimse onu, gerçekte neye benzediğini ve eskiden kim olduğunu göremiyordu.

İçinden küçük bir ürperti geçti. Bu evde olamazdı ve bu insanlar gibi insanların etrafında bulunamazdı. İstenmeyen anılar aklına gelmeden kendisini iğrenç, kullanılmış ve kirli hissetmeden bunu yapamazdı.

Dirty kirliydi, hem içi hem de dışı kirliydi. Uzun zaman önce nefes almayı bırakması gereken içi boşalmış, çürümüş bir bok parçasıydı ama aptalca bir nedenden ötürü Deuce buna izin vermiyordu.

Pamela Mooresville, “Fiyatın kabul edilebilir olduğuna inanıyorum,” dedi, ses tonu da diğer her şeyi gibi kibirliydi. Koltuğunda hafifçe dönerek suratını Deuce’dan kocası, Belediye Başkanı Norman Mooresville’e çevirdi. “Sence de öyle değil mi hayatım?”

Dirty, Mooresville’in ondan çok da yaşlı olamayacağını tahmin ediyordu. Kendisi otuz sekizine yeni basmıştı ve bu pislik kırklı yaşlarının ortalarında olmalıydı. Ama görünüşe bakılırsa iyi hayat, Bay Başkan’a pek de iyi gelmemişti; göbeği gömleğinden fırlamaya çalışıyordu, çenesi ikiye değil üçe katlanmış ve gerileyen saç çizgisi de ne yazık ki aynı zamanda ağarmıştı.

Tüm o Grey Poupon ve havyardan olmalı,* diye tahmin etti Dirty. *Bu ve hayatı boyunca hizmet edilmekten.*

“Fiyat mı?” diye güldü Mick uzun siyah, gri sakalını sıvazlayarak. “Siz sikikler her şeyi güzelleştirmek zorundasınız, değil mi? Neden sadece ne olduğunu söylemiyorsunuz? Lanet olası bir rüşvet.”

Tap kulağının arkasından bir sigara çıkarıp dudaklarına götürürken, “O lanet olası şişko orospu,” dedi. Sigarayı yaktı, derin bir nefes çekti ve dumanı yavaşça dışarı üfledi. “Hâlâ lanet olası şişko bir orospu,” diye devam etti. “Ona hangi yönden bakarsan bak.”

* ABD’de popüler olan, zengin ve farklı tadı ile bilinen lüks bir hardal markası. (e.n.)

“Burada sigara içmiyoruz,” dedi Pamela yavaşça; önce Tap’e, sonra Bucket’a, sonra da Dirty’e tiksintiyle bakarak.

Tap sigarasından bir sonraki nefesi çekerken sııttı. “Öyle mi?” diye mırıldandı ve sigarayı haliya bıraktı. Pamela bir solukla ayağa fırladı, aynı anda Tap’in botunun ucu yanan tütünün üzerine indi ve bileğini önce sağa, sonra sola çevirerek sigarayı söndürdü.

“Sizi iğrenç, pis motorcu çete...”

“Pamela!” Belediye başkanı, Dirty’nin bu kadar şişman bir sikik için mümkün olabileceğini düşündüğünden daha hızlı bir şekilde ayağa kalkarak karısının kolunu tuttu.

Ardından Deuce, Mick ve Bucket da ayağa fırladı. Dirty de onları takip etti, bu berbat yerden siktir olup gitmeye fazlasıyla hazırды.

“Burada işimiz bitti,” diye homurdandı Deuce, sert gözlerini belediye başkanına dikmişti. “Salı günü paranın yarısını temiz bir şekilde alacaksın. Sevkiyat çarşamba günü kasabada olacak. Eğer mavili çocukları gemide görmezsem paranın ikinci yarısından göreceğin tek şey, koca kıcını gömmek için alacağım yepyeni bir kürek olacak. Beni anlıyor musun?”

“Onu köpeklere yem edebiliriz, Başkan,” dedi Bucket. “Ondan sonra bir ay boyunca onları beslemek zorunda kalmayız.”

Dirty gözlerini devirdi. Bucket saçmalıyordu, kulüpte köpek falan yoktu.

Belediye başkanı titreyen elini kaldırarak alnında boncuk boncuk biriken teri sildi.

“E-Evet,” diye mırıldandı. “Elbette, her şey planlandığı gibi gidecek ve herkes gemide olacak. Oğluma ve adamlarına güvenebilirsiniz.”

Dirty’nin üst dudağı kıvrıldı. Daniel Mooresville, Miles City’nin polis amiriydi, zengin ve yozlaşmış bir çift pisliğin oğlu olarak büyümenin yanı sıra Atlılar’ı taciz etmeyi de seviyordu. Kendisi de dâhil olmak üzere zaten hepsinin içinde yüzdüğü kirli işleri çok iyi biliyordu. *Lanet olsun, şehrin yarısı işin içindeydi!* Yine de Deuce’un çileden çıkmadan önce ne kadarına tahammül

edebileceğini görmek için park cezaları ve hız cezalarından, kulüp binasındaki bina yönetmeliği ihlallerine kadar her şey ile sınırları test etmeyi seviyordu.

Rozetinin kendisini, mesleğini, zengin ve nüfuzlu ailesini koruyabileceğini düşünen birinci sınıf bir orospu çocuğuydu.

Ve bu doğru olmamasına rağmen Deuce onun böyle düşünmesine izin veriyordu. Atlılar kendi başlarına yeterince tehlikeliydiler ama Deuce yıllar önce Eva'yı Montana'ya getirdiğinden beri Atlılar, Gümüş Şeytanlar ile yan yana çalışıyordu ve Şeytanlar sadece ülke çapında değil, dünya çapında biliniyorlardı. Papaz'ın Birleşik Devletler başkanından bile daha fazla gücü ve bağlantısı vardı.

Atlılar teker teker gösterişli çiftinin yanından geçip salona doğru ilerlediler. Dirty, Pamela'nın yanından geçerken midesi bulanmıştı, bir duvara çarpmadan kadının yanından olabildiğince uzaklaştı. Sonunda dışarı çıkana kadar bir daha nefes almadı. Dışarıda Jase ve Ivy ön basamaklarda oturuyor, Ivy cep telefonunda oyun oynuyor, Jase ise uzaklara bakıyordu. Kardeşi artık hiç konuşmuyordu. Dorothy vurulduktan sonra uyandığından, Jase'i hatırlamadığından ve onunla hiçbir şey yapmak istemediğinden beri konuşmuyordu. Tek yaptığı yemek, uyumak ve içki içmektir. İçkiye fazla yüklenmişti.

Bir el omzuna sertçe indiğinde sıçradı ama koşmaya başlamadan önce kendini durdurmuştu. Başını çevirdiğinde Deuce'un yanında durduğunu ve dosdoğru önüne baktığını gördü. Dirty rahatlamış bir şekilde iç geçirdi.

"Kardeşim," dedi Deuce sessizce, sözlerinin başkalarının dikkatini çekmemesi için. "Uzaklaşmaya mı ihtiyacın var? Söylemen yeterli."

Hayır, o iyiydi. Sadece yapamıyordu... Buna ihtiyacı vardı.

"Evet, uzaklaşmam gerek."

Deuce omzuna bir kez daha vurarak merdivenlerden aşağı indi ve giderken Ivy'yi de kucağına aldı. Altısı birlikte bisikletlerine atlayıp belediye başkanının uzun arazisinden uzaklaşmaya koyul-

dular ama kardeşleri sağa dönüp kulüp binasına doğru giderken o sola, dağlara doğru gitti.

Kardeşleri onun ortadan kaybolmasına alışkındı. Dirty genellikle yalnızdı ve böyle olmayı seviyordu. Kapalı bir yerde duramazdı, uzun süre hareketsiz kalamazdı, kendisiyle ya da anılarıyla çok fazla zaman geçiremezdi.

Deuce biliyordu. Geçmiş hakkında bir şeyler bilen tek kişi Deuce'du ve Deuce bile olanların yarısını bilmiyordu; bildiklerini de sadece ilk elden gördüğü için biliyordu, bir sebepten dolayı Manhattan'ın loş ara sokağında Dirty'nin istiflenmiş nakliye kasalarının üzerine eğilip tecavüze uğradığı yere dönmeye karar vermişti.

On beş yaşındaydı. Sokaklarda ne bulursa çalıp kim alırsa ona satarak yaşayan kaçak bir evlatlıktı. Kolay bir hayat değildi ama evsiz olmak bile kaçtığı hayattan daha iyiydi.

Ta ki bir gün adamın biriyle dövüşecek yeterince gücü olmaya kadar.

Deuce onu böyle bulmuştu. Fena halde dayak yemişti, bir yığın nakliye kasasının üzerine eğilmiş, pantolonu ayak bileklerinde acı içinde ağlıyor ve pis bir orospu çocuğu ona tecavüz ederken serbest bırakılmak için yalvarıyordu.

İlk kez bir adamın, bir başka adamın ellerinde can verdiğini görmüştü. Şehrin sokaklarında insanların öldüğünü görecektik kadar uzun süre yaşamıştı. Hava koşullarına yenik düşen evsizler, silahla vurulanlar, aşırı dozda uyuşturucu kullananlar.

Ama ilk kez bir adamın başka bir adamı öldürdüğünü görüyordu, hem de kendi elleriyle... Deuce önce o pislği öldüresiye dövmüş, sonra da boynunu kırmıştı.

Dirty yapabilseydi Deuce'dan kaçardı. Uzun boylu ama sıska olan kendisiyle karşılaştırıldığında Deuce, lanet olası bir süper kahraman boyutundaydı ama Deuce, adamı üzerinden çekip aldıktan sonra tek yapabildiği istemsizce yere yığılmak olmuştu. Deuce yanına gelip pantolonunu yukarı çekene, onu omzunun üzerine atarak ara sokaktan geri çıkana kadar orada kalmıştı. Bu

sırada Dirty ya kan kaybından ya korkudan ya da büyük ihtimalle her ikisinden dolayı bayılmıştı.

Gerisi tarih olmuştu. Neredeyse... Tabii hayatına *tarih* denebilirse. İlk yarısı daha çok üst üste yığılmış bir dizi şanssız olay gibiydi, ikinci yarısı ise sadece bir mücadeleden ibaretti.

Her gün mücadele ediyordu. Hatırlamakla mücadele ediyordu, unutmakla mücadele ediyordu, kafasında dönüp duran tüm o boktan, sapkın saçmalıklarla mücadele ediyordu, bunları düşünmemesi gerektiğini biliyordu. Bu düşüncelerin kendisine ait olmadığını, onu bu hâle getiren orospu çocuklarının düşünceleri olduğunu biliyordu ama aynı zamanda onları susturmaktan âcizdi, durdurmaktan âcizdi; çirkin ve ahlaksızca şeyler yapmasına neden olan çirkin ve ahlaksız görüntüleri, fısıltıları, dürtüleri durdurmaktan... LANET OLASI DURDURMAKTAN!

Bir kez daha şehre girdiğinde Dirty motorunu yolun kenarına çekti ve durdurdu. Vites kolunu indirip bacağına motorunun üzerinden atarak dikeldi. Yaşadığı karanlık ve sessiz sokakta etrafına bakınırken elini ceketinin cebine atıp sigarasını çıkardı.

Miles City mükemmeldi. New York'un ve oranın içinde barındırdığı tüm kâbusların tam tersiydi. Burada çoğu zaman nefes alabilir, saatlerce motor sürebilirdi, sadece o ve yol.

Tiz, dehşet dolu bir çığlık ve ardından yumruğun ete çarpışının kendine özgü gümbürtüsü küçük kasabanın sessizliğini bozmuş, boş sokakları parçalayarak çevredeki dağlara boşalmıştı. Dirty tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Bir çığlık daha, bu seferki ilkinden daha boğuktu, sonra bir vurma sesi daha ve sonra sessizlik...

Dirty poker suratı üzerinde çok alıştırma yapmıştı. Deuce dışında kimse, dışarıdaki tek bir orospu çocuğu bile onun saçmalıklarını anlayamazdı. Kardeşlerinin en iyisiyle bile kapışabilir, bir orospu çocuğunu öldüresiye dövebilir, bir saniye bile düşünmeden öldürebilirdi; bakışları da bir o kadar soğukkanlıydı. Kadın ya da erkek olsun, bir sürü insana acınacak şeyler yapmıştı ve bunları yaparken bir kez bile gözünü kırpmamıştı.

Ta ki yalnız kalana kadar. Çünkü yalnızken sarsılabilir, titreyebilir, çığlık atabilir, bağırabilir, duvarları ve kendini yumruklayabilirdi.

Yalnızken ağlayabilirdi. Yalnızken korkusunu dışarı atabilirdi ve Tanrı'm, lanet olsun! O kadar çok korku vardı ki... Korkuyla yaşıyor, korkuyla nefes alıyordu; her gün, her gece, her zaman.

Onu bu hâle getiren şey, ona hükmeden korkuydu. Bu onu en nefret ettiği türden bir canavara dönüştürmüştü ve içindeki tüm bu korku damarlarında dolaşıyor, kalbini çarptırıyor, onu korku içinde daha da fazla terletiyordu.

Sigarasını bir kenara fırlatmasına neden olan şey korkuydu, o ıssız kaldırımında koşmasına neden olan şey korkuydu, loş ışıklı ara sokağa doğru dönmesine neden olan şey korkuydu. Önündeki manzaraya bakakalıp kayarak durmasını sağlayan şey korkuydu.

Ve silahını çekip titreyen elleriyle başka birinin kâbusunda, kendisinininkine çok benzeyen bir kâbusta bir delik açmaya çalışmasının nedeni korkuydu.

Kurşun havayı yarıp geçti. Hedefini ıskalayan Dirty tekrar denedi ancak bu sefer o pislik onun varlığını fark etmiş, ayağa kalkmış, ters yöne doğru koşarken pantolonunu yukarı çekmiş, hızlıca sağa dönmüştü ve ikinci mermi haznedan çıkmadan çoktan oradan gitmişti.

Dirty titreyen elini indirdi, tüm vücudu titriyordu, zihni hem geçmişin hem de bugünün karmakarışık adaptasyonlarından oluşan bir karmaşaydı.

Sokakta yatan o değildi, pantolonu ayak bileklerinde, kanlar içinde ağlayan, yalvaran o değildi.

Nefes almaya çalıştı. Al ve ver, yavaş, hızlı, tekrar yavaş...

HİÇBİR ŞEY İŞE YARAMIYORDU!

Bu lanet olası o değildi, değildi, değildi...

"D-Dirty?"

Adının hırıltılı, bozuk, belirgin bir şekilde kadınsı bir sesle söylenmesi başının sola dönmesine neden oldu ve gözleri kendisinden en fazla on beş adım ötede duran kanlı, titreyen et yığınınına takıldı.

Dirty gözlerini kırıştırdı. Bir kez daha kırptı, nefes aldı ve gözleri yeniden odaklandı.

Kahretsin!

Kahretsin, onu tanıyordu... Yani tanıyor sayılırdı. O... Emma mıydı? Erin? Ella?

Ellie. Seksi melez kız, Ellie. Danny ile çok eskiden arkadaşı.

“L-Lütfen...” diye devam etti kolu hareket edip parmakları uzanırken. Ona doğru uzanıyordu.

Bunu yapabiliirdi. Sadece bunu yaparken ne yaptığını düşünemezdi ama yapabiliirdi. Yapmak zorundaydı.

Danny şimdiye kadar sahip olduğu, arkadaşına en yakın şeydi; onun etrafında isteyerek takılan tek kadındı ve bu kız onun arkadaşıydı. Feci şekilde dövülmüş, sokakta yarı çıplak yatan Danny olsaydı ne yapardı?

Dirty hızla ona doğru koşarak ilerledi, yanına eğildi ve elleri kızın vücuduna temas etmeden hemen önce dondu kaldı.

“Hey,” dedi kısık bir sesle, kendini sakın tutmaya çalışarak. “Herhangi bir kırığın var mı?”

Ellie şişmiş gözlerini kırıştıtararak ona baktı. “Hayır,” diye fısıldadı. “Sadece b-başım ağrıyor...”

“Kahretsin,” diye mırıldandı, ellerini geri çekip ceketinin içine uzandı ve cep telefonunu çıkardı. “Güvendesin, ekibi arıyorum.”

“Hayır!” diye bağırdı kolu dışarı fırlayıp eliyle Dirty’nin bileğini kavrarırken. Onu hissetmek, onun sıkı tutuşunu hissetmek, teninin tenine değmesi, vücudunda mide bulandırıcı şiddetli bir ürpertiyle son bulan bir dalgalanma etkisi yaratmıştı.

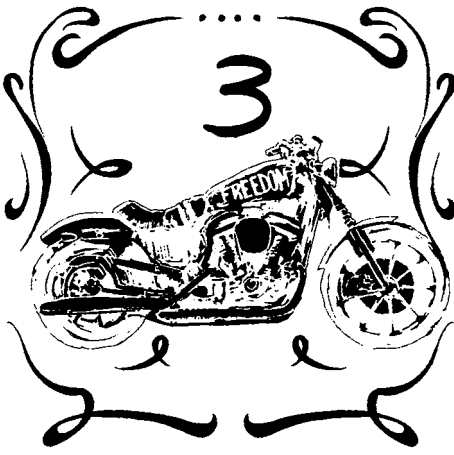
“Polis yok,” diye fısıldadı, son gücü de azalırken tutuşu gevşemişti. “Lütfen... Hiç kimse... Hiç kimse bilmemeli.”

Dirty dudaklarını birbirine bastırdı. Mavili çocuklardan bahsetmiyordu, onlarla işi olmazdı ama bunu ilk söyleyen Ellie’ydi. Polis yok ha? *Polis yok*’u anlıyordu, bu kendisi ve kardeşleri için bir yaşam biçimiydi; halledilmesi gereken her şeyi kendilerinin halledeceğine dair dile getirilmeyen bir kuraldı.

Ama Ellie gibi iyi bir kız bunu neden istemiyordu ki?

Hâlâ ona dokunmak istemiyordu, Ellie'nin göz kapakları cırpınarak kapanmaya başlayana kadar Deuce'u yardıma çağırmayı düşünmüştü. Rahat bir nefes aldı. Kız bayılmıştı. Bilinçsiz hâliyle başa çıkabilirdi. Onu yavaşça sırtüstü yatırdı ve elinden geldiğince pantolonunu yukarı çekmeye çalıştı. Sonra bir bebeği ilk kez kucağına alan yetişkin bir adamın korkusuyla onu kollarına aldı, göğsüne yasladı ve ara sokaktan dışarı çıktı.

Gözlerimi kırpmadan önümdeki masaüstü monitörüne, az önce açtığım e-posta ekine baktım ve başlığı gözden geçirdim:

“Hayvan Hakları Aktivistleri Los Angeles’taki Motorcu Mitinginde Aşırı Deri Kullanımını Protesto Ediyor.”

Başımı sallayarak hafifçe homurdandım. Bir kızı motosiklet kulübünden çıkarabilirdiniz ama o lanet *Harley*’i ondan asla çıkaramazdınız. Bana bunu sürekli hatırlatan sadece ZZ değil, geçen her motosikletin yüksek sesli ama seksi gümbürtüsüydü. O güzel makine hayatımın içinden vızır vızır geçerken ne yapıyor olursam olayım -yemek yerken, konuşurken, akıllı telefonuma dalmışkendünyam hep durmuş gibi görünürdü. Ama az önce nihai özgürlüğe, kanatsız uçmanın bir yoluna tanık olduklarının farkında olmayan, ona kısa bir bakış atıp hemen yaptıkları işe geri dönen herkesin aksine motosiklet gözden kaybolduktan sonra uzun süre arkasından bakar, bir motosikletin arkasında olmanın, bir adama sıkıca tutunmanın nasıl bir his olduğunu hatırlardım.

Başka bir yerde, başka biri olmayı diler, acı çekerek bunu isterdim. Ama aynı zamanda kendimden nefret ediyordum çünkü içten içe hiçbir zaman o hayata ait olmadığımı biliyordum.

İç çekerek sandalyeme çöktüm, gözlerimi kapattım ve kendime ucuz atlattığımı hatırlatmaya çalıştım. Bu kadar genç yaşta kalbim kırılmasaydı kim bilir sonum nasıl olacaktı. Büyük olasılıkla, tıpkı

annem gibi bir kulüp fahişesi olurdum. Zaten olduğum hâlimle bundan çok da farklı değildim.

Doğru, ZZ artık o ceketi giymiyordu. Şehre geri dönmeden önce her zaman motosikletinden kurtuluyordu, bu da beni uzak-tayken ne yaptığı, neden bu kadar göze çarpmama ihtiyacı duy-duğu konusunda sonsuz derecede meraklandırıyordu ve Deuce ile ilgili kısa, öz ifadeler dışında kulüp hakkında konuşmuyordu. Ama o hâlâ ZZ'ydi. Bir yüz, bir isim, çocukluğumla, annemle ve onun tüm acılarıyla ilişkilendirdiğim bir adam.

"Tanrı'm, Teg, az önce bir alet yutmuş gibi görünüyorsun!"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve masamın köşesine dayanmış olan kot pantolonlu kıvrımlı kalçayla buluştu.

"N'aber, tatlım?"

Hayley sahip olduğum yakın bir arkadaşa en yakın olan şeydi. Üniversite birinci sınıftayken hayvanlar üzerinde yapılan kozmetik testleri protesto eden bir gösteri sırasında tanışmış ve ayrılmaz bir ikili olmuştuk. Artık eskisi kadar çok takılmıyorduk çünkü yakın zamanda evlenmişti ama yine de haftada en az bir kez bir araya gelmeyi başarıyorduk.

"Seni buraya kim aldı?" dedim alay ederek. "Güvenlik nerede?"

Hayley, "Evet!" diye dramatik bir şekilde haykırdı, kollarını iki yana açtı ve *San Franciscan Yargı Yetkisi*'ni oluşturan, hepsi de kişisel olarak dekore edilmiş bölmelerinde oturan on iki kişinin çalıştığı, tek odalı küçük ofise doğru her şeyi kapsayan bir hareket yaptı.

"Birilerinin siz geleceğin Pulitzer Ödülü* sahiplerini, seks kölesi kaçakçılığıyla ilgili büyük skandalınızı yayınladığında sizi öldürmek için tutulan tetikçilerden ve bunu destekleyen sevgili, tatlı politikacılarımızdan koruması gerekiyor!"

"Aynen öyle!" diye seslendi biri. "Hükümetin canı cehennem!"

Hayley, Che Guevara'dan** alıntı yaparak, "Her adaletsizlik

* Kolombiya Üniversitesi tarafından gazetecilik, edebiyat ve müzik gibi alanlarda verilen saygın bir ödül. (e.n.)

** Arjantinli komünist bir devrimci. (e.n.)

karşısında öfkeyle titriyorsan,” diye bağırdı, “O zaman benim yoldaşımısın!”

İki kabin önündeki spor editörümüz Christian masasının üzerine sıçradı ve sıkılmış yumruğunu havaya kaldırdı. “Dizlerimin üzerinde yaşamaktansa ayakta ölmeyi tercih ederim!” diye meşhur isyancı liderden bir alıntı yaparak haykırdı.

“*Viva La Revolución!*” diye bağırarak cevap verdi arkalardan biri.

“Bak ne yaptın,” dedim kıkırdayarak. “Artık hiç susmayacaklar.”

Hayley beni duymazdan geldi ve avucunu masamın ortasına koyarak eğildi. Uzun, pembe geçişli sarı saçlarını omzunun üzerinden savurarak güldü. “Tatlım, seni uzun zamandır görmüyorum ve bu akşam yemeğe gelmeni talep ediyorum.”

Gülümseyerek gözlerimi devirdim. “Birbirimizi geçen hafta gördük.”

Başını sallayarak lafımı geçiştirdi. “Geçen hafta,” diye tekrarladı. “Çok uzun zaman önce... Yani akşam yemeği, bu akşam ve lütfen bana ZZ’nin şehir dışında olduğunu söyle.”

Yüzümü buruşturdum. Hayley, ZZ’den hoşlanmıyordu; aslında San Francisco’da düzenli olarak görüştüğüm hiç kimse ZZ’den hoşlanmıyordu. ZZ ya onların gözlerini korkuturdu ya da sadece sinirlendirirdi. Çoğunlukla yalnızlığından hoşlanıyordu ama arada sırada takılmayı da severdi, sadece onun takılma şekli daha neşeli arkadaşlarım için biraz sertti.

Arkadaşlarım için takılmak küçük bir parti, müzik, tokuşturulan biralar ve içilen otlar demekti.

ZZ için takılmak ise insan kalabalığı, kulak patlatan müzik, çok fazla içki, kokain ve karşısına çıkan her şeyi becermek demekti. Ya da en azından eskiden öyleydi çünkü görünüşe göre artık sadece beni beceriyordu.

Bu konuda nasıl hissettiğimden emin değildim, bu yüzden üzerinde durmak yerine bir kenara ittim ve Hayley’e odaklandım.

“Hayır, o evde,” dedim.

“Peki,” dedi yavaşça. “Bu akşam küçük bir akşam yemeği parti-

* (İsp.) Yaşasın devrim! (ç.n.)

si veriyorum ve bence sen de gelmelisin; tüm vaktini alan, sürekli düşüncelere dalan o antisosyal motorcu olmadan.”

Omuz silktim. “Büyük bir aleti var, neşeli bir fok balığı gibi sevişiyor ve çok sık konuşmuyor. Oldukça mükemmel biri.”

Gözleri kısıldı. “Teg, o kaba ve korkutucu.”

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. ZZ’nin *kaba* ve *korkutucu* olduğunu düşünmesi gülünçtü. Tanrı’m, eğer Deuce ya da Hawk’la hatta Blue’yla tanışsaydı -Blue ne kadar yaşlı olsa da kendi başının çaresine bakabiliyordu- muhtemelen onları gördüğü yerde altına işerdi.

“Ruh hali değişken biri,” dedim ona. “Bu farklı bir şey.”

“Eminim bütün seri katillerin ruh hali değişkendir,” diye karşılık verdi. “Muhtemelen iş tanımlarında bu vardır.”

Hayley söylediklerinin ne kadar doğru olduğunun farkında değildi. Cehennem Atlıları’nın yıllar boyunca pek çok insanı öldürdüğüne hiç şüphe yoktu. Kardeşlerden hiçbiri eşlerinin ve çocuklarının önünde işlerinden açıkça bahsetmezken benim için durum böyle değildi. Babam bir daha dönmemek üzere gittikten sonra tıpkı annem gibi benim de kulüpte takılmama alışmışlardı; ya beni fark etmiyorlar ya da o kadar önemsiz görüyorlardı ki yanımda ne konuştuklarını umursamıyorlardı.

“Tatlım, yine *alet yutmuş* bakışı atıyorsun.”

Homurdandım ve gözlerimi devirdim. “Kapa çenenen.”

“Beni dinle, Teg,” dedi Hayley usulca, bana doğru eğilerek. “Annenin sana ihtiyacı olduğunu ve zor bir durumda olduğunu anlıyorum ama oraya, o insanlara her geri döndüğünde daha da mutsuz oluyorsun. ZZ’ye gelince, o da senin için iyi değil, neşeli olsun ya da olmasın.”

Haklıydı. Lanet olsun, her zaman haklıydı. Hiçbir şey yapmak istemediğim ama bir türlü kurtulamadığım bir dünyanın içinde sıkışıp kalmıştım.

“Siktir et,” diye mırıldandım kendimi iç karartıcı düşüncelerimden sıyrarak. “Bu akşam yemeğe geleceğim. ZZ olmadan.”

Ben daha ne olduğunu anlamadan Hayley ayağa kalkmış, el-

lerini heyecanla birbirine vuruyordu. “Mükemmel!” diye bağırdı yumuşak sesiyle. Sonra çoktan odanın yarısını geçmiş, bana el sallıyordu. “Benim evde!” diye seslendi. “Saat altıda ve etkileyici bir şeyler giyin!”

Sözlerinin kafama dank etmesi biraz zaman almıştı ama ne demek istediğini anlayınca...

“Harika,” diye mırıldandım ve bilgisayarına döndüm. Hiç şüphesiz bana yine kocasının arkadaşlarından birini ayarlamaya çalışıyordu. Her ne kadar hepsi iyi adamlar olsa da -ki onlarla en büyük sorunum buydu- beni sinirlendirmekten ve dantelli bir tangayla suratlarına tokat atıp taşaklarına ne yaptıklarını sormak istememe neden olmaktan başka bir işe yaramayan pısırik, metro-seksüel, kız gibi tiplerdi.

Görüş alanımda ince bir kâğıt yığını belirerek bilgisayarımın klavyesine bakışımı engelledi. “Bunu kontrol ettin mi?”

Çalıştığım küçük gazetenin genel yayın yönetmeni Malcolm’a baktım. Bir erkeğe göre kısa boyluydu, otuzlu yaşlarının başındaydı, koyu renk saçlarını modaya uygun bir şekilde şekillendirmiş ve Buddy Holly* gözlükleri takıyordu. Ayrıca bugün olduğum basit metin editörü yerine hâlâ basit bir stajyer olduğum zamanlardan beri benimle yatmaya çalışıyordu. Ama her neyse, işimi ve iş arkadaşlarımı, azgın hipster** Malcolm’un beni rahatsız etmesine izin vermeyecek kadar çok seviyordum.

Onun istenmedik ilgisini, kendisinden beş kat büyük azgın motorculara kesinlikle tercih ederdim. Taşaklarına hızlı bir yumruk ya da uzaklaştırma emri Malcolm’un tabanları yağlamasına neden olurken uzaklaştırma emri verilmesi, buna kışkırlarla gülecek olan tanıdığım diğer erkek grubunu cesaretlendirirdi. Sonra da uzaklaştırma emri çıkartma cüretini gösteren her kimse onu öldüresiye becerirlerdi.

Aklıma belli bir azgın motorcu gelmişti.

Bacaklarımdaki kaslar gerildi ve masamın altındaki ayak par-

* Amerikalı şarkıcı, besteci ve Rock and Roll’un öncüsü olan Buddy Holly’nin taktığı siyah, kalın çerçeveli kemik gözlükler. (e.n.)

** Yenilikçi kimse. (e.n.)

maklarım kıvrılmaya başladı. Lanet olsun, acınacak hâldeydim. O korkunç gecenin ve daha da kötü sabahın üzerinden sekiz yıl geçmişti ama düşüncelerim beni hep oraya, ona götürüyordu.

Cage'e.

Lanet olası Cage West.

Bir motosikletin arkasına binme teklifinin kadınları çıldırtan yanı neydi?

Bu aşağılayıcıydı.

Cinsiyetçiydi.

Gözlerimi sımsıkı kapattım.

Ve çok ateşliydi.

"Tegen?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, Malcolm'ın elinden kâğıtları kap-tığım gibi hızla sayfalarını karıştırdım ve içindeki makaleleri göz-den geçirdim.

"Evet," dedim yığını ona geri uzatırken. "Son hâlini bu sabah Mary'nin posta kutusuna bıraktım."

Malcolm başını sallayarak bana tuhaf tuhaf baktı. "İyi misin Tegen? Kötü görünüyorsun."

"İyiyim," dedim çabucak, bilgisayarıma döndüm ve bu kadar zavallı olduğum için zihnimden kendimi azarladım. Zavallı bir motorcu sürtüğüydim. *Tıpkı annem gibi.*

Hayır, onun gibi değildim. Cage'in kalbimi kırdığı sabah toz-pembe gözlüklerimi çıkarmıştım.

Ben çekip giderdim.

Çekip gitmiştim.

Ben, lanet olası çekip gitmiştim.

Ve o zamandan beri eve her gidişimde Cage'in bir daha bana zarar verecek kadar yaklaşmamasını sağlamayı hayatımın amacı hâline getirmiştim.

Bu da bir şeydi.

Derin bir nefes alarak sandalyeme yaslandım ve tavana bak-tım. Belki de Hayley bu gece bana kimi ayarlamaya çalışıyorsa ona gerçekten bir şans vermeliydim. Belki de hayatımda, ne kadar

duş alırsa alsın hâlâ deri ve egzoz dumanı kokmayan bir erkeğe ihtiyacım vardı.

Belki de ihtiyacım olan...

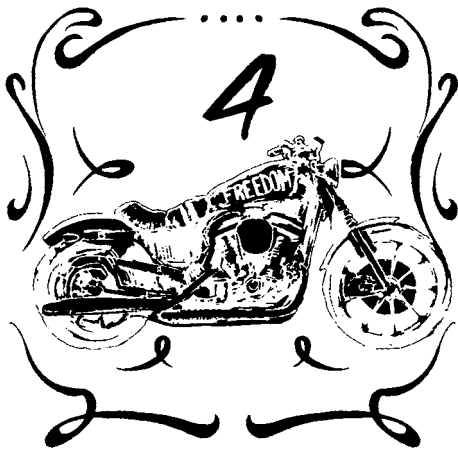
İnleyerek sandalyeme çöktüm ve akşam yemeğinden önce psikiyatristimle hızlı bir terapi seansı yapıp yapamayacağımı düşündüm. Telefon üzerinden bir seansa bile razı olurdum.

Ne olursa olsun.

Herhangi bir şey.

Lanet olası herhangi bir şey.

Vücutundaki açık yaralar sabun yüzünden yanarken kendini kaskatı ve acı içinde hisseden Ellie, Dirty'nin duşundan güçlük-
le çıktı ve derin, titrek bir nefes verdi. Klozet kapağında duran
katlanmış havluyu aldı. Bu, Dirty'nin sahip olduğu iki havludan
biriydi, havluyu önce buharla kaplı aynayı silmek için kullandı.
Sonra da kendi etrafına sardı, sert kumaş zarar görmüş cildine sür-
tünürken yüzünü buruşturdu.

Sonra aynaya döndü ve öylece baktı. Yarılmış alt dudağına,
yüzünün sol tarafını kaplayan benekli morluğa, hâlâ şiş olan sol
gözüne, boynundaki iltihaplı kırmızı ısırik izlerine baktı.

Aniden başının döndüğünü hissetti, dizleri titremeye başladı
ve ayakta kalabilmek için lavabonun kenarlarına tutundu. Dirty
ortaya çıkmasaydı ne olacaktı?

“Tecavüze uğrayacaktın,” diye fısıldadı şekli bozulmuş yansıma-
sına. “Tecavüze uğrayacaktın ve büyük ihtimalle öldürülecektin.”

Öldürülecekti çünkü polis amirinin bir kadına tecavüz edip
sonra da bu hikâyeyi anlatması için yaşamasına izin vermesine akıl
erdiremiyordu. Adamın, onun kendisine boyun eğmesini sağla-
mak için ne kadar vahşi davrandığını düşününce bu durumun
daha da kötüleşeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Onunla seks yapmak isteyeceğini nasıl düşünmüş olabilirdi ki?
Hem de bir ara sokakta? Onu daha yeni tanıyordu! Tanrı aşkına!

Onu öpmesinin tek nedeni, aldığı alkolün muhakeme yeteneğini köreltmesiydi! İlk randevuda erkekleri öpmezdi ve bu bir randevu bile değildi!

Ve Tanrı'm, o korkunç öpücüğü düşünmek bile...

Adamın onu öfkeyle okşarken dilini neredeyse boğazına kadar soktuğunu, onu itmeye çalıştıktan ve bırakmayınca ne olduğunu anlayıp çığlık atmaya başladıktan sonra dokunuşlarının daha da kötüleştiğini hatırlayınca midesi tuhaflaştı.

Ellie'nin midesi bulandı ve dizlerinin üzerine çöktü. Midesi boşalmadan önce klozet kapağını ancak kaldırabilmişti. Anılar ona saldırırken kusmaya devam etti.

Daniel'in yumruğu yüzüne bir değil üç kez çarpıyor, eli boğazına sarılıyor, diğeri giysilerini parçalıyor ve sonra penisinin ona doğru itildiğini hissediyor, onu durduramıyor, kirli zemine uzanıp kanamaktan başka bir şey yapamıyordu.

Kapı çalındığında hâlâ tuvalete eğilmiş duruyordu, midesi çoktan boşalmıştı, gözyaşları şişmiş yüzünden acı içinde akıyordu.

"Ellie?"

"Ben iyiyim..." dedi boğuk bir sesle, ağzından asit kokulu tükürükler damlıyor ve kelimelerini bulanıklaştırıyordu. Ama iyi değildi, iyi olmaktan çok uzaktı. Kendini iğrenç, tecavüze uğramış ve tamamen dehşete düşmüş hissediyordu. Size zarar veren kişi bir polis olduğunda kime giderdiniz? Geriye ne kalmıştı?

Dirty zaten adamın kafasını uçurmaya çalışmıştı. Ya Daniel güvenli bölgeye koşarken onu tanıdıysa? Dirty için geri gelecek miydi?

Kesin olan tek bir şey vardı, Miles City'den mümkün olduğunca çabuk ayrılıp Bozeman'daki hayatına geri dönmeliydi. Ama ya bu yeterli değilse? Ya Daniel onu susturmaya kararlıysa ve peşinden gelirse? O zaman ne olacaktı? Daniel çok parası olan, güçlü bir aileden geliyordu. Şüphesiz yargı içinde hatta muhtemelen ülke çapında bağlantıları vardı.

Tanrı'm, şimdi ne yapması gerekiyordu?

* ABD'nin Montana eyaletine bağlı Gallatin ilçesinin merkezi olan şehir. (c.n.)

“Emin misin?” diye sordu Dirty.

Ellie klozetin kenarına tutunarak kendini yarı ayakta durur pozisyona getirdi ve yırtık, kan lekeli giysilerine baktı. Onları tekrar giymeyeceğinden emindi. Aslında eline geçen ilk fırsatta hepsini yakacaktı.

Ama bir zamanlar dizlerinin üzerine çöküp ondan sakso çekmesini isteyen sapık Dirty’nin önünde sadece bir havluyla dolanmaya kesinlikle niyeti yoktu. İşin suç boyutunu bir kenara bırakırsak bile Danny’yle kulübe gitmekten hiç hoşlanmamıştı çünkü oradaki tüm erkekler küfürbaz ve iğrençti.

Yine de Dirty onu kurtarmıştı; hem de sadece cinsel saldırıya uğramaktan değil, öldürülmekten de kurtarmıştı ve uyandığından beri onunla üç kelimedenden fazla konuşmamıştı. Mesafesini korumuş ve garip bir şekilde onun varlığından, Ellie’nin hissettiğinden daha fazla rahatsızlık duyuyormuş gibi görünüyordu.

Başka ne seçeneği vardı ki? Şu anda onun yardımına ihtiyacı vardı. Daniel’in şu anda ne yaptığını kim bilebilirdi ki? Ailesinin evinde onu mu arıyordu? Gözlerini kapattı, aniden onlara sürpriz yapmayı planladığı için çok minnettar hissetti.

Birden aklına kiralık arabası geldi. Hâlâ lisenin önünde park halindeydi ve âdeta ceza kesilmesi için yalvarıyordu; ceza kesilirse adı ortaya çıkardı ve eğer adı ortaya çıkarsa...

Telaşla kapı koluna sarıldı ve kapıyı ardına kadar açarak ürkümüştü Dirty’yi açığa çıkardı. “Kiralık arabam!” diye bağırdı. “Okulun dışında, park halinde!”

Dirty ondan hızla uzaklaşırken durakladı. “Yani?” diye sordu.

“Ceza kesilecek ve Daniel hâlâ burada olduğumu anlayacak! Beni bulacak!”

Dirty gözlerini kırıştırdı. “Daniel,” dedi yavaşça ve Ellie az önce, panik içindeyken saldırganın adını verdiğini fark etti. Bu kendini korumak için gizli tutmayı planladığı bir şeydi.

Ellie, Dirty’nin Daniel’in tam olarak kim olduğunu anladığı anı biliyordu. Yüz ifadesi şaşkınlıktan dolayı sadece düşmanca değil, korkutucu bir ifadeye de dönüşmüştü. *Kana susamış bir ifadeye.*

“Mooreville,” diye tehditkâr bir şekilde hırladı. “Amir piç kuru mu? Bunu sana yapan o şerefsiz mi?”

Ellie sertçe yutkundu. Şimdi ne olacaktı? Belli ki yardıma ihtiyacı vardı ve ailesinin yapabileceği bir şey yoktu. Dirty ve At-lılar’ın tek seçeneği olduğunu düşünüyordu. Bunu düşündükçe gergin sinirlerini yatıştıran küçük bir rahatlık hissi duymaya başlamıştı. Kanunla mücadele edip kazanabilecek biri varsa o da Deuce West’ti. Zaten Dirty de adamı öldürmeye çalışmıştı.

“Evet,” diye fısıldadı Ellie kendinden iğrendiğini hissederek. “Tanrı’m, ne kadar aptalmışım... Onu öperken ne düşünüyordum ki?”

Dirty bir anda omuzlarını tuttu ve morarmış tenini acıyla sıktı. Vücut kokusu, motor yağı ve sigara dumanı kokusu karnına bir yumruk gibi çarpınca Ellie geri çekildi.

“Lanet olsun!” diye tısladı Dirty onu sarsarak. “Bu senin suçun değil! Bu o zengin, her şeyi yapmaya hakkı olduğunu sanan puştun suçu!”

“Dur!” diye bağırdı Ellie, dün geceki korkusu yeniden ortaya çıkmıştı. “Lütfen, canımı yakıyorsun!”

Dirty donup kalmıştı. Nefes alıp verdikten sonra onu serbest bıraktı. Ellie geriye, güvenli bölge olan banyoya doğru koştu, kalbi acıyla çarparken nefes almaya çalışıyor ve tek çıkış yolunu engellenen Dirty’den nasıl kaçacağını düşünüyordu. Ama dönüp Dirty’e baktığında, onun da neredeyse kendisi kadar korkmuş görüldüğünü fark etti. Sadece yağ lekeli ellerini önünde tutmakla kalmamış, aynı zamanda onlara şaşkınlıkla bakıyordu.

Sonra Dirty başını kaldırıp ona baktığında gözleri kocaman açılmıştı. Ellie’nin neyin yanlış olduğunu anlaması bir saniyesini aldı. *Çıplaktı!* Güvende olmak için çılgınca koşuştururken havlusunu düşürmüştü. Hızla havlusunu yerden alıp vücudunun önüne tuttu ve bunu yaptığı anda Dirty aniden, yüzü koridora denk gelecek şekilde arkasına döndü.

“Özür dilerim,” dedi Dirty, sesi aniden kısılmıştı. “Kahretsin, gerçekten üzgünüm... Bunu neden yaptığımı bilmiyorum.”

Ellie hiçbir şey söylemedi, sadece Dirty'nin sırtına, delik deşik tişörtüne ve vücudundan sarkan kirli kotuna bakıyordu

"Burada bekle," diye devam etti, sesi sertti. "Ben kulübe gidiyorum, bu işi Deuce'a bırakacağım."

Dirty ileri doğru ilk adımını atar atmaz Ellie panikledi. "Bekle!" diye bağırdı, Dirty donup kalmıştı.

"Beni burada yalnız bırakma!"

Yalnız kalmak istemiyordu. Daniel'ın dün gece Dirty'yi görüp onu, kendisini ya da her ikisini birden aramaya gelme riskini göze almak istemiyordu.

"Siktir," diye mırıldandı Dirty. "Lanet olsun."

Ellie nefesini tutmuş, Dirty'nin diyeceklerini bekliyor, onu terk etmeyeceğini umuyor ve bunun için dua ediyordu.

Lanet olsun, Dirty kusacaktı. Midesinde olan her şeyi etrafa püskürtecekti. Nesi vardı bunun? Neden onu tutmuştu ki? Kadının tenini hâlâ avuçlarında hissedebiliyordu; aldığı duştan dolayı ılık ve nemliydi, vücudu titriyordu ve sesinde korku vardı.

Kadın pis bir ara sokakta neredeyse tecavüze uğramış, bayılana kadar dövülmüştü ve Dirty onu daha da dehşete düşürmüştü. Sanki bu yeterince berbat değilmiş gibi bir de onu çıplakken görmüştü.

Onu en son genç bir kızken gördüğünden beri kilo almıştı. Önceden de kıvrımlıydı ama şimdi her yeri çok daha kıvrımlıydı. Karnı düz olmaktan çok uzaktı, dolgun göğüsleri sarkıyordu, üst bacaklarında fazladan kilolar ve selülitler vardı.

Kardeşlerinin çoğu ona bir kez bakar ve daha ince, estetik açıdan daha hoş bir kadın için onu es geçerci.

Aslında çocukların çoğu siyah kadınlardan uzak dururdu. Bazıları evet, ırkçı oldukları için, bazıları da bir kız kardeşe bulaşılmayacağını bildikleri için. Karşılaştıkları siyah kadınların çoğu bir çeteye bağlıydı, öylece ortalıkta dolaşan kadınlar değillerdi. Yatağınızda siyah bir fahişe istiyorsanız onunla evlenmeyi düşünüyor olsanız iyi olurdu, tabii taşaklarınızın hâlâ vücudunuza bağlı olduğunu görmek istiyorsanız.

Ama bunların hiçbirini onu rahatsız etmiyordu. Dirty ayrımcılık yapmazdı; kimi becerdiği umurunda değildi çünkü becerdiği kişilerin %99.9'u becerildiğinin farkında bile değildi ve geri kalan %0.1...

Tap, Deuce'un önüne geçti. "Bir dakika bekle, Başkan," dedi. Mama Vi'ye bakarak, dudakları yavaşça kıvrılarak sırıttı. "Önce ona bir bakayım."

"Siktir git," diye mırıldandı Deuce. "Bu kaltağın gebertilmesi gerekiyor."

"Evet," dedi Tap gözleri Mama Vi'den hiç ayrılmadan. "Ama önce lanet olası bir kancığın benim kulübümle uğraşabileceğini sandığında ona ne olacağını göstereceğim."

Cox bir sigara yakarak, "Sadece onu becermek istiyorsun," dedi. "Yalan söyleme."

Tap omuz silkti. "O da var."

Dirty kenarda durmuş bekliyordu, Tap'i yakından izliyor, kardeşinin aklından neler geçtiğini tam olarak biliyordu ve kendi de katılmadan önce Deuce'un onaylamasını bekliyordu.

Bilinci yerinde, camı ne isterse yapabileceği, vurabileceği, lanet olası bir hayvan gibi vahşice becerebileceği, yalvarışlarını ve çığlıklarını duymaktan zevk alabileceği bir kadını becerme şansını çok sık elde edemiyordu.

Çünkü becerdiği çoğu kadının aksine bu kaltak, başına gelecekleri hak ediyordu.

O soğukkanlı bir katildi; işkence yapmış ve pişmanlık duymadan öldürmüş bir orospu, olabilecek en kötü şekilde ölmeyi hak eden bir kaltaktı ve onun gibi kadınların, Dirty'nin yapmak üzere olduğu şey yüzünden uykusu kaçmıyordu.

Ama bunu asla o başlatmamıştı. Tap, Bucket ya da Dimebağ'in öncülük etmesine izin vermişti. Deuce onun kafadan kontak olduğunu zaten biliyordu. Deuce'a armasını çıkarmak için bir neden vererek başkanının, onun serseri mayın olduğunu düşünmesini istemiyordu.

"Ben de varım," dedi Dirty, Tap'in yanında belirerek. Mama Vi'nin yanına diz çöktü ve saçlarından bir avuç tutarak başını yukarı çekti. "Bıyiksız olmam seni yanıltmasın, bebeğim," dedi sırıtarak. "Grup sekse her zaman varım."

“Bana daha önce yapılmamış hiçbir şey yapamazsın,” diye tısladı. Dirty’nin sırtışı daha da büyüdü. Demek böyle düşünüyordu. Koruyucu annesi bu gibi durumlarda işe yaradığını kanıtlamıştı. O hasta orospunun okuduğu her şeye rakip çıkacak bir hayal gücü vardı.

“Öyle mi? Duydun mu Tap? Sanırım yaratıcı olmamız gerekecek.”

Onun canını yaktığı sürece hiçbir şey umurunda değildi çünkü onun canını yakmaya ihtiyacı vardı; birinin, herhangi birinin canını yakmalıydı çünkü lanet olası her zaman canı yanıyordu ve bu his onu bir kere bile yalnız bırakmıyor, lanet olası beş saniyelğine bile huzurlu hissedemiyordu... Asla, lanet olası asla! Her zaman oradaydı; sürekli değersiz bir bok parçası olduğunu, insanlığın yüz karası olduğunu, bir çöp olduğunu, harcandığını ve kırıldığını, düzeltilemeyeceğini hatırlatıyordu. Hatta daha da kötüsünü çünkü hayatta en nefret ettiği o canavara dönüşmüştü.

“Al,” dedi Deuce. Kadının bağlı ellerini tutarak onu ayağa kaldırdı ve Dirty’nin kollarına doğru itti. “Ama onu gebertecek olan benim.”

Dirty hiç vakit kaybetmeden Mama Vi’nin gömleğini yırtıp açtı. Sonra Dirty onun kot pantolonunu indiriyor, Tap de onun arkasında kendi pantolonunun düğmelerini açıyordu.

“Devam et ve çığlık at, kaltak,” diye hırladı Tap, kadının boyundan tutup sıkıca kavrayarak ve onu eğilmeye zorlayarak.

Ve sıra Dirty’ye geldiğinde o kaltağa kesinlikle çığlık attırmıştı.

Ama bu farklıydı.

Dirty, Ellie’yi incitmek istemiyordu, ona çığlık attırmak istemiyordu.

İstiyor muydu?

Siktir!

Yumuşacık ve sıcacık görünüyordu. Siktiği kadınların tam tersiydi; ona, onu hatırlatan kadınlardan...

Aman Tanrı’m!

En son ne zaman çıplak bir kadının vücudunun ön tarafına uzun süre baktığını bile hatırlamıyordu. Hiçbir kadını arkasından becermemişti.

O zamandan beri...

Onlara bakamıyordu. Çok...

Aynı anda hem iğrenç hem de güzeldi.

Kahretsin, midesi bulanmadan, vücudu terlemeden ve içinde felç edici bir panik kök salmadan kadınların göğüslerine, vajinalarına bakamıyordu. Becerdiği kadınları uyuşturup uyuşturmaması önemli değildi, bilinçsiz olsalar bile onlara bakamıyordu. Lanet olsun, çoğu zaman kaçmak için karşı konulmaz bir dürtü hissetmeden bilinçli bir kadına dokunamıyordu bile ya da mastürbasyon yapamadan ya da kusmadan ya da onu bayılıp becermeyi düşünmeden ya da onları, birini, kendini öldürmeden ya da yukarıdakilerin hepsini yapmadan.

Bunlardan hiçbirini Ellie'nin önünde yapmak istemiyordu ya da Ellie'ye... Tanrı'm, neden birdenbire kafası karışmıştı? Onu neden kendisi bulmuştu ki? İhtiyacı olan en son şey buydu. Çok aptalca bir şey yapmadan önce ondan uzaklaşması gerekiyordu.

"Deuce'u arayacağım," dedi sesinde hissettiği ıstırabı duyarak. "Buraya gelmesini söyleyeceğim, tamam mı?"

Bir an için Ellie'nin cevap vermeyeceğini düşündü ama arkasını dönmesinin imkânı yoktu. Aslında Deuce gelene kadar gidip mutfakta, bir köşede duvara bakarak oturacaktı.

Sonunda, "Tamam," diye fısıldadı. "Teşekkür ederim."

Dirty koridorda hızla ilerlerken Deuce'u aramaya başlamıştı bile. Mutfığa vardığında dizlerinin üzerine çöktü ve başkanının telefonu açmasını bekledi.

"Evet?"

"Bir sorun var."

"Ne?"

Sesi titreyen Dirty, dün gecedan beri olan biten her şeyi açıklamak için elinden geleni yaptı ve sonra Deuce'un cevap vermesini bekledi.

"Ellie mi?" diye sordu Deuce. "Danny'nin arkadaşı olan Ellie' mi?"

"Evet."

"Mooresville olduğuna emin misin?"

“O emin,” dedi Dirty. “Ben tam göremedim.”

“Siktir,” diye homurdandı Deuce. “Bu saçmalığa ihtiyacım yok. Yapmak üzere olduğumuz büyük bir anlaşma var ve o herifin yerinde olması gerekiyor. Ellie’nin onu ele vermesiyle endişelenmekle meşgulse yerinde olamayacağını düşünüyorum.”

Dirty’nin duymak istediği şey bu değildi. “O burada kalamaz, Başkan,” diye fısıldadı. “Onu evimden çıkarmalısın.”

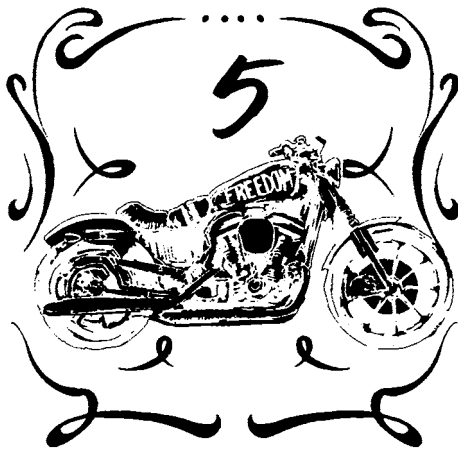
Deuce sessizliğe gömüldü.

“Kardeşim,” dedi Deuce birkaç dakika sonra. “Bilmem gereken bir şey mi yaptın?”

“Hayır,” dedi Dirty dişlerinin arasından. “Ama onun buradan defolup gitmesini istiyorum.”

“Bana on beş dakika ver,” dedi Deuce çabucak. “Orada olacağım.”

Dirty titreyerek telefonunun gürültüyle muşambaya düşmesine izin verdi, sonra başını öne eğdi ve alnını duvara dayadı. On beş dakika... On beş dakika boyunca kendinde kalabilirdi.

ZZ: Hangi cehennemdesin?

Gözlerimi devirerek ZZ'ye kısa bir mesaj yazdım.

Ben: Sikeyim seni.

Telefonum tekrar titredi.

ZZ: Yapamazsın. Burada değilsin.

Ben: Eve sonra geleceğim.

ZZ: Hangi cehennemdesin?

Ben: Ne zamandan beri umurunda?

ZZ: Cevap ver.

“Sikik,” diye tısladım sessizce.

Gözlerimi kısarak telefonuma baktım. Onun nesi vardı böyle?

Öfkeyle tam olarak beş harfe tıkladım.

Ben: Hayır.

“Teg?”

Başımı kaldırdığımda Hayley, kocası Joe, ortak arkadaşlarımız Tara ve erkek arkadaşı Tim ve Joe'nun iki dangalak kano arkadaşı Doug ve Scott'u gördüm. Scott mıydı? Skip miydi? S ile başlayan bir şey... Hepsi bana bakıyordu.

Ve Hayley cidden sinirlenmiş görünüyordu.

“Ne?” diye sordum kendimi oldukça sinirli hissederek.

Scott ya da Skip'i işaret etti. “Steve'e motosikletleri ne kadar beğendiğini söylüyordum ve tesadüfe bak ki onda da bir tane varmış.”

Yehu! Sanki umurumdaydı.

“Öyle mi?” dedim Steve’e bakarak. “Ne tür bir motosiklet?”

Dangalak kanocu, iki dizi mükemmel düzlükteki göz kamaştırıcı beyaz dişini ortaya çıkararak bana sırttı.

“BMW,” dedi. “R12.”

“Spor motosiklet mi?” Burnumu kırıştırarak araya girdim. “Süper gey bir seçim.”

Herkes rahatsız bir şekilde birbirine bakarken masa sessizleşti.

Gözlerimi devirerek tabağımdaki tofudan* bir parça aldım ve ağzıma attım. Çiğnemeyi bitirdiğimde ve hâlâ kimse konuşmadığında masanın etrafına göz gezdirdim. “Ne?” diye sordum. “Spor motosikletler korkaklar içindir. Lanet olası gerçekler.”

Hayley uzun uzun iç geçirdi ve Joe başını salladı. Neyse ne. Tekrar omuz silkerek yemeğe geri döndüm.

Olağanüstü derecede acı verici bir yarım saatin sonunda nihayet kapıdan çıkmıştım, Hayley peşimde olduğu halde dışarıya doğru hızla ilerliyordum.

“Neyin var senin?” diye sordu. “Sonsuza kadar bekâr kalmayamı çalışıyorsun?”

Hızımı artırdım, birden hem işimin hem de evimin Hayley’nin evine yürüme mesafesinde olmasına sinirlenmişim.

“Tegen!” diye arkamdan nefes nefese bağırdı. “Sadece seni mutlu görmek istiyorum!”

“Ben gayet mutluyum!” diye omzumun üzerinden bağırdım. “Aslında mutlu olmadığım tek şey, beni sürekli Joe’nun dangalak arkadaşlarıyla evlendirmeye çalışman!”

“Mutlu değilsin!” diye bağırdı. “Mutlu olmaktan çok uzaksın!”

Ah, hayatta olmaz! Bu ne cüret?

Aniden kayarak durdum ve arkama döndüm. Yüzümdeki ölümcül ifadeyi gören Hayley donup kalmıştı.

“Kes şunu,” diye tısladım. “Beni yargılayamazsın, daha olanların yarısını bile bilmiyorsun, bu yüzden beni yargılama hakkına sahip değilsin!”

* Soya sütünden üretilen ve hayvansal gıda içermeyen vegan bir peynir türü. (e.n.)

“Sorunun ZZ olduğunu bilmek için hiçbirini bilmeme gerek yok! Donmuş gibisin, Teg! Planın ne? Onunla evlenecek misin? Yoksa sonsuza kadar anlamsız bir şekilde seks mi yapacaksın? Ne zaman gerçekten yaşamaya başlayacaksın?”

Gözlerimin arkasında yanarak duran yaşlarla savaşıyor ona baktım. Donmamıştım. Lanet olsun, donmamıştım. Burada bir hayatım vardı. Öyleydi, vardı amına koyayım!

“Siktir git,” diye fısıldadım.

Hayley’nin ifadesi sertlikten nezakete evrildi. “Ah, Tegen, tatlım... Lütfen, sadece mutlu olmanı istiyorum.”

Mutlu.

Kimi kandırıyordum ki? Bunca yıldan sonra bile gitmesine izin vermeye hazır değildim. Çünkü eğer hazır olsaydım gerçekten, sahiden hazır olsaydım hâlâ bir pislğin motosikletinin arkasında olmanın hayalini kuruyor olmazdım. Geçen motosikletlere kederle bakıyor olmazdım ve bana sözde unutmak istediğim bir hayatı hatırlatmaktan başka bir şey yapmayan bir adamla yatıyor olmazdım.

Geride bıraktığım her şeyi hatırlatan.

Ama en önemlisi...

Bok gibi olmayı hatırlatan.

Bu da muhtemelen kendime karşı dürüst olma zamanının geldiği anlamına geliyordu, yani terapistimin yıllardır bana kabul ettirmeye çalıştığı şeyi sonunda kabul etmek zorunda kalacaktım.

ZZ sadece öylesine bir boşluğu doldurmuyordu. O, bir şeyin, çok özel birinin yerini dolduruyordu.

Kahretsin, hâlâ bekâretimi aldıktan sonraki sabah Cage’in yatağında kalbim sızlayarak oturuyordum. O bana bakıp, “Benim için öyle değil, bebeğim,” derken ona bakıyordum.

Bunca yıl sonra bile...

Hayley’i sokağın ortasında, üzgün bir şekilde arkamdan bakarken bıraktım. Eve döndüğümde ZZ’yi kanepede *boxer*’ıyla uzanmış, cep telefonunu omzuyla kulağının arasına dayamış, bir elinde bir şişe Jack*, diğerinde sigara varken bulmuştum.

* *Jack Daniel’s* dünyanın en çok satan, Amerikan üretimi viski markası. (e.n.)

Sırt çantamı kapının yanına bıraktım, sandaletlerimi çıkardım ve soyunmaya başladım. Ona ulaştığımda çırılçiplaktım.

Kucağına oturduğumda sigarasını yakındaki kül tablasında söndürdü ve şişenin yere düşmesine izin verdi. Her iki göğsümü de avuçlayarak sertçe sıktı ve ben acı içinde kıvranana kadar yumuşak etlerimi elleriyle yoğurdu.

“Kaç tane?” diye sordu telefonun diğer ucundaki kişiye.

“Siktir et, Başkan,” diye devam etti. “Ben halledebilirim.”

“Becer beni,” diye fısıltıyla yalvardım, yüzümü ona doğru yaklaştırdım, kalçalarımı aletine sürtmeye başladım ve ben sertleştiğçe onun da sertleştiğini hissettim.

Göğüslerimi kavrayışı sıkılaştı. Koyu gözleri benimkilere dikildi ama hiçbir şey yapmıyordu.

Sinirlenerek onu ittim ve bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöktüm, *boxer*’ından kurtularak onu ağzıma aldım. ZZ parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek kafa derime sapladı, saçlarımı avuçlayarak olabildiğince sertçe çekti.

Evet, buna ihtiyacım vardı. *Acıyı dindirmek için acıya.*

“Başkan,” dedi ZZ, sesi gergin geliyordu. “Kaliforniya Bölgesi’nde kaç yıldır işleri yönettiği umurumda değil. Eğer o orospu çocuğunu buraya gönderirsen kafasına bir kurşun sıkarım.”

Hâlâ ağzımla onunla uğraşırken başımı kaldırıp ona baktım. Ripper’dan bahsediyor olmalıydı. Ripper’ın Los Angeles’ta bir evi vardı.

“Damadın olması umurumda mı sanıyorsun?” diye tısladı ZZ. “Onunla çalışmıyorum. Ne şimdi ne de sonra.”

Onu ağzıma daha fazla aldım, daha da sertleştim, yavaşça dişlerimi değdirdim, bir yandan da onu izliyordum.

“Evet, bu işi ben hallederim,” dedi sessizce, kısık gözlerle bana bakıyordu. “Dinle, Başkan. Gitmem gerek.”

Saçımı bırakarak telefonunu eline aldı ve bir kenara fırlattı.

Gördüğüm bir sonraki şey, yukarı kalkmış kalçaları ve gırtlığımdan aşağı gönderdiği aletiydi. Öğürerek ve küfrederek kendimi geriye doğru ittim ama kollarımın üstünden tutup beni tekrar kucağına doğru çekti.

“Randevun nasıldı?” dedi alay ederek, burnuma keskin bir likör kokusu geliyordu.

“Randevu değildi,” diye karşılık verdim. “Hayleylerdeydim.”

“Öyle mi?” dedi ve güldü. “Seni o saksocu arkadaşlarından biriyle tanıştırmaya çalışmadığına inanmamı mı bekliyorsun? Göt deliklerinin olması gereken yerde amları olan o piçlerle?”

Ben cevap veremeden beni öptü, vahşi bir öpücüktü; dişleriyle dudaklarımı ısırp emiyor, kan damarlarını patlatıyor ve derimi parçalıyordu. Gözlerimi kapattım, acının tadını çıkarıyordum. Bu gece sert olmasını, yılların unutturamadığını birkaç dakikalığına unutturmasını istiyordum.

Bir şeye odaklanmalıyım, dırdırcı anılar dışında herhangi bir şeye.

Onu daha sert öptüm, bu sefer dilimi ağzına sokmuştum, boğazının arkasından gelen memnun bir hırıltı yükseldi. “Bu gece sert bir şekilde mi sevişeceğiz, bebeğim?” diye sordu.

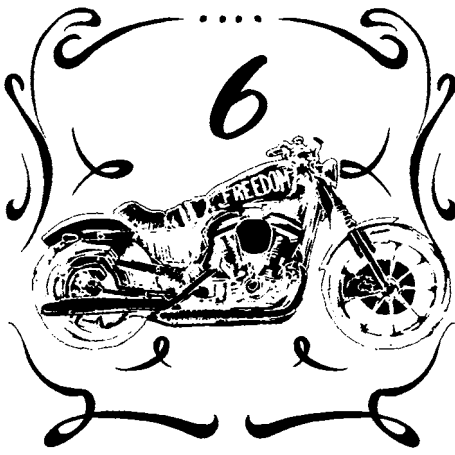
“Evet,” diye mırıldandım ağzına doğru.

“Güzel,” diye homurdandı ve beni üzerinden iterek yüzüstü kanepeye yatırdı. Arkamdayken *boxer*’ını indirdi ve sonra kendini arkama doğru itti.

“Mola bitti,” diye mırıldandı.

“Canımı yak,” diye fısıldadım kanepeye karşı, artık beni göremeyeceği için gözyaşlarımın serbestçe akmasına izin verdim.

“Hiç sorun değil,” diye fısıldadı.

Cage, babasının evine yaklaştı, bu ahşap bir kulübeydi ama nasıl New York'taki bir çatı katına daire denemezse bu eve de kulübe denemezdi. Motoru durdurdu, büyük ölçüde içinde büyüdüğü eve baktı ve uzun, dertli bir şekilde iç geçirdi.

Çünkü artık ne o ne de Danny evde yaşamadıkları için haftalık akşam yemekleri, birlikte kaliteli zaman geçirmeleri konusunda ısrarcı olan Eva'nın zorunlu kıldığı bir şeydi.

Cage çoğunlukla onun çabalarını takdir ediyor, bu kadar çok çabaladığı için onu seviyordu ama West hanesindeki akşam yemekleri neredeyse her zaman felaketle sonuçlanıyordu; bunun nedeni de genellikle inatçı babasının ona sürekli bok atmasıydı. Babasının gözünde hiçbir şeyi doğru yapamıyordu. Hiçbir şeyi! Babasına göre o, aletini pantolonunun içinde tutamayan işe yaramaz bir pislikti.

Babası canı ne isterse onu yaparken ve anneleri ölene kadar içerken Danny'e bakanın Cage olduğunu unutmuştu. Daha sonra Eva'yı zor bir hamilelik döneminin ortasında eve getirdiğinde, onun yokluğunu doldurma işini de Cage'e bırakmıştı ve hatta daha sonra babası yine bir şeyleri becerememiş gibi görüldüğünde, Ivy ile ilgilenen de Cage'di.

Evet, Deuce tüm bunları rahatlıkla unutmayı severdi çünkü konu hep sekse geliyordu.

Ve ne olursa olsun babası ikiyüzlünün tekiydi. Artık o şerefşinin yaşlı kıcına ilgi gösteren her şeye aletini sokmuyor olması, her zaman böyle olduğu anlamına gelmiyordu. Eva'dan önce Tanrı'm, Eva'yla birlikteyken bile Deuce sağda solda orospuları beceriyordu.

Cage bunu hiçbir zaman anlamamıştı. Eva gibi ateşli ve babasının istediğı her şeyi yapmaya hazır -hatta onu seven- bir kadın varken neden bundan sapardınız ki?

Eğer iyi bir kadına, kendini ona ve kulübe adamış, temiz bir geçmişli olan ve dışarıdaki her orospu çocuğı için bacaklarını açmayan bir eşe sahip olsaydı asla başka bir kadına dokunmazdı.

Cage başını sallayarak bacağına bisikletinin üzerinden savurdu ve verandaya doğru yürümeye başladı.

Kapı kilitli değildi, bu yüzden antrede botlarını fırlatıp attı ve oturma odasından sola doğru yöneldi. Aile odasında en küçük kız kardeşi Ivy, üç yaşındaki yeğeni Danny ve Ripper'ın kızı Harley, Cox ve Kami'nin çocukları Devin ve Diesel ve sürpriz bir şekilde Dorothy'nin dört yaşındaki oğlu Christopher'ı düz ekran televizyonun etrafında otururken buldu. Christopher ve Harley dışında hepsinin elinde oyun kolları vardı ve gözleri, önlerinde duran ekrandaki şiddet içeren video oyununa yapışmıştı.

Ayağıyla küçük kız kardeşinin bacağına dürttü. "Hey, prenses," dedi.

Ivy başını kaldırdı ve mükemmel küçük yüzünü kocaman bir gülümseme kapladı. "Cage!"

Bir saniye sonra Ivy kollarının arasındaydı; bacakları beline, kolları boynuna dolanmış ve onu sıkıyordu.

"Tanrı'm, gittikçe ağırlaşıyorsun. Kaç yaşındasın, yirmi beş mi?"

Ivy güldü. "Dokuz, aptal! Sadece dokuz yaşındayım!"

"Evet, evet." Sırıttı, yanağına bir öpücük kondurdu ve onu yere bıraktı. "Beni yaşlı hissettiriyorsun, küçük kardeşim."

"Cage, motosikletler üzerinde ne zaman tekrar çalışacağız?"

Küçük erkek Fatma kız kardeşine sırıttı. "Yakında, bebeğim," dedi. "Yakında."

Üç çocuğun çenelerini hızlıca okşadı, Harley'nin saçlarını karıştırdı ve bir öpücük verdi, ardından holden geçip mutfağa yöneldi. Babası bir elinde bira, mutfak tezgâhına yaslanmış duruyordu; diğer kolu Eva'nın etrafını sararken boşta kalan eli de onun hafif şişkin karnının üzerindeydi. Uzun kahverengi saçları dağınık bir şekilde tepeden toplanmıştı, üzerinde eski bir eşofman ve babasının tişörtlerinden biri vardı.

Aptal babasının ısrar ettiği bir başka yüksek riskli hamilelikte dördüncü ayındaydı. Çünkü her nedense üç çocuk şerefsiz herife yetmemiş, sadece Tanrı'nın bildiği sebeplerden ötürü bir tane daha istemişti. Dünyanın hâlâ yüzücüleri olduğunu bildiğinden emin olmak için miydi? Cage bu adamı asla anlamayacaktı.

Karşılarında Cox ve Kami vardı. Cox tezgâhın üzerine oturmuş, Kami onun bacaklarının arasında duruyordu ve ikisi de bira içiyorlardı.

"Hey," dedi yarım ağızla el sallayarak.

Cox başıyla onu selamladı, Kami de ona el sallayıp gülümsedi ama Eva, Deuce'dan uzaklaşıp kollarını açarak ona doğru geldi. Cage kollarını onun etrafında kavuştururken omzunun üzerinden *merhaba* demek yerine abuk sabuk bir şeyler homurdanan ve Cox'a geri dönen babasıyla göz göze geldi.

Şerefsiz herif!

"Küçük Kelley burada ne yapıyor?" diye sordu Christopher'ı kastederek.

Eva ondan uzaklaşırken, "Hawk yolda," dedi ve ona bir kez daha içten bir gülümseme bahşetti. Kafasına uzanarak lastik tokasından kurtulmuş olan bir tutam saçını çekti.

"Tanrı'm," diye fısıldadı, iri gri gözleri parlıyordu. "Tıpkı babanın senin yaşındaki hâline benziyorsun."

Kendisini babasıyla kıyaslamış olmasına rağmen ona gülümsedi çünkü bu kadın kadar çok seven birine nasıl gülümsemezsiniz ki?

"Lanet olası annesine benziyor."

Cage'in gülümsemesi yok oldu.

Annesi, çocuklarını ihmal eden bir kulüp faresi olabilirdi, iç-

meyi kendi çocuklarından daha çok sevebilirdi ama yine de onun annesiydi ve kadının başına gelenlerin yarısı, daha en başından babasının suçuydu.

“Boş ver onu,” diye fısıldadı Eva. “Ve gidip kız kardeşlerine *merhaba* de.”

“Lafı açılmışken nerede o velet?” diye sordu Danny’yi kastederek.

Eva gülümsedi ve üst katı işaret etti.

Cage geri dönerek merdivenlere yöneldi, kız kardeşinin eski yatak odasının önüne gelene kadar merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Kapıyı çalma zahmetine girmeden tokmağı çevirdi ve kapıyı iterek açtı.

“Lanet olsun!” diye bağırdı ve kapıyı çarparak kapattı.

“Kapı çalmak diye bir şey var, biliyorsun değil mi?” diye bağırdı Danny, az önce onu çıplak, dizlerinin üzerinde, kocası tarafından becerilirken gördüğü odanın içinden.

Hay sikeyim!

Bu, onları ilk kez yanlışlıkla görüşü değildi. Bu iki salak ellerini birbirlerinden uzak tutamıyorlardı. Banyolar, yatak odaları, mutfak kilerleri... Nerede oldukları önemli değildi. Kendi evleri, başkasının evi, kulüp binası, bir restoran... İkisi de lanet olası her zaman birbirlerinin üzerlerindelerdi.

Kapı hızla açıldı ve Danny darmadağın ama neyse ki giyinik bir halde koridora fırladı. “Lanet olsun, ne oluyor!” diye bağırdı.

Cage gözlerini devirdi. “*Merhaba* demek için gelmiştim, seni lanet velet.”

Danny’nin ağzının köşesi kıvrıldı ve bir gamze belirdi. Bir saniye sonra Danny kollarını ona dolamış ve onu sıkıyordu.

“Benden uzak dur!” diye bağırdı ve onu geriye, neyse ki artık giyinik olan Ripper’ın kollarına doğru itti. “Ripper gibi kokuyorsun amına koyayım,” dedi iğrenmiş gibi yaparak.

Ripper gülerek kollarından birini Danny’ye doladı ve yumruğunu ona doğru uzattı. Cage dikkatle yumruğuna baktıktan sonra hızla yumruğunu onunkiyle tokuşturdu.

“O lanet elin nerelerde bulunduğunu bilmiyorum,” dedi.

“Siktir git,” dedi Ripper. “Yeni mi döndün?”

“Evet.”

“O iş nasıl gitti?”

“Şipşak,” dedi Cage ona. “Girdim ve çıktım. Geceyi Papaz’da geçirdim, Şeytanlarla biraz takıldım, yapmam gerekeni yaptım, sonra da manzaralı yoldan eve döndüm.”

“Güzel,” dedi Ripper. “Başkan mutlu olacak.”

Evet, doğru, diye düşündü içten içe alay ederek. Başkan, *onunla hiç mutlu olmayan babası* tam olarak öyleydi. Onunla asla mutlu değildi.

Cage arkasında, iki kapı aşağıda tuvaletin içinden gelen sifon sesini duydu. Musluk açıldı, sonra kapandı ve sonra...

Kapı açıldı ve tüm kafalar Tegen’in ıslak ellerini uzun, beyaz, keten eteğine silerek koridora çıktığını görmek için tam zamanında döndü.

Başını kaldırdığında kedi gibi yeşil gözleri ona kilitlendi ve tam adımlarının ortasında donakaldı. Cage tam *merhaba* diyecekti ki Tegen’in küçük, hafif sivri burnu aniden kırıştı ve ağzı bariz bir tiksintiyle düzleşti.

“Bu arada,” dedi Danny yüzsüzce. “Tegen burada.”

Cage zaten sinirli olan ruh hâlinin daha da kötüleştiğini hissetti çünkü Tanrı aşkına, o kaltağı her gördüğünde asırlar önce gibi görünen sarhoş olduğu bir gecede olanlar hakkında hâlâ ona kızgın olduğu oldukça açıktı. Hem de Cage’in hatırlamadığı bir gecede!

Zonklayan başını tutan Cage, yavaşça yan yatıp sırtüstü uzandı ve yanında yattığını hissettiği sıcak bedeni kontrol etmek için bir göz kapağını araladı.

Gördüğü ilk şey turuncu, kırmızı kıvrıkcık saçlardan oluşan büyük bir karmaşaydı ve beyni çok fazla viskinin etkisiyle tıkanmış olduğundan bu saçları nereden tanıdığını anlaması biraz zaman almıştı. Anladığında, o saçın kime ait olduğunu tam olarak ayırt ettiğinde oturur pozisyona geçti ve başı bu hareketi şiddetle protesto ettiğinde bir küfür savurdu.

Belki de o değildi. Belki de Miles City’de abartılı derece kıvrıcık havuç rengi saçları, sopa gibi bir vücudu ve her yerinde çilleri olan başka biri vardı. Kendini hasta hissederek omzunun üzerinden baktı. Siktir, amına koyayım, hayatına ve içindeki her şeye lanet olsun!

Tanrı’m, onun nesi vardı böyle?

Daha da kötüsü, bunu yaptığını bile hatırlamıyordu. İçinde bir umut ışığı yandı. Belki de onu becermemişti? Ama o zaman neden çıplaktı? Hâlâ zonklayan kafatasını kavrayarak ondan uzaklaştı ve başını aşağı eğdi.

Sonra ağzı açık kaldı.

Hayır.

Deri pantolonu hâlâ üzerindeydi ama lanet olası aleti hafif kurumuş bir kan tabakasıyla kaplı bir şekilde dışarı sarkıyordu. Harika. Kızın bekâretini almıştı. Daha da kötüsü, bunu yaptığını hatırlamıyordu bile!

Bu hayatının en kötü sabahlarından biriydi. Aslında tüm o gün berbattı.

Ne yapacağını bilemeden hızla duşa girdi. Kızın uyanmasını ve o duştan çıkmadan önce odasından siktir olup gitmesini umuyordu.

Öyle olmamıştı.

Hâlâ oradaydı, yatağında, çıplaktı ama şimdi uyanmıştı ve onun çarşafıyla örtünmüş, elinde onun cep telefonunu tutuyordu. “Çalmayı kesmiyordu,” dedi usulca, solgun teni kızarmıştı ve gözlerinin içine bakamıyordu. “Ben de cevap verdim.”

Cage ona baktı, ne dediğine pek dikkat etmiyordu, onunla ne halt edeceğini anlamaya çalışıyordu. Cidden, garip, şapşal, memesiz bir ergenle ne halt etmesi gerekiyordu?

“Ah, dinle, Teacup,” dedi uzanıp ensesini ovmaya başlarken rahatsız bir şekilde kıpırdanarak. “Ne diyeceğimi bilemiyorum ama dün gece... İyi misin? Sen, şey...” En başta ne demeye çalıştığını bilmeden ve kendini bir ahmak gibi hissederek konuşmayı bıraktı.

“Ben iyiyim,” diye fısıldadı. “Sen olduğun için mutluyum.”

Adam ona bakmaya devam etti, zihni bomboştı.

“Arayan Ellie’ydi,” diye devam etti usulca.

Ellie mi? Ellie onu neden aramıyordu ki?

"O, şey, o gerçekten üzgün..." dedi Tegen tereddütle. "Danny'nin kürtaç kliniğine gittiğini söyledi."

Ne? Danny mi? Kürtaç kliniğı mi? Cage kendini toparladı. Küçük kız kardeşi başını belaya sokmuştu ve onu bulması gerekiyordu. Hem. Şimdi. Geri kalan her şey, herkes siktir olup gidebilirdi.

"Gitmeliyim," dedi aceleyle, giysilerini bulmak için etrafına bakınıyordu. Deri pantolonuna odaklandı ve onları görünce yerden kaptı. Tamamen giyindikten sonra odanın diğer ucuna geçti ve kapı kolunu kavradı. Sonra durdu ve omzunun üzerinden baktı.

"Kimseye bir şey söyleme," dedi Tegen'i tembihleyerek.

Tegen'in yeşil gözleri irileşti ve başını salladı. "Söylemeyeceğim," dedi. "Söz veriyorum."

Cage kafasını sallayarak kapıyı açtı.

"Cage?"

Durup tekrar arkasına baktı. "Ne?" diye sordu sabırsızca.

Tegen tereddüt etmişti, kirpiklerinin arasından ona bakarken teni deli gibi kızarmıştı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Cage donup kaldı.

Ah, lanet olsun! Lanet olsun!

Hayır. Sadece hayır.

"Kahretsin," diye mırıldandı, aniden ona bakamaz hâle gelmişti. Bu lanet şey nasıl olmuştu? Cidden bu kadar çok içmeyi bırakması gerekiyordu.

"Dinle," diye yavaşça devam etti. "Ne düşündüğünü bilmiyorum ama benim için öyle değil, bebeğim."

Başını kaldırıp ona baktı, kızın yüzündeki şaşkınlığı, incinmişliği, her şeyi gördü.

Sonra da oradan siktir olup gitti.

Günün geri kalanını küçük kız kardeşinin sorunlarıyla uğraşarak geçirmişti. Daha doğrusu Ripper'in neden olduğu sorunlarla... Tegen'i ya da olanları pek düşünmemişti, ta ki yeterince zaman geçip de Tegen'in kendisiyle konuşmadığı gibi ona bak-

madığını da fark edene kadar. Aslında sanki o hiç yokmuş gibi davranıyordu.

Bununla yüzleşmediği sürece bunu pek de umursamamıştı. Onu gülümsemek yerine kaşlarını çatarken, kendisiyle konuşmayı reddederken, herkesle konuşmayı reddederken bulduğunda.

Onun daha öfkeli, daha sert ve sonunda düpedüz kötü biri hâline gelişini uzaktan izlemişti.

Sonra üniversiteye gitmiş ve hiçbir tatil için eve gelmemişti. Aslında annesi vurulana kadar eve hiç dönmemişti.

Ona, yeni görünüşüne bir kez bakmış ve artık eskiden durmadan dalga geçtiği küçük, şapşal kızı değil; bir kadını, güzel bir kadını görmüştü.

Onunla hiçbir şey yapmak istemeyen güzel bir kadın... Ve belki de onu en çok rahatsız eden de buydu. Tegen bir zamanlar ona sanki güneş onunla doğup onunla batıyormuş gibi davranan, onu sevdiğini söyleyen ama şimdi *onunla hiçbir şey yapmak istemeyen güzel bir kadındı*.

Ve onu her gördüğünde, eve her gelişinde bir öncekinden daha kötü bir tavır takınıyormuş gibi hissediyordu.

Kesin olarak bildiği bir şey varsa o da bu kadının çok güçlü bir hafızası olduğu, bir orospu çocuğu gibi kin tutabildiğiydi ve ne yazık ki Cage için zaman geçtikçe Tegen daha da güzelleşiyor gibi duruyordu. Son derece ince vücudu artık sopa gibi değil, bir bale dansçısı gibi doğal kıvrımlı görünüyordu ve hâlâ çok küçük olan göğüsleri daha yuvarlak bir dolgunluğa sahipti. Cage'in gözleri, uzun bakır saç örgülerini, kulak memelerindeki yarım santimlik delikleri, ince boynunu ve göğsündeki renkli çiçek dövmelemlerini taradı. Çıplak kolları da omzundan bileğine kadar dövmeyle kaplıydı ve atletikle eteği arasında kalan çukurlaşmış karnı da dövme-liydi. Dövmelemleri onu son gördüğünden çok daha fazlaydı.

Tanrı'm, kızın üzerinde şu anda kendi üzerinden daha fazla dövme vardı, neredeyse yüzü dışında tepeden tırnağa dövmelemler olan Cox kadar.

Ve bu seksiydi...

Cage vücudunun düşüncelerine tepki verdiğini fark etti; fiziksel bir tepki değil, sadece lanet olası düşünceleriydi, sadece Tegen ve onun lanet olası tavırlarının etrafındayken olan bir şeydi bu.

Tegen hâlâ ona dik dik bakarken uzun saçlarını bir bilek hareketiyle omuzlarına attı ve kemikli kalçasını döndürdü. Cage yumruklarını sıktı ve ona savuracağı her türlü kötü söze karşı kendini hazırladı. Bu saçmalığı çekme havasında değildi. Yoldan döneli daha beş saniye bile olmamıştı ve şimdi de bununla mı uğraşacaktı?

“Kimse bana o orospu çocuğunun burada olacağını söylemedi,” diye tısladı.

Cage’in arkasında duran Ripper homurdandı, Danny iç çekti.

Cage’in çenesi kilitlendi. Gözleri Tegen’in sağına kaydı. Onu yakalamak, eski odasına atmak ve kimse onu durdurmaya çalışmadan önce bu tavrı ondan becererek söküp atmak için ne kadar zamanı olduğunu hızla hesapladı.

Danny’nin, “Aşağıda olacağız,” dediğini duydu, sesindeki lanet alayı duyabiliyordu.

“Ama Tegen’in ona söyleyeceği tüm o boktan şeyleri duymak istiyorum,” dedi Ripper gülerek.

“Boşuna nefesini tüketme,” dedi Tegen onu tersleyerek, gözleri Cage’den hiç ayrılmıyordu. “Minik Deuce’a söyleyecek hiçbir şeyim yok.”

Burun delikleri genişledi. Hiçbir fahişe onunla bu şekilde konuşmamıştı. Aslında babası dışında hiç kimse, ona Tegen’in davrandığı gibi davranmamıştı; buna izin vermezdi, ikinci bir hakaret gelmeden önce onları yumruğunun tadına baktırırdı. *Tegen hariç*. O kaltak ağzını bozduğunda her zaman onun ya dilinin tutulmasına ya da taş gibi sertleşmesine neden olurdu ya da her ikisini birden yapardı.

Şu anda olduğu gibi.

Tegen ona sırıttı. “Ah, sorun ne, West? Senin o şişirilmiş egonu mu zedeledim? Küçük ben? Senin o büyük egonu?”

“Sikeyim seni,” dedi Cage hırlayarak.

Hâlâ sırttan Tegen gözlerini devirdi. “Hayır, teşekkür ederim. Üzgünüm, Cage, daha önce yapmıştım, seni becermiştim. Bu hatayı tekrar yapmakla ilgilenmiyorum.”

“Kahretsin,” dedi Ripper. “Bu iyiydi.”

“Akşam yemeği!” Eva’nın sesi evin içinde yankılanmış ve üst kattakilerin gerginliğini bir anda yok etmişti.

“Sonunda,” diye mırıldandı Tegen onu iterek geçerken. “Bu ailenin sadece birayla beslendiğini düşünmeye başlamıştım.”

Cage göğsü öfkeyle kabarmış, aleti acı içinde deri pantolonuna baskı yaparken Tegen’in Danny ve Ripper’in yanından geçmesini izlemek için arkasını döndü. Danny ona ters ters bakarken Ripper’in yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

“Yine de,” diye devam etti Tegen merdivenlerden inerken. “Bira diyeti pek çok şeyi açıklıyor.”

Cage sırtının duvara çarptığını hissedene kadar onun peşinden gitmeye başladığını fark etmemişti bile. Ripper’in yara bere içindeki yüzünü, kendi yüzünden birkaç santim ötede görerek gözlerini kırıştırdı.

“Kardeşim,” dedi Ripper, sesi alçaktı. “Boş ver gitsin. O kaltak seni kızdırmaya çalışıyor ve sen de ona izin veriyorsun.”

Savaş şehveti azalmaya başlarken Ripper’ı üzerinden iterek, “Siktir et onu,” diye homurdandı. “Yıllar önce olan bir şey yüzünden bana hâlâ kızgın ve ben olayı hatırlamıyorum bile!”

“Ne kadar aptalsın!” dedi Danny onu tersleyerek, manikürlü pembe tırnağını suratına yapıştırmıştı.

“Sarhoştum!” diye savunmaya geçti.

Danny başını salladı ve gözlerini devirdi. “Sen gerçekten bir aptalsın.”

Kız kardeşinin parmağını yakaladı ve yüzüne geri itti. “Hello Kitty tırnakların var, küçük kardeşim ve sen bana aptal mı diyorsun? Siktir git!”

Babalarının yüzü aralarında belirdi ve...

“YEMEK!”

Cage ve Danny yerlerinde zıplayarak birbirlerinden ayrıldılar.

“Baba!” Danny bağırdı. “Lanet...”

“O cümleyi sakın bitirme,” diye hırladı Deuce. “Kendi kışını ve o zavallı adamın kışını o lanet merdivenlerden aşağı indir.”

Ripper gülerek Danny’nin elini tuttu ve onu Deuce’dan uzaklaştırdı. Deuce da Cage’e doğru döndü.

“Tegen buraya geleli beş dakika oldu ve sen şimdiden saçmalıklarına başladın mı? Senin derdin ne lan?”

“O mu?” diye bağırdı. “Daha yeni geldim ve sen onu mu umursuyorsun? Bana lanet işin nasıl gittiğini bile sormadın! Siktir git!”

Deuce’un gözleri kısıldı. “Şimdi de sana her küçük lanet şey hakkında soru sormam mı gerekiyor? Senin aptal kışının yaralanmadan tam önümde durduğuna bakılırsa işin gayet iyi gittiğini tahmin ediyorum... Yani senin sorununun ne olduğundan pek emin değilim ama madem şu anda bir şeyler paylaşıyoruz, benim sorunumun ne olduğunu söylememe ne dersin?”

Cage ona ters ters baktı, babasının ona bir bok parçası gibi davrandığını hissetmekle o orospu çocuğunun koca ağzına yumruk atmak arasında kalmıştı.

“Benim sorunum,” diye devam etti. “Senin değersiz kışının aşağıda, o lanet olası yerde olmaması.”

Cage sustu. Sadece sustu, sustu, babasını yolundan itti ve merdivenlerden aşağı indi.

Lanet olası aile yemeklerini sikeyim!

Eve gelmenin en kötü yanı buydu. Deuce ve Eva, onların aptal aile yemekleri ve... Cage’i görmek.

Beş dakika önce üst kattaki banyodan çıkıp o pislikle karşılaşana kadar her şey yolundaydı.

Miles City’nin rengârenk dövmeli vücuduma, sayısız *piercing*’ime, rasta saçlarıma bir, iki, üç ve dördüncü kez bakan, anında bir ucube olduğuma karar veren dar kafalı dindar ucubelerle dolu küçük bir kasaba olması bile önemli değildi.

Belki de öyleydin ama bu konunun dışındaydın.

Danny’yle ve onun mükemmel vücudu, mükemmel saçları ve

mükemmel yüzüyle -o kadar mükemmeldi ki muhtemelen kızları lezbiyene çeviriyordu- bile değişiklik olsun diye iyi anlaşıyordum. Doğru, onun gülünç derecede parlak, göz kamaştırıcı pembe kıyafetine karşı gözlerimi korumam gerekiyordu ama yine de...

Sonra işlemeye gitmiştim ve Cage.

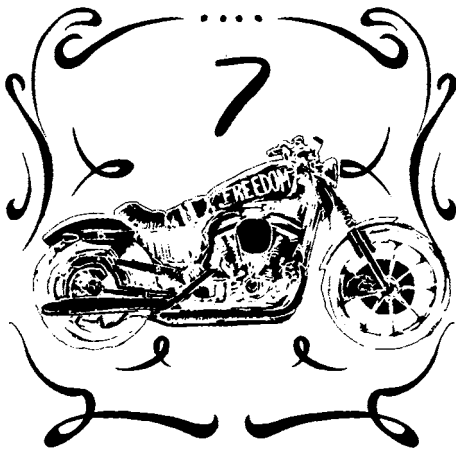
Puf.

Her seferinde, hiç şaşmadan tek bir bakışla yeniden ergenliğime dönüyor; kendimi garip, önemsiz hissediyordum ve şimdi akıl sağlığımı korumak için dua ediyordum.

Ama akıl sağlığı ve Miles City, Montana iyi komşular değildi. Aslında evrenin iki zıt ucunda yaşadıklarından oldukça emindim.

Kötü ruh hâli, geliyorum...

Ellie, Dirty'nin koltuğunun bir köşesine kıvrılıp dizlerini göğsüne çekerek iki odanın arasından Dirty'nin mikrodalganın kapağını açıp kısmen kararmış bir patlamış mısır paketini çıkarmasını ve ardından çıkan dumanı elini sallayarak uzaklaştırmasını izledi.

Geleceğin getireceklerinden bu kadar korkmuyor olsaydı onun bu komik görüntüsüne gülerdi. Bu, ona yiyecek bir şeyler hazırlamak için üçüncü denemesiydi, üçüncü başarısız denemesi... İlki mikrodalgada peynirli makarnaydı, onu da yakmıştı; ikincisi iki dilim ekmekti, onu da tost makinesi yakmıştı ve şimdi de patlamış mısır yanmıştı.

Hiç şüphesiz Dirty bir aşçı değildi. Gerçi bunun bir önemi yoktu, o kadar gergindi ve sinirden midesi o kadar bulanıyordu ki hemen geri çıkarmadan bir şey yiyemiyordu.

Deuce dün uğramış, onun hırpalanmış yüzüne bir kez bakmış ve deli gibi küfretmeye başlamıştı. Sonra Dirty'yi yatak odasına götürmüş ve kapıyı arkalarından kapatmıştı. Neredeyse kırk beş dakika boyunca içeride kalmışlardı, çoğunlukla sessizdiler ama tek tük birkaç kelime yakalamayı başarmıştı.

Teslimat.

Anlaşmanın bozulması.

O herife ihtiyacımız var.

Önemli bir şey olacağı ve Daniel Mooresville'in işin içinde ol-

duğu dışında neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu, açıkçası bu onu daha da korkutuyordu. Deuce ailesini ve kulübünü seviyor olabilirirdi ama Ellie ikisi de değildi. Eğer Deuce gibi bir adam onu savaş zaiyatından başka bir şey olarak görmüyorsa o zaman işler onun için iyiye işaret değildi.

Ellie karamsar düşünceleriyle o kadar meşguldü ki Deuce boğazını temizleyene kadar yatak odasından çıktıklarını ve tam önünde durduklarını fark etmemişti. İrkilerek çığlık attı, neredeyse kanepeden düşüyordu; utanç verici bir şekilde, Deuce kalkmasına yardım etmek için ona uzandığında sürünerek ondan uzaklaştı ve gözyaşlarına boğuldu.

Deuce hemen geri çekilmiş, ellerini havaya kaldırmış ve sanki ondan yardım istiyormuş gibi Dirty'ye bakmıştı. Dirty'nin pek yardımcı dokunacak gibi durmuyordu, zavallı adam da en az onun kadar korkmuş görünüyordu.

Gerçekten aklını kaçırarak kadar korkmuş olmasaydı tüm bu sahne oldukça gülünç olabilirirdi.

Sonra Deuce tereddütle, durumla ilgili ne yapacağını çözene kadar kulübe gelmesini önermişti. Ellie bununla neyi kastettiğini bilmek istemiyordu ve bu yüzden bir şey sormamıştı ama aletlerini pantolonlarının içinde tutma konusunda hiçbir zaman çok iyi olmamış bir grup erkekle kulüpte kalmaktan pek de heyecan duymuyordu. Aslında penisi olan ve yasaları açıkça hiçe sayan birinin yanı, olmak isteyeceği en son yerd. Birkaç yıl önce meydana gelen silahlı saldırıyı öğrendikten sonra bir daha o kulübe adımını atmamaya yemin etmişti. Ortasında kalmak isteyeceği son şey, aldatan bir motorcu ve onun öfkeli eşiydi.

Onun için ideal olanı Miles City'den hızla uzaklaşıp kendi şehrindeki dairesine dönmek ve bu olanları unutmaktı. Ancak Deuce'un yüzündeki ifadeye bakılırsa bu, yakın zamanda gerçekleşecek gibi görünmüyordu.

Ama kesinlikle o kulüp binasına gitmeyecekti. Ne kadar güvenli olduğu umurunda değildi.

Bir o yana bir bu yana sallanan ve her an odadan kaçacakmış

gibi duran Dirty'ye bir göz gezdirdi. Dirty ayrıca ona bakmayı da reddediyordu.

Pis bir adam olabilirdi, kesinlikle iyi kokmuyordu ama dairesi aşırı derecede temizdi ve Ellie'den uzak durmaya devam etmekten çok mutlu görünüyordu.

“Ben burada kalacağım,” dedi Deuce'a, sonra Dirty'ye baktı. “Senin için de uygunsa?”

Dirty'nin tepkisi en hafif tabirle beklenmedikti. Başını kaldırdı ve karanlık, şaşkın bakışları onunkilerle buluştu.

“Hayır!”

Ağzı açık kalmıştı. Onun hayatını kurtarmış, evine getirmiş, Deuce'u yardım etmesi için çağırmıştı ama ona evinde kalamaya-çağını mı söylüyordu?

Deuce kararlı bir şekilde, “Böyle bir şey olmayacak,” dedi. “Ya kulüpte kalırsın ya da bu işi kendi başına halledersin.”

Ellie gözlerinden yaşlarla dolduğunu hissetti. Onlara ne yapmıştı ki? Bu berbat küçük kasabanın polis şefinin ona tecavüz etmeye kalkışması onun suçu değildi, ki bu açıkça motosiklet kulübünün işine taş koyan bir şeydi.

“Ah, kahretsin!” dedi Dirty ellerini yağlı saçlarında gezdirirken. “Lanet olsun, ağlama. Burada kalabilirsin.”

Deuce'un kafası Dirty'ye doğru döndü. “Hayır,” diye hırladı.

Dirty başını salladı. “Hayır, Başkan, sorun değil. Ben sadece... Sadece onunla kal, ben kulübe gidip şey... İşimi halledeyim.”

Deuce, Dirty'ye ters ters baktı ve Ellie, Dirty'nin bu korkunç bakış karşısında nasıl mahvolup ölmek yerine Deuce'un ters bakışına karşılık verdiğini merak etti.

“Ben hallederim,” dedi Dirty kararlılıkla. “Bırak da gidip şu lanet işimi halledeyim.”

Ellie iki adamın birbirlerine bakıp sadece ikisinin bildiği özel bir sohbete dalmalarını her şeyden çok kafası karışmış bir şekilde izledi. Ellie iki insanın bu seviyede bir iletişim kurabilmesi için ne kadar derin bir bağa sahip olması gerektiğini anlayamıyordu bile.

Gözlerini ilk kaçırın Deuce olmuştu, başparmağıyla omzunun

üzerinden kapıyı işaret etti. “Git!” diye bağırdı. “En fazla iki saatin var. Akşam yemeği için evde olmalıyım.”

Dirty tereddüt etmedi; yapması gereken şey her neyse, belli ki onun için son derece önemliydi. Dirty ön kapıdan çıktıktan sonra Deuce hışımına mutfağa girdi, buzdolabından altılı bira paketini aldı, Dirty’nin tekli koltuğuna oturdu ve televizyonu açtı.

Bu olanlar dün yaşanmıştı. Dirty çoktan dönmüştü, Deuce çoktan gitmişti ve Dirty...

Şey, Dirty yanmış patlamış mısır torbasını tutuyordu ve oldukça mutsuz görünüyordu.

Ellie kendini tutamadı. Bir kahkaha patlattı.

Dirty, Ellie’ye baktı. Neden gülüyordu ki? Elindeki patlamış mısır torbasına baktı. Ah, kız ona gülüyordu. Normalde biri ona güldüğünde silahını çeker ve eğer canı isterse kafatasını parçalara ayırırdı.

Şaşırtıcı bir şekilde Ellie’ye karşı böyle hissetmiyordu. Daha da şaşırtıcı olanı, onun için bir şeyler hissediyordu...

Daha önce Deuce’un önünde korkudan köşeye sinmesini, iri mavi gözlerindeki şaşkınlık ve korku karışımını görünce onun için bir şeyler hissetmişti.

Ona, onunla kalamayacağını nasıl söyleyebilirdi? Kendini güvende hissettiği tek yerin burası olduğu ortadayken yapamazdı. Bunu ondan nasıl alabilirdi? Korku içinde yaşamının nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu, keşke onun da gidebileceği ve kendini güvende hissedebileceği tek bir kişi, tek bir yer olsaydı.

Eğer bunu Ellie’ye verebilirse... Garip bir şekilde, bir bakıma kendisine de aynı şeyden biraz veriyormuş gibi hissediyordu.

Ama bunların hiçbiri onunla yalnız kalmanın kolay olduğu anlamına gelmiyordu. Onu çıplak gördükten, ona dokunduktan, neler yaşadığını, korktuğunu bildikten ve lanet olsun ki tüm bunlardan hem iğrenip hem de tahrik olduktan sonra olmazdı.

İçinden kendiyi savaşıyordu. Kızın neredeyse yaşadığı şey, Dirty’nin korktuğu her şeyi, onu asla terk etmeyecek olan haya-

letleri temsil ediyordu ama yine de onu alt etmek, özgürlüğünü, seçimini elinden almak için duyduğu fiziksel dürtü içinde yanıyor ve serbest bırakılmak için yalvarıyordu.

Kulübe gitmekten başka çaresi yoktu.

O dürtüyü uzaklaştırmak zorundaydı.

Bir bağımlı gibiydi, giderek daha da hastalanıyor, bir sonraki ilaca ihtiyaç duyuyordu.

Deuce pes eder etmez doğruca kulübe, bara gitmiş, bulduğu ilk kulüp fahişesinin birasının içine hap atmıştı. Amanda onun haberi olmadan pek çok kez birlikte olduğu bir fahişeydi. Kadın bara doğru yığılmaya başlayınca onu kaldırıp odasına götürdü. Onu yüzüstü yatağına atıp çırılçıplak soymuş, gözleri alev alev yanarken arkasına geçmiş, girişinde konumlanmış ve...

Midesi bulanmıştı. Her zaman midesi bulanırdı; on yıllardır alıştığı bir duyguydu bu ama bu... Bu çok daha kötüydü. Ellie'nin yüzü, vücudu, gülümsemesi, hepsi beyinde en ön plandaydı.

Ama yapamazdı. Ona zarar veremezdi, ona olmazdı. Ellie'ye olmazdı! O iyi bir kadındı ve ona bunu yapamazdı.

Yapamazdı!

Bu kaltağı becermek zorundaydı, onun canını yakmak zorundaydı. Kadının bu konuda hiçbir şey yapamayacağını, çaresiz ve güçsüz olduğunu, kontrolün tamamen kendisinde olduğunu ve onun sırtına boşalacağını bilerek onun içinde yok oluşunu izlemek istiyordu... *Hayır, buna ihtiyacı vardı.*

Bu kadının, Ellie'nin değil.

Ah, lanet olsun! Boşalmak istiyordu, bunu çok istiyordu. Duvarların yıkılmasına, anıların hatırlanmasına, onu ele geçirmelerine, kafasının içinde çılgınca dönmelerine izin verdi. Tüm o dokunuşlar, kavramalar, ağlarken bile ereksiyonunu durduramaması, ona durması için yalvarması ve kadının sarhoş olup inlemesi, onu tutup aletinin üzerine otururken onu kendisine dokunmaya zorlaması...

Bunu düşündükçe daha da sertleşiyordu, *daha sert ve daha hasta*. Onun nesi vardı böyle? Bu kadar aşağılık, bu kadar berbat bir

şeyin nasıl olup da onu sapkınca tahrik ettiğini ve kadınları incitmenin nasıl hastalığının hafiflemesine neden olan bir şey hâline geldiğini anlamıyordu.

Boşalmak zorundaydı, boşalmak zorundaydı, lanet olsun boşalmak zorundaydı! Daha da kötüsü, üvey annesini, onun kendisine yaptığı hastalıklı ve sapkın şeyleri düşünmek zorundaydı; boşalmaya ve bunu yapmaya çalışırken yatağında yüzüstü baygın yatan kaltağın olduğu şeyi kendine hatırlatmak zorundaydı. Bir kaltak. İğrenç vücudunu kardeşleri arasında elden ele dolaştırmaktan başka bir bok yapmayan, işe yaramaz bir kulüp fahişesi. O hariç hepsine gidiyordu ama gerçekte neye benzediğini bilseydi onu da isteyerek becerirdi.

Ama onun kendisini istemesini istemiyordu. Ona dokunmasını istemiyordu. Sadece onu becermek, bir hafta boyunca aklı başında hiçbir erkeğin mastürbasyon yapmayacağı şeyler hakkında mastürbasyon yaptıktan sonra içindeki bu lanet düşünceleri silmek istiyordu.

Ama aklı başında değildi, hiçbir zaman da olmamıştı. O kadar genç yaşta gaddarlaştırılmıştı ki kendini berbat hissetmemenin nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyordu. Tek bildiği berbat hissetmekti.

Dirty dişlerini sıktı, boğazının arka tarafında, safranın asidik yükselişini hissederek fahişenin içine kaydı. Kendini ilk itişiyile birlikte ilk gözyaşı düştü, sonra ikincisi, üçüncüsü... Sessiz ve açık bir şekilde ağlıyordu, gözyaşları altındaki kadının dövmele sırtına iniyordu.

Kadın umurunda değildi; o sadece bir fahişeydi ve umurunda değildi. Koruyucu annesini hayal ederek, onun kendisine yaptıklarını hayal ederek gözlerini sıkıca kapattı, onu daha sert becerdi ve sonra...

Siktiiiiir! İşte oradaydı, ihtiyacı olan şey. Onu çileden çıkaran o görüntü, o anı.

Yıllar sonra, nihayet kendini biraz toparladıktan sonra New York'a geri dönmüş ve durumu kendi lehine çevirmişti.

Zengin, sıkılmış, kafayı yemiş, boktan koruyucu annesinin aleyhine.

Kadın onu tanımamıştı bile. Dirty yirmi üç yaşındaydı, kapısının önünde duruyordu. Kadın onu sanki önemsiz biriymiş, bir çöpmüş gibi küçümsüyordu. Hayır, sanki çöpten de betermiş gibi, sanki hiçbir şey değilmiş gibi.

Kaşlarını çatarak onu bir aşağı bir yukarı süzerken, “Ne istiyorsun?” diye sormuştu.

Cevap vermemişti, veremezdi. Başı dönüyor, düşünceleri bulanıklaşıyor ve gözleri sulanmaya başlıyordu. Tam arkasındaki duvar kâğıdı, halı, burnuna dolan koku, viski ve *Lysol**. Her şey tıpatıp aynıydı. Kadın bile. Hâlâ çok güzeldi, hâlâ çok asil, çok derli topluydu.

Kadın kapıyı yüzüne kapatmak üzereyken bacağı fırlamış, botu kapıya çarpmış, kapıyı ardına kadar açmış, kaltağın dengesini bozarak onu geriye doğru tökezletmiş ve kışkırtı yuvarlanmasına neden olmuştu. O dehşet evinin içine daldı ve o dört duvarın hâlâ içinde barındırdığı acı dışarıya yayılarak çok uzun zamandır hissetmediği bir şeyi, derinlerden, çocukluğundan gelen bir şeyi tetikledi. Çaresizlik. Kafa karışıklığı. Korku. Öfke.

Tüm bu duygular içinde nabız gibi atıyor, kükrüyor, çığlık atıyor, bağılıyor, dışarı çıkmak için onu itiyor, yumrukluyor, pençeliyor ve kazıyordu.

Kadın daha ayağa kalkamadan onun üzerine çullanmış, bacaklarını ayırmaya zorlamış, sonra da silahını çekip kafasına dayamıştı.

“Kapa çenen!” diye kükredi ve kadın onun altında titrerken ağzı hemen kapandı.

“Lütfen,” diye yalvardı, sesi titriyordu. “Lütfen, param var.”

İpeksi elbisesinin eteğini karıştırırken soğuk metalle yanağını okşadı. “Sorun değil,” diye fısıldadı fermuarını açarken. “Hoşuna gidecek, söz veriyorum, seni iyi hissettireceğim.”

Kadının güzel, ela gözleri irileşti ve parlak dudakları aralandı. “Michael,” dedi nefes vererek.

* Merkezi İngiltere olan temizlik ve dezenfektan markası. (e.n.)

“Artık değil,” diye tısladı. “Sayende.”

Adrenalinden başı dönmüştü, güç sarhoşuydu ve onun canını yakmak için duyduğu ezici ihtiyaçla birlikte silahının namlusunu kadının ağzına sokmuştu, sadece bir kalp atışı... Sonra aleti de kadının içindeydi.

Ve işi bittiğinde beynini havaya uçurmuştu.

Şimdi Ellie’ye yemek yapmaya çalışıyor ve başarısız oluyordu ki onun güldüğünü duymuştu. Ona baktı, güzel yüzünün keyifle aydınlanmasını izlediğinde, içinde bir şeyler kıpırdamıştı. Bu çok hoş bir sestti, çok hafif, çok kadınsı, daha önce de duyduğu bir şeydi ama asla ona yönelik değildi, asla onun sayesinde olmamıştı *ve bu hoşuna gitmişti...* Onu tahrik ediyordu.

Kadınlara fiziksel özelliklerinden başka bir şey için ilgi duymak ona tamamen yabancı bir şeydi. Telaşlanmış, rahatsız olmuştu, kalbi çarpmaya ve soğuk terler dökmeye başladı.

Patlamış mısır torbası elinden düştü, sonra çenesi kilitlenmiş ve yumrukları sıkılmış bir halde hızla oturma odasını geçti. Ellie’ye bakmayı reddediyordu, banyo kapısını arkasından çarpıp kitleyene ve yere çökene kadar nefes almayı reddetmişti. Elleri kot pantolonunu çıkarmaya başlamıştı bile, kendini serbest bıraktı.

Bir kolunu kapalı tuvalet kapağına uzatarak başını aşağı eğdi ve kendini okşamaya başlarken kafasını kolunun ön kısmına dayadı. Ellie’nin banyonun köşesinde, küçük bir yığın halinde duran yırtık, kan lekeli giysilerine odaklandığında aleti öne doğru fırladı.

Ellie’nin tatlı kahkahası kafasında yankılanırken onu, yarı çıplak, ara sokakta kanlar içinde yataarken ve daha sonra morarmış, hırpalanmış, savunmasız, çaresiz bir şekilde, önünde çıplak dururken ve Dirty’nin ona asla sunamayacağı şeyler için kendine bakarken hayal etti. Sonra onu tamamen giyinik, yanmış patlamış mısırdan dolayı kıkırdarken hayal etti.

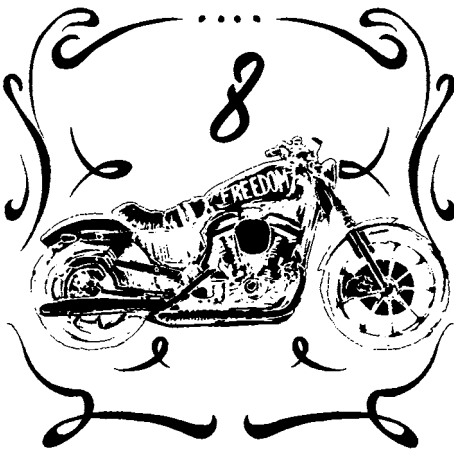
Ve sonra onu bayılttığını, kontrolünü elinden aldığını, canını yaktığını, çığlıklarını dinlediğini, onu ağlattığını ve becerdiğini hayal etti.

Vuruşlarının hızını artırırken eli aletin etrafında sıkıştı.

İkili görüntüler, ılık ve kakhaha sesleri ona saldırmaya devam ediyordu. Tek bir Şeye odaklanmaya çalıştı, acıya mı yoksa... Bilmiyordu.

Sonunda onu bitiren Ellie'nin ılık sesi, ağlaması ve güzel yüzündeki korku ifadesiydi.

Zor nefes alan, titreyen Dirty başını kaldırdı, kuşağına baktı ve hemen kustu.

Yemek masasının en ucunda otururken Cage'in paldır küldür mutfağa girmesini izledim, pişirme alanını yemek alanından ayıran adayı geçip Cox'un yanındaki en yakın sandalyeyi kaptı. Öfkelenerek sertçe oturdu ve kalın kollarını göğsünde kavuşturarak kendini geriye bıraktı. Bu bakışı biliyordum, onun yanında büyürken yüzünde milyonlarca kez görmüştüm ve eğer Deuce'un onu azarladığını evdeki herkes gibi duymuş olmasaydım tam olarak ne olduğunu yine de anlardım.

Aslında duygularımın sempatiyle ondan yana olmaya başladığını fark ettim ve içimde ona dokunma, onu rahatlatma dürtüsü uyandı. Bu güçlü duygu benim için çocukluğumuzdaki kadar tanıdık ve doğaldı.

O olaydan önce...

Ah, hayır! Eskiden olduğu gibi onun için üzölmeyecektim. İmkânı yoktu. Cage bir sürtüktü, aptaldı ve Deuce'un bunu ona her saniye hatırlatmaktan hoşlanması benim suçum değildi.

Mutfağa hışımla giren bir sonraki kişi Deuce'du ve nefes alır gibi bir doğallıkla etrafa bakışlar fırlatıyordu. Adamın benim için maddi olarak yaptıklarını ne kadar takdir etsem de öylesine ciddi bir mağara adamı kompleksi vardı ki Eva'nın böyle bir adamda ne bulduğunu anlamaya çalışmaktan nefret ediyordum.

Tekrar Cage'e, sonra tekrar Deuce'a baktım ve düşüncelerimi

devre dışı bıraktım. Eva'nın Deuce'da ne gördüğünü çok iyi biliyordum. Benim Cage'de gördüğüm şeyin aynısıydı. ZZ ile yatmaya devam etmemin nedeni buydu. Hepsi çok...

Erkeklerdi. Lanet olası erkeklerdi. Sert, belalı, kendi kurallarına göre yaşayan erkekler.

Lanet olsun, tam bir aptaldım!

Masanın başındaki yerini alan Deuce, herkese kendine özgü bir bakış attıktan sonra, "Yiyin," diye homurdandı.

Ve yemeğe başlandı. Gözlerimi devirdim.

"Tegen?"

Sağma baktım, iki çocuklu bir anneden ve aşırı derecede dövme bir motorcunun karısından çok bir sebze modeline benzeyen Kami, bana büyük bir kâse karışık sebze uzatıyordu. Uzun boylu, incecik, sarışın, mavi gözlü ve güzel olan Kami, tüm podyumların rüya kadınıydı.

Bana bakarak gülümsedi. "Seni yemekte görmek çok güzel, T. Eve daha sık gelmelisin."

Kendimi gülümsemeye zorlayarak kâseyi kabul ettim. Havuçlardan uzak durarak küçük bir porsiyon aldım ve kardeşime de aynı şekilde küçük, havuçsuz bir porsiyon verdikten sonra kâseyi Danny'ye uzattım.

"Havuç küçük çocuklar için iyidir," dedi Danny, Christopher'ın tabağına kaşlarını çatarak.

"Havuçlar lanet olası iğrençtir," diye karşılık verdim, kötü ruh hâlim çirkin yüzünü gösteriyordu.

"Havuçlar lanet olası iğrençtir," Christopher beni taklit edince, Cox kahkahayı bastı.

"Gördün mü?" dedim Danny'ye tatlı tatlı gülümseyerek. "O da aynı fikirde."

Danny bana ters ters baktı, buz mavisi gözleri kızgınlıkla kıslmıştı. "Kapa çeneni," dedi tam da temsil ettiği vadili bir kızın sesine benzeyen bir sesle.

"Anne!" dedi Harley bağırarak, tam anlamıyla dehşete düşmüş görünüyordu. "*Kapa çeneni*"nin kötü bir kelime olduğunu söylemiştin!"

Diesel, Kami'yi göstererek, "Annem, babama her zaman *kapa çeneni* der," dedi.

"Ona bundan çok daha kötülerini söylüyor," diye mırıldandı Devin.

Ripper gülmeye başladı ama Kami'nin ona fırlattığı çatal neredeyse yüzüne çarpacakken durdu.

"Hey!" diye onu tersledi Danny.

"Kahretsin, Ripper," dedi Cox homurdanarak. "Karının seni savunmasına ihtiyaç duyacak kadar korkak mısın?"

"Cox, konuşma," dedi Kami. "Bu seni daha az ateşli yapıyor."

"*Kapa çeneni* kötü bir kelime değil," dedi Ivy kesin bir ifadeyle. "*Lanet olsun* kötü bir kelime."

"Kötü bir kelime!" dedi Harley ısrarla.

"Değil!" diye bağırdı Ivy.

Deuce en küçük kızına bakarak, "Kes şunu," diye homurdandı. "Senin de bunu söylemene gerek yok."

Ivy'nin yüzü, benim *Danny'nin sinirli suratı* olarak adlandırdığım şekle büründü. "Onu benden daha çok seviyorsun!" diye bağırdı. "Benim değil de Harley'nin senin kızın olmasını istiyorsun!"

Harley, Ivy'ye sıırttı. "Babam en çok beni seviyor," dedi, minik sesi şeker gibi tatlıydı.

Eva gözlerini kapattı ve bıkkın bir şekilde iç geçirdi. "Kimse kimseyi diğerinden daha fazla sevmiyor. Herkes herkesi eşit seviyor."

Cage homurdandı ve Deuce ters bakışlarını ona çevirirken Ivy dilini Harley'e uzattı. Harley de ona kaşlarını çatarak karşılık verdi.

Deuce birasını eline alıp uzun bir yudum aldıktan sonra, "Boku yedim," diye mırıldandı. Birayı indirip Eva'ya baktı ve birasını karnına doğru uzattı. "Oradaki çocuk kız olmasa iyi olur. Biri bana şu lanet tuzu verecek mi?"

"Yeterince tuz koydun zaten!" diye bağırdı Eva.

Bundan sonrasına kulak kesildim, dinliyordum ama pek de değil, tartışmalar her zamanki gibi devam ederken tabağımdaki yemekle oynuyordum. Hiçbir şey değişmemişti, gelecek nesil motorcular ve onların gelecekteki eşleri bile.

Suçlu olmaya hevesli yeni bir nesil ve aletlerini pantolonlarının içinde tutamamalarına rağmen onları sevecek olan zavallı, acınası kadınlar.

Dayanma gücümün neredeyse tükendiği bu korkunç işken-
cenin yarısında kapı çaldı. Ivy sandalyesinden fırladı ve mutfağa
doğru koşarak, “Ben bakarım! Ben bakarım!” diye bağırdı.

Başım zonkluyordu.

“Hawk burada!” diye antreden tiz bir çığlık geldi. “Hawk bu-
rada!”

Başımdaki çarpıntı daha da şiddetlenmişti.

Babasının adını duyan Christopher’ın yeşil gözleri büyüdü.
“Baba!” diye çığlık attı ve sandalyesinde ayağa fırladı.

Ivy kayarak mutfağa geri döndü, onun ardından Hawk’ın çiz-
meli ayakları muşambayı döverek ilerliyordu. Şaşırtıcı bir şekilde
yeni tıraş olmuş ve *mohawk*’ı kesilmişti. Her zamanki deri kıya-
fetlerini değil, temiz bir kot pantolon, düz siyah bir tişört ve Atlı
ceketini giymişti.

“Kardeşlerim,” dedi sert bir sesle, Cage ve Cox’a, sonra da Rip-
per’a doğru başını sallayarak. Deuce’un yanında durdu ve elini
adamın omzuna koydu. “Başkan,” dedi, sesi daha az sertti, yüzü
aniden duygularla ve tam olarak çıkaramadığım başka bir şeyle
dolmuştu.

Aralarında derin bir tarih olduğunu biliyordum. Deuce,
Hawk’ı onlarca yıl önce sokaklardan toplamıştı; tıpkı Cox, Ripper
ve Dirty’de yaptığı gibi ve aralarındaki bağ, Deuce’un kendi oğ-
luyla olan bağından daha çok baba oğul bağıydı.

Cage’e baktım, iki adam arasındaki sessiz saygı alışverişini gör-
mesini, incindiğini belli etmemek için yüz ifadesini sabit tutma-
ya çalışmasını izledim ama onu çok uzun zamandır tanıyordum.
Gözlerim her zaman onun üzerindeydi ve yüzündeki her nüansın,
her seğirmenin ya da görünen çizginin ne anlama geldiğini bili-
yordum.

Bir çift kalın parmak yüzümün önünde şıkladığında hâlâ Ca-

* Saçın her iki tarafının da tıraş edildiği ve tam ortada belirgin şekilde daha uzun bir saç
şeridinin bırakıldığı kızılderi bir saç modeli. (ç.n.)

ge'e her zaman baktığım gibi, diğer herkesi unutmuş gibi bakıyordum. Gözlerimi kırıştırdım, yeniden odaklandım ve Cage de dâhil olmak üzere masanın etrafındaki herkesin bana baktığını gördüm. Danny bana bakıp sırtıyordu. *Siktiğimin orospusu.*

Yüzüm utançtan kızarıken parmakların sahibine baktım.

"Annen nasıl?" diye sordu Hawk, Christopher'ı sandalyeden kaldırıp kollarına alırken.

"Seni ilgilendirmez," diye tersledim. Hawk'ın gözleri sertleşti.

"Tegen," dedi sessizce, sesi sertti. "Anlıyorum bebeğim anlıyorum. Benden nefret ediyorsun, hepimizden nefret ediyorsun ve seni suçlamıyorum. Vurulan benim annem olsaydı ben de herkesden nefret ederdim ama o benim oğlumun annesi ve nasıl olduğunu bilmeye hakkım var."

Karşılık verdim. Ayağa fırladım, tabağımı ileri, sandalyemi geriye ittim ve Hawk'ın kişisel alanına girdim. Onun boyuna ya da cüsesine yaklaşamazdım bile ama o gelmeden önce zaten sinir krizinin eşiğindeydim ve Hawk sadece yanan ateşe körükle gitmişti.

"Siktir git!" diye bağırdım. "Onu mahvettin! Beni mahvettin! Öz annem benim kim olduğumu bile bilmiyor!"

Hawk'ın kollarındaki Christopher'ın yüzü düşmüş, alt dudağı titriyordu ama bir kez başladıktan sonra beni durdurmak mümkün değildi. Bunu nasıl başaracağımı ben bile bilmiyordum.

"Tegen!" Deuce bağırdı.

"Sen ve Jase!" diye bağırdım Deuce'u görmezden gelerek ve parmağımı Hawk'ın sert göğsüne bastırarak. "İkiniz de onu mahvettiniz, uyuşturucu satıcıları ve katillerle dolu bu lanet kulüple birlikte!"

Christopher gözyaşlarına boğuldu ardından onu Harley takip etti ve kendimi bok gibi hissederek neredeyse ben de gözyaşlarına boğulacaktım. Hawk'tan uzaklaştım ve odadan antreye doğru koştum, umutsuzca sırt çantamı nerede bıraktığımı hatırlamaya çalışırken durakladım. Kendime ve bitmek bilmeyen aptal duygusal çöküntülerime lanet ederek oturma odasından aile odasına doğru koştum ve çantama odaklandım.

Eski deri koltuktan çantamı kaptığım gibi koşmaya başladım, doğruca ön kapıdan geçip annemin arabasına yöneldim, bu araba beni birbirlerini incitmekten ve insanların hayatlarını mahvetmekten başka bir şey yapmayan bu korkunç insanlarla dolu evden çok ama çok uzağa götürecekti.

Ama çok uzağa gidemedim. Koşmak için geri döndüğümde koşmak yerine kastan oluşan bir duvara çarptım. İki kol etrafımda kıvrılmıştı, bir eli sırtımın alt kısmına sıkıca bastırmış, diğeri ise saçlarımın arasına girerek bir avuç saç telimi sıkıca kavramıştı.

Koku.

Anında tanımıştım. Hiç unutmamıştım. Ter ve deri, sigara ve egzoz dumanı ve Cage. Aptal kalbim kabarmıştı, vücudum ısınmıştı ve...

Ah, lanet olsun! Hayır!

“Dokunma bana!” Çığlık attım, geri çekildim, onu uzaklaştırmak için yaptığım acınası girişimde neredeyse saçlarımdan birkaçını koparıyordum.

“Kapa çenenı,” diye homurdanarak beni tekrar kendine doğru çekti. “Orada bir sürü çocuğu hüngür hüngür ağlattın. Evet, herkes canının yandığını biliyor, Teacup ama...”

Teacup.

Bunca yıl sonra, yaşanan onca şeyden sonra neden hâlâ bana böyle sesleniyordu? Bundan nefret ediyordum, hem de çok. Tek yaptığı bana çocukluğumuzu hatırlatmaktı ve bana karşı çok tatlıydı, kimse bana ilgi göstermezken o bana ilgi gösteriyordu.

“Bana öyle deme!” Çırpınmaya devam ettim, ondan kurtulmaya çalışırken kendime zarar vermekten başka bir şey yapmıyordum.

“Derdin ne lan senin?” diye tısladı, ben anlamsız çırpınışlarımı sürdürürken oturma odasına doğru yarı yürüyor, yarı beni sürük-lüyordu.

“Derdim mi ne?” Bağırdım, yenilenen öfkem gözyaşlarımı kurutmuştu; duygularımı, dikkatli olmazsam onları bir anda yerle bir edebilecek dünyadaki tek kişiden koruyordum. “Benim derdim sensin! Benim derdim senin lanet kulübün!”

Cage küfrederek vücudumu koridordaki dolaba sertçe çarptı. Yüzümün yanlarından tutarak beni ona bakmaya zorladı. Dişlerini sıkarak bana bakıyordu ve eğilerek neredeyse burun buruna gelmemizi sağlamıştı.

“Lütfen siktir olup gider misin!” diye tısladım.

“Bir kelime daha etme,” diye hırladı. “Dinleme zamanı, seni küçük geveze kaltak.”

“Seni neden dinleyeyim ki?”

“Çünkü!” diye kükredi ve tükürükleri yüzüme doğru uçtu. “Birini dinlemenin tam zamanı! Yıllardır, bebeğim, lanet olası yıllardır patlamaya hazır bir bomba gibi dolanıyorsun. Hıncını etrafındaki herkesten çıkarıyorsun, tüm kulübe bok atıyorsun, annene bok atıyorsun, herkesi zaten olduğundan daha kötü hissettiriyorsun. Oysa ikimiz de biliyoruz ki bu lanet şey annenle ilgili bile değil ve kendi saçmalıklarının sorumluluğunu alma vaktin geldi!”

Ah, hayır! Olamaz! Bunun yanına kalmasına imkân yoktu!

“Sakın,” diye hırladım. “Sakın bunların seninle bir ilgisi olduğunu düşünme!”

Ama Cage, Cage olduğu için beni görmezden gelmişti.

“Hâlâ beni seviyorsun, Teacup ve yıllar önce sana kazık attığım için hâlâ kızgınsın, değil mi?”

“Hayır!” diye tersledim. “Sen umurumda bile değilsin!”

Cage bana baktı, bakışları yüzümün her santimini tararken kahverengi gözleri kıpırdıyordu. Ona baktım, her şeyi hissediyordum. Cage’in etrafında olmanın getirdiği her korkunç, çürümüş, boktan hissi.

“Hayır mı?” Acı acı gülümserken yüzü aniden düştü ve dudakları dudaklarıma değdi.

Göğsüme bir yumruk yemiş gibi hissettim. Hızlı, çabuk, acı verici ve tamamen adaletsiz. Uzun ve zahmetli yıllar boyunca ördüğüm duvarlarım bir anda yıkılmış, bir kâğıt parçası gibi kayıtsızca yere düşmüştü.

Ne?

Düzgün düşünemiyordum bile. Beni böyle tutarken olmazdı.

Orada öylece durup duygularımla birlikte titrerken başka bir şey yapamıyordum; duyguların fazlalığıyla, azlığıyla, hepsiyle, onun fazlalığıyla, bana çok yakın ve çok uzak olmasıyla, hiçbir şeyin asla yeterli olmamasıyla...

“Bu teoriyi test etmek ister misin seni çılgın kaltak?”

Bana daha iyi erişebilmek için başımı eğmeye başlamıştı bile. Beni öperse tamamen teslim olacağımı ve sonunda onu öpeceğimi biliyordum.

“Beni istiyorsun,” diye hırladı.

Başımı çılgınca salladım. “Hayır,” dedim nefes nefese. “Hayır!”

Eli yanağımdan kayarak göğsümün üstünden aşağı indi ve yanığa yerleşti.

“Evet,” diye homurdandı usulca, sağ eli daha da aşağı kayarken. “Evet, Teacup, istiyorsun.”

Tam bir panik anında Cage’in dudakları benimkilerle buluşmuşken hızlı davrandım; eğildim, onu ittim ve aynı anda arkamı dönerek kendimi ondan etkili bir şekilde kurtardım.

“Seni lanet olası pislik!” diye bağırdım, hem duygusal hem de cinsel bir gerilimle sallanıyordum. Sırt çantam antreye doğru uçarak Cage’in suratına çarptı. Cage düşen çantamı yakaladı, sağına doğru savurdu ve burun delikleri genişlemiş bir şekilde bana baktı.

Yaptığım şeyin farkında varınca Cage’in nasıl tepki vereceğini bilmeden paniğe kapıldım. Etrafımda dönerek ters yöne doğru koştum, oturma odasına ve aile odasına geri döndüm. Sonra sineklikli kapıyı çekip açtım ve karanlığa doğru kaçtım.

Sırt çantam yanımda değildi, yani cep telefonum ya da annemin araba anahtarları da yanımda değildi. Bu aynı zamanda hiçbir ulaşım aracına ya da birilerini aramak için bir cihaza sahip olmadığım anlamına geliyordu ve amaçsızca koşmaya devam edersem Montana’nın vahşi doğasında kaybolma ihtimalim çok yüksekti.

Tam yavaşlayıp etrafıma iyice bakmayı ya da hiçliğe doğru koştuktan tamamen vazgeçmeyi düşünürken arkamdaki sert zemine vuran ağır, çizmeli ayak seslerini duydum.

“Neden sadece siktir olup gitmiyorsun!” diye bağırdım aniden durup etrafımda dönerken.

Cage kayarak durdu, bana çarpmamak için neredeyse dengesini kaybediyordu.

“Tegen,” diye hırladı. “Kes şu lanet olası saçmalığı, hemen şimdi!”

“Git başımdan!” diye ısrar ettim.

Burun delikleri genişlerken göğsü şişti, babasına o kadar çok benziyordu ki sadece onun kadar sert değildi; yüz hatları daha yumuşaktı ve gözleri onunki kadar soğuk değildi. Kolunu kaldırdı ve öne doğru bir adım attı, ben de geriye doğru sıçradım.

“Dokunma bana,” diye uyardım onu.

“Sikeyim,” diye homurdandı ve kolu ileri fırladı, eli kolumun ön tarafına dolandı. Beni öne doğru çekerek kendisine doğru yaklaştırdı, tıpkı içeride olduğu gibi beni sıkıca tuttu ve ona bakmaktan başka çarem kalmayana kadar daha da sıkı. “Bir kez olsun çeneni kapatacak ve sana söyleneni yapacaksın.”

Tanrı'm, hayır.

Hayır.

Kesinlikle hayır.

Neden bana dokunmayı kesmiyordu? Bana dokunduğunda düzgün düşünemiyordum.

“Hatırlamadığım bir şey için daha kaç kere özür dilemem gerekecek?” diye devam etti. “Gerçekten bana sonsuza kadar kızgın mı kalacaksın?”

Evet!

“Evet!”

“Neden?” diye bağırdı. “Hâlâ beni mi seviyorsun, Teacup? Hâlâ beni mi bekliyorsun, bebeğim?”

İçimde yükselen harareti öfke ve öfkeden doğan güç bana onun tutuşundan kurtulmak için yeterli hızı vermişti. Bana doğru uzandığında avazım çıktığı kadar bağırdım, kolum ileri fırladı ve avcumun içi yüzüne çarptı. Cage donmuştu, tamamen hareketsiz kalmıştı ve bana bakıyordu.

“Seni sevdiğimi mi düşünüyorsun?” diye haykırdım avuç içlerimi göğsüne vurarak ve tüm gücümle onu geriye doğru ittim. “Senden nefret ediyorum! Seninle birlikte olmak başıma gelen en

kötü şeydi! O kadar berbattı işte. Çok zavallıydın, seni içimde zar zor hissettim, aletin çok küçüktü. Sadece iki saniye dayanabildin ve *seni sevdiğimi* düşünme cüretini mi gösteriyorsun? Beni iğrendiriyorsun! Sen bu gezegende yürüyen en değersiz bok parçasısın ve senden nefret ediyorum!”

Cage, Tegen’in peşinden koşmak için yemek odasından çıktığında bunun iki nedeni vardı: Birincisi, onu babasının gazabından kurtarmak, ikincisi de bu deli kaltak masadaki her bir çocuğu göz yaşlarına boğmuştu. Yaptığı şeyin doğru olmadığını, davranışının berbat olduğunu, kulüple ilişkili herkesi kötülemeye devam edemeyeceğini bilmesi gerekiyordu.

Özellikle de bunca yıldır saçtığı nefretin annesiyle olan ilgisi oldukça azken. Hepsi Cage’in suçuydu. Bu yüzden önce ona kendisinden nefret etmesinin ne kadar saçma olduğunu, o zamanlar sadece on dokuz yaşında olduğunu ve Tanrı aşkına, *ondan ne beklediğini* söyleyecekti. Bu saçmalık çok uzun süredir devam ediyordu ve artık iki saniyeliğine çenesini kapatıp ona söz hakkı vermesinin, özür dilemesine izin vermesinin zamanı çoktan gelmişti çünkü evet, tam bir pislikti; bunu o da biliyordu, herkes biliyordu ve artık bunu ortaya dökmelerinin zamanı gelmişti.

Sonra da onu becerecekti. Onun yanındayken neden birdenbire bu kadar mutlu olduğundan emin değildi ama lanet olsun öyleydi işte.

Belki de lanet olası saçmalıklarıyla onu çıldırttığı içindi, öyle ki o küçük şımarık suratına bir delik açmak istiyordu ama onu gerçekten öldürmek istemiyordu. Bu yüzden kadınlığına bir delik açmak bir sonraki en iyi alternatif gibi görünüyordu.

Ya da belki de ilk seviştikleri zamanı hatırlamadığı ve o zamandan beri onunla her karşılaşması büyük bir umutsuzluk fiyonkuna sarılmış bir sefalet kutusuyla geldiği içindi.

Ya da belki de genç bir kızken ona, güneş onunla doğup onunla batıyormuş gibi bakan kadının şimdi tanıdığı en büyük bok parçasıymış gibi bakmasına dayanamadığı içindi.

Tıpkı babasının ona baktığı gibi.

Yani evet, ona haddini bildirecek, onu yola getirecek ve sonra onu öyle bir becerecekti ki sadece ondan nefret ettiğini değil, lanet olası adını da unutacaktı. Sonra da onu daha fazlası için yalvarır halde bırakıp çekip gidecekti.

En azından Tegen çenesini kapatmayı reddedene kadar asıl plan buydu. Yüzüne bir tokat atana kadar, ta ki ağzından çıkan her kelime Cage'in kendisini daha büyük bir pislik gibi hissetmesine neden olana kadar.

Cage kendini kaybetti. Beyni karardı ve duyguları kontrolü ele aldı. Hatırladığı bir sonraki şey onu yakaladığı, zorla yere sırtüstü yatırdığı, ince yeşil atletini yukarı çekip küçük göğüslerini ortaya çıkardığı ve onları sertçe avuçladıktan sonra uzun eteğini tutup kıcının üzerine ittiği idi. İç çamaşırını bir tarafa kaydırıp ve deri pantolonunun fermuarını açtı.

"Bu sefer hatırlayacağım, kaltak," diye homurdanarak aletini avuçladı.

"Siktir git, göt herif!" dedi Tegen öfkeyle. "Sikeyim seni!"

Kudurmuş, öfkeyle dolup taşmıştı, onunla yaşadığı bu saçmalıklardan bıkmıştı ve ne yaptığının gerçekten farkında değildi ama aynı zamanda Tegen'in ona karşı koymadığının farkında olarak baldırlarını tuttu, dizlerini büktü ve onu bacaklarını açmaya zorladı. Kalçasını hareket ettirerek aletinin ucunun onun kadınlığına çarpmasını sağladı. Aletini kaydırarak kendini kızın girişine yerleştirdi.

"Sikeyim mi dedin?" diye bağırdı. "Peki, tamam amına koyayım!"

Cage kendini sertçe itti. Geri çekildi ve daha sert itti. Geri çekilip bir kere daha itti ve sonunda içine girmeyi başardı. Üç kez daha kendini ittiğinde tamamen yerleşmişti. Cage ona ters ters bakarken kızın vajinası etrafına sıkıca kenetlenmişti.

"Bunu hissediyor musun seni küçük geveze kancık? Küçük aletimin seni iyice esnettiğini hissediyor musun?"

Neredeyse tamamen dışarı çıkarak tekrar içine girdi.

Tegen'in dudakları titredi ve gözleri sıkıca kapandı. Cage bir

damla gözyaşının Tegen'in sol gözünden yüzünün yan tarafına doğru akmasını ve saçlarının arasında kaybolmasını izledi. Düşünceleri lastik gibi gıcırdatarak farklı bir yöne döndü ve hareket etmeyi bırakıp sadece ona baktı.

Ne halt ediyordu? Aklını mı kaçırmıştı?

Az önce ona saldırmıştı!

Küfrederek içinden çıkıp ondan uzaklaşmaya hazır bir şekilde kıpırdanmıştı ki Tegen'in gözleri aniden açıldı ve ileriye fırlayarak Cage'in pazularını kavrayıp sıkmaya başladı.

"Hayır," dedi fısıldayarak.

Bir an için gözlerini kırpmadan, hareket etmeden yalnızca birbirlerine baktılar.

Ama Cage ona baktıkça, badem şeklindeki parlak yeşil gözlerine, ay ışığında parlayan süt beyazı tenine baktıkça ve soluk, pembe, ayırık dudaklarını nefes alırken ve verirken gördükçe Tegen'in nefesi daha da hızlanıyordu.

Tanımadığı yeni bir duygu hissetmişti. Bu şehvetti ama yüzünün önünde zıplayan devasa bir çift memeden, pantolonunun üzerinden aletin okşanmasından ya da bir fahişenin eteğinin yukarı kalkmasından dolayı kичına gizlice bakabilmesinden kaynaklanan türden bir şehvet değildi.

Öfke ya da adrenalin kaynaklı değildi. Ne olduğunu bilmiyordu.

Ama vücudu biliyordu... Tegen'daki bir şeyi hatırlamış ve aynı şekilde karşılık vermişti, heyecan midesini dolduruyordu. Aniden bu tepkileri hatırlayarak tekrar nefes aldı ama aynı zamanda bunları en son yüz kadın önce hissettiğini de biliyordu.

"Teacup," diye mırıldandı yüzünün yan tarafını kavramak için uzanırken. "Bunu daha önce söylememe hiç izin vermedin, bebeğim ama yaptığım şey için gerçekten üzgünüm."

"Hayır, değilsin," diye fısıldadı Tegen, Cage'in kavrayışından uzaklaşmaya çalışarak. Cage'in başparmağı çenesine doğru fırladı ve onu olduğu yere kilitleti.

"Evet," diye devam etti. "Öyleyim. On dokuz yaşındaydım. Pisliğin tekiydin ve bu şekilde olmamalıydı. İlk seferin için benden çok daha iyisini hak ediyordun, bebeğim."

Tegen'in ağız açık kaldı ve Cage'in zaten çenesinde olan başparmağı içeri kayarak alt dudaklarını aşağı çekti.

Tegen hiçbir şey söylemeyince, ne sözlü ne de fiziksel bir itirazda bulunmayınca, yalnızca gözlerini kırpmadan ona bakınca Cage hızla başını eğdi ve onun dudaklarını kendi dudaklarıyla kapattı. Dili içeri kaydı ve Tegen'in boğazından yumuşak bir inilti kaçtı. Tegen'in dudakları onun için daha da ayrıldığında Cage'in eli hareket etti ve kızın saçlarını kavradı, diğer eli sırtından aşağıya kaydı. Kalçasının üzerinden ve uyluğunun altından geçerek küçük, sert kıcının yanağında durdu ve orayı sıktı.

Ah, kahretsin! Şimdi hatırlamıştı, kadınları becermeyi neden sevdiğini hatırlamıştı. O lanet duygu... Beklenti, yanma, dokunma, tatma, bir kadını ele geçirme, bedenine, dışına ve içine hükmetme ihtiyacı. Sadece boşalmak için değil, onun da kendisini boşaltmak istemesini sağlamak, bunu o kadar çok istetmek ki bunun için çalışmasını sağlamak için.

"Cage," diye fısıldadı çılgına dönmüş bir şekilde, adamın ceketini omuzlarından itmeye çalışarak. Cage yalnızca ceketini çıkaracak, tişörtünü başından yukarı çekip bir kenara fırlatacak kadar bir süre Tegen'dan uzaklaştı ve sonra ağız tekrar meme uçları delinmiş, çilli göğsünün üzerine kapanırken kızın üzerine çıktı.

Önce meme ucunu, sonra da neredeyse tüm memesini ağzına aldı. Ah, lanet olsun! Her zaman büyük memeleri sevmişti, tom-bul ve ağır, kavranacak ve sıkılacak çok şey vardı ama tüm o eti ağzına sığdırabilmek ve sadece emebilmek...

Çok ateşliydi ve daha da ateşlisi, Tegen miyavlar gibi inliyordu; kesik nefesler, nefes nefese intiler... Elleri Cage'in saçlarındaydı, kavıyor, çekiştiriyor ve göğsünü kabartarak ağzına daha fazlasını sokuyordu. Bacakları Cage'in etrafına sarılmış, kalçaları belini kavramıştı ve düzensiz, dairesel hareketlerle kendini onun aletinin üzerine bırakıyordu.

Beklenti, yanma, dokunma, tatma, bir kadını ele geçirme, bedenine, dışına ve içine hükmetme ihtiyacı. Sadece boşalmak için değil, onun da kendisini boşaltmak istemesini sağlamak, bunu o kadar çok istetmek ki bunun için çalışmasını sağlamak için.

Cage kolunun birini Tegen'in altından geçirdi ve onu kendine yakın tutarak yuvarlandı, böylece Tegen onun üzerine çıkmıştı. Tegen avuçlarını Cage'in göğsüne dayayarak kendini oturma pozisyonuna getirdi. Tegen bacaklarını iki yana ayırarak Cage'in üzerine oturmuş, gözlerinin içine bakarak zorlukla nefes alıyordu.

"Al şunu," dedi Cage kısık sesle, kızın ellerini tutup parmaklarını birbirine kenetlemişti.

Tegen kıpırdamayınca Cage, kalçalarını kaldırıp daireler çizerek Tegen'in çığlık atmasına ve inlemesine neden oldu. Vajinası sıkıştı ve ince parmakları onun çok daha kalın olan parmaklarının etrafında sıkıştı.

"Al şunu," diye homurdanarak kalçalarını sertçe yukarı kaldırdı. "Al şunu, Teacup."

Tegen'in ağzı sessiz bir iniltiyle aralanırken gözleri kısıldı.

Çenesini kapalı tutmasını umarak, ona teklif ettiği şeyi kabul etmesini umarak, tüm nefretini bir kenara bırakıp ikisinin de istediği şeyi onlara vermesini umarak ona baktı.

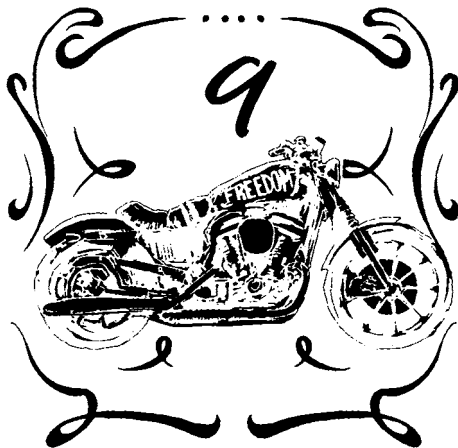
Tanrım, çok uzun zamandır böyle bir beklenti hissetmemişti.

"Lütfen," diye inledi. "Sadece al şunu, bebeğim."

Tegen'in dudakları bir gülümsemeyle aralandığında Cage'in nefesi kesildi. Onu en son ne zaman gerçekten gülümserken gördüğünü bile hatırlayamıyordu ve lanet olsun, bu onu tamamen değiştirmişti.

Ama o kendini toparlayamadan Tegen hareket etmeye başlamıştı. Hızlı ve daha hızlı...

Ve sonra onu aldı. Bunun için çalıştı, onu zorladı ve hepsini aldı.

Karanlıkta sırtıma yaslanan sıcak bir bedenin ağırlığıyla uyan-
dım, sıcak bir nefes yanağımı yelpazeliyor, iri bir el yatak ve benim
aramda karnımın düzlüğünü avuçluyor, diğeri el ise kalçamın ar-
kasını kavıyor ve Cage arkamdan içime doğru kayıyordu.

Yastığa tutunarak inledim.

“Benim sıram,” dedi kulağıma doğru hırslayarak.

Gözlerimi kapatarak bedenimi gevşettim, sadece Cage’in yavaş
ve nazikçe içime girip çıkmasına odaklandım.

“İyi hissediyor musun?” diye fısıldadı.

Ah, kesinlikle evet! Bu, annemin üzgün olduğumda bana yaptığı
dondurmanın fiziksel karşılığı gibi hissettiriyordu. İki top vanilyalı,
bir top çikolatalı, ezilmiş ceviz, minik süs şekerleri, kurabiye parça-
cıkları, çırpılmış krema ve üzerine vişne konmuş çikolata sosu.

“Defol git,” diye fısıldadım. “Ve kapa çeneni.”

Güldüğünde nefesim kesildi. Gülümsemesini yanağımda, göğ-
sündeki titreşimleri de sırtımda hissedebiliyordum.

Evin arkasındaki ormanda hızlı ve öfkeli bir şekilde birlikte
olmuştuk, sonra ayrılmış ve Cage ayağa kalkana kadar dokunma-
dan, konuşmadan, zar zor nefes alarak yıldızların altında yan yana
uzanmıştık. Kalkmama, giyinmeme yardım etti ve sonra elimi tu-
tup beni evin yan tarafına, motosikletini park ettiği yere götürdü
ve o şeyi söyledi.

Dört küçük kelimededen oluşan bir cümle, Cage için hiçbir şey ifade etmeyen ama benim için kesinlikle her şeyi ifade eden çok aptalca, önemsiz olan o dört kelime...

Motosikletimin arkasına bin, Tegen.

Yalnızca bunu söylemesini kaç yıldır hayal ediyordum? Motosikletin arkasında ve yatağında *onun kadını* olmayı mı hayal etmişim? Ben, yalnızca ben.

Kaç yılımı acıyla, anıları bastırmakla ve ilerlemek için çok uğraşmakla, duygularımı kapatmakla, Cage'in yerine bir başkasını koymaya çalışmakla geçirmişim? Çok fazla.

Hayatımın ilk yarısını ona âşık olarak, ikinci yarısını ise ona olan aşkımdan vazgeçmeye çalışarak geçirmişim.

Ve aptal, aptal ben, aptal Hawk ve gerçekten aptal Cage yüzünden elde etmek için çok çalıştığım ve çok uzun süre uğraştığım kontrolü kaybetmişim. Şimdi burada, çocukluğumdan beri sevdiğim adamın kollarındaydım ve bu durumdan beni yara almadan kurtaracak hiçbir çıkış yolu yoktu.

Kararlılığım çoktan kırılmıştı ve duygularım endişe verici bir hızla içime sızıyordu. Öfkemin, uzun zamandır içten içe çektiğim acının kaybolduğunu ve bedenimin bu adamın bana sunduğu rahatlığı memnuniyetle karşılayarak gevşemeye başladığını hissettim.

Artık yapılacak bir seçim yoktu. Seçeneklerimi, yemek masasında Hawk'ın beni kızdırmasına izin verdiğimde bilerek ve isteyerek Cage'le kavga etmeyi bırakıp sonunda bana dokunmasına izin verdiğimde kaybetmişim.

Bunu atlatmak zorunda kalacaktım ve bunu yaparken Tanrı'nın beni sağ salim tutmasını umacaktım. Hayır, bundan sağ salim çıkacaktım. Buraya kadar gelmişim, bunca yıl acı çekmişim. Bir gece hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Bir gece hayatımın gidişatını bir daha asla değiştirmeyecekti.

Bu yüzden tedbiri elden bırakmışım. Sessizce arkasına tırmanmış ve beni eve götürmesine izin vermişim.

Beni küçük, karanlık evin içinden geçirdi, merdivenlerden yukarı çıkardı, odasına götürdü, orada çırılçıplak soyundu ve yıllar boyunca

ca düşünmekten kendimi alamadığım şeyi tam olarak görmeme izin verdi.

Artık daha iriydi, daha uzundu, kolları ve kalçaları oldukça kaslıydı; yüzü, düzgün yüz hatları yaşıyla birlikte daha da belirginleşmişti ve Tanrım, çok güzeldi. Hak etmediği kadar güzeldi. Her zaman öyleydi ve ben de her zaman...

Birden kendimi garip hissettim, kendi tenimin içinde rahatsızdım ve fiziksel güzellikten yoksun olduğum için utanmıştım. Kendimi yeterince iyi hissetmiyordum. Cage için hiçbir zaman yeterince iyi olmamıştım.

“Benim için öyle değil, bebeğim.”

Odanın öbür ucundan onun bir sigara yakıp yatağına uzanışını, kolunu uzatıp bana teklif etmeden önce sarma sigaradan iki hızlı nefes çekişini izledim.

Hiç düşünmeden sigaraya uzanarak öne doğru bir adım attım ama Cage elini geriye çekti ve diğer kolunu uzatıp bileğimden tutarak beni öne doğru çekti. Sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırdı, dizlerinin üzerine sıçradı ve beni yatağa doğru çekti.

Sonra çıılçılplak soyulan bendim ve Cage vücudumu aşağı yukarı, uzun uzun süzmeye başlamıştı. Sigarayı ağzından uzaklaştırarak dudaklarıma götürdüğünde uzun bir nefes çektim. Ben dumanı üflerken o bir nefes daha çekti, sonra sigarayı komodinin üzerinde söndürdü, ağzını benimkinin üzerine koydu ve dumanı ağzımın içine üfledi.

Sonra tekrar içime girdi, bana tekrar, “Al şunu,” diyerek yuvarlandı ve beni üstüne oturttu.

Tüm güvensizliklerimi, öfkemi unuttum ve onu içime aldım; sert ve hızlı bir şekilde sürdüm, onun bana yenilmesini tarif edilemez bir tatminle izledim. Sebep olduğum her inleme, gözlerinin kapanışı, başının geriye doğru düşmesi, bedeninin titremesi, adımı söylerken hırlaması, umutsuz bakışları ve kısık gözleri onu bitirmem için bana yalvarıyordu. Tüm bunlar sadece benim zevkimi artırmıştı. Hayatımda daha önce hiç bu kadar sert boşalmamıştım.

Sonra cinsel olarak doymuş ve duygusal olarak tükenmiş bir halde kollarında uyuyakalmıştım.

Şimdi ise o beni esir alıyordu ve ben buna bayılıyordum.

Kalçaları yavaşça kıpırdamaya devam ederken çenemi kavradı, başımı boynumun izin verdiği kadar çevirerek dilini ağzıma soktu. Yavaş, ıslak, dudaklarımı emen, dilini ağzıma daldıran öpücükleri kalça hareketleriyle eş zamanlı değildi ve yine de hâlâ daha yavaştı, her uzun, ıslak vuruşu kasten uzatıyordu.

Ağzı benimkinden daha büyüktü. Ağzımı dudaklarının içine alıyor, dudaklarımı çekiştiriyor, usulca ısırıyor ve dudaklarımı, çenemi, boynumu içine alıyordu.

Ah, Tanrı'm... Hiçbir şey, hiç kimse beni böyle öpmemişti. Hiç kimse beni böyle becermemişti.

Vücudumun etrafından uzanarak başını kavradım, onu kendime çektim ve onu daha sert, daha şiddetli, ihtiyaç duyarak, isteyerek... Ah, Tanrı'm, isteyerek öptüm.

Karnım kasıldı, bir ürperti omurgamı parçaladı ve ağzına karşı haykırarak, altında titreyerek sertçe boşaldım.

“Bir kez daha, bebeğim,” diye mırıldandı. “Bana bunu bir kere daha ver.”

Anında ikinci kez boşalmamdan ziyade hayal kırıklığından dolayı tekrar haykırdım. Bağırmıştım çünkü Cage beni sadece becermiyordu, *beni beceriyordu*.

Çünkü sadece öpüşerek orgazm olmuştum ve sonra sırf o orospu çocuğu bana söylediği için bir kere daha.

“Sikeyim seni,” dedim kıcımı kasıklarına bastırırken, ağzının içinde yarı inleyerek. “Sikeyim seni...”

Cage küfrederek hızla içimden çıktı ve boşalmasıyla birlikte inlerken sırtıma ıslak bir sıcaklık yayıldı. Nefes nefese sırtüstü dönerek beni de yanına çekti ve beni yan çevirerek kolunun kıvrımına yerleştirdi. Kolumu onun pürüzlü karnının üzerinden geçirdim ve sol bacağıma kıvrarak onunkinin üzerine attım, sonra yanağımı dövmeli göğsünün üzerine koydum.

“Ben de seni sikeyim,” dedi hırıltılı bir sesle ve başımın üstünü öptü. “Seni geveze küçük pislik.”

Homurdandım, dudaklarım bir gülümseme hâlini almıştı. Kendimi Cage'i daha sıkı tutarken bulmuştum.

"Bütün hafta sonu burada kalacaksın, değil mi?" diye sordu sağına uzanıp komodinin içindekileri karıştırırken.

Gerçekler şehvetle dolmuş beynime nüfuz etmeye başladığında gülümsemem kayboldu. Bunu bana neden soruyordu ki?

"Teacup?" Önce bir çakmak sesi ve ardından yeni yakılmış sigaranın kokusunu duydum.

"Ne?" diye fısıldadım ona bakmayı reddederek.

"Ne kadar kalacağını sordum, bebeğim."

"Emin değilim." Bu bir yalandı. Pazartesi günü ayrılmam gerekiyordu ama istersem daha uzun kalabilirdim. İş yerinde izin hakkım vardı ve eğer...

SİKTİR.

Hayır. Bu yola bir daha asla girmeyecektim. Kendimden daha fazla nefret etmekten başka bir işe yaramayacak duygulara hapsolmayacaktım. Bu yüzden gözlerimi kapalı tutarak Cage'in birlikte olduğu her kadını hatırlamaya çalıştım. Onlara dokunurken, öperken... Yıllar önce kulüp binasında yaşadığım o korkunç geceyi yeniden yaşamak için kendimi zorladım.

Buradan gitmem gerekiyordu. Cage'den uzaklaşmalıydım ve sonra çok ama çok sarhoş olup olanları unutmalıydım çünkü unutmazsam, onların içime işlemesine izin verirsem...

Teacup. Yine Teacup olurdum.

Bu yüzden kendime kesin bir dille Cage West'in bir fahişe olduğunu, yaptığı şeyin bu olduğunu ve hayatı boyunca bir kez bile davranış biçimini değiştirmediyse asla değiştirmeyeceğini söyledim.

"Çünkü düşünüyorum da," diye hırıldayarak ağzından bir ağız dolusu duman çıkardı, "Eğer bütün hafta sonu burada kalacaksan sen gidene kadar bu işi devam ettirebiliriz."

Seks.

Tek derdi buydu. Her zaman da öyle olacaktı. Tüm hafta sonunu onunla seks yaparak geçirirsem daha fazla seks, daha fazla

duygunun açığa çıkması demekti ve daha fazla duygu da sonunda gerçekten aptalca bir şey yapacağım anlamına geliyordu.

Onu sevdiğimi söylemek gibi.

Yine.

Bu da asla iğrenç bir motorcunun ikinci tercihi olmayacağıma dair kendime verdiğim onca sözden sonra bile anneme dönüştüğüm anlamına gelirdi ya da üçüncü tercihi ya da fahişesi.

Birdenbire kızgınlığım sadece kendime değildi; ona, anneme, babama, büyükanne, büyükbabama, Jase'e ve tüm bunları tekrar tekrar başlatan aptal motorculara da kızdım. Sonra sadece kızgın değildim; çok öfkeliydim, birden ağlamak, çığlık atmak ve böyle aptal bir kız olduğum için saçlarımı yolmak istemiştim.

Yine.

“Tegen?”

“Hım?”

“Dalga mı geçiyorsun benimle, kadın? Sadece son on dakikadır ne kadar kalacağını soruyorum.”

“Yorgunum,” diye yalan söyledim, esneme numarası yaparak ondan uzaklaştım. Battanieneleri kaptığım gibi omzuma kadar yukarı çektim. “Sabah konuşalım.”

Kadınlar ve karar verme yetisi hakkında saçma sapan şeyler mırıldanan Cage yuvarlandı, battanienenin altına uzandı ve beni kollarının arasına aldı. İri elleri çıplak bedenimde gezindi ve biri göğsümde, diğeri de bacaklarımın arasında durdu.

Dudakları boynumu bulurken, “Bu gece çok eğlendim,” diye fısıldadı. Yüzümü buruştururken bile içimi bir ürperti kaplamıştı.

Eğlenmişti...

Bunu bir iltifat olarak mı kabul etmeliydim? Cage ne zaman eğlenmemişti ki? Eğlence, onun iki göbek adından biriydi; diğeri de *fahişeydi*.

“Dudaklar,” diye hırlayarak ve yüzüme doğru dişlerini sürterek ilerledi. Farkında olmadan başımı çevirdim ve dudaklarıyla buluştum, mükemmel dilinin her darbesine kendi dilimle karşılık verdim. Bir süre öpüştük, birbirimize dokunduk ama Cage tüken-

mişti ve bunu asla yüksek sesle itiraf etmesem de ben de tükenmiş-tim. Biraz acıdan bahsetmiyordum bile.

Sonunda bitkin düşerek birbirimizden uzaklaştık.

Cage'in uykuya dalması on beş dakika kadar sürmüştü. Sonra kalktım, giyindim ve onun cep telefonundan annemi aradım.

Ertesi gün öğleden sonra kulüp binasına varan Cage, elinde Eva'nın New York'taki odasından aldığı fotoğrafların bulunduğu küçük zarfla doğruca babasının ofisine gitti. Dün gece işler o kadar hızlı kontrolden çıkmıştı ki fotoğrafları vermeyi unutmuştu. Ofisin kapısını zaten kısmen açık bulan Cage içeri girdi ve Deuce'u masasının arkasında oturmuş, ona para aklama listeleri gibi görünen bir yığın basılı sayfaya bakarken buldu. Kulübün yasal olarak sahip olduğu işletmeler aracılığıyla akladığı kara paralar için.

"Bana o hippiyi becermediğini söyle," dedi Deuce başını kaldırıp bakma zahmetine girmeden.

Cage yüzünü buruşturdu.

Evet, o hippiyi becermişti. Sonra o hippie çekip gitmiş ve bir daha geri dönmemişti.

Yani hafta sonunu onunla geçirmek istememişti. Geceyi bile onunla geçirmek istememişti ki bu iyiydi. Her neyse... Daha önce hayatında hiç gecenin bir yarısı kalkıp giden bir kaltak, bir kulüp fahişesi bile olmamışsa ne olmuştu yani? Ama... Hey! Her şeyin bir ilki vardı ki bu da iyiydi.

Bugün içinde daha sonra aynı şeyi yine yapmak için onu arayacaktı.

"Onu becerdin, değil mi?" diye homurdandı Deuce sonunda ona bakarak. "Sana onu lanet olası rahat bırakmanı söylediğim halde?"

Birbirlerine baktılar ve Cage aynada otuz yıl sonraki hâline bakıyormuş gibi hissetti. *Huysuz, sinirli, yargılayıcı piç bir aynaya.*

Cage ağzını açtığı anda Deuce'un eli havaya kalktı, sonra tekrar masanın üzerine düştü.

“D’nin ne kadar berbat durumda olduğu hakkında bir fikrin var mı? Kızını zar zor görüyor ve sen ne yapıyorsun? GİDİP ONU BECERİYORSUN!”

“Çok basitti amına koyayım,” diye devam etti. “Sana kızı rahat bırakmanı söyledim ama yanından geçen her şeye aletini sokmak, emirleri uygulamaktan daha önemli, değil mi?”

Cage cevap vermedi. Bu konuşmayı o kadar çok duymuştu ki ezbere biliyordu. Ayrıca babasının sözünü kesmenin adamı daha da kızdıracağını da biliyordu.

“Otuz yaşına merdiven dayadın ve hâlâ dinlemiyorsun,” diye devam etti Cage’e gizlemediği bir tiksintiyle bakarak. “Asla bir boka yaramayacaksın, değil mi?”

Bu bir soru değildi. Bu bir cevaptı. Bunu biliyordu, babası da biliyordu ve hatta ön odadaki barda uyuyan Blue bile biliyordu.

“İşte,” diye mırıldandı Cage, babasına doğru yürürken ceketinin cebinden fotoğrafları çıkararak. Zarfı masanın üzerine fırlattı.

Deuce’un bakışları aşağı düştü. “Bu lanet şey de ne böyle?”

Cage omuz silkti. “Şeytanlar’ın kulüp evinde, Eva’nın eski odasında buldum.”

Deuce masaya baktı ve zarfı aldı. Deuce yığındaki ilk fotoğrafa, barda Blue’nun yanında oturan Eva’ya bakarken Cage, babasının yüz ifadesinin kayıtsızlıktan düpedüz hüzne kayışını izledi.

“Nereden buldun lan bunları?”

“Bir çerçevenin...” dedi Cage, Frankie’den ya da Frankie’nin Eva’yla olan ilişkisinden babasına bahsetmemesi gerektiğini çok iyi bilerek. Araları şu anda iyi olabilirdi ama her zaman böyle değildi ve bunun sebebi de Frankie’ydi.

“Arkasında,” diye bitirdi.

“Kahretsin,” diye mırıldandı Deuce yavaşça yığını gözden geçirirken, gözleri her fotoğrafta daha da bulanıklaşıyordu. “Ona bak... Lanet olsun, sadece ona bak.”

“Hâlâ oldukça iyi görünüyor,” dedi Cage ve Deuce’un gözleri ona dikilip kısıldı.

“Bundan bahsetmiyordum,” diye homurdandı. “Ne kadar ap-

tal olduğumdan bahsediyordum. Ona sahiptim..." Deuce baktığı fotoğrafı yukarı kaldırdı.

Eva gülümsüyordu, bol bir tişört ve kot pantolon giymiş, Kami ve Dorothy'nin arasına sıkışmıştı. Dorothy'ye bir eliyle tavşan kulağı yaparken diğer eliyle Kami'nin omzunun üzerinden şeytan işareti yapıyordu.

"Ona sahiptim," diye tekrarladı Deuce. "Ve her şeyi berbat ettim."

Cage hiçbir şey söylemedi, babasının her şeyi berbat etmeyi sonlandırdığına inanamıyordu. Deuce fotoğraflara bakmaya devam etti.

Ayağa fırlayan babası ona ters ters baktı. "Bunların hepsine baktın mı?"

Baba ve oğul birbirlerine baktılar.

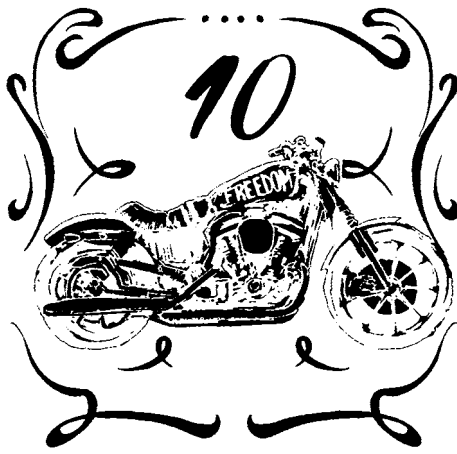
"Seni küçük pislik," diye hırladı Deuce. "Defol git buradan!"

"Bana ihtiyacın olursa buralarda olacağım," dedi Cage ses tonunu bozmadan, topuklarının üzerinde dönmeye başlamıştı bile.

Deuce'un, "Çok beklersin," diye mırıldandığını duydu.

Bunu yapmayacaktı.

Konu babası olduğunda bir şeyler beklemeyi çok uzun zaman önce bırakmıştı.

“Aptal,” diye mırıldandım tencere ve tava yığınının altından bir tavayı çekip çıkarırken, ardından gelen gürültülü şangırtı mutfakta yankılanırken yüzümü buruşturdum. Annem çok fazla uyuyamıyordu; uyuduğunda da tam olarak hatırlayamadığı anılarını rüyasında görüyor ve genellikle soğuk terler dökerek, titreyerek ve ağlayarak uyanıyordu. Bu durum ve Christopher arasında biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Tencereyi ocağın üstüne koyduktan sonra buzdolabına yöneldim.

“Aptal, aptal, aptal,” dedim alçak sesle, buzdolabındaki malzemelere bakarken. Bir karton yumurta, bir kutu peynir, bir somun ekmek ve bir paket tereyağını aldıktan sonra peynirli omlet ve kızarmış ekmekle bitlikte oturuyordum ama yemek yemiyordum.

Yemek yiyemeyecek kadar hasta hissediyordum.

Birinci sınıf bir aptaldım ve sadece Cage’i becerdiğim için değil.

Yine.

Yani evet, bu cidden aptalcaydı ama daha da kötüsü, onu bir değil, üç kez becermiştim ve bir kez bile prezervatif kullanmamıştık. Bir kere bile prezervatif kullanmayı hatırlamamıştım. Neden bu adamın yanında aklımı kaybediyordum ki?

Kahretsin, muhtemelen şimdi AIDS’liydim ya da en azından

* Kazanılmış Bağışıklık Yetersizliği Sendromu olarak adlandırılan virüs kaynaklı bir bağışıklık hastalığı. (ç.n.)

bir tür tuhaf, zührevî motorcu hastalığım vardı. Daha da kötüsü, sonum Danny gibi olacaktı ve küçük bir motorcu bebeğe hamile kalacaktım. Bende ki bu şansla tıpkı babasına benzeyen bir oğlan çocuğu olacaktı, tıpkı babası gibi bir motorcu olacak ve milyonlarca kalp kıracaktı...

Artık resmîleşmişti. Ben annemin kızıyordım. Bir adamla yatabilirdim ama onunla asla evlenemezdim. Ona sakso çekebilir, yemek yapabilir, çamaşırlarını yıkayabilir ve çocuklarını doğurabilirdim ama asla ona sahip olamazdım.

Tanrı'm, aslında mini etek giyip yarım milyon insanın önünde, sahnede dans ederken ishal olmayı tercih ederdim.

Durumu kurtaran tek şey, hafta sonunun geri kalanında Cage'i görmek için hiçbir nedenimin olmamasıydı. Gözlerimi kapattım ve sinirli bir şekilde iç çektim. Neden bunun kulağa geliş şeklinden kesinlikle nefret etmiştim?

Gözlerimi açtım ve omletime baktım. "SİKTİR!" diye bağırdım. "Çok lezzetli görünüyorsun ve ben seni yemek bile istemiyorum!"

"Tegen?"

Kahvaltımdan başımı kaldırdığımda annemi mutfak girişinin yanında, üzerinde sadece dizlerine kadar uzanan siyah bir sabahlık ve tüylü terliklerle bulmuştum.

"Kahretsin," dedim ve hemen sandalyemi geri itip ayağa kalktım. "Özür dilerim, anne."

Bana küçük bir gülümseme bahsetti. "İçeri girebilir miyim? Yoksa yüzüme bir omlet mi yiyeceğim?"

Omuzlarım çöktü. Annem hiçbir zaman utangaç bir kadın olmamıştı ve hassas konulardan asla kaçmazdı. Jase'le olan ilişkisiyle ilgili bir şey olmadığı sürece aklından geçenleri söylemekte hiçbir zaman sorun yaşamamıştı. Ben de bu konuda ona çekmişim, her ne kadar ondan çok daha kaba olsam da.

Bunun dışında zıt kutuplar gibiydik. Saçlarımız aynı kızıl tonunda bile değildi.

* Frengi, belsoğukluğu vb. cinsel ilişkilerle bulaşan bir hastalık. (c.n.)

O, kırk bir yaşında bile hâlâ güzeldi. Ben kırk yaşında bir so-padan sarkan deri gibi görüneceğimden emindim ama annem öyle değildi. Benden birkaç santim kısaydı, minyondu ama kıvrımsız değildi, göğüsleri dolgun ve karnı düzdü.

Koyu kızıl saçları yumuşak dalgalar halinde sırtının yarısına kadar uzanıyordu, güzel yeşil gözleri hâlâ genç bir canlılıkla parlı-yordu ve cildi çilli olmasına rağmen parlayan sarımsı bir tondaydı, hastalıklı bir tonda değil. *Benim gibi.*

“Seni uyandırdığım için özür dilerim,” dedim sessizce.

“Hayır, bebeğim. Bağırdiğını duyduğumda çoktan kalkmış ve duşa girmek üzereydim. Her şey yolunda mı?”

“Evet,” dedim çabucak. “Ben iyiyim.”

Mutfağa doğru bir adım attı ve kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu. “Tegen, her şeyi hatırlamıyor olabilirim ama kendi kızımın bana yalan söylediğini hâlâ anlayabiliyorum. Dün gece arabamı getirenlerin Eva ve Kami olduğunu görünce zaten bir şeyler olduğunu anlamıştım, sonra Cage’in telefonundan bana Cage’in evinde olduğunu ve seni almam gerektiğini söylediğin bir telefon aldım. Sadece bu da değil, bir kadının seks yaptıktan son-ra nasıl göründüğünü çok iyi biliyorum ki seni Cage’in evinden aldığımda tam olarak böyle görünüyordun. Şimdi iki seçeneğin var: Bana sorunun ne olduğunu söyleyebilirsin ya da annene yalan söylemeye devam edebilirsin.”

Ah, pekâlâ. İşte bu, tam da benim anneme benziyordu. Hafıza sorunları olsun ya da olmasın, cinsel hayatımı kesinlikle tartışmak istemediğim anneme. Kesinlikle hayır!

“İyi görünüyorsun,” dedim dün geceki kafa karışıklığı ve piş-manlık dolu okyanusun üzerine bir köprü kurmayı ve hemen ka-raya çıkmayı umarak. “Bahsetmek istediğin başka kâbus yok mu?”

“Nasıl istersen öyle olsun,” dedi iç çekerek. “O zaman ben duş alacağım sanırım...”

Arkasına dönmeye başladığında durakladı. “Biliyorsun, bebe-ğim, senden daha yaşlı olabilirim ama acının ne olduğunu hâlâ biliyorum. Sadece yardım etmek istedim.”

Sertçe yutkundum. Tabii ki acının ne olduğunu biliyordu. Acıdan başka bir şey yaşamamıştı ve ben onu zaten bunaltan korkunç miktarda acıya neden daha fazla katkıda bulunmak istemeliydim ki?

“Anne, ben...”

Kapı zilinin keskin sesi sözümü kesti.

Sağına bakan annem dudaklarını büzdü. “Bunun için çok erken...”

”D! AÇ ŞU LANET KAPIYI!”

Jase’in sesiyle annemin rengi, sarının sağlıksız bir tonuna dönmüştü.

Kapı zili tekrar çaldı; bir, iki, üç kez. Bunu, birinin yumruklarıyla kapıyı kırmaya çalışmasına benzeyen ısrarcı bir dizi ses izledi.

Gözlerimi kapattım. Jase eve yaptığım ziyaretleri daha da sefil hâle getirmeye bayılırdı.

“DOROTHY!”

“Sesi yine sarhoş gibi geliyor,” diye fısıldadı, koridora bakarken yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. “Geçen sefer buraya sarhoş geldiğinde beni öpmeye çalışmıştı.”

Ne? Ah, hayır olamaz!

Hızla mutfaktan çıkarken, “Arkaya geç,” dedim sertçe, annemin yanından geçerken tezgâhtan arabasının anahtarlarını aldım. “Ondan kurtulacağım.”

“Tegen!” diye bağırdı kolumu tutarak. “İçtiği zaman saldırganlaştığını biliyorsun!”

“Boş versene,” dedim ondan kurtularak. “Bir şey yapmaya kalkışırsa aletine bir tekme yer.”

Annemin arabasının anahtarlarını kot pantolonumun ön cebine tikiştirerek kapı kolunu tuttum ve beklemeye başladım. Jase tekrar vurmaya başladığı anda kilidi hızla çevirip kapıyı açtım. Jase’in yumruğundan kaçarak tam karnının ortasına doğru hamle yaptım. Hazırlıksız yakalanınca geriye doğru tökezledi.

“Siktir!” diye bağırdı merdivenlerden aşağı yuvarlanmadan önce korkuluklara tutunurken.

Ön kapıyı kapatmak için döndüğümde, “Kilitle şunu!” diye bağırdım.

Jase, “D!” diye bağırdı, kendini tekrar ayağa kaldırmış ve kapıya doğru hamle yapmıştı. Önüne atladım ve avcumla gömleğini kavradım. “Dur!” diye bağırdım. “Kes şunu, hemen!”

Jase koyu halkalarla çevrili, kan çanağına dönmüş kahverengi gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

“Tegen?”

Hadi canım!

“Evet, Jason,” diye bağırdım. “Şimdi sarhoş kıcını çevir de arabaya binelim.”

“Ne?” Tekrar gözlerini kırpıştırdı, kafası karışmış gibiydi.

“Arabaya!” diye bağırdım annemin garaj yolundaki dört kapılı *Sedan*’ını göstererek. “Bin şu lanet arabaya! Seni eve götürüyorum!”

“Önce D’yi görmem gerek,” diye mırıldandı, koluma vurarak benden kurtulmaya çalışıyordu.

“Jason!” diye çığlık attım. “Ya arabaya binersin ya da içeri girer, bir beyzbol sopası alır ve o lanet olası *Harley*’ini paramparça ederim!”

“Tegen,” dedi kısıp sesle ve gözleri dolmaya başladı. “Lütfen, lütfen onu görmeme izin ver.”

Kahretsin!

Yetişkin bir adamın ağladığını görmek bir şeydi ama tepeden tırnağa deri kaplı, bir seksen beşten uzun, yüz beş kiloluk bir adamın önünüzde mahvolduğunu izlemek bambaşka bir şeydi.

Hâlâ gömleğini tutarken boşdaki elimle uzanarak yüzüne bir tokat attım.

“Bu hafta sonu kaç motorcuyu tokatlamak zorunda kalacağım?” diye bağırdım. “Kendine gel! Seni gerçekten böyle görmek istediğini mi sanıyorsun? Hayır, istemiyor! Bok gibi görünüyorsun, bok gibi kokuyorsun ve gevezelik edip ağlıyorsun! Kimse seni böyle görmek istemiyor! Şimdi ben Deuce’u çağırmadan ve Deuce seni bir pislik gibi davrandığın için fırçalamadan önce arabaya bin!”

Jase’in ağzı düzleşti. “Onu arama.”

“Arayacağım,” dedim ve onu yavaşça iterek serbest bıraktım. “Eğer kıcını kaldırıp bu verandadan inmez ve o lanet arabaya binmezsen!”

Jase dengesini kaybetti ve botu en üst basamaktan geriye doğru kaydı. Başka bir zaman, başka koşullar altında Jase'in üç basamaklı verandadan düşüp kışının üstüne inmesini izlerken eğlenebilirdim ama şu an bu sadece üzücüydü.

"Ben iyiyim," dedi ayağa kalkmaya çabalayarak.

"Harika," diye mırıldandım kolunu tutarak. "Bu gece rahat uyuyabilirim."

Onu yolcu koltuğuna oturtuktan sonra eve dönüp baktığımda annemin pencerede durmuş Jase'e baktığını ve gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü gördüm.

Ne boktan bir karmaşa!

"Patrón* nerede lan?" diye sordu Cage barın arkasından.

Karşısında oturan Cox, başparmağını Blue'ya doğru uzattı. "Uyan artık, seni yaşlı ayyaş!" diye bağırdı. "Patrón'un üstünde uyuyorsun!"

Blue bir göz kapağını araladı ve Cox'a dişsiz bir şekilde sırıttı. "Gözümün önünden çekil, seni küçük çılgın latin," diye mırıldandı. "Bu bebek benim." Sonra yaşlı piç hemen uykusuna geri döndü.

Cage, babasının uzun zaman önce bir keresinde Blue'nun yetmiş beş yaşlarında olduğunu söylediğini hatırlıyordu ama aslında emin değildi ve bildiği kadarıyla bu seksen beş ya da doksan beş de olabilirdi. Eğer bu doğruysa Blue şu anda yüz yaşını çoktan aşmış olabilirdi ve öyle de görünüyordu. Yine de hâlâ deli gibi içiyordu.

Cage bara geri dönüp Cox'un yanındaki tabureye otururken, "Siktir," diye mırıldandı. Ceketinin cebinden bir paket sigara çıkardı ve paketi açıp sigaralardan bir tanesini Cox'a uzattı.

Sigarayı kabul eden Cox, başıyla Cage'e teşekkür etti ve sigarayı yaktı.

"Eee, dökülecek misin?" diye sordu Cox dumandan bir halka üfledikten sonra.

Cage ona baktı. "Ne hakkında dökülecek miyim?"

* Meksika, Jalisco'da kurulan bir tekila markası. (e.n.)

“Kardeşim, dün gece o hippî sürtüğün peşinden gittin ve bir dahâ geri dönmedin. Ben aptal değilim, o yüzden dökül. Neredeyse iki aydır sevişmedim. Kardeşlerim aracılığıyla vekâleten bunu yaşamak zorundayım.”

Cage yüzünü buruşturdu. “Sen ve Kami? Ciddi misin dostum? Ne zamandan beri birbirinizi kızıışmış Pitbullar gibi hırpalamıyorsunuz?”

“Bir çocuk daha istiyor,” diye mırıldandı Cox. Cage hayretle kaşlarını havaya kaldırdı.

Son zamanlarda tüm bu yaşlı manyakların daha fazla çocuk istemesinin sebebi neydi? Eva ve Kami kırklarına yaklaşıyorlardı ama Eva hamile olduğuna göre Kami’nin de hamile kalmak istemesi mantıklıydı. Bu ikisi ne yaparlarsa yapsınlar hep birlikte yaparlardı.

“Zaten üç çocuğum var,” diye devam etti Cox. “Ve daha fazlasını istemiyorum. Bu yüzden benimle sevişmeyi kesti. Onu hamile bırakmayı kabul edene kadar onu beceremeyeceğimi söyledi. Benim küçük adamım da o çılgınca davranmayı bırakana kadar onun aç kışına yaklaşamayacak. O yüzden dökül bakalım.”

Gözlerini deviren ve başını sallayan Cage, sigarasını tezgâhın üzerindeki kül tablasında söndürdü. “Onu becerdim. Bu kadar.”

Cox ona şaşkınlıkla baktı. “Lanet olası bu kadar mı? Ciddi misin kardeşim? Hiçbir lanet detay yok mu?”

Cage ona ters ters baktı. “Ne gibi sikik ayrıntılar istiyorsun? Dostum, onun babası olacak yaştasın, onu küçüklüğünden beri tanıyorsun ve gerçekten onun vücudu hakkında bir şeyler duymak mı istiyorsun?”

Cox fazla etkilenmeden ona baktı.

“Burada Tegen’dan bahsediyoruz,” diye devam etti Cage, öfkesinin yükseldiğini hissetmeye başlamıştı. “Tegen? D’nin küçük kızı? Daha kafana dank etmedi mi sikik herif?”

Cox gönülsüz bir şekilde omuz silkti. “Ne demek istediğini anlıyorum, kardeşim ama bir de benim açımdan bak. Doğru, o deli saçlı, ağzı bozuk küçük piçin büyümesini izledim, sonra üniversi-

teye gitti ve geri döndüğünde eskisi gibi görünmüyordu... Yani benim açımdan bu Tegen değil, bizim Tegen değil, seksi bir parça.”

Cage’in zaten artmakta olan siniri iyice gerildi ve kolu ileri fırladı. Cox’un gömleğinin yakasını kavrayarak kendini ve onu burun buruna getirdi. “Benim seksi parçam,” diye hırladı. “Ki sen bunun hakkında konuşamazsın amına koyayım.”

Cage donup kalmıştı.

Ne? Ne oluyordu? Ne sikim...

Bu lanet olası, amına koyduğum saçmalık da nereden çıkmıştı?

Cox gülmeye başladı ve Cage onu aniden serbest bıraktı.

Ona *benim* demesini bir kenara bırakırsak Cox’un, Tegen’den bir kulüp fahişesiymiş gibi bahsetmesine neredeyse onu bayıltacak kadar sinirlenmişti ama aslında ona fahişe muamelesi yapan Tegen’di.

Birdenbire Cage, hissetmeye alışık olmadığı şeyler hissetmeye başlamıştı. Kızgındı, evet. Biraz da küçümsenmiş hissediyordu ve kesinlikle sinirlenmişti. Ama...

Hayal kırıklığı.

Evet, kadınlar söz konusu olduğunda bu yeni bir şeydi.

Yetersizlik.

Onu siktir et. Çok mu berbattı? Cage’in onunla ilgilendiği kadar Tegen onunla ilgilenmemiş miydi?

Ve kıskançlık...

Kaliforniya’da, hayatında başka biri mi vardı? Suçlu hissettiği için mi çekip gitmişti?

Birdenbire onun hayatında biri olmasını ummaya başlamıştı. Çünkü bu, onu kaçıranın kendisi olmadığı anlamına gelirdi ve...

SİKTİR.

Hayır, hayır... Onun eve, kim olduğunu bilmediği birinin yanına gittiğini düşündükçe yine sinirleniyordu. Erkek arkadaşı mı vardı? Eva’nın ya da Danny’nin bir erkek arkadaştan bahsettiğini duyup duymadığını düşünmek için beynini zorladı ve kahretsin, bilmiyordu! Bu saçmalığa dikkatini vermemişti.

Cox’un histerik kahkahası onu kısa sürede kendine getirdi.

Cox karnını tutarak, “Dostum,” dedi. “Ripper bir keresinde o küçük pislik için umutsuz durumda olduğunu söylemişti ve ben ona inanmamıştım ama yüce Tanrı’m, öylesin! Hem de nasıl! Yüzündeki ifadeyi görmeliydin!”

Cage onu yere sermeyi düşünüyordu ki birden bir el aralarındaki tezgâha çarptı ve ikisi de onlara ters ters bakan Deuce’u görmek için başlarını kaldırdı.

“Bahsettiğin o küçük pislik,” diye homurdandı Deuce. “Lanet olası kapıda.”

Hem Cage hem de Cox güvenlik monitörüne baktı, ekranda beliren öfkeli yüz gerçekten Tegen’ındı. Bağırduğu belliydi ama ses düğmesine basılmadığı için kimse ne dediğini duyamıyordu.

“Jase onun yanında,” diye devam etti Deuce ekranı işaret ederek. Kesinlikle öyleydi. Yüzü arabanın ön paneline doğru çökmüştü.

“Onu ben almayacağım,” dedi Cox. “O orospu çocuğu çok ağır.”

“Ne boka yararsın ki?” diye sordu Deuce. “Oturup benim lanet içkimi içiyorsun, benim lanet yemeğimi yiyorsun, sürekli *Kami şöyle, Kami böyle* diye konuşup başımı ağrıtıyorsun.”

Cage gerisini duymadı, çoktan ön kapıdan çıkmış kapıya doğru gidiyordu.

Tegen onu görür görmez Dorothy’nin arabasından atladı. “Çıkarın şu orospu çocuğunu annemin arabasından!” diye bağırdı. “Şimdiden iki kez kustu, emin olamıyorum ama altına sıçmış da olabilir!”

“Sakin ol amına koyayım!” diye bağırdı Cage kapıyı açacak numaraları tuşlarken.

“Sakin mi olayım?” diye çığlık attı Tegen. Cage irkilmmişti. Yüce Tanrı’m, bu kaltağın boğulması gerekiyordu.

“Sarhoş bir şekilde çıkageldi, annemin ödünü kopardı, onu ağlattı, şimdi de kustu ve muhtemelen annemin arabasının her yerine sıçtı! Ve sen benden sakın olmamı mı istiyorsun?”

Burun delikleri genişleyen Cage, açık kapıdan geçip kadının suratına doğru hışımla yürüdü.

“Sen hiç çeneni kapatmaz mısın?” diye hırladı. “Bir kere bile?”

Tegen aralarında kalan bir santimi de kapattı. “Sadece kıcımdan becerildiğim zaman,” diye tısladı.

Tegen’in bozuk ağızına o kadar alışmıştı ki söylediği hiçbir şeyin onu şaşırtamayacağını düşünmüştü ama yanılmıştı. Bu ifade onu o kadar hazırlıksız yakalamıştı ki neredeyse düşüyordu. Aynı zamanda aletinın seğirmesine neden olmuştu, biraz da sinirlendirmişti ve neden bu kadar güzel kokuyordu ki? Sabun ve kahvaltı gibi... Kahretsin! Cidden acıkmıştı. Hem yemek hem de onun için. *Onun amı için.*

“Bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?” diye sordu Cage kendini ona doğru bastırarak. Tegen geri çekilmeye başladığında Cage sırtını avucuyla yakalayarak onu kendine doğru çekti, hemen kıcını kavradı ve hızla büyüyen ereksiyonunu karnına bastırdı. Kızdaki değişim anlıktı; gözleri büyümüş, dudakları aralanmıştı ve Cage kendini dün geceyi düşünürken buldu, *onu antrede ve sonra tekrar dışarıda kavradığı zamanı*. Ona fiziksel olarak her dokunduğunda nasıl da sakinleşiyor ve yumuşuyordu; sadece sözel olarak değil, fiziksel olarak da.

Ve aniden birçok saçma şey mantıklı gelmeye başladı. Ona davranış şekli, her zaman bağırıp çağırması ve abartılı saçmalıklarını haykırması, her zaman mesafesini koruması, onunla aynı odada olmayı reddetmesi, tüm bunların tek bir anlamı olabilirdi.

Teacup ona hâlâ âşıktı.

Cage ona gülümsedi, onun kendisini büyük bir zevkle seyretmesini, göz bebeklerinin büyümesini izledi ve vücudunun daha da gevşediğini hissetti.

“Neden gülümsüyorsun?” diye fısıldadı Tegen.

Ha?

O kadar aptal olmasına imkân yoktu. Eğer Tegen’a A ile başlayan kelimedenden bahsedecek olursa bir fahişenin uçuk çıkarmasından daha hızlı bir şekilde kasıklarına bir diz ve gözüne de bir yumruk yerd.

“Kal,” dedi ellerini Tegen’in vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdirerek. “İçeri gel. Odama geri dön.”

Her şeyi berbat ettiğini o an anlamıştı. Bir kez daha. *Odam* lafı ağzından çıkar çıkmaz Tegen'in vücudu kaskatı kesilmişti.

"Bırak beni," diye mırıldandı göğsünü iterek.

Cage onu bırakmadı. "Bu saçmalığa yine başlama."

"Canın cehenneme!" diye bağırdı Tegen ona ters ters bakarak. "Ben senin fahişelerinden biri değilim!"

"Değil misin?" diye bağırdı Cage, Tegen ondan kurtulmak için çırpınırken. Adam sadece tutuşunu daha da sıkılaştırdı. "O zaman nesen sen?"

"Senin için mi?" diye bağırdı Tegen. "Senin için ben bir hiçim!"

Cage küfrederek Tegen'i serbest bıraktı ve Tegen hemen ondan uzaklaştı.

"Lanet olsun, Tegen!" diye bağırdı ellerini saçlarında gezdirirken. Onun bu kadar deli olmasından ve daha da kötüsü, kendisini nasıl böyle deli gibi hissettirdiğinden nefret ediyordu. "Bu saçmalığı ne zaman bırakacaksın? On dokuz yaşındaydım! Lanet olası on dokuz yaşındaydım! Olanları hatırlamıyorum bile!"

Tegen'in öfkeyle parlayan gözleri fincan tabağı genişliğinde açıldı. "Sen gerçekten berbatsın, West!" diye haykırdı. "Koca bir alet ve güzel bir surat israfısın!"

Cage'in ağzı açık kalmıştı.

Lanet olsun.

Onu gebertecekti.

Burun delikleri genişledi, ona doğru öfke dolu, temkinli bir adım atmıştı ki tanıdık bir ses, "Ne oluyor amına koyayım!" diye gürledi. Cage soluna baktı, babasının arabanın karşı tarafında durmuş olduğunu ve Jase'e bakıp yüzünü buruşturduğunu gördü.

Cox, "N'aber, küçük âşıklar?" diyerek Cage'in yanına yaklaştı. Pislik herif hem ona hem Tegen'a bir bakış attı ve sırtıttı.

"Buralarda takılacak mısın Tegen?" diye sordu Cox, Tegen'a yukarıdan aşağıya bakarak. Gülümsemesi kirli düşüncelerle doluydu, açıkça kızı süzüyordu ve bu, Cage'in o pisliği yakalayıp tüm *piercing*'lerini sökmek istemesine neden olmuştu. Yavaş yavaş...

Yine de Cox'u suçlayamazdı. Kız çok seksi görünüyordu.

Alt kısmı yırtılmış, dövmeli göbeğini gösteren beyaz bir erkek atleti giymişti, sütyeni yoktu, göğüs uçlarındaki *piercing*'ler ince kumaşın altından görünüyordu ve kendisine iki beden büyük, eskitilmiş ispanyol paça kot pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyordu. Rastalı saçları uzun bir örgü halinde yana doğru atılmış, bir omzunun üzerinden sarmış ve boncuklu, ince bir halatla bağlanmıştı.

Ve yalın ayaktı, ayak parmakları yüzüklerle kaplıydı, bu da nedense onu fena halde tahrik ediyordu.

“Ciddi misin sen?” diye sordu Tegen ağzı açık bir şekilde Cox’a bakarak. “Çünkü alnımda bir penis büyütmeyi tercih ederim.”

Cox omuz silkti. “Alnında bir alet istiyorsan eminim küçük West bu iş için hazırdır, o paçuli kokulu amcığınla ona her ne yaptıysan sana *benim* demek ve beni tehdit etmek onu çok heyecanlandırdı.”

Tegen’in gözleri büyüdü ve aniden utanan Cage küfretti.

“Siktir git, ihtiyar,” diye homurdandı Cage, çılgın Porto Rikolu’yu” iterek.

Cox onu geri itti. “İhtiyar mı?” diye bağırdı Cox, sesi gücenmiş gibiydi. “Lanet olası ihtiyar mı?”

“Cox!” Deuce bağırdı. “Değişiklik olsun diye bir işe yara ve şu sarhoş pisliği D’nin arabasından çıkarmama yardım et. Cage! Git bana lanet olası bir yeni yetme bul ve Tegen için burayı temizlemelerini söyle!”

Utanmış, kızgın ve azgın Cage, küfürler mırıldanarak ve daha önceki tepkisi için zihinsel olarak kendini azarlayarak asfaltta tepindi ama artık bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu.

Kulüp binasının içinde gördüğü ilk pisliği, nispeten yeni bir kardeş olan Anger’ı yakaladı. Yeni yetme değildi ama buna yeterince yakındı. “Başkan’ın sana ön tarafta ihtiyacı var,” diye homurdanarak çocuğu ön kapıya doğru itti.

* Tropik Asya’ya özgü aromatik bir bitki. Yapraklarından elde edilen paçuli yağı kozmetik, rütsü yapımı ve parfümeride kullanılır. (e.n.)

** Resmi adıyla Porto Riko Topluluğu, Amerika kıtasının bir parçası olan özerk bir bölge. (e.n.)

Yarı yerli Amerikalı, sert, öfkeli, kara gözlerini ona çevirip dik dik baktı ve Cage de ona ters ters baktı. Anger’ değişken öfkesi nedeniyle ona uygun bir lakap olabilirdi ama Cage ondan korkmuyordu. Tam tersine, öfke nöbeti geçirdiğinde bu salağın oldukça komik olduğunu düşünüyordu.

“Ne?” diye sordu Cage çenesini kaldırıp sessizce kardeşine kendisiyle uğraşması için yalvararak. İçindeki agresifliğin bir kısmını boşaltması iyi olurdu.

Agresiflik? Cinsel gerilim? Ya da Agresif Cinsel Tegen Gerilimi mi demeliydi? Evet, ciddi bir ACTG sorunu vardı.

“Hiçbir şey,” diye mırıldandı Anger. Cage onun arkasından baktı ve ön kapıyı çekerek açmasını izledi.

“Dikkat et, pislik!”

Tegen yüzüne doğru sokulurken Anger geriye doğru şaha kalktı.

“Lanet olası sürükler,” diye mırıldandı Anger, Tegen’in yanından geçip dışarı çıkarken.

“Siktiğimin motorcuları,” diye mırıldandı Tegen omzunun üzerinden Anger’in ilerleyen figürüne bakarak.

Cage odanın öbür ucundan her şeyi, küçük göğüslerinin yanlarını açıkta bırakan atletinin çok büyük kol deliklerini, uzun, zarif vücudunu ve kışının küçük kıvrımlarını görebiliyordu.

Tüm o lanet dövmeleler...

Kahretsin, kirli ayakları bile onu çıldırtıyordu.

Lanet olsun, onu tekrar becermek zorundaydı. Tegen’in onun odasına gelmeyeceği kesindi, o zaman elinde ne kalıyordu? Evi mi? Tegen evinde aletini ona daldırmasına izin vermekte bir sakınca görmemişti.

Şimdi tek yapması gereken onu oraya nasıl götüreceğini bulmaktı.

“Tegen,” diye seslendi. “Jase’in motosikleti D’de mi?”

“Evet,” dedi kız temkinli bir şekilde.

Mükemmel.

“Arabayı temizledikten sonra beni oraya bırakır mısınız?”

* (İng.) Öfke. (ç.n.)

Gözleri kısıldı, ne yaptığını biliyordu ama Cage'in umurunda değildi. Hatun oyun oynamayı seviyordu, o da ona karşılık veriyordu.

“Evet mi hayır mı?” diye sordu Cage, Tegen hâlâ cevap vermiyince.

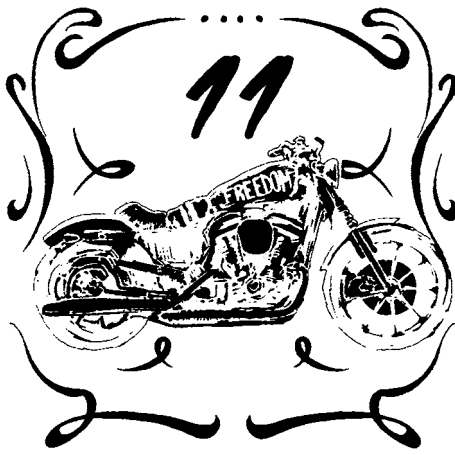
Tegen dişlerini sıktı. “Peki,” diye tısladı. “Ama aletini kendine sakla.”

Cage dişlerini sıktı.

Tegen ona yalvarmaya başladığı anda pantolonunun fermuarını çekecek ve gülererek oradan uzaklaşacaktı.

“Hiç sorun değil,” diye karşılık verdi.

Ellie ılık atarak ayağa fırladı, kolları önünde sallanıyor, bacakları öfkeyle havayı tekmeliyordu. Yakınında bir tehdit olmadığını, aslında hâlâ Dirty'nin kanepesinde olduğunu, eski siyah bir yorganla örtündüğünü, üzerinde uykuya dalarken giydiğı aynı eşofman ve tişörtün olduğunu fark etmesi bir saniyesini almıştı.

ılık atanın kendisi değil de Dirty olduğunu anlaması bir saniye daha sürmüştü.

Düşünmeden, sadece panikleyerek yataktan fırladı; oturma odasından koridora, sonra da o korkunç, ızdırap dolu seslerin geldiğı Dirty'nin yatak odasına doğru koşmaya çalışırken vücuduna dolanan örtülere takılıp düştü.

Kapı kolunu tutarak kapıyı açtı, içeri koştu ve donup kaldı.

Dirty çıplaktı, yan yatarak kıvrılmıştı, bir eliyle parçalanmış yastığını tutuyordu ve diğer eliyle de...

Aman Tanrı'm.

Gözyaşları yanaklarından süzölürken Dirty belli aralıklarla, yüksek sesli hıçkırıklarla ağlıyordu.

"Lütfen," diye yalvardı, sesi boğuk ve gergindi, yetişkin bir adamdan çok küçük bir çocuk gibiydi. "Lütfen bana zarar verme... Lütfen... Lütfen, anneciğim."

Anneciğim mi?

Ama Dirty onu görmüştü, gözleri açılmış, ona odaklanmıştı ve şimdi yatakta doğrulmuş doğruca ona bakıyordu.

“Seni lanet orospu!” diye bağırdı. “Seni iğrenç lanet orospu!”

Dirty bir anda yataktan kalktı ve komodinin üzerindeki taban-cayı kaptı. Ellie etrafında dönerken çığlık atıyordu, aklı başından gitmişti. Nereye gitmeliydi? Sağa mı? Oturma odasına mı yoksa sola, kapıdan çıkıp merdivenlerden aşağıya inmeli ve sokağa mı çıkmalıydı? Bilmiyordu, tek bildiği ondan uzaklaşmak zorunda olduğuydu. Paniğinin ortasında bir anlığına sola dönmeye ve şans-ını sokaktan yana denemeye karar verdi.

Dirty’nin arkadan ona çarpması yüzünden yüzüstü kapıya fırladığında eli neredeyse kapı kolundaydı. Çarpmanın etkisiyle açığa çıkan çığlık boğazında düğümlendi.

“Seni incitmenin hayalini kuruyorum,” diye hırladı yüzünü Ellie’nin saçlarına bastırarak. “Benim canımı acıttığın gibi senin canını acıtmanın hayalini... Çığlık attığımı, durman için yalvardığımı umursamadan yaptığın tüm o pislikleri yapmanın hayalini.”

Ellie’nin nefesi kesildi. Dirty ya hâlâ rüya görüyordu ya da rüyasında her ne görüyorsa ona kapılmıştı, uyandığını henüz fark etmemiş ya da çektiği acının anılarına fazla dalmıştı.

İşte o zaman öne fırlamış sertliğin acı verici bir şekilde kıcına bastırıldığını ve silahın namlusunun soğuk metalinin boynunun yan tarafına dokunduğunu hissetmişti.

“Benim için çığlık atmanı istiyorum,” diye tısladı. “Eskiden bana çığlık attırdığın gibi.”

Ah, Tanrı’m! Ah, Tanrı’m! Ona tecavüz edecekti... Bu olamazdı. Onun başına nasıl böyle bir şey gelebilirdi?

“H-Hayır,” dedi boğuk bir sesle. “D-Dirty lütfen, rüya görüyorsun...”

Eşofmanı aşağı çekilmişti ve...

Sonunda dili çözülmüştü, avazı çıktığı kadar bağırdı. Umut-suzca vücudunu döndürmeye çalışıyordu, artık boğazına dayanan bir silah olması umurunda değildi; tek umursadığı neredeyse tekrar tecavüze uğramasına saniyeler kaldığı ve bunun olmasına izin vermeyeceğiydi. En azından bunun olmasına izin vermemek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Birdenbire Dirty'nin ağırlığı gitmişti, arkasını döndüğünde onun kendisinden birkaç adım uzaklaştığını gördü. Şiddetle titriyordu, gözleri kocaman açılmıştı ve sadece elindeki silaha odaklanmıştı.

Ellie titreyerek arkasına uzandı, kapı kolunu bulmaya çalışıyordu ki Dirty başını kaldırdı ve Ellie'nin bakışlarını yakaladı. Ellie donup kalmıştı, bekledi, tekrar üzerine gelmesini bekledi ama adam hiçbir şey yapmıyor, hiçbir şey söylemiyordu. Orada öylece durmuş, dehşete düşmüş, korkmuş, canı yanmış, üzgün ve Tanrı'm, tamamen kırılmış görünüyordu.

Silah elinden düştü ve büyük bir gürültüyle yere çarptı. Ellie o anı eşofmanını yukarı çekmek, kapıyı çekip açmak ve koridora fırlamak için kullanmıştı. Güvenli bir yere doğru çılgınca koşmaya başlamış ve henüz beş adım atmıştı ki bir gümbürtü ve onu takip eden acı dolu bir homurtu duydu. Sarsıldı, durakladı ve sonra devam etmeye karar verdi ama bir ses daha duydu. Bu öncekinden daha kötüydü ve kendini dönmekten alıkoyamadı.

Dirty dizlerinin üzerine çökmüştü, yüzünü duvara vururken silahı elindeydi ve namlusu çenesinin altına dayanmıştı. Ellie yüksek sesli gümbürtü dairenin dışına ve koridora yayılırken irkildi. Yüzünün yan tarafından kan akıyordu ama Dirty yine de vazgeçmemişti; yüzünü tekrar tekrar duvara vurmaya devam ediyordu.

Ellie'nin tüyleri diken diken olmaya başlarken mide bulantısı da iyice artmıştı, artık her şey anlam kazanmıştı. *Dirty anlam kazanmıştı.* Dirty onun hatırladığı gibi aşağılık bir motorcu değildi; aslında onun aşağılık biri olmadığından, bunun yerine muhtemelen film olmaya yakışır bir geçmişli olan zarar verilmiş, dengesiz bir adam olduğundan oldukça emindi. Yeterince psikoloji dersi almış, kadın ve çocuk sığınma evlerinde staj yapmıştı ve bir istismar geçmişli gördüğünde bunu anlayabilirdi.

Lütfen bana zarar verme... Lütfen... Lütfen, anneciğim.

Dirty acı içinde haykırıyor ama aynı zamanda mastürbasyon yapıyor, çığlık atıyor ve hafızasının onu yeniden yaşamaya zorladığı kötü şeylerin durması için yalvarıyordu.

Ellie'nin boğazındaki safra yükseldi. Görüşü bulanıklaştı ve vücudu ağırlaştı.

"Aman Tanrı'm," dedi nefes alarak ve duvara doğru uzandı, aniden kendi ağırlığını taşıyamaz hâle gelmişti.

Annesi... Annesi ona zarar vermişti... Kendi annesi...

Gözleri akmayan yaşlarla dolu bir şekilde adımlarını geri geri atarak daireye girdi ve kapıyı usulca arkasından kapattı.

Yüzünden kan damlayan Dirty, onun kendisine yaklaşmasını dikkatle izledi, vücudu aniden kaskatı kesilmişti. Ellie hem onun hem de kendisinin iyiliği için mesafesini korumaya dikkat ederek ondan birkaç metre uzak ama yine de kolunu uzatıp ona yardım eli sunabileceği kadar yakın bir yere oturdu.

Adam gözlerini kırpmadan, kıpırdamadan onun eline baktı, ta ki sonunda silahı çenesine dayamış olan eli yavaşça aşağı inene kadar.

"Dokunma bana," dedi, sesi gergin çıkıyordu.

Ellie hemen elini geri çekti ve kucağına koydu. Dirty ona arkasını döndü ama bu Ellie'nin onun gözlerinden süzülen yaşların yanaklarından akmaya devam eden kanla birleşip karıştığını görmesine engel olamamıştı. Ellie'nin gözleri adamın yüzünden çıplak göğsüne kaydı, gördüğü şey karşısında dehşete kapılarak bakmaktan kendini alamamıştı. Sonra daha aşağılara, kasıklarına ve üst bacaklarına...

Aman Tanrı'm! Her tarafı, tam anlamıyla her tarafı yara izleriyle kaplıydı.

Defalarca yakılmıştı. Küçük dairesel yanıkların yanı sıra uzun ince kesiklerin arasına dizilmiş daha büyük dikdörtgen yanıklar da vardı, hepsi eşit aralıklarla yerleştirilmişti; bazıları çapraz, bazıları yatay ilerliyordu. Görünüşe göre hepsi de metodik olarak uygulanmıştı.

Ellie derin bir nefes alarak başını duvara yasladı. Bu çok acınası ve bir o kadar da öfke uyandırıcıydı. Bir insan masum bir çocuğa nasıl zarar verebilirdi?

Bir anne kendi çocuğuna nasıl zarar verebilirdi?

Kendini hiçbir şekilde güvende hissetmiyordu ama ne kadar tuhaf olsa da başka bir yerde olsa Daniel'in ona ulaşabileceğini bildiğinden Dirty'nin yanında kendini daha güvende hissediyordu.

Bu garip miydi?

Belki.

Ama hem fiziksel hem de duygusal olarak bunu gerçekten umursamayacak kadar bitkin düşmüştü.

“Dikiş atılması gerek,” dedi Ellie, hem tedirgin görünüyor hem de sesi tedirgin çıkıyordu.

Dirty pencere pervazındaki yerinden dönüp ona ters ters baktı. “Ben iyiyim,” diye mırıldandı ve sigarasından bir nefes daha çekti. Kadının neden çığlıklar atarak kaçmaya devam etmediği, bunun yerine içeri girip yanına oturduğu hatta onu teselli edecek kadar ileri gittiği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Ne oluyordu amına koyayım?

Ona tecavüz edip öldürmesine saniyeler kalmıştı ve kadın onu teselli etmeye mi çalışmıştı?

Tanrı'm, kâbus gördüğü sırada ağzından kaçan neleri duyduğunu ancak Tanrı bilirdi. Dirty sadece tahmin edebiliyordu.

Kahretsin, çok uzun zamandır kâbus görmemişti. Yıllardır... Tüm bunların nedeni Ellie'yle ilgili olan her şeydi; onun saldırıya uğradığını görmek, ona dokunması, onu çıplak görmesi...

Sonra Ellie'nin onunla kalmak isterken ağlamasını izlemek... *Onunla?* Kimsenin ona ihtiyacı yoktu. Hiç kimse, bir kez bile hiçbir şey için ona ihtiyaç duymamıştı ama Ellie'nin ona ihtiyacı vardı.

Onun gülüşünü duymak, gülüşünü izlemek, yaşadıklarına, korkusuna, bilinmezliğe rağmen onu güldürdüğünü bilmek... Değersiz, boktan bir pislik olan o adam, onu güldürmüştü.

İnanılmaz derecede berbat durumdaydı. Düşünceleri dakika da bir kilometre hızla ilerliyor, aşına olmadığı yönlere sapıyordu. Yeni bir bölge, suçluluk duygusuyla kaplı karanlık, kafa karıştırıcı yollar ve yeni bir tür acı... Bu, iyi idare edemediği, ne yapacağını,

nasıl uzaklaştıracığını ya da rahatlatacağını bilmediği bir acıydı çünkü lanet olsun, hiçbir şey işe yaramıyordu.

O fahişeyi becermek işe yaramamıştı, Ellie'yi düşünerek otuz bir çekmek işe yaramamıştı. Hayır, hiçbir şey işe yaramamıştı! Hâlâ Ellie'yi, onun vücudunu, kahkahalarını düşünüyordu ve düşüncelerini ele alış biçiminden dolayı, hayatını yaşayış biçiminden dolayı kendini suçlu hissediyordu çünkü sikeyim, o kimdi ki sayamayacağı kadar çok kadına yaşattığı kaderden bir kızı kurtaracaktı? O KİM OLUYORDU AMINA KOYAYIM?

O bir hiçti, bok parçasıydı. Öldürülmeyi hak eden mahvolmuş, dengesiz, hasta bir orospu çocuğuydu. Bu kadar uzun süre yaşamamalıydı. Ellie gibi insanlarla, haysiyetleri ellerinden alındıktan sonra bile yanmış patlamış mısıra gülen insanlarla aynı dünyayı paylaşmayı hak etmiyordu.

Ve aynı zamanda tüm bunlar için ondan nefret ediyordu. Bu lanet duyguların su yüzüne çıkmasına, yüzüne tokat gibi çarpmasına ve elinden geldiğince bastırmaya çalıştığı her şeyi mahvetmesine neden olduğu için.

Hayır, bu kimseye tavsiye edeceği bir hayat değildi ama bu kadar uzun süre bu şekilde hayatta kalmıştı ve şimdi...

Kendine geldikten sonra ona tecavüz etmek, muhtemelen onu öldürmek üzere olduğunu fark ettiğinde bir saniye daha nefes almayı hak etmediğini biliyordu. Çünkü eğer Ellie bunu bilseydi, eğer ona yaptıklarından sonra bile teselli etmeye çalıştığı adamın onu kurtardığı adamdan daha iyi olmadığını bilseydi çığlık atarak kaçır ve bir daha geri dönmezdi; yanmış patlamış mısıra gülmezdi, alnında kocaman bir yara olmasını umursamazdı, yaşasa da ölse de umurunda olmazdı.

O KIZIN UMURSAYIP UMURSAMADIĞI NEDEN UMURUNDAYDI Kİ AMINA KOYAYIM?

Eğer zerre kadar akılsaydı Ellie onu daha fazla mahvetmeden ve ona kesinlikle yapmak istemediği bir şeyi yapmadan önce Ellie'yi dairesinden çıkarırdı. Çünkü Ellie'nin içinde uyandırdığı tüm saçmalıkları koyacak bir yere ihtiyacı vardı.

“Dirty,” dedi Ellie. “Her yerin kanıyor. Eğer hastaneye gitmeyeceksen en azından kanamayı durdurmana yardım etmeme izin ver.”

Sigarasından başını kaldırdı ve Ellie’nin kendisine çok yakın durduğunu gördü.

“Geri çekil,” diye hırladı. “Hemen şimdi geri çekil.”

Dirty, kadının yüz hatlarını bir an için korkunun sarmasını ama hemen ardından yerini kararlılığa bırakmasını şaşkınlıkla izledi.

“Dirty,” dedi sessizce. “Sadece sana yardım etmek istiyorum.”

Dirty neredeyse kendi diliyle boğulacaktı. *Ona yardım etmek mi?* İşte bu lanet olası paha biçilemezdi. Kimse ona yardım edemezdi ve artık kendisi de kendine yardım edemeyecekmiş gibi hissetmeye başlamıştı.

“Yüzünü yıkaman gerekiyor,” diye devam etti. “Sen şey... Yarının etrafındaki bölgeyi temizlemelisin.”

“Kirliyim,” dedi istifini bozmadan. “Bunu söyleyebilirsin. Bilmediğim bir şey değil.”

Kadının iri mavi gözleri yumuşadı. “Kirlisin,” dedi yumuşak bir sesle. “Ve yaralısın, yani enfeksiyon kapabilirsin.”

Dirty, kadına baktı; sıkı siyah buklelerine, morarmış ama yine de pürüzsüz ve berrak olan karamel rengi tenine, koyu renk kirpiklerle çevrili iri mavi gözlerine ve dolgun dudaklarına.

Alışık olduğundan çok farklıydı. Kardeşlerinin karıları gibiydi; temiz, iyi kadınlar gibi. Onun gibi bir adamla asla yalnız bırakılmaması gereken kadınlar gibi. Onları incitebilecek, büyük olasılıkla incitecek bir adamla.

Ona bakmaya devam ediyordu ve sonra birden kendini onu becermeyi düşünürken bulmuştu. Bacakları sonuna kadar aralanmış, kendini onun içinde kaybolurken izliyordu; hareketlerinin gücüyle karnının titreyişini, göğüslerinin zıplayışını izliyordu ve son olarak o büyük mavi gözlere bakıyordu...

Midesi kasıldı ve asit boğazına doğru fırladı.

“Çekil,” diye homurdandı, pencere pervazından kayarak Ellie’yi geri çekilmeye ya da onun tarafından ezilmeye zorlamıştı.

“Dirty,” diye seslendi arkasından. “Gerçekten temizlenmen gerek...”

“Duş alacağım, lanet olsun!” diye bağırarak köşeyi döndü, koridorda aceleyle ilerledi ve bu lanet dırdırdan kaçmak için çılgınca koşarken banyoda düştü. Kadınlar böyle miydi? Bunu bilemezdi, çocukluğundan beri bir kadınla yaşamamış veya onlarla gerçekten yalnız kalmamıştı.

Ondan, her şeyden, onun temsil ettiği her şeyden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı ama en çok da... O lanet olası gözlerinden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Lavabonun kenarlarına tutunan Dirty eğildi ve kusmamak için nefes alışını yavaşlatmaya çalıştı. Kalp atışları yavaşladığında başını kaldırdı ve kendini yansımasına bakarken buldu. Alnındaki yaraya dikkatle dokundu.

Lanet olsun. Kadın haklıydı.

Muhtemelen dikiş atılması gerekiyordu.

Siktir et, kendisi dikerdi. Daha önce de yapmıştı.

Ama önce yüzündeki kurumuş kanı yıkaması gerekecekti. Aslında çıplak olduğu için tepeden tırnağa kurumuş kanla kaplıydı. Hijyeni pek sevmiyor olabilirdi ama bu, etrafta düşük bütçeli bir korku filminin setinden çıkmış gibi dolaşmak istediği anlamına gelmiyordu.

Önce duşa, sonra da kendine baktı.

Siktir et, bu sadece bir duştı. Her zaman kısa duşlar alırdı.

Su, biraz sabun ve tüm önemli bölgeleri temizlerdi.

Ama suyu açıp küvete girdiğinde neden bu bir duştan çok daha fazlasıymış gibi hissetmişti?

“Bırak beni,” dedim zorlukla nefes alarak ve Cage’i göğsünden başarısızca iterek. Kahretsin, betondan mı yapılmıştı? Bu da neydi böyle?

“Hayır,” diye homurdandı ve öpücüğünü sırtımı döndüğüm anda burnunu boynumun kıvrımına daldırdı. Ben daha fazla itiraz edemeden dili dışarı fırlamış ve birdenbire yalamaya, emmeye, ısırmaya başlamıştı. Sonra eli vücudumun yan tarafından aşağıya doğru kaymış ve kendini benden hafifçe uzaklaştırmıştı; eli bacaklarımın arasında ve parmakları içimdeydi. Daha sonra kendimi lanet olası evrenin kraliçesi gibi hissetmekle o kadar meşguldüm ki onun terli bedeninin üzerimde ağır bir şekilde yatıyor olmasını ya da sırtımın engebeli ahşap zeminde bir darbe daha alıp alamayacağı konusundaki ciddi şüphelerimi umursamıyordum. Kıcımda sürtünmeden kaynaklanan ciddi yanıklar olduğundan oldukça emindim ama kafamdaki diğer tüm tutarlı düşünceler gibi bu da bir daha asla duyulmamak üzere hızla uçup gitmişti.

Hiçbir şey plana göre gitmemişti, en azından benim planıma göre.

Önce salak Jase, annemin arabasının her yerine kusmuş, sonra da bayılmıştı. Onu arabadan çıkarıp evine götüremeyince kulübe götürmek zorunda kalmıştım. Kulüpte şansına Cage de vardı.

Ve bu adam, vegan arkadaşlarımla kampta geçirdiğim bir haf-

tanın ardından çift pastırmalı çizburger kadar iyi görünmüyorsa ne olayım.

Hayatımı sikeyim.

Yukarıdan aşağıya, soldan sağa, cennetten cehenneme kadar sikeyim. Şeytan'ın kızgın çivili kuyruğundan lanet kıcına kadar sikeyim.

Pislik herif benimle oynuyordu. Her nedense, belki son zamanlarda yeterince kadını beceremediğinden, Cage dün gecedan beri beni becermeyi o kadar çok sevdiğine karar vermişti ki sırf biraz daha becerebilmek ve beni evine geri götürmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Şikâyetçi olduğumdan değil, en azından şu anda değil. Ama daha önce neden arabayı sürmeyi istediğini ve beni annemin evine geri götürmeye kesinlikle niyeti olmadığını anladığımda biraz şikâyet etmiştim.

Ve beni kulüpten alıp kendi evine geri götürdüğünü fark ettiğimde, daha da fazla şikâyet etmiştim. Bağırılmış ve çığlık da atmıştım. Ona her türlü kaba ismle seslenmiştim. Hatta birkaç kez ona yumruk atmaya bile çalışmış olabilirdim. Ama tüm bunlar, tekmeleyen ve çığlık atan beni arabadan sürükleyip zorla evine götürdüğünde çabucak sona ermişti.

Sonrasında ilk hatırladığım şey çıplak olduğumuzdu; en azından bu sefer prezervatif kullanmıştık. Şükürler olsun.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Bu çok iyi hissettirmişti.

Yaptığı her şey -beni öpmesi, bana dokunması, beni sert ya da yavaş bir şekilde becermesi- hiç fark etmiyordu. Hepsi mükemmel hissettiriyordu.

Ama şimdi, kendimi onun eline sürttüğüm, parmaklarını bitkin bedenimin kaldırabileceği kadar hızlı becerdiğim sırada bile bağırmaya ve çığlık atmaya geri dönmüştüm.

Ama bu sefer onları sadece ben duyabiliyordum.

Sessizce çığlık atıyor, bu kadar zayıf olduğum için kendimi azarlıyor ve kendimden nefret ediyordum. Cage'den kaçarak geçirdiğim onca yıl, duygularımdan kaçarak geçirdiğim onca yıl, lanet olası onca yıl.

Ve işte yine buradaydım. Lanet bir kukla gibi oynatılıyordum.

Sanki Montana'dan hiç ayrılmamış, buradaki hayattan bu kadar uzak bir yerde kendime bir hayat kurmamıştım. Sanki on altı yaşında bir zavallıyken Cage'e bakıp onu tüm dünyam sanmamın, onu sevdiğimi söylememin, onun da bana bakıp, "Benim için öyle değil, bebeğim." demesinin üzerinden hiç zaman geçmemişti.

Hayır! Hayır! Hayır! Lanet olsun! Hayır!

Bu nasıl olmuştu? Bir hafta sonu tüm hayatımı nasıl ters yüz etmişti?

"Hayır," diye fısıldadım Cage'in başının yan tarafını iterek, onu boynumdan uzaklaştırmaya çalışıyordum.

"Şu lanet çeneni kapatacak mısın?" dedi başını kaldırarak. "Lanet olası iki saniye için?"

"Bırak beni," dedim sert karnını iterek.

"Teg..."

"Çekil," diye tekrarladım gergin bir şekilde çenemi sıkarak, umutsuzca o duvarı yeniden inşa etmeye çalışıyordum. "Bana lanet bir kulüp fahişesi gibi davranmana izin vereceğimi sanıyorsan düşündüğümünden de aptalsın."

Cage'in kafa karışıklığı buharlaştı ve anında öfkeye dönüştü. Yüz hatları kızgınlıkla gerildi, burun delikleri genişledi.

"Siktir git, Tegen," diye hırladı. "Sen de yanımdaydın, bebeğim. Daha fazlasını istemediğini düşünüyorsan kendine yalan söylüyorsun."

Ona ters ters baktım. Seks. Seks. Seks. Seks. Tek derdi buydu. Hep de bu olacaktı.

"Hayır, istemiyordum!" dedim onu tersleyerek. "Şimdi siktir git üstümden!"

"İYİ!" diye kükredi, sonra ağırlığı yok oldu ve ayağa kalktı.

Üzerimden kalktığı anda soluma doğru yuvarlandım ve ayağa fırladım. Kıyafetlerimi kaptığım gibi hızla giyinmeye başladım.

"Tegen?"

Arkamı dönmedim. "Ne?"

"Yapma bunu," dedi sessizce. "Sürekli böyle çekip gitme. Lanet olsun, buna dayanamıyorum..."

Kalbim çarpmaya başladı.

“Neden umurunda ki?” diye fısıldadım. “Artık beni tanıımıyorsun bile.”

Cage cevap vermediğinde kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı. Sözcükler ağızımdan çıkana kadar bunların doğru olmamasını ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim.

“Seni tanıyorum,” dedi. “Bütün o lanet çay partilerini unuttuğumu mu sandın? Ya da tüm o hikâyelerini, bir gün kitaba dönüştüreceğini söylediğin tüm o çılgın fikirlerini dinlemem için beni zorladığını?”

Kalp atışlarım ani bir şekilde hızlandı. *Hikâyelerimi hatırlıyor muydu?*

“Ama şimdi,” diye devam etti. “Ne zaman eve gelsen bana lanet olası bir ayakkabının üzerindeki bok gibi davranıyorsun ve bebeğim, buna dayanamıyorum. Şimdi ise aramızda böyle şeyler oluyor, sen ve babam bana aptal demeye bayılısanız da ben aptal değilim. Bir kaltağın ne zaman azdığını bilirim ve sen bunun üç katını yapıyordun.”

Ona döndüm. “Konu seks olduğunda kimse sana aptal demedi, Cage! Sen sekste çok iyisin! Gezegendeki her dişi bunu bilir!”

“Teacup,” dedi yavaşça gözlerimin içine bakarak. “Bunun kulağa ne kadar kıskanç olarak geldiğinin farkında olmalısın.”

Bu, doğrudan kalbime indirilmiş çifte bir darbeydi. Kısacık bir cümleyle, özenle inşa ettiğim camdan duvarlarımı paramparça etmişti. Ah, ondan nefret ediyordum, daha doğrusu nefret etmek istiyordum. Orada çırılçıplak dururken, uzun sarı saçları darma-dağınıkken, mükemmel yontulmuş yüz hatları ciddiye, zerre kadar öz bilinci olmadan ne kadar güzel olduğunun farkındayken ondan nefret etmek istedim ama yapamadım.

“Anlıyorum bebeğim anlıyorum,” diye devam etti. “Sen sadece bir çocuktun ve ben sana yanlış yaptım ama benim de bir çocuk olduğumu unutuyorsun. Yepyeni bir üyeydim, sadece bir yıldır kulüpteydim, sağımda solumda kendilerini bana atan sürtükler vardı ve Tegen, çoğu zaman sarhoş olduğumu biliyorsun.”

İç çekti. “Bu da bir mazeret değil, sadece gerçekler ama bu seni umursamadığım anlamına gelmiyordu ya da aramızda geçenleri. Umu- rumdaydı, bebeğim. Sadece bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum.”

Cage durakladı ve eğilip deri pantolonunu aldı. Pantolonunu giydikten sonra ceplerini karıştırmaya başladı. Bir paket sigara ve çakmağını çıkarıp paketten iki sigara aldı, ikisini de yaktı ve birini bana uzattı. Önce tereddüt ettim ama sonunda Cage gitmeme izin vermezse ya da ben Montana’nın vahşi doğasında saatlerce yürü- mek istemezsem hiçbir yere gidemeyeceğimi anladım. Bu yüzden o lanet sigarayı aldım ve aldığımda Cage sıırttı.

Gamzeleri ortaya çıkmıştı ve bu trilyon kat daha kötüydü.

Hiç adil değildi.

“Sen asla bir kulüp fahişesi olmadın, Tegen,” dedi. “Bir kere bile böyle düşünmedim. Benim için sen her zaman D’nin küçük kıızıydın. Sen aileden biriydin ve Teacup, sen benim en iyi arka- daşımdın.”

Nefesim ciğerlerimden titreyerek çıktı. İşim bitmişti. Bu hafta sonundan sağ salım çıkmamın hiçbir yolu yoktu.

Bakmadan arkama uzandım ve onun masasında olduğunu bil- diğim sandalyelerden birini aradım. Her an yere yığılabiliirdim.

Cage hayatımda beni üçüncü kez mahvetmişti. Bir gün içinde beni mahvetmişti.

Yine.

İlki onunla tanıştığım gündü, ikincisi bekâretimi aldıktan ve beni sevmediğini söyledikten sonraki sabahtı ve şimdi tam bura- da... Bu üçüncü kez oluyordu.

Cage onu etkilemeye başlamıştı, bunu yüzünden anlayabili- yordu. Bu, son on yıldır Tegen’in yüzünde gördüğü en savunmasız ifadeydi ve bu hoşuna gitmişti. Daha yumuşak, daha kadınsı gö- rünüyordu. *Onun Teacup’ına benziyordu.*

Bu yüzden devam etti. Artık onun için değil, kendisi için hatırlayana ya da daha doğrusu geçmişte ona pek de anlamlı gelmeyen bir şeyi fark edene kadar anılarını birbiri ardına sıraladı.

İşte o zaman, sadece Tegen'in ona karşı hislerinin yıllar boyunca sergilediği tüm kötü davranışlarla aynı zamana denk gelmesi değil; aynı zamanda kendisinin ona verdiği tepkiler de anlam kazanmıştı. Tegen eve her geldiğinde ve ona bir çöpmüş gibi davrandığında kendini neden bu kadar mutsuz hissettiği de anlam kazanmıştı.

"Cage!" diye bağırdı Tegen onun peşinden. "Geri ver onu!"

Cage gülerek kulüp binasına doğru koşmaya devam etti. Tegen'in mor sırt çantasını başının üzerinde tutuyordu. Ana odadan hızla sola döndü ve hemen sağa dönerek çift kanatlı kapıdan mutfığa girdi. Mutfaktaki dört kişinin hepsi dönüp ona baktı.

"Göt herif!" diye bağırdı Tegen arkasından. "Geri ver onu!"

"Söylediklerine dikkat et!" dedi Dorothy onu azarlayarak.

Sırt çantasını hâlâ başının üzerinde tutan Cage, aşağı bakarak ona sırtıttı. "Ah, Teacup sorun ne?"

"Bana öyle seslenme!" diye bağırdı Tegen, bir aşağı bir yukarı zıplayarak çantasına ulaşmaya çalışıyordu. "Ben artık küçük bir çocuk değilim!"

"Değil misin?" diye güldü Cage. "Sonunda o alıştırma sütyeninden kurtuldun mu?"

"Cage!" dedi Dorothy onu tersleyerek. "Bu çok uygunsuz!"

Tegen'in solgun, çilli yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Cage bu ifadeyi iyi biliyordu. Tegen'in hayalarına vurmasına on saniye kalmıştı ki önce sola dönmüş gibi yaptı, sonra da sağa dönerek Tegen'in etrafından dolandı ve koridora geri döndü.

Mutfağın arkasından Tegen'in çılgınlığını duydu. Sıratarak koşmaya devam etti.

"Beni asla yakalayamayacaksın, Teacup!" diye bağırdı omzunun üzerinden.

Ve evet, uzun zamandır onu becermek istiyordu ama yine de arkadaşını özlüyordu.

Cage'in düşünceleri karmakarışıkta. Bu sefer Tegen'in öfkeyle çekip gitmesini kesinlikle istemiyordu. Hafta sonunu onunla geçirmesini istiyordu ve kesinlikle onun içine geri dönmek istiyordu.

“Bu hiç adil değil,” diye fısıldadı Tegen o aşırı seksi gözlerini ona dikmiş bakarken. Aşağıya bakarak sigarasını masadaki kül tablasına söndürdü ve eliyle bir tane daha istediğini belli eden bir işaret yaptı.

Cage paketi ona uzattı ve Tegen’in titreyen dudaklarının arasına yeni bir sigara yerleştirmesini ve titreyen elleriyle sigarayı yakmasını izledi.

“Adil olmayan ne?” diye sordu.

Tegen homurdanarak başını salladı. “Sen,” dedi. “Sen lanet olası hiç adil değilsin.”

Cage onun sigarasından bir nefes daha çekişini, sigarasının küle dönüşmesini ve bir nefes daha çekişini izledi.

Mutfağa geçerek onun karşısındaki sandalyeye oturdu, masanın üzerinden uzandı ve sigarayı kızın parmaklarının arasından aldı. Tegen, Cage’in sigarayı ağzına götürüp bir nefes çekmesini izledi. Cage sigarayı geri uzatarak ona gülümsedi.

“Hafta sonunu benimle geçir,” dedi sessizce. “Seni artık tanımadığımı söylüyorsun, o zaman bu lanet olası hafta sonunu benimle geçir, Teacup ve bana şimdi kim olduğunu göster.”

Tegen ona bakarak başını salladı. “Neden?” diye fısıldadı. “Bu senin için neden önemli ki?”

“Bilmiyorum,” diye cevapladı dürüstçe. “Sadece öyle işte.”

“Annemi öylece yalnız bırakamam,” dedi ama yüzündeki ifadeye bakılırsa kararını çoktan vermişti.

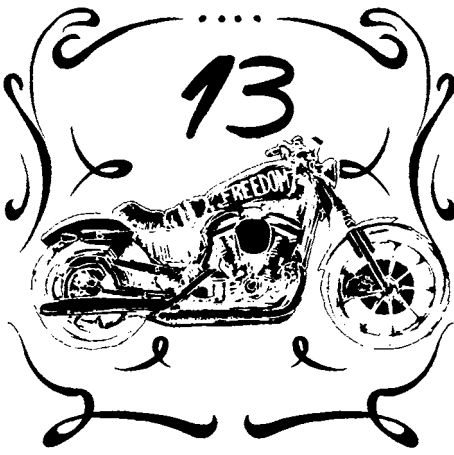
“O zaman gidip onu alalım,” dedi bir öneride bulunarak. “Ve öğle yemeği için dışarı çıkarız.”

Tegen’in ağzı açık kaldı. “Ne yani? Lanet olası randevu gibi bir şey mi?”

Ah, Cage bir an için bunu düşündü. Bu bir randevu gibi miydi? Bilemezdi. Daha önce hiç randevuya çıkmamıştı. Birinin öğle yemeği molasına sakso çektirmek için gitmenin sayılıp sayılmayacağından emin değildi.

Her neyse.

Omuz silkti. “Tabii. Neden olmasın?”

Dirty aynadaki yansımasına baktı. Baktı, baktı ve baktı. Kendi bile kendisini tanıyamamıştı. Sakalları ya da saçları olmadan...

Yani hiç de düşündüğü gibi görünmüyordu. Eskiden olduğu genç çocuğu görmeyi beklemişti. Koruyucu annesinin sevdiği, vücudu meşru bir hedef olsa bile asla zarar vermediğinden emin olduğu o suratı. Koruyucu annesinin güzel dediği o suratı.

Melek gibi.

O surat gitmişti. Rahat bir nefes aldı.

Zaman ona karşı nazik davranmamıştı. Kafasını ve yüzünü tıraş ederek görünüşünden on yıl eksiltmiş olabilirdi ama bu, gözlerinin ve ağzının etrafındaki çizgileri ya da gözlerindeki yorgun bakışı gizlemek için hiçbir şey yapmamıştı.

Çirkin değildi ama artık güzel de değildi. Aslında gördüğü şey hoşuna gitmişti. Sadece kendisiydi... Herhangi bir adam.

Diğer odada cep telefonunun çaldığını duyan Dirty, aceleyle deri pantolonunu giydi ve banyodan çıktı. Telefonu yatağının üzerinden kaptı.

“N’aber, Başkan?”

“Bir sorunumuz var.”

Yani? Her zaman bir sorunları vardı.

“Sorun ne?”

“Yeni yetmelerden biri, polis telsizinden Ellie’nin kayboldu-

ğunun bildirildiğini duymuş. Bağlantılarımızdan birinin durumu araştırmasını sağladım ve görünen o ki lanet olası Mooresville, Ellie'yi *Hank*'in mekânında gördüğünü ve bir süre sonra da barın yanındaki ara sokakta lanet olası çantasını bulduğunu söylediği bir rapor yazmış. Sonra da lanet herif işi bir adım daha ileri götürmüş, ailesinin evine gitmiş ve Ellie'nin eve döndüğünü söylemiş, iş görüşmesinden bahsetmiş, her şeyi anlatmış.”

Dirty'nin çenesi kilitlendi. “Neyin peşinde? Olanlardan sonra neden kızın bulunmasını istesin ki?”

“Biliyorsam ne olayım,” dedi Deuce. “Aklıma gelen tek şey, onu yakaladığımızı bildiği ve onu bir koz olarak kullanmak istiyor ya da bizi tamamen bitirmek için aklında başka bir saçmalık var. Ya böyle ya da onun için gelecek, onu ortadan kaldıracak ve suçu bizim üzerimize atmaya çalışacak.”

Kahretsin, o heriften nefret ediyordu.

“Plan ne?”

Deuce, “Mooresville adamlarıyla birlikte evinize saldırmaya karar verirse hiç şansınız olmaz,” diye homurdandı. “O yüzden kızı gizleyerek motosikletinin arkasına bindir ve o şişman kıcını kulübe getir. Karantinaya giriyoruz. Bu orospu çocuğu kulübümle dalga geçebileceğini sanıyor ama lanet olası gerçeklerle yüzleşmek üzere.”

Deuce telefonu kapattı.

Dirty kaşlarını çatarak telefonuna baktı. Ellie'nin kıcı o kadar da şişman değildi ama Deuce'un Ellie'nin kıcı hakkında ne hissettiğinden çok, Ellie'nin onun motosikletinin arkasında olmasıyla ilgileniyordu. Arkasında, onu göremeyeceği bir yerde.

Daha da kötüsü, ona dokunuyor olacaktı... Sadece dokunmakla kalmayacak, tüm vücudunu ona yaslayacaktı. Daha önce hiç kimsenin arkasına binmesine izin vermemişti. Arkasında olup bitenleri kontrol edememe düşüncesine dayanamıyordu; birinin onu zapt edebileceği, aşağı itebileceği ve ona ne yapmak isterse yapabileceği düşüncesine.

“Dirty?”

Dirty irkilerek arkasına döndü ve Ellie'yi yatak odasının kapısında dikilirken buldu. Gözleri irileşmiş, ona patlak gözlü bir ifade vermişti ve dudakları aralanmıştı.

“Dirty?” diye tekrarladı, sesi şok olmuş gibiydi.

Dirty hiçbir şey söylemedi; sadece onun kendisini, tıraşlı kafasını, sakallarının yok olmuş hâlini incelemesini seyretti. Aslında temiz beyaz bir tişört giyecek kadar ileri gitmişti. Eğer temiz olacaksa son adımı da atabileceğini düşünmüştü ama deri pantolonu hâlâ kirliydi ve bunu düzeltmek için acil bir planı yoktu.

“Aman Tanrı'm,” dedi Ellie nefes alarak. “Sen şey görünüyorsun...” Sesi azalırken başını salladı.

Dirty onun bakışlarından hoşlanmamıştı. Hem de hiç.

“Ailen biliyor,” dedi sertçe. “Moorseville seni arıyor.” Bu onu sersemliğinden kurtarmış gibi görünüyordu.

“Başka bir seçenek yok,” diye devam etti. “Kulübe gitmelisin. Karantinaya giriyoruz.”

“Annem,” diye fısıldadı. “O gerçekten hasta, iyi olduğumu bilmeye ihtiyacı var.”

Dirty cep telefonunu uzattı. “Ara onu,” dedi. “Olanları anlat ama polise bir şey söylemeyeceklerinden emin olmalısın. Atlılar ve kanun arasında işler karışmak üzere ve sen de ortada kalacaksın.”

Ellie ona baktı, muhtemelen *ortalık karışmak üzere* derken neyi kastettiğini anlamaya çalışıyordu ama Dirty ayrıntı vermeyecekti. Bu lanet olası karmaşanın ortasında olabilirdi ama bu, karmaşanın ne olduğunu bilmeye hakkı olduğu anlamına gelmiyordu.

Ellie telefonu ondan aldı, o ailesini ararken Dirty de giymesi için Ellie'ye bir şeyler bulmak üzere dolabını karıştırmaya başladı. Ellie telefonu kapattıktan sonra morarmış yanaklarındaki gözyaşlarını silerken ona deri bir pantolon, bir kemer, beyaz bir tişört ve eski deri ceketini uzattı.

“Evden çıkmadan önce kaskımı tak,” diyerek kaskı işaret etti ve hazırlanması için onu yalnız bıraktı.

Birkaç dakika sonra Ellie yatak odasından çıktı. Tişört göğüslerini sımsıkı sarıyordu ve deri ceket de vücuduna tam oturmuştu.

Çok seksi görünüyordu ama gözlerini alamadığı şey ceketiydi.

Dirty bunu ne açıklayabiliyor ne de anlayabiliyordu. Bir kadının kendisine ait bir şeyi -Deuce onu Montana'ya getirdikten sonra kendisi için aldığı ilk şey olan deri ceketini- giydiğini görmenin onu neden böyle hissettirdiğini.

Sanki...

Sertçe yutkundu.

Sanki bir erkek gibi.

Lanet olası bir erkek gibi hissediyordu. Bu çok garip bir duyguydu.

“Hazır mısın?” diye sordu Ellie elinin tersiyle burnunu silip çekerken.

“Evet,” diye mırıldandı ve arkasını döndü. Birdenbire onu kuluşe götürmek istememişti. Onun çocukların yanında olmasını istemiyordu, onu burada tutmak istiyordu. Kendiyle birlikte... Yani hemen dibinde değil ama yakınında, bir ya da iki oda ötede, böylece arada bir güldüğünü duyabilirdi ya da başka şeyleri.

Ellie kaskı başına geçirdi ve Dirty'yi dışarıya, bisikletini park ettiği kaldırıma kadar takip etti. Cadde her zamankinden daha kalabalıktı, hafta sonu tatili olduğu için kasaba halkının hepsi şehre inmişti. Bu yüzden Ellie başını öne eğdi ve Dirty'nin motosikletine binmesini sessizce beklerken etrafına bakınmadı.

Dirty'nin, “Lanet olsun,” diye mırıldandığını duydu ve başını kaldırdı. Dirty'nin bakışlarını sokağın diğer tarafına, *Hanks*'in önüne doğru takip ettiğinde Daniel'la birlikte iki üniformalı polisin ve *Hank*'in ikisine baktığını gördü. Yüreği ağzına gelmişti.

“Kaskın kapağını aç,” dedi Dirty alçak bir sesle. “Sen olduğun biliyor. Bu lanet oyunu hemen burada ve şimdi oynamamız gerekecek.”

Ellie zorlukla yutkunarak titreyen elleriyle kaskı çıkardı ve Daniel'in sert, kısılmış bakışları doğrudan ona yöneldi.

Daniel ve iki memuru onlara doğru ilerlerken, “Beni onunla yalnız bırakma,” diye fısıldadı çılgınca. “Lütfen, Dirty... Lütfen beni bir yere götürmesine izin verme.”

Dirty ona döndüğünde Ellie, onun yüzündeki ifade karşısında irkilmişti. Daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Bu... Bu öfke, kararlılık ve kesinlikle biraz da delilikti.

“Denerse onu olduğu yerde öldürürüm,” dedi Dirty sıkılmış dişlerinin arasından. Ellie ağzı açık bir şekilde Dirty’ye baktı. Onun güpegündüz ve kasabanın yarısının önünde bir kanun adamını öldürebileceğinden bir an bile şüphe duymamıştı, işte ifadesi o kadar dehşet vericiydi.

“Ellie,” dedi Daniel, Dirty’nin motosikletinin karşısında durarak. “Biz de seni arıyorduk.”

Kanında aktığını hissettiği felç edici korku ve şiddetli öfkeye rağmen Ellie titreyen bedeninin mümkün olduğunca hareketsiz kalmasını istiyordu. “G-Gerçekten mi?” diye sordu, sesi titriyordu.

Boğazını temizleyerek tekrar denedi. “Neden?”

Daniel’in ağzının kenarı havaya kalktı. “Bir polis memuru *Hanks*’in arkasında senin çantanı bulmuş,” dedi yumuşak bir sesle.

Ellie, Daniel’a baktıkça kendini daha da kötü hissetmeye başlamıştı, ta ki yükselen mide bulantısını durdurmak için terli ve titreyen ellerinden birini midesinin üzerine koymaktan başka çaresi kalmayana dek.

“O iyi,” diye homurdandı Dirty kendini kısmen onun önüne doğru manevra yaparken. Bir kalkan, koruyucu bir duvar gibi. Onu bir kez kurtarmış ve bunu tekrar yapmaya hazır bir adam gibi. Kanunla karşı karşıya kaldığında bile.

“İyi görünmüyor,” diye karşılık verdi Daniel. “Aslında oldukça hırpalanmış görünüyor.”

Ellie ona hayretle baktı. Bu adamın yüz­süz­lüğü­ne, cüretine inanamıyordu.

“Ona çantasını geri vermeye ne dersin?” diye hırladı Dirty. “Ve biz de lanet yolumuza gidelim.”

Daniel’in sırtışı Dirty’ye odaklandığında acımasız bir hâl aldı. “Çantası karakolda,” diye cevap verdi gergin bir şekilde. “Kayıp şahıs davası olduğunu düşündüğümüz bir davanın kanıtı olarak.”

Dirty başparmağını omzunun üzerinden arkaya uzattı. “O kayıp falan değil, Einstein.”

“Ailesi öyle olduğunu düşünüyor,” diye karşılık verdi Daniel ve eli belindeki tabancaya uzandı. Her iki yanında duran iki polis memuru da aynı hareketi yaptı.

Dirty de aynı hareketi yaptı. Elini ceketinin içine uzattı ve...

“Hayır, öyle düşünmüyorlar,” dedi Ellie, Dirty’nin arkasından çıkarak. “Onlarla az önce konuştum, birkaç günlüğüne bir arkadaşım ile takılmaya karar verdiğimi ve yakında geleceğimi söyledim. Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu.”

Daniel’a ters ters baktı, öfkesinin bu dehşet gösterisinde ipleri ele almasına minnettardı. “Senin lanet olası mahvettiğin bir sürpriz.” Olabildiğince nefret dolu bir imayla vurguladığı bu son altı kelime, dişlerinin arasından çıkmıştı.

“Arkadaşlardan bahsetmişken,” dedi Dirty. “Gitmemiz gereken yerler var.”

“Ellie,” dedi Daniel gergin bir şekilde ona geri dönerek.

İrade gücünün her zerresini geri çekilmemek için harcıyordu, akıl sağlığının her zerresini üzerindeki o korkunç ağız, onu ısırdığını, taciz ettiğini, giysilerini yırttığını, yumrukladığını, tokatladığını hatırlamamak için harcıyordu.

“Dosyayı kapatabilmemiz için benimle karakola gelmen gerekiyor.”

“Kesinlikle hayır,” dedi Dirty motosikletinin üzerinden Daniel’in kişisel alanına doğru eğilerek. “O karakola birinin gelmesini istiyorsan bu Deuce olacak ve lanet olası yakında gelecek.”

Daniel’in yüz ifadesi değişmemişti ama gözleri büyümüştü. Ellie’nin gördüğü korku muydu? İçindeki tatmin duygusu kükredi. *Daniel, Deuce’dan korkuyordu...* Ve birdenbire Deuce ve Atlılar’ı tanıdığı için hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Daniel cevap vermeden önce birkaç gergin saniye boyunca bekledi. “Geldiğinden emin ol,” diye cevap verdi düzgünce.

Daniel ve memurları gözden kaybolduktan sonra Dirty motosikletine bindi. Oturduktan sonra başparmağını omzunun üzerinden salladı. “Atla,” dedi gergin bir şekilde.

Onu motosikletinin arkasında istemiyordu, bu çok açıktı. Ke-

sinlikle dokunulmakla ve kendi alanına ihtiyaç duymakla ilgili sorunları vardı ve hatta uzun uzun konuşmakla ilgili sorunları da var gibi görünüyordu.

Ama şu anda ikisinin de fazla seçeneği yoktu. Sadece ona dokunmasının onu geçmişten başka bir anıya veya daha kötüsüne sürüklemeyeceğini umuyordu.

İlk başta ona dokunmadan arkasına binmeye çalıştı ama en son motosiklete bindiği zaman, Cage'le yattığı tek zamandı. Yıllar ve yıllar önce... Sonunda denemekten vazgeçti, kendini sabitlemek için Dirty'nin omzunu tutarak sol bacağına koltuğun üzerinden geçirdi ve kendini yukarı doğru kaldırdı.

Oturur oturmaz kollarını Dirty'nin beline doladı, bunu yaparken Dirty'nin sırtı dimdik olmuştu. Ellerini Dirty'nin beline koyarak kıpırdamadan durdu ve sonra, "Sana zarar vermeyeceğim," diye fısıldadı.

Ellie nefesini tutmuş ve onun tepki vermesini, kendisine kızmasını hatta gülmesini bekliyordu ama bunun yerine Dirty'nin bedeni gevşedi ve omuzları öne doğru eğildi.

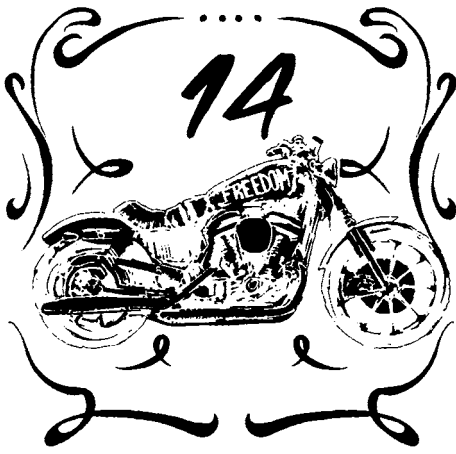
Rahat bir nefes alıp Dirty'nin zayıf beline sıkıca tutunana kadar onun bedeninin etrafında yavaşça kaymaya devam etti.

Dirty, *Harley*'nin borularının gürültüsü arasında yüksek sesle, "Benimle birlikte eğil!" diye bağırdı.

"Ne?" diye sordu Ellie.

Dirty başını yana çevirdi. "Viraja girdiğimde benimle birlikte eğil."

Kadın başını salladı, adam öne doğru baktı ve sokağa fırladılar.

Son içkimi de içtikten sonra bardağı büfenin üzerine bıraktım ve Cage'e dönüp ters ters baktım. "Konuşarak beni buraya gelmeye ikna etmene izin verdiğime inanamıyorum," diye mırıldandım.

Cage birasından bir yudum almadan önce sıırttı. "Konuşan kimdi?" diye sordu. "Tek hatırladığım bir sürü sevişme."

Boş bardağıma bakarak sessizce cinin kendini yeniden doldurmasını diledim. Hiçbir şey planlandığı gibi gitmiyordu. Hiçbir şey.

Annemin evine uğramak, beni Cage'in çıplak kucağına daha da itmekten başka bir işe yaramamıştı. Onun annemle olan ilişkisini, ona karşı ne kadar dikkatli, nazik ve tatlı davrandığını izliyordum. Oradan ayrıldığımızda motosikletine ancak varabilmiştik ki ben ona cinsel saldırıda bulunmaya başlamıştım.

Ne olmuştu yani bir adam oldukça kırılgan annenize iyi davranıyorsa? Bu birdenbire onun aletini ağzınıza almak isteyeceğiniz anlamına gelmemeliydi ya da günün geri kalanını onun saçma sapan motosiklet kulübünde geçirmeyi kabul ederek onun aletinin ağzınızda olmasını arzulamanız anlamına.

"Sence bizi gördü mü?" diye fısıldadım.

"Annen mi? Yolda beni çıırılçıplak soymaya çalıştığını gördü mü diye soruyorsun?" diye homurdandı Cage. "Evet, bebeğim. Sanırım bütün mahalle bizi gördü."

“Neden beni durdurmadın?” diye sordum.

Bana eğlenen bir bakış atan Cage gülmeye başladı. “Seni durdurmak mı? Bebeğim, amın lanet olası bir uyuşturucu gibi. Bütün gün o lanet şeyin içindeydim ve hâlâ daha fazlası için can atıyorum.”

Ah, kahretsin! Bu gülümseme, bu ses, bu kaba kelimeler her nasılsa kulağa çok seksi geliyordu.

“Tegen,” dedi usulca. “Bana öyle bakmayı kes, bebeğim yoksa seni kaldırıp doğruca odama götürürüm. Oraya gitmek istemediğini biliyorum ama bana öyle aç aç bakıp durmaya devam edersen ne istediğin umurumda olmayacak. Sadece alacağım.”

Cage’e baktığımı fark edince sertçe yutkundum ve bakışlarımı kaçırdım. Saniyeler sonra elinin bacaklarıma indiğini ve yavaşça bacaklarımin arasına kayarak beni kavradığını hissettim. “Sanırım yine de alacağım,” dedi sessiz bir hırıltıyla.

Zorlukla nefes alarak ve dokunuşu yerine konuşmaya odaklanmaya çalışarak ona döndüm. “Ona karşı bu kadar nazik olduğun için teşekkür ederim.”

Cage gözlerini kırıştırdı. “Ha?” dedi elini geri çekerek. “Anene mi? Neden öyle olmayayım ki?”

Omuz silktilim. “Herkes kulübe gelmesi için ona baskı yapıyordu ama sen bundan bahsetmedin bile. Gerçekten çok nazıksın.”

“Bir şeyi unutuyorsun, bebeğim,” dedi nazıkçe. “D’yi seviyorum. Hepimiz D’yi seviyoruz. Ona baskı yapan hiç kimse onu incitmeye çalışmıyor, sadece onu özlüyor. Onu bir süredir görmüyordum ve onu kulüp için zorlamak gibi bir niyetim yoktu.”

Ona baktım, gözlerim mükemmel yüzünün her santimetresinde geziniyordu, onun yanında oturuyor olmak için kendimi inanılmaz derecede yetersiz hissediyordum.

Neden bu kadar tatlı davranıyordu?

“Ne zamandan beri bu kadar iyisin?” diye fısıldadım.

Cage’in burun delikleri hafifçe genişledi. “Seninle tanıştığım günden beri sadece bir kez sana iyi davranmadım, Teacup. Haklı değil miyim?”

Yanaklarım kızarıırken bakışlarımı hemen ondan kaçırdım,

aynı hızla Cage kalçamı kavradı ve ben acı içinde inleyene kadar parmak uçlarını etime batırdı.

“Bana bak,” diye hırladı.

Zaten bakıyordum ve ters ters bakıyordum.

“Haklı değil miyim?” diye sordu sessizce, doğrudan gözlerimin içine bakarak. Ona baktıkça öfkem azalmaya başladı. *O haklıydı.*

Birden kendimi çok aptal, çok küçük hissettim, sanki ona karşı duyduğum tüm öfke kocaman bir zaman kaybıymış gibi. Beni ikna etmeye çalıştığı her seferinde onu dinlemiş olsaydım, ona bakmış olsaydım, gözlerindeki özrü yıllar önce görmüş olacaktım. İçimden bir mide bulantısı dalgası geçti. Burada neler oluyordu?

Eğer onunla konuşmaya bile bu kadar isteksiz olmasaydım Cage’le aramızdaki bu şey her neyse, yıllar önce gerçekleşir miydi?

Alt dudakımı ısırdım, kendimle çeliştığimi hissediyordum, hızlıca başımı salladım ve o da hemen beni bıraktı. Memnun görünerek bar taburesine yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Annenin bir şeyler hatırlayıp da kimseye söylemediğini hiç düşündün mü?”

Konunun aniden değişmesi beni duraksatmıştı. “Ne?” diye sordum başımı sallayarak.

Omuz silkti. “Sadece öğle yemeği sırasında söylediği bir şey. Christopher’ın, Hawk’ın motosikletine binmek istediğini söyledi ama sonra ona asla izin vermeyeceğini, sen on iki yaşına gelene kadar motosiklete binmene izin vermediğini söyledi.”

Ona bakakaldım, düşüncelerim milyonlarca farklı yöne dağılıyordu. Hatırlıyor muydu? Yoksa hatırlamasına yardımcı olmaya çalıştığım pek çok girişimden birinde ona bundan bahsetmiş miydim? Telefon konuşmalarını ve eve yaptığım ziyaretleri hatırlamaya çalışarak beynimi zorladım ve...

Kahretsin! Bilmiyordum! Hatırlayamıyordum!

“Bunu neden yapsın ki?” diye sordum. “Neden bana söylemesin?”

“Yıllardır Jase’i bekliyordu, Teacup,” dedi Cage. “Ama sonunda onun karısı tarafından kafasından vuruldu. Belki de onu hatırladığını belli etmemenin çıkış yolu olduğunu düşünmüştür.”

“Vay anasını,” dedim. “Vay anasını!”

Cage bana şaşkın bir bakış attı. “Ne?”

“Bu sabah ağlıyordu.”

Pencerede durmuş Jase’le kavga etmemi, onun sarhoş aptal kışını arabaya tıkmamı izliyordu ve ağlıyordu. Jase’in eve zorla girme tehlikesi ortadan kalkmıştı. Onun tehdidinden dolayı ağlamıyordu, *onun için ağlıyordu*.

Bu, bir erkeği hatırlamayan bir kadının yapacağı bir şey değildi. Hatırlamadığın biri için neden ağlardın ki? Bu, kalbi bir erkek tarafından defalarca kırılmış bir kadının yapacağı bir şeydi.

Bana söylemediği için ona kızmak istiyordum ama aynı zamanda onu yargılayacak durumda değildim. Ben sorunlarımdan kaçıyordum. O da kendi sorunlarından saklanıyordu. İkimiz de aynı şeylerden suçluyduk.

“Seni eve götürmemi ister misin?” diye sordu Cage, yüz ifadesi endişe doluydu. “Görünüşe göre ikinizin konuşmaya ihtiyacı var.”

Başımı salladım. “Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum.”

Düşünceli görünen Cage başını salladı, sonra birden sırtıtmaya başladı.

“Seni ilk kez motosiklete kimin bindirdiğini hatırlıyor musun Teacup?”

“Evet,” dedim umursamaz bir alaycılıkla gülümsememi bastırarak. “Bütün ilk sürüşlerim seninleydi.”

Cage bana attığı bakışla birlikte beni taburemden çekip başka bir sürüşe çıkarmak üzereydi ki Deuce’un ofisinin kapıları aniden çarparak açıldı ve ana odadaki herkes onun dışarı fırlayışını izlemek için döndü. Deuce odadakileri şöyle bir süzdü ve öfkeli bakışlarını Mick’in üzerinde durdurdu.

“Bütün çocukları çağır,” dedi. “Ailelerini de getirmelerini söyle. Şu andan itibaren karantinadayız.”

Eva’ya bakınan Deuce onu işaret etti. “Bebeğim, git D’yi al ve buraya getir.”

Bir dakika.

Ne? Karantina mı? D mi?

Kahretsin.

Ah, hayır. Olamaz.

Oturduğum bar taburesinden fırladım ve beni yakalamaya çalışan Cage'in elini vurarak uzaklaştırdım.

"Tegen," diye tısladı. "Karantinanın senin için de geçerli olduğunu biliyorsun!"

"Ben gidiyorum!" diye bağırdım Deuce'a doğru, kapıya doğru hızla koşarken Cage'i görmezden geldim.

"Tegen!"

Yürümeye devam ettim.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye seslendi Deuce. "Bu iş kulüple ilgili."

Bucket aniden ön kapının önünde dikilmiş, kafasını bana doğru sallayarak gideceğim yeri kapatıyordu. Yürümeyi bıraktım ve ona ters ters baktım.

"Çekil," dedim ısrarla.

Bucket sıırttı. "Hayatta olmaz."

"Çekil!" diye bağırdım.

"TEGEN!" diye kükredi Deuce.

Bucket işaret parmağını dairesel bir hareketle çevirerek arkamı dönme zamanımın geldiğini işaret etti ki bu beni daha da sinirlendirmişti.

Bucket'ı tersleyerek etrafımda döndüm. "Ben senin lanet kulübünün bir parçası değilim!" diye bağırdım. "Annem de değil!"

Deuce ağır ve kendinden emin çizmeli adımları, genişlemiş burun delikleriyle bana doğru yürürken öfkeli bakışları altında küçülmemek için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Deuce'un öfkeli hali hoş görünmüyordu, aslında kesinlikle dehşet vericiydi.

"Beni dinle," diye hırladı Deuce sessizce, yanıma ulaşmıştı. "Şu anda senin çenenle uğraşacak vaktim yok. Yerel kanunlarla ilgili henüz çözemediğim bir sorunumuz var. Yani şu anda bir boklar dönüyor diye başına bir şey gelmesi için o lanet kapıdan çıkıp gitmene izin vereceğimi sanıyorsan lanet aptalın tekisin."

Deuce barı işaret etti. "O geveze küçük kıcını kaldırıp oraya git, Aptallar Kralı'nın yanına otur, her ne halt ediyorsan onu yap-

maya devam et ve bunu yaparken keyfine bak çünkü çarşambaya kadar burada olacaksın.”

Ağzım açık kalmıştı. “Çarşamba!” diye bağırdım kendi öfkem yüzünden Deuce’un öfkesinin kimsenin uğraşmak isteyeceği bir şey olmadığını unutarak. “Salı günü işe dönmek zorundayım!”

“Lanet olsun,” dedi, çoktan benden uzaklaşmaya başlamıştı bile. Beni görmezden geliyordu. Bana sanki deri giysili kölelerinden biriymişim gibi davranıyordu.

“Seni lanet olası pislik!” diye çığlık attım tamamen kendimden geçerek. “Sen benim başkanım değilsin! Benim babam değilsin! Lanet olası patronum değilsin! Artık bana ne bok yapacağımı söyleyemezsin!”

Deuce yavaşça, tehditkâr bir tavırla bana doğru döndü. “Senin baban değil miyim?” dedi alay ederek. “Bunca yıldır sırtındaki giysileri ve midendeki yemeği sana kim sağlıyordu? Kaliforniya’daki o bok gibi pahalı dairenin parasını kim ödüyordu? Sana kim para gönderiyor, seni ve ZZ’yi bu lanet olası hayatta kim avantajlı konuma getiriyordu?”

“Sana parana ihtiyacım olmadığını söyledim!” diye bağırdım sesimin tizleşmeye başlamasını umursamadan. Tepeden tırnağa titriyordum ve gözlerim dolmaya başlamıştı. “Her hafta aradığında sana söylüyorum, ZZ de söylüyor! Onu nasıl işlere gönderiyor-san işini gayet iyi beceriyor gibi görünüyor! Ama sen o koca kafanı ait olmadığı yerlere sokmak zorundasın çünkü Tanrı korusun, etrafındaki her küçük şeyi kontrol etmezsen ölürsün! Sana ihtiyacım yok, Deuce! Bu kulübe ihtiyacım yok! Hiçbir zaman da olmadı!”

Burun delikleri genişlemiş, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuş Deuce bana dik dik baktı. “Cage!” diye bağırdı, gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. “Birilerinin kafatasında delikler açmaya başlamadan önce şu son becerdiğin kış parçasını suratımdan çek!”

“SENİ CİNSİYETÇİ, KENDİNİ BEĞENMİŞ ŞEREFSİZ!” diye çığlık atarak Deuce’a doğru hamle yaptım. Ona ulaştığımda ne yapacağımı bilmiyordum ama o kadar da ilerisini düşünmüyordum. Ona ulaşmak, yumruklamak, boğmak, hayalarını

tekmelemek, herhangi bir şey yapmak istiyordum. Sadece canını yakmak istiyordum.

Ama ona asla ulaşamadım. Yan tarafımdan tutuldum, yerden kaldırıldım ve hızla odadan çıkarıldım.

“Senden nefret ediyorum!” diye bağırdım Deuce’a doğru. “Senden nefret ediyorum!”

Cage yatak odasının kapısını açıp içeri girdi, kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı ve Tegen’in çırpınan bedenini yatağının üzerine fırlattı. Tegen hemen oturur pozisyona geçmiş ve yataktan fırlamaya çalışmıştı ama Cage bir anda Tegen’in üzerine atladı, bacaklarını geçerek kalçasının üzerine oturdu ve kollarını iki yanına sabitledi.

Kalbi göğsünün içinde düzensiz bir şekilde çarpan Cage ona ters ters baktı. Tegen’in babasıyla bir kez daha sözlü kavgaya tutuşmuş olması umurunda değildi. Deuce’un suratına yumruk atmasına sadece birkaç santim kalması ve bunun için kışına tekme yemesi de umurunda değildi. Tegen’in asla değişmeyecek olması da lanet olası umurunda değildi. O her zaman düşünmeden hareket edecek, sonuçlarının farkında olmadan herkese, her yere laf yetiştirecekti. Onun kulüpten nefret etmesi bile umurunda değildi.

Tek önemseydiği, tek düşünebildiği, babasıyla birbirlerine bağırıp çağırdıkları her şeyin içinde aklına takılan tek şey...

ZZ’ydi.

Hiç kimse, tek bir kardeşi bile, Mick bile ZZ’nin nerede olduğunu bilmiyordu. Deuce bir süre önce herkese ZZ’nin artık onları ilgilendirmedğini ve soru sormayı bırakmalarını çünkü cevap vermeyeceğini söylemişti.

Sana kim para gönderiyor, seni ve ZZ’yi bu lanet olası hayatta kim avantajlı konuma getiriyordu?

Bu da ne demek oluyordu? Bu, ZZ’nin Kaliforniya’da olduğu anlamına mı geliyordu? Yoksa ZZ’nin Tegen’la birlikte Kaliforniya’da olduğu anlamına mı geliyordu?

“Bırak beni, seni aptal herif!” diye bağırdı Tegen umutsuzca kollarını adamın ellerinden çekmeye çalışarak.

Aptal herif.

Kendini kaybetti. Lanet olası kendini kaybetti. Kafası zaten bilmediği her türlü çılgınca şeyi hissetmekten karmakarışık ve Tegen'in lanet olası son darbesi onu çileden çıkarmıştı.

"ZZ!" diye kükredi. "Lanet olası ZZ!"

Tegen gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

"Ne?" diye fısıldadı.

"Beni duyduğun," dedi ısrarla. "Şimdi dökül bakalım. Sen ve ZZ Kaliforniya'da birlikte misiniz? Birlikte mi yaşıyorsunuz?"

Tegen tereddüt etmişti, sadece gözlerinde küçük bir kıpırdama olmuştu. O kadar küçük bir hareketti ki doğrudan ona bakıyor olmasaydı fark edemezdi. Küfrederek onu itti ve ayağa kalktı. Ellerini saçlarında gezdirerek arkasını döndü ve düşünmeye fırsat bulamadan tepki vererek çizme giymiş ayağını doğrudan duvara savurdu. İçinden, kontrol edemediği ani bir öfkeyle birlikte ne olduğunu anlamadığı duygular geçiyordu.

Arkasını döndü ve Tegen'ı yatağında dik bir şekilde oturmuş, ona bakarken buldu.

Tegen. ZZ.

Mantıklı gelmiyordu.

O Tegen'di, Tanrı aşkına. Kaltak hayatı boyunca ona kafayı takmıştı ve şimdi, bu hafta sonu olan biten her şeyle birlikte...

Ondan hoşlanıyordu. Bu şeye gerçekten kendini kaptırmıştı ve Tegen'in başından beri geride bıraktığı biri vardı; herhangi biri değil, onun lanet olası kardeşlerinden biri.

Tegen'in onu hâlâ sevdiğinden o kadar emindi ki... Bunu nasıl yanlış anlamış olabilirdi?

"Onu mu beceriyorsun?" diye sordu.

Tegen'in yeşil gözleri saf bir öfkeyle parlıyor, kendini yataktan fırlatmaya hazırlanıyordu; tırnakları ne pahasına olursa olsun onun gözlerini oymaya hazır. Tegen'in hakkını teslim etmeliydi, küçücük bir kadın olmasına rağmen çelik gibi taşakları vardı ama ne olursa olsun artık onun herhangi bir konuda ne kadar kızgın olduğu umurunda bile değildi. Kendisi bunca yıldır yaptığı bir şey

yüzünden deli gibi eleştiri alırken o, gizlice kardeşlerinden biriyle birlikte oluyordu.

Onun saçmalıkları tam şu an sona erecekti.

“Cevap ver bana, kaltak!” diye bağırdı.

Tegen gözlerini kırpmadan, kıpırdamadan, pişmanlık duymadan ona baktı. Bunu gözlerinden anlayabiliyordu. Yataktan yatağa atlamak umurunda bile değildi. İşte kulüpten o kadar nefret ediyordu. Ondan o kadar nefret ediyordu.

“Cevap ver!” diye kükredi.

“Evet!” diye tısladı.

Kahretsin! Neden umursamıştı ki?

Uzun zamandır Teacup değildi, sadece herhangi bir fahişeydi, kardeşten kardeşe atlayan lanet olası başka bir fahişe.

Onu becermekten hoşlanmıştı. Eee, ne olmuştu yani? ZZ de onu becermeyi seviyordu. Kimin lanet olası umurundaydı ki?

Kusacaktı. Lanet olsun, kusacaktı!

İlk defa gerçekten bir kızın yanında kalmasını istemişti ve tüm kavgalara rağmen onunla vakit geçirmekten hoşlanıyordu. Tanrı'm... Daha fazlasını istemişti. Aptalca bir şekilde kardeşlerinin sahip olduğu şeye sahip olmak istemişti; bunu uzun zamandır istiyordu ve bunu aptalca bir şekilde Tegen'dan istemişti.

Tam bir geri zekâlıydı. Babası haklıydı. *Lanet olası Aptallar Kralı'ydı.*

“Görünüşe göre tıpkı lanet olası annen gibi olmuşsun,” dedi en çok canını yakacağını bildiği yerden vurarak.

Tegen'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Cage bir cevap beklemeden arkasını dönüp kapıyı çekerek açtı ve hışımla koridorda ilerlemeye başladı.

“Biliyordun!” diye bağırdı ana odaya geçerken babasının durduğu yeri işaret ederek. “Tegen'in Z'nin yatağında olduğunu biliyordun,” diye devam etti. “Ve bana lanet olası tek kelime bile etmedin!”

“Ne? Tegen ve ZZ ne yapıyor?”

Cage ilk kez Danny ve Ripper'ın kızlarıyla birlikte geldiklerini fark etti ve Danny... *Mutlu görünmüyordu.*

“Tegen ne yapıyor?” diye sordu Danny. “Kiminle?”

Cage onu görmezden geldi, fazla gergindi. Tegen, babasıyla karşı karşıya geldiğinde nasıl görünüyorsa o da bunu içinde hissediyordu, öfkeden titriyordu. Her an patlamaya hazırды ve patladığında babasını da yanında götürecekti.

Deuce’un gözleri kısıldı. “Şu anda ciddi misin sen? Ben lanet olası bir randevu servisi miyim? Aletini girecek her deliğe sokuyorsun. Tegen’i farklı kılan ne?”

Cage patladı.

“ÇÜNKÜ O TEGEN!” diye kükredi. “O LANET OLASI BENİM!”

Babasının pişmanlık duymayan, tereddütsüz bakışları onu daha da sinirlendirmekten başka bir işe yaramamıştı.

“Bir şey söyleyecek misin amına koyayım?” diye sordu Cage. “Yoksa orada öylece duracak mısınız?”

“ZZ nerede?” diye sordu Danny onunla babalarının arasına girerek. “San Francisco’da mı?”

Cage ona siktir olup gitmesini söylemek için ağzını açmıştı ki Ripper ondan önce davrandı. Ripper ters ters bakarak Danny’nin kolunu kavradı ve onu aralarından çekip çıkardı.

“ZZ’nin nerede olduğu neden umurunda ki?” diye hırladı Ripper.

“Ah, kapa çeneni!” dedi Danny kolunu tuttuğu yerden çekip onu tersleyerek. “Hepimiz onun için endişeleniyoruz. Sanki mesele bundan ibaret değilmiş gibi davranma!”

“ZZ onunla yaşıyor,” dedi Deuce ve bütün gözler ona çevrildi. “Yolda olmadığı zamanlarda ki çoğu zaman yolda oluyor.”

“Yolda ne yapıyor?” diye sordu Ripper.

Deuce, Ripper’a döndü, ona bakıyordu ama gözünü bile kırpmadı. Cage, Ripper ve kulüpteki diğer herkes bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

“Tanrı’m,” dedi Ripper fısıldayarak. “ZZ mi? ZZ o lanet şeyi mi yapıyor?”

Kimse tek kelime etmedi çünkü herkes *o lanet şeyin* ne anlama

geldiğini zaten biliyordu. Deuce, ZZ'yi ön saflarda tutuyor, ZZ tüm kirli işlerle ilgileniyor ve ilk elden denetliyordu. Bu, çoğunlukla yaşayıp yaşamadıkları umurlarında bile olmayan göçebelere verilen pis bir işti.

“Ne zamandır?” diye sordu Cage, Tegen ve ZZ'yi kastederek. Deuce ona baktı. “Fark eder mi?”

“NE ZAMANDIR?” diye bağırdı Cage.

“Yıllardır,” diye yanıtladı Deuce, sesi öfkeyle gerilmişti.

Yıllar... Lanet olası yıllar...

Mide bulantısı geri gelmişti, bu sefer daha kötüydü.

Neler oluyordu amına koyayım? ZZ'yi seviyor muydu? ZZ'ye geri dönmek için ondan ayrılacağı düşüncesi bile Cage'de onu tokatlamakla kalmayıp suratını dağıtma isteği uyandırıyor.

Bunu anlayamıyordu bile, bu çok...

Kahretsin.

Tegen ve ZZ birlikte miydi? ZZ onun için fazla büyüktü. Sadece fazla büyük olması değil, ZZ tehlikeli işlere de bulaşmıştı. Herhangi biri, Atlılar'ın düşmanlarından herhangi biri onu eve kadar takip edebilir ve Tegen'ı kulübe karşı kullanabilirdi.

Sikeyim böyle işi! Hayatta olmazdı. Tegen son iki gündür *onun* aletinde boğulmaktan oldukça mutluysa belli ki o orospu çocuğunu sevmiyordu.

Yumruklarını sıktı.

Tegen bir kardeşin yatağına girecekse bu *onunki* olacaktı. Bunca yıldır kafayı taktığı kişi oydu, bekâretini alan oydu, son iki gün içinde kaç kez becerdiğini sayamadığı kişi oydu. O. Tegen. Başka kimse değil.

Tanrı'm, lanet olsun.

Kulağa ne kadar saçma geldiğini umursamıyordu bile, öfkeden ve cehenneme kadar yolu olan kıskançlıktan aklını kaçırmıştı.

Öfkeliydi çünkü babası karantinayı kaldırır kaldırmaz Tegen onu terk edecekti. Kıskançtı çünkü evine gideceği kişi ZZ'ydi. Kıskançtı çünkü Tegen ve ZZ'nin birlikteliği her neyse, eğer yıllar sürmüşse son birkaç gündür Cage onu elde etti diye adamın aleti-

ni bırakmayacağından oldukça emindi ve daha da öfkeliydi çünkü amına koyayım, babası neden ona hiçbir şey söylememiştir? Hem de hiçbir şey!

Eğer bilseydi o kaltağa asla dokunmazdı! Her zamanki gibi onun saçmalıklarının kendisini kızdırmasına izin verirdi ama harekete geçmek yerine bu lanet şey için hiçbir şey yapmazdı. Harekete geçmek müthiş sekse rağmen onu, Tegen Matthews denen pisliğin içine daha da batırmaktan başka bir işe yaramamıştı.

Artık çok geçti, çok derine batmıştı, daha fazlasını istiyordu ve bu duygunun tekrar başka biriyle geri gelmesini beklemeyecekti. İtiraf edeceğinden çok daha fazla kadınla yıllar boyunca sıkıcı, anlamsız seks yaptıktan sonra değil; o çılgın kaltakla tüm hayatındaki en iyi seks gibi hissettiren şeyi yaptıktan sonra değil çünkü lanet olsun! Ya o his bir daha geri gelmezse? Ya bu kadarsa? Diyelim ki bu kaltağı hemen burada, şimdi kapmadı ve bunun yerine daha az çılgın, daha az sorunlu biri için bekledi ama ya bunun yerine Tap gibi olursa?

Yaşlı ve yalnız.

Yalnızlıktan o kadar bıkmıştı ki...

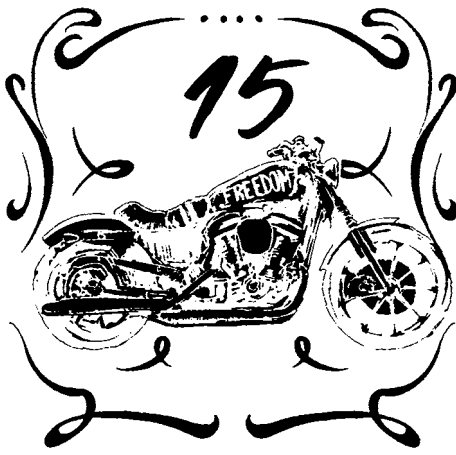
“Ellie?” diye bağırdı Danny arkasından. Kız kardeşi aniden onu iterek ön kapıya, Ellie’nin deri giysiler içinde ve kolunun altında bir kaskla durduğu yere doğru koşmaya başladı. Lanet olsun! Ve arkasından içeri giren de...

Cage’in kaşları havaya kalktı.

“Bu Dirty mi?” diye fısıldadı Ripper. “Yoksa başkan yakışıklı adamları kulübe almaya mı başladı?”

“TOPLANTI!” diye kükredi Deuce.

“İlk tartışma konusu,” dedi Ripper umursamaz bir alaycılıkla. “Dirty’nin yeni bir isme ihtiyacı var mı?”

“TOPLANTI!” Deuce ofisini göstererek tekrar bağırdı. “HEMEN ŞİMDİ!”

Kulüp binasındaki herkesin şaşkın bakışlarını görmezden gelen Dirty, hâlâ hoplayıp zıplayan Danny’nin kollarına sarılmış olan Ellie’ye döndü.

“Benim, şey... Benim gitmem gerek,” dedi Danny’nin arkasından kaşlarını çatarak ve neden Ellie’yi bırakmadığını merak ederek.

Ellie ona küçük bir gülümseme bahşetti. “Ben iyi olacağım,” dedi ve küçük bir kahkaha attı. “Emin ellerdeyim.”

Danny sonunda ortaya çıktı ve önce Dirty’ye, sonra da Ellie’ye baktı. “Kafam karıştı,” dedi. “Siz ikiniz buraya birlikte...”

Danny konuşmayı kesti, bakışlarını aniden Dirty’ye çevirdi ve öylece baktı.

Dirty, Danny’yi gerçekten seviyordu; kendisine dokunmasına katlanabileceği birkaç kişiden biriydi. Birkaç yıl önce, Ripper’ın gidişyle morali bozulduğunda birbirlerini oldukça iyi tanımaya başlamışlardı ama konu Dirty’nin geçmişine ya da boş zamanlarında ne yaptığına geldiğinde hiçbir şey bilmiyordu ve Dirty bunu böyle tutmaya kararlıydı.

“Aman Tanrı’m, Dirty,” diye fısıldadı ve Dirty bir sonraki söyleyeceği şeyden korkarak irkildi. “Çok...”

Ellie, Danny'nin kolunu yakaladı. "Danny," dedi. "Lütfen bana deri dışında giyebileceğim bir şeyin olduğunu söyle. Sana yalvarıyorum, deli gibi terliyorum, sanırım dizlerim bile terliyor..."

"Ah, evet," dedi Danny, telaşlı görünüyordu. "*Harley*'yi alayım da benim ve Ripper'ın odasına gidelim, orada bir sürü kıyafetim var." Gitmeden önce iki kadın da ona son bir kez baktı. Danny'nin bakışları kafa karışıklığıyla doluydu ama Ellie'ninki...

Ona bilmiş bir gülümseme bahşetmişti. İşte Dirty o zaman anlamıştı.

Ellie terlememişti ya da belki terlemişti ama Danny'den giysi istemesinin nedeni bu değildi. *Onu koruyordu.*

Tıpkı daha önce motordayken kollarını yavaşça karnına dola-
dığı gibi. Dirty korkmaya başladığında durmuş, ona alışması için zaman tanımıştı. *Onu kendinden koruyordu.*

Onun ceketini giymesi, onu koruması, ona gülümsemesi... Ar-
dındaki anlamı sadece ikisinin bildiği gizli bir gülümseme.

Nefes alış verişi düzensizleşti, sonra kendini onu yeniden çıp-
lak olarak hayal ederken buldu. Banyosunun kapısında duruşunu,
ıslak saçlarının vücudundan aşağıya doğru uzun uzun sarkıtışını;
iri, koyu renk meme uçlarıyla kaplı kocaman göğüslerinin derin
nefeslerle inip kalkmasını ve vajinasını kaplayan koyu üçgen şek-
lindeki tüyleri gözünün önüne geldi...

Aleti öne doğru fırladı.

"Lanet olsun..."

Dirty yüzü birdenbire kendi yüzünün sadece birkaç santim
önünde beliren Cox'u itti.

"Cidden, kardeşim," dedi Ripper, onlara katılmış Dirty'yi in-
celiyordu. "O lanet sakalların ve pisliğin altında bir tenin olduğu-
nu bilmiyordum."

"Sen Dirty'sin, değil mi?" diye devam etti Cox onu bir aşağı
bir yukarı süzerek.

"Hayır, dostum," dedi Ripper sırtarak. "Değil. O temiz."

Cox burnundan sesler çıkararak güldü. "Güzeldi," dedi ve

* Ripper, Dirty'nin isminin anlamıyla eğlenen bir kelime oyunu yapıyor. (ç.n.)

yumruğunu havaya kaldırdı. Ripper kendi yumruğuyla ona vurdu ve sonra ikisi de onu incelemeye geri döndüler.

“Siktirin gidin,” diye mırıldandı Dirty ikisine de. “Ve geri çekilin.”

Cox omuz silkti. “Her neyse, dostum ama biliyorsun... Gerçekten kendime engel olamıyorum. Gerçekten çok seksi görünüyorsun.”

Dirty’nin ağzının kenarı yukarı doğru kalktı ve günlerdir ilk kez rahatlamaya başladı. Kulüpte gerçekten olmayı dilediği adam olabilirdi; çene çalabilir, şakalaşabilir, kadınlar hakkında diğer çocuklar gibi konuşabilirdi. Tüm bunların göstermelik olması ve kardeşlerinin çoğunun yatak odasında onun için işlerin nasıl yürüdüğünü biliyor olması önemli değildi. Hiçbiri kulüp fahişelerini neden uyuşturduğunu bilmiyordu ama sormamışlardı da.

“Seksi demişken,” dedi Ripper. “Ellie’nin kıcı biraz düzleşmiş, değil mi? Sahiden onunla ne yapıyorsun? Bu toplantının amacı bu mu?”

Cox, “Yine de onu becerirdim,” dedi. “Yüzü hâlâ harika. Kıcı kimin umurunda?”

Ripper kahkahayı patlattı. “Dostum, sen sadece herhangi bir kıcı özlüyorsun çünkü karının kıcı yok.”

“Siktir git,” diye karşılık verdi Cox. “Ben amcık özlüyorum. Nokta. Arkada ne olduğu umurumda değil, sadece lanet olası bir amcık istiyorum. Kami’yi istediği kadar dölle doldurmaya hazırım.”

“Lanet olsun,” dedi Ripper tiksinişmiş bir ifadeyle geri çekilerek. “Seks hikâyelerini kendine sakla.”

“Saklıyorum!” diye bağırdı Cox. “Lanet olası sorun da bu zaten!”

Deuce, “TOPLANTI!” diye kükreyerek üçünü de harekete geçirdi ve koşarak odayı geçip Deuce’un ofisine girdiler. Ripper ve Cox’un onlara atanmış sandalyeleri dışında masa doluydu. Bu yüzden Dirty odanın arka tarafına yöneldi ve Deuce’un iki deri kanepesinden birinde Anger’in yanına oturdu.

Herkes oturup çenesini kapattığında Deuce ona döndü. Başkanının ona şöyle bir bakmasını izledi ama diğer herkesin aksine Deuce yorum yapmamıştı.

“Anlat onlara,” dedi Deuce. “En başından başla.”

Sanki yeterince kötü değilmiş gibi herkes ona bir sirk ucubesi gibi bakıyordu.

Ama o her şeyi, etrafa dağılmış olan duygularını, delice düşüncelerini içine attı ve herkese neler olduğunu anlattı. Motosikletle çıktığı yolculuktan, Ellie’nin çılgınlığını duymasına, onu Memur Beyinsiz ile birlikte ara sokakta bulmasına ve bugün sokağa çıkışına kadar. Onlara her şeyi anlattı ve atladıklarını da Deuce onun yerine tamamladı.

“Evet,” dedi Tap. “O şerefsiz kesinlikle oyun oynuyor. Seni o ara sokağa o sokmuş olmalı, Dirty. Atlılar’ın en başından beri kızı yakaladığını biliyordu. Hiç kimse sadece lanet olası bir tahminle işi bu seviyeye getirecek kadar aptal olamaz.”

“Bu anlaşmanın gerçekleşmesi için ona ihtiyacımız olduğunu biliyor,” dedi Ripper. “Ellie’ye ulaşmak için bu kartı oynayacağını garanti ederim.”

“Takas yapmaya çalışacağını mı düşünüyorsun?”

“Başka ne olabilir ki? Bizden nefret ediyor olabilir ama uzun zamandır onun ve ailesinin cebini dolduruyoruz. Bizi federallere ihbar etmeye çalışarak kendisini besleyen elleri ısırtmasına imkân yok. Hayır, bu onun Ellie’ye ulaşmasıyla ilgili.”

Dirty sessiz kalmıştı; sadece kardeşlerinin konuşmalarını, fikirleri ve olası senaryoları enine boyuna tartışmalarını, Mooresville’in gerçekten neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışmalarını dinliyordu, ta ki birinin söylediği bir şey yüzünden kendini kaybedene kadar.

“Şişman siyah piliç kimin umurunda?” dedi Bucket bir ağız dolusu sigara içtikten sonra. “Bu lanet anlaşmanın kolaylıkla sonuçlanmasını istiyoruz. Bu işten çok para kazandık ve eğer Federaller, ATF*, herhangi biri burada olacaklardan haberdar olursa

* Alkol, Tütün, Ateşli Silahlar ve Patlayıcılar Bürosu. (ç.n.)

işimiz biter. Hepimiz bu kulübe elveda diyebiliriz. Zararın neresinden dönersek kârdır. Onlara o kaltağı verelim gitsin.”

Dirty düşünmemiş, sadece tepki vermişti ve aslında ne yaptığından bile çok emin değildi. Bir an Bucket’ın ağzından çıkanları dinliyordu, sonra herkes bağırmaya başlamıştı ve hâlâ yumruğu havadayken Bucket’ın üzerinden çekilmişti. Bucket ayağa fırladı ve Dirty ona doğru tekrar hamle yapmaya çalıştı.

Deuce onu geriye doğru duvara çarptı ve orada tuttu.

Bucket, “N’oluyor, kardeşim!” diye bağırdı. “Ben sana ne yaptım amına koyayım?”

“Öncelikle,” diye bağırdı Deuce, Bucket’ı göstererek. “Ağzından çıkanı kulağın duysun! Ellie’yi hayatı boyunca tanıdım. O, Danny’nin arkadaşı ve ben ona yardım ediyorsam kimse onu Moorsville’e vermeyecek!”

Sonra Deuce ona döndü. “İkincisi,” diye bağırdı. “O kel kafanın içinde ne saçmalıklar dönüyorsa lanet olası kendine sakla! Burada iş konuşuyoruz, seni aptal orospu çocuğu! Kavga etmek istiyorsan bunu toplantıdan sonra yaparsın. Beni anlıyor musun?”

Başını salladı.

Deuce eğildi. “Bana söylemen gereken bir şey var mı? Neden lanet saçlarının olmadığı ve neden Cage ziyarete geldikten sonraki lanet olası tuvaletim gibi kokmadığın hakkında mesela?”

Dirty cevap vermedi. Deuce onun cevap vermeyeceğini anladığı anda bir kez başını salladı ve onu serbest bıraktı.

“Herkes yerine otursun!” diye bağırdı ve herkes yerine oturdu.

Odadaki herkese ters ters bakan Deuce tiksintiyle başını salladı. “Nasıl olduğunu anlamıyorum ama,” diye mırıldandı. “Bu sirkte her zaman mantığın sesi ben oluyorum.”

“Ellie?” diye sordu Danny kulüp odasındaki dolabını karıştırırken duraklayarak. “Herkesin önünde sormak istemedim ama o morluklar nasıl oldu? Karantinada olmamızın nedeni sen misin?”

Ellie başını salladı ama Danny’ye ne söylemesi ya da söylememesi gerektiğinden emin değildi. Kulübün içini dışını bilmiyordu

ve açıkçası zaten çıkardığından daha fazla olay çıkarmak istemiyordu.

Danny dudaklarını birbirine bastırdı. “Tamam,” dedi usulca. “Anladım. Ripper’dan bilgi alırım ama konuşmak istersen ben buradayım, tamam mı?”

Ellie hiç de adil olmayan bir şekilde yirmi iki yaşından bir gün bile büyük görünmeyen eski arkadaşına baktı. Eğer hemen yanındaki yatakta oturan ve Deuce’un soyundan gelen bir başka muhteşem kıza benzeyen küçük, sevimli, sarışın kız olmasaydı Ellie, Danny’nin hamilelik geçirdiğini asla tahmin edemezdi.

“Harika görünüyorsun,” dedi Ellie. “Ve kızın da çok güzel.”

Danny’nin gözleri kızını buldu ve dudakları bir gülümsemeyle aralandı. “Teşekkür ederim,” dedi.

Ellie birden kendini çok rahatsız hissetti, sanki özel bir ana izinsiz tanık olmuş gibiydi. Kendi anne babasıyla da böyle anlar yaşamıştı, annesini ya da babasını onu izlerken yüzlerinde küçük bir gülümsemeyle kendi düşüncelerinde kaybolmuş şekilde yakalamıştı.

Ama dışarıdan biri, üçüncü bir şahıs olarak bir annenin kızına bakışına, Danny’nin gözlerindeki ifadenin Ellie’ye bu küçük kızın Danny’nin tüm dünyası olduğunu söylemesine hiç tanık olmamıştı.

O da kendini açıklanamayacak kadar yalnız hissediyordu. Anne babasını özlemişti, evet ama bunu izlerken bundan daha fazlasını hissetmişti. Otuz yaşı hemen önünde değildi ama yeterince yakındı ve buna eşlik edecek neyi vardı? Ne kocası ne çocuğu hatta ne de bir erkek arkadaşı vardı. Hiçbir yere gitmeyen bir kariyeri, peşinde dolanan çılgın bir polis amiri vardı ve şimdi de suçlu bir motosiklet çetesinin kulüp evinde Tanrı bilir ne kadarlığına kilitliydi.

Ve bu onun hayatı mıydı?

Ripper’la evlendiğini, hamile kaldığını, Miles City’den hiç ayrılmadığını ve bunlarla yetindiğini duyduğunda Danny’yle alay ettiği için utançla dolmuştu.

Ama Danny hiç de yetinmemişti. Danny mutluydu, Ellie kendinin de mutlu olduğunu sanıyordu ve şimdi mutlu olmadığını biliyordu.

“Güzel demişken,” diye mırıldandı Danny gözlerini Harley’den uzaklaştırarak. “Dirty sadece... Aman Tanrı’m.”

Ellie başını salladı. “Biliyorum,” dedi. “Onun bu kadar...” Doğru kelimeyi bulmaya çalışarak sessizleşti.

“Güzel olduğunu mu?” dedi Danny bir kaşını kaldırarak.

Evet. *Güzel* kelimesi her şeyi açıklıyordu. Dirty daha iyi bir tanım bulamadığından bu kelimeyi kullanacaktı, simetrik olarak kusursuzdu. Sadece bu da değil, erkeksi güzelliğin sözlük tanımıydı. Alnı geniş, elmacık kemikleri çıkıktı; kaşları ve çenesi belirgindi, çene hattı mükemmel bir şekilde yontulmuştu.

Yine de neredeyse masum bir tarafı da vardı. Yaşına rağmen değişmemiş gibi görünen bir şey. Bu ikisinin birleşimi, erkeksi güzelliği ve masumiyeti adamı nefes kesici kılan şeydi.

Duş ve tıraşın da zararı olmamıştı.

Çığlık sesleri Ellie’nin panik içinde yataktan fırlamasına neden oldu. “Ne oluyor?” diye bağırarak kapalı kapıya doğru baktı.

Danny uzun uzun iç geçirdi ve başını salladı.

“Tegen!” Harley yatakta oturduğu yerden çığlık attı. “Her zaman ki gibi bağırıyor!”

Ellie, Danny’ye baktı ve Danny cevap olarak omzunu silkti. “Haklı. Tegen sürekli bağırıyor, şu anda babama ve abime çok kızgın. Her neyse, hepsi deli.”

Danny dolaba doğru yöneldi, sonra aniden geri döndü. “Ah!” diye haykırdı. “Neredeyse unuttuyordum. Görünüşe göre ZZ ve Tegen, San Francisco’da birlikte yaşıyorlarmış! Büyük, mutlu bir aile gibiyiz!”

Ellie’ninbu bilgi karşısında, Danny’nin aslında mutlu ya da heyecanlı olmadığını, bunun yerine iğnelemede aşırıya kaçtığını anlaması bir dakika sürmüştü.

“Buna gerçekten üzülüyor musun?” diye sordu Ellie. “Çünkü sen Ripper’ı seçtin, değil mi?”

Danny iç geçirerek yatağa oturdu ve ellerini kucağına bıraktı. “Kulağa tuhaf gelecek ama üzgün olduğumdan değil. Yani uzun zamandır onun için endişeleniyordum ve bunca zamandır babam onun Tegen’la olduğunu, olduğu yeri biliyordu. Iyy, cidden bu çok iğrenç! Yani ben Ripper’la yattım, sonra ZZ’yle. Cage, Tegen’la yattı ve sonra Tegen, ZZ’yle yattı. Yani sanki hepimiz birlikte yatmışız gibi...” Danny burnunu kırıştırdı ve titredi. “Bu çok iğrenç, anlıyor musun?”

Ellie gülmeye başladı. “Bence bu konuyu çok fazla düşünüyorsun.”

“Biliyorum,” dedi Danny iç çekerek. “Ama benim yüzümden gitti ve şimdi Tegen’la mı yaşıyor? Yani perişan halde olmalı.”

Ellie daha da çok güldü. Tegen’i pek iyi tanı mıyordu; kız kendisinden iki sınıf alttaydı ama onunla birkaç kez karşılaşmıştı ve kızın çok dengesiz olduğunu kabul etmek zorundaydı.

“Demek o ve Cage, ha?” diye sordu. “Şey, bu ilginç...”

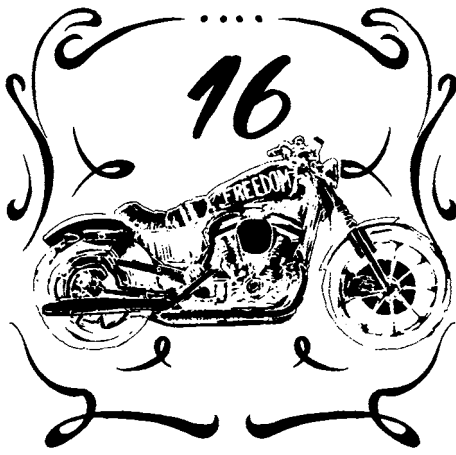
Danny gözlerini devirdi. “Tanrı’m, kim bilir... Birlikte tam bir karmaşa yaşıyorlar. Cage ona uzun zaman önce kazık attı, sonra Tegen, D vurulduktan sonra Kaliforniya’dan döndü; manyak bir hippie gibi görünüyordu ve Cage aniden, *ah, o çok ateşli falan filan*, demeye başladı ama Tegen, *bana dokunma yoksa seni öldürürüm*, diye geziniyordu ve o zamandan beri ne zaman aynı odada olsalar kıyamet kopuyor.”

Ellie burnunu kırıştırdı. “Kulağa eğlenceli geliyor.”

“Evet, çok. Şahsen ben ikisinin de birbirlerine âşık olduğunu düşünüyorum. Yani Cage’in hiç ciddi bir kız arkadaşı olmadı. Herhangi bir kadına...” Danny sözünü kesti ve kızına baktı. “Malum şey dışında ilgi duymuyor,” dedi fısıltıyla.

“Keşke birbirlerinin canına okusalar, öpüşüp barışsalar ve bu işi bitirseler ama her neyse.”

Danny yine omuz silkti ve ayağa kalktı. “Akıl hastanesine hoş geldin,” dedi ve dolabını karıştırmaya geri döndü.

Orospu çocuğu.

Aptal orospu çocuğu.

Görünüşe göre tıpkı lanet olası annen gibi olmuşsun.

Çok öfkeliydim. Lanet olası gözüm dönmüştü. Kızgınlık noktasını geçmiştım, sağlıklı düşünebileceğim herhangi bir noktayı geçmiştım. Neyim vardı benim? Önce eve gelmiş ve yıllardır bir daha asla yapmayacağıma dair kendime söz verdiğim şeyi yapmıştım. Sonra aptalca bir şekilde kulübe gelmiş ve bunu tekrar yapmıştım, sonra o pislikle lanet olası bir randevuya çıkmayı kabul etmiştim ve sonra onunla kulübe geri dönmüştüm.

“Benim neyim var böyle?” diye bağırdım Cage’in şifonyerinin üzerinde asılı duran aynadaki yansımaıa bakarak, arkamda yatağını da görebiliyordum. Onun aptal, lanet, iğrenç yatağını. Beni mahvettiği yatağını.

Bir dakika. Ne bu lanet...

Gözlerimi kısarak aynaya baktım ve gözlerim kocaman oldu. Avazım çıktığı kadar bağırarak arkamı döndüm, yapılmamış yatağa, yatağın tam ortasında duran kırmızı dantelli tangaya doğru atladım. Onu yakaladım, iki elimle kavradım ve çekiştirebildiğim kadar sert bir şekilde çekiştirdim. Adi dantel gevşedi ve ikiye bölünen kumaş parçasını odanın diğer ucuna fırlattım.

Nefes nefese, kalbim göğsümde çarparak odayı inceledim.

Duvarlarda kocaman göğüslü, çoğunlukla çıplak kadınların motosikletlere bindiği posterler, komodinin üzerinde bir kutu prezervatif ve yatağının yanında, yerde prezervatif ambalajları vardı.

Buraya benden önce kaç kişi gelmişti? Ona verebileceğim tek şeyi umurunda bile olmadan elimden almadan önce o yatakta kaç fahişeyi becermişti?

Ve benden sonra buraya kaç kadın gelmişti?

Daha kaç kadın gelecekti?

“Aptal!” diye bağırdım. “Seni aptal, aptal, aptal sürtük!”

Masanın üzerindeki prezervatif kutusunu kaptığım gibi odanın diğer ucuna fırlattım. Sonra yatak örtülerini ve yastıklarını da alıp aynı şeyi yaptım. Bunu yaptıktan sonra duramıyordum; temas ettiğim her şeyi ya yırtıyordum ya parçalıyordum ya da eziyordum. Posterleri duvardan söktüm, çekmeceleri şifonyerden çıkardım, giysileri her yöne fırlattım ve sonra yok edecek bir şey kalmadığında Cage’in çorap çekmecesinden bir silah aldım, duvardaki dikdörtgen aynayı havaya uçurmak üzereydim ki kapı çarparak açıldı.

Cage bir odasına, bir bana baktı ve vücudu anında gerildi. Burun delikleri genişlemiş, yumrukları sıkılmış, boynundaki ve kollarındaki damarlar kabarmıştı. Sonra bana saldırdı. Çığlık atarak arkamı döndüm, yatağın üstüne sıçradım ve hızla diğer tarafa yuvarlandım. Silahı kaldırıp Cage’e doğrulttum.

“DUR!” diye bağırdım.

Durmadı, tabii ki durmamıştı. Kim kendisine doğrultulmuş bir silah varken yaptığı şeyi bırakırdı ki? Cage değil.

“Lanet olsun,” dedi yatağın etrafında yürüyerek. Artık hızı daha yavaştı, gözleri silahtaydı ama hâlâ bana doğru geliyordu. “Kazara kendine bir delik açmadan önce indir şunu.”

“Siktir git!”

Durakladı ve gözleri benimkilere ulaştı. “Bırak onu,” dedi yavaşça. “Yoksa sana ulaştığımda onunla ağzını burnunu dağıtırım.”

Sesi o kadar kaba, o kadar soğuk ve duygusuz geliyordu ki... *Tıpkı babası gibi.* Kendimi tutamadım, alt dudakım titremeye başladı ve ağzımdan bir hıçkırık kaçtı.

“Tanrı’m,” diye fısıldadım çılgınca. “Senden nefret ediyorum!”

“Bırak onu,” diye tekrarladı ve yürümeye devam etti.

“Lanet olsun, Tegen,” diye homurdandı, bana ulaşmasına saniyeler kalmıştı. “Bırak lan şunu...”

“TAMAM!” diye bağırdım ve Cage silahı tam yakalamak üzereyken silahı sol tarafıma doğru fırlattım.

Cage küfrederek yönünü değiştirdi, omuzlarımdan tuttu ve sert bir şekilde iterek beni dizlerimin üzerine çöktürdü. Sonra önümde eğildi.

“Onu seviyor musun?” diye hırladı.

Neyden bahsettiğini anlamam bir saniyemi almıştı, hâlâ silah olayının etkisindeydim ama anladığımda, ZZ’den bahsettiğini anladığım anda öfkem on katına çıktı ve patladım.

“Hayır!” diye bağırdım. “O benim arkadaşım!”

“Oldukça iyi bir arkadaş,” dedi öfkeyle. “Yıllardır onu becerdiğine göre!”

“BECERDİĞİN HERKESİ SEVİYOR MUSUN?” diye bağırdım.

“BECERDİĞİM HİÇ KİMSEYİ SEVMİYORUM!” diye bana geri bağırdı.

Ah, bu cidden çok acıtmıştı.

“Güzel!” diye bağırdım. “Ve ben de kendimi tek bir aletle sınırlamıyorum!”

Cage’in kahverengi gözleri büyüdü ve çenesine yakın bir kas seğirmeye başladı.

“Fahişe olmak hoşuna mı gidiyor?” Cage öne doğru eğildi ve beni kendisiyle burun buruna getirdi. Sesini alçaltarak fısıldadı. “Elden ele dolaşmak hoşuna mı gidiyor, seni küçük lanet olası ikiyüzlü?”

Bu yorumdan o kadar rahatsız olmuş, o kadar incinmişim ki Cage’in elinin aramızda ne aradığını anlamam biraz zaman almıştı ama kot pantolonuma uzandığında aletini serbest bıraktığını gördüm. İrkilerek hemen kenara kaçmaya çalıştım ama Cage daha hızlıydı, kolları ileri fırladı, ayak bileklerimi yakaladı ve beni sırtüstü yere serdi.

“Şöyle yapacağız,” dedi karanlık bir sesle ve kot pantolonumu bacaklarımdan sıyırdı. Sonra baldırlarımdan tutarak beni karnımın üzerine çevirdi. Bir avucunu sırtıma sıkıca bastırırken kalçasını uyluklarımdan arasına doğru yerleştirecek bir manevra yaptı.

“Önce,” diye tısladı. “Hayatında ilk kez çeneni kapayacak ve bir kez olsun beni dinleyeceksin. Bağırmadığın, çığlık atmadığın ya da birini bayıltmaya çalışmadığın tek an, içinde bir alet olduğu zaman...”

Cage’in göğsü sırtımdaki elinin yerini aldı ve dudaklarının enseme bastırıldığını hissettim.

“Bana tecavüz mü edeceksin?” diye bağırardım olabildiğince yüksek bir sesle.

“Tecavüz etmek mi?” dedi, sesi gücenmiş gibiydi. “Ciddi misin Tegen? Tek yapmam gereken sana gülümsemek ve anında ıslanıp benim için hazır oluyorsun.”

Bedenlerimizin arasında Cage’in parmakları iç çamaşırımın yanına kaydı.

“Değil mi Teacup?” diye fısıldadı bana hafifçe dokunarak.

Tüm bedenimden güçlü bir ürperti geçti ve nefesim utanç dolu sıcak bir hava akımıyla hızla dışarı çıktı. Beni okşamaya devam etti; kendi ıslaklığımla beni daha da ıslatarak, her dokunuşunda titrememe ve ürpermeme neden olarak, ta ki içimde biriken istekle yanana kadar. Artık sadece dokunmasını değil, beni becermesini istiyordum.

Cage arkamda usulca güldü. Parmağının ucunu alay eder gibi ona en çok ihtiyaç duyduğum yerde dolaştırarak, “İstiyor musun?” diye fısıldadı.

İçim anında tek bir ihtiyaçla zonklamaya başlamıştı, artık Cage’in benden ne istediği umurumda değildi; sessiz olmak, onu dinlemek, lanet çamaşırlarını yıkamak ya da hayalarını tıraş etmek umurumda değildi. Yarattığı bu inanılmaz, güzel ve acı verici ağrıyı dindirmeyi planladığı sürece hiçbir şey umurumda değildi.

“Evet,” diye inledim kalçalarımı yerden kaldırıp ona doğru geri iterken.

Gözümü ilk açtığımda gördüğüm tekrar ters çevrildiğim ve Cage'in iç çamaşırımı bacaklarımdan ve atletimi kollarımdan aşağı çektiği idi. Kendi tişörtünü başının üzerine çekip bir kenara fırlatmasını izledim, sonra daha fazlasını arzularak ona uzandım. Kolu ileri fırladı, eli boğazıma dolandı ve ikimizi burun buruna getirdi. "Z'ye sakso çektin mi?" diye fısıldadı.

Gerçekliği bulandırmaya başlayan sis dağılmaya başlayınca ona hırladım. "Lanet olsun, ne oluyor?"

Cage ayağa fırladı, beni de yanında götürdü ve yatağına doğru sürükledi. Hâlâ boynumu tutarken beni önünde oturur pozisyona getirdi.

"Cevap ver bana," dedi sinirli bir şekilde.

Çenem kilitlenmişti. "Evet," diye fısıldadım.

Cevap olarak acımasız bir şekilde gülümsemişti ama gülümsemesi aynı zamanda... Acı dolu muydu? Neler oluyordu? Bunu neden yapıyordu ki?

"O amın içine girdiğini zaten biliyorum," dedi dişlerinin arasından sertçe. "Başka bir yere girdi mi?"

"Evet," dedim hırlayarak. "Neredeyse her gün kulaklarıma kadar her yerimi becermesine izin veriyorum."

Parmakları boynumda sıkılaştı ve hava kaybıyla boğazımdan bir hıçkırıgın kaçtığını hissettim. Ellerim boğazıma gitti ve parmaklarım Cage'in elini üzerimden çekmeye çalıştı.

"Başka nereden?" diye hırladı.

"Kıçım, seni lanet psikopat," diye hırıldadım, öksürüyordum. "Beni kıçımdan becermeye bayılıyor!"

"Güzel," diye homurdandı beni neye varmak istediği ya da bunu neden yaptığı konusunda daha da şaşkın bırakarak.

Ama aletini avuçladığında, boğazımdaki tutuşu saçlarıma çıktığında ve beni öne doğru çekip ağzımı aletin ucuna getirdiğinde neler olduğunu tam olarak anlamıştım. Parmaklarının sadece dokunuşuna bile yenik düşmüşken beni daha fazla aşağılamasına izin veremezdim.

"Üzerinde hak iddia ediyorum, Tegen. Her bir parçan üzerinde. Hemen şimdi."

Başımı çevirmeye çalışarak, “Benim hiçbir şeyimi alamazsın!” diye bağırdım ama saçımı çok sıkı kavramıştı. Homurdanarak başımı geriye doğru çekti ve beni ona bakmaya zorladı.

“Yanlış,” diye homurdandı. “Sana hep sahiptim. Tek fark, şimdi seni alıyorum.”

Aman Tanrım, bu da ne demekti? Bu lanet şey de ne demekti?

Aletini dudaklarımın arasına sokmaya çalışarak, “Al şunu!” diye bağırdı, “Ya da hemen şimdi hayatımdan siktir olup git ve orada kal.”

Kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı, midem bulanıyordu ve gözlerim yaşlarla dolmuştu. Cage kalçalarını hafifçe geriye çekti.

“Annem gibi olmak istemiyorum,” diye fısıldadım.

“Ben Jase değilim,” diye fısıldadı. “Ben Hawk değilim, ben babam değilim, ben onların hiçbirisi değilim.”

İri kahverengi gözlerine baktığımda hıçkırıklarımı tutamadım. Zaten pek çok yönden babasına benziyordu ama aynı zamanda benzemiyordu da.

“Al şunu, Teacup,” dedi kısık sesle. “Benim kadını ol.”

Nefesim kesilmişti.

Onun kadını olmak. Cage’in kadını olmak.

Sekiz yaşındaki benliğim, dokuz yaşındaki benliğim, on iki yaşındaki benliğim, kalbi kırık on altı yaşındaki benliğim ve acı çeken, yıkılmış yetişkin benliğim hepsi bir araya geldi ve...

Onu ağzıma aldım.

Cage’in vücuduna tutundum ve ağzıma alabildiğim kadarını aldım. Her iki eli de saçlarımdaydı; saçlarımı sıkıca kavıyor ve acı verici bir şekilde sertçe çekiyordu. Kalçasını ileri doğru ittiriyor, boğazımı dolduruyor ve beni daha fazlasını almaya zorluyordu ama umurumda değildi.

Umurumda değildi çünkü daha fazlasını istiyordum. Her şeyi ni istiyordum. Her zaman istiyordum. Hiç durmamıştım.

Ellerim ona tutunmak için kalçalarına indi. Tırnaklarım daha da derine battı, ta ki Cage acı içinde hırlayıp kalçasını daha da hızlı itene kadar. Nefes alamıyordum, saçlarımdaki tutuşu işkence boyutuna ulaşmıştı ve...

“Tegen,” dedi inleyerek, sert, düzensiz patlamalarla nefes alıp

veriyordu. “Benim için hiç böyle olmamıştı, bebeğim. Hiç... Hiç kimse bu kadar iyi olmamıştı, bu kadar iyi hissettirmemişti.”

Aman Tanrı’m, biliyordum. Her zaman biliyordum. Bu an için ne kadar zamandır dua etmiştim? Hatırlayabildiğim kadarıyla hat-ta sonsuza dek.

Her zaman o olmuştu. Sadece o olacaktı.

Gözyaşlarım döküldü. Uzun zamandır kırık olan kalbim tekrar kırılıyor, parçalanıyor, dağılıyordu ve onun yerinde artık yepyeni bir kalp vardı. Küllerinden doğan bir anka kuşu gibi.

Bittiğinde Cage her şeyimi, alabildiği her parçamı aldıktan, beni; bedenime alabileceğim her parçasını içine almaya zorladık-tan sonra, birbirimizden uzaklaştıktan sonra odasının zemininde bir sigarayı paylaşarak yan yana uzandık.

“Şimdi ne olacak?” diye fısıldadım.

Cage’in başı sağına doğru düştü ve yarı kapalı gözleri benimki-leri buldu. “Hiçbir şey,” dedi.

“Hiçbir şey?” İçimi bir panik kapladı. Az önce benimle dalga mı geçmişti? Yine mi?

“Sadece sen ve ben, Teacup,” dedi yana doğru yuvarlanıp elini çıplak karnıma doğru kaydırarak. “Ve hiçbir şey... Çünkü şu anda başka hiçbir lanet şeyin önemi yok.”

Cage, Tegen’i yerden kaldırıp yatağına bıraktı. Bir süre ona baktı, bakışlarını çıplak vücudunda aşağı yukarı gezdirdi, sadece uyumasını izledi.

Yalan söylemişti becerdiği tek bir kadını bile sevmediğini söy-lediğinde... Yalan söylemişti.

Daha önce sevmişti. Bunlardan tam olarak birini sevmişti. Sa-dece şu ana kadar farkına varmamıştı.

Tegen’i seviyordu. Aslında hayatının çoğunda onu sevmişti ama bu duygunun gerçekte ne olduğunu şimdiye kadar bilmiyordu.

Aşk, bir insanın etrafında geçirdiğiniz gün sayısıya veya biri-ni ne kadar zamandır tanıdığınızla ölçtüğünüz bir şey değildi ve

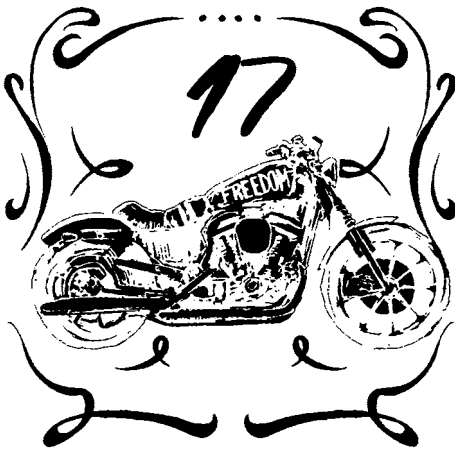
kesinlikle onları becerdiğinizle veya becermediğinizle veya kaç kez becerdiğinizle de ölçülmüyordu.

Cage aşkı sadece biri için ne yapacağıyla, gitmeye gönüllü olduğu mesafelerle ölçüyordu. Onların iyiliğini, hayatta kalmalarını ne kadar önemseydiyle... Ve Tegen'ı her zaman önemsemişti, hiç durmamıştı. O ailesiydi. Onun en iyi arkadaşıydı, tıpkı kız kardeşleri, erkek kardeşleri ve hatta babası için kurşun yediği gibi o anda ona bakarken Tegen için de bir kurşun yiyeceğini biliyordu.

Onu Kaliforniya'ya geri göndermesi mümkün değildi. Hayatta olmazdı.

Gerekirse onu lanet olası yatağa bağlardı.

Siyah bir tayt ve bir omzundan sarkan, arkasında bir çift gümüş melek kanadı resmi olan bol, sarkık pembe bir tişörtle artık daha rahat giyinen Ellie, Danny'yi odasından dışarı kadar takip etti.

Kulüp her zamanki gibi görünüyordu. Arka koridordaki yatak odalarının kapılarında kardeşlerin isimleri yazılıydı, duvarlarda çocukların aileleriyle ya da bisikletleriyle çekilmiş fotoğrafları sıralanmıştı ve içerisi sigara dumanı, dökülen içkiler ve düzenli olarak banyo yapmak yerine sigara ve içki içmeyi tercih eden erkeklerin kokusuyla doluydu.

Üniversiteye gitmeden önce kulübe yaptığı her ziyarete zar zor katlanmış ve ağzında hep kötü bir tat bırakmıştı ama şimdi burada herhangi bir olumsuzluk hissetmek yerine kendini hiç olmadığı kadar evinde hissediyordu, hem de güvende.

Hem bir adamdan hem de bir kadından gelen sevişme sesleri koridoru doldurdu ve Ellie, Cage'in kalın sesini tanıdığına ve Tegen'in onun ağzını sulandıran cinsel taleplerine karşılık olarak haykırdığını duyduğunda utançtan kızardı.

Lise yıllarını ve Cage'le olan deneyimlerini düşünerek kendi kendine gülümsedi. Cage'in mükemmel olduğu bir şey varsa o da kadınlardı ya da daha doğrusu kadınlarla seks yapmak... Ve görüşe bakılırsa Tegen iyice mükemmelleşiyordu.

Danny, Harley kucağındayken tiksintiyle başını salladı ve hızını artırdı.

“Sanırım bir numaralı deli ile iki numaralı deli barışmışlar,” diye mırıldandı. “Onlara beş dakika ver, yine birbirlerinin boğazına sarılacaklar. Yemin ederim Kami ve Cox’un tekrarı gibiler.”

Ellie ona yan yan baktı. “O ikisi sonunda sakinleştiler mi?”

Danny homurdandı. “Aslında evet ama bence bu daha çok Kami’nin daha fazla çocuk istemesi ve Cox’un istememesiyle ilgili, bu yüzden Kami onu tamamen görmezden gelmeye başladı.”

“Peki, ya sen?” diye sordu Ellie. “Ve Ripper? Her şey yolunda mı?”

Danny yürümeyi bıraktı ve Ellie’nin gözlerinin içine baktı. “İyiden de öte,” dedi yumuşak bir sesle. “Ben çok mutluyum, Ellie. Gerçekten, gerçekten mutluyum.”

Ellie eski arkadaşına baktı ve kıskançlığın keskin, istenmeyen acısının çirkin başını kaldırdığını hissetti. Onun nesi vardı ki? Önce bebek kıskançlığı yaşıyordu, şimdi de bu mu? Dövülmek ve neredeyse tecavüze uğramak hayattaki öncelikleri hakkında şüpheler uyandırmış, belki de farklı bir yol seçmiş olmayı dilemesine neden olmuştu.

Hayır, okulunu ve kariyerini ilk sıraya koyduğu için asla pişman olmayacaktı ama belki de üniversitede hiç randevuya çıkmadığı, ders çalışmak dışında pek bir şey yapmadığı için pişmanlık duyuyordu. Bugüne kadar ki tek erkek arkadaşı, krem rengi örgü kazak giymeyi seven ve sadece bir kitabın sayfalarında var olan, tuhaf cinsel fetişleri olan bir milyonerdi.

Tuhaf fetişleri içeren seksle ilgilendiğinden falan değildi ya da başka şeylerle.

“Benden mi bahsediyorsun, güzel kız?”

Ripper köşeyi döndü, karısına ve kızına gülümsüyordu. Dirty ve Tap de arkasındaydı ama Ellie sadece Ripper’a odaklanmıştı. Onu son gördüğünde her zamanki tekila şişesini taşıyor ve perişan görünüyordu. Artık durum kesinlikle böyle değildi. Karşısında bambaşka bir adam duruyordu; tüm dünyası iki sarı saç, iki çift mavi göz ve göz alabildiğine gamzeden ibaret olan bir adam.

“Belki,” diye cevap verdi Danny nazlı nazlı gülümseyerek. “Eğer ZZ konusunda aptallık etmeyi bırakırsan.”

Ripper’in gülümsemesi eriyerek yumuşak ama ciddi bir ifadeye dönüştü. “Evet, bebeğim,” dedi sessizce. “Ben iyiyim.”

“İkinizin de iyi olmasına çok sevindim,” dedi Tap, Ripper’ı iterek. “Ben kendi adıma hiç iyi değilim. Dört gün daha kilit altındayız ve bu lanet olası kulübün içindeki tüm amlar kapılmış durumda.”

Ripper, Harley’i Danny’nin kollarından alıp küçük kızı başının üzerinde sallayarak omuzlarına koyarken, “Karına sadık kalmalıydın, kardeşim,” dedi. “O zaman güneydeki lanet olası bir puştla evlenmek yerine seninle birlikte kilit altında olurdu.”

Cevap vermek üzere ağzını açan Tap’ın gözleri Ellie’ye takıldı ve ağzını aniden kapattı. Ardından gelen sırtış Ellienin tüylerini diken diken etmişti. Kötü görünümlü bir adam değildi, belki Ellie’nin sevdiğinden biraz daha kısaydı ama formdaydı; temizdi, uzun siyah saçlarına iyi bakıyordu ama gerçek şuydu ki babası olabilecek yaşıydı. Tabii eğer ondan daha yaşlı değilse.

Tap öne doğru bir adım atarak, “Seni unutmuşum,” dedi. Ellie hızlıca bir adım geri çekildi.

Tap, “Büyük siyah kıçları ve çikolatalı amcıkları severim,” diye devam etti. “Buralarda bunlardan yeterince bulamazsın.”

“Aman Tanrı’m, Tap!” diye bağırdı Danny. “Minik kulaklar!”

Dirty bir adım öne çıkıp kafasını hemen Tap’in kişisel alanına sokarken Tap de ona baktı. “Kızdan uzak dur,” dedi Dirty karanlık bir sesle. “Yoksa bir daha göreceğin tek amcık, lanet kıçını yere serdikten sonra yerde ağlayan sen olacaksın.”

Ellie’nin ağzı şaşkınlıkla açıldığı anda Tap’in kaşları havaya kalktı. Danny gibi kulüp hayatının içinde büyümemişti ama Deuce’un adamlarının birbirlerini oldukça sevdiklerini, söz konusu kadınları ya da çocukları değilse birlikte hareket ettiklerini biliyordu. Tüm dünyaya karşı hepsiydi.

Ellie kimsenin kadını değildi; bir motorcu çocuğu değildi, artık Danny’yle gerçekten arkadaş bile sayılmazdı ama Dirty az önce Tap’i tehdit etmişti. *Onun için.*

“Hadi, Ellie,” dedi Danny, sesi sinirli geliyordu. “Sana bir oda bulacağım. Çocuklardan biri kanepede yatabilir.”

Ellie kolunu geri çekti, bu korkudan dolayı yaptığı bir refleks-ti, kısmen son zamanlarda fazlasıyla gergin olduğu ve Danny onu hazırlıksız yakaladığı içindi ama daha çok Tap’ın davranışı yüzündendi.

“Hayır,” dedi. “Teşekkür ederim ama ben şey.. Dirty ile kalacağım.”

“Ne?” diye sordu Danny ona şaşkın şaşkın bakarak. Aslında herkesin ağzı açık kalmıştı. Dirty’nin bile.

Neden birden herkes sanki aklını yitirmiş gibi ona bakıyordu? Dirty’nin yanında kendini güvende hissediyordu. Tanrı aşkı-na, onun hayatını kurtarmıştı. Sorunları varsa ne olmuştu yani? Son zamanlarda kendisinin de pek çok sorunu vardı ve herkes gibi Dirty de bunu anlıyordu. Çocukken başına her ne geldiyse onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu. Hatta belki ondan bile iyi biliyordu.

“Odayı alabilirsin,” dedi Dirty, Tap’ten uzaklaşırken. “Önde tarafta ben yatarım.”

Ellie bu fıkirden de hoşlanmamıştı. Tap gibi adamlar kulübün her yerinde dolaşırken gecenin bir yarısı yalnız kalmak istemiyordu. Aslında düşündükçe... Bir daha asla hiçbir yerde yalnız kalmak istemiyordu.

Tanrı’m, kendini acınası hissediyordu. Çaresiz, güçsüz... Kendi hayatını bile kurtaramıyordu.

“Öyle yapmak zorunda değilsin,” dedi Ellie sessizce, gözleri sadece Dirty’ye odaklanmıştı. “Benimle kalırsan... Kendimi daha iyi hissederim.”

Dirty, Ellie’ye bakarken kendisini delik deşik eden, şok olmuş üç çift gözü görmezden gelmek için elinden geleni yaptı ama göğsünden çıkmaya çalışan kalbinin gürültüsünü görmezden gelmesi mümkün değildi.

Bu sürtüğün nesi vardı böyle? Önce adam ona saldırdıktan

sonra onu teselli etmek için geri gelmişti. Sonra da onu, Danny'ye neden kendini temizlediğini açıklamak zorunda kalmaktan kurtarmıştı. Kendisi bunu açıklayamayacağından da değildi. Gerçekten de son zamanlarda yaptığı şeylerin yarısını neden yaptığını bilmiyordu.

Ve şimdi de onun yanında kendini güvende hissediyordu, o kadar güveniyordu ki onunla kalmak istiyordu. Buradaki herkes içinde, *Ellie onun yanında kendini güvende hissediyordu.*

Lanet olası Tanrı'm... Dirty bu kulüpteki hiçbir kadının yanında kendini güvende hissetmemesi gereken tek adamdı.

Neler oluyordu? Şu ana kadar hayatını anlamlandırabiliyordu. Güzel ya da şeker kaplı değildi. Kesinlikle kıskanılmıyordu.

Ama ona göre bildiği tek şey buydu, bir günü daha görebilmek için böyle yaşıyordu. Ona göre bu işe yarıyordu.

Şimdiye kadar... O gelene kadar... Ve aniden hiçbir şey işe yaramamaya başlamıştı, hiçbir şeyi anlamlandıramıyordu.

Konuşmaya çalışırsa sesinin çatlayacağını ve bu koridorda duran herkese ne kadar boktan bir durumda olduğunu göstereceğini biliyordu. Bu yüzden konuşmak yerine cebinden sigara paketini çıkardı, bir tane yaktı ve paketi yerine koyarken Ellie'ye baktı; çenesini koridorun diğer ucuna doğru salladı. Sonra koridorda ilerlemeye başladı. Ellie'nin çıplak ayaklarının arkasındaki beton zemine vurduğunu duyduğunda erkeksi bir tatmin duygusuna kapıldı.

Bir kadının ilgisini hiç istememişti ama Ellie'nin kardeşleri yerine onu seçmesi, bir odada tek başına uyumak yerine onu seçmesi, koridorda onu takip etmesi lanet olsun ki hoşuna gitmişti. Bu bir çeşit güç gibi geliyordu ve kadınlar üzerinde uygulamaya alışık olduğu türden bir güce hiç benzemiyordu. Bu farklıydı, daha yumuşaktı, damarlarında yumuşak ve sıcak bir şekilde akıyor, duruşunu düzeltiyor ve dudaklarını büzüyordu.

Kendine ait bir kadına sahip olmak böyle bir şey miydi? Bir erkeğin fiziksel gücünü gerçekten hoş karşılayan, onun korumasını isteyen, sadece ona itaat eden bir kadın.

Dirty odasının önünde durup anahtarlarını çıkardı ve kapının kilidini açtı. Kapıyı onun için tutarken Ellie yanından geçip odasına girdi. Gözlerini çıplak omuzlarında, kum saati misali kıvrımlı hatlarında gezindirdi ve kalçasında durdu. Lanet olası dolgun bir kalçası vardı, yumuşak görünüyordu ve yürürken tıpkı göğüsleri gibi sallanıyordu.

Ve bunların hiçbiri ona itici gelmiyordu. Aslında onu izledikçe kusurlu vücudunu, koyu tenini ve simsiyah saçlarını daha çok beğeniyordu. Kulüp fahişelerine, sahte memeli sahte sarışınlara, vücutları dövmelemlerle ve deriyle kaplı olanlara hiç benzemiyordu.

Daha da önemlisi, üvey annesine hiç benzemiyordu. Üvey annesi gibi değildi. Bir çocuğa asla zarar vermezdi. Olması gerekmediğinde bile nazikti.

“Dirty?”

Dirty’nin gözleri, Ellie’nin vücudunun ön kısmında gezindi, güzel yüzüne gelmeden önce muhteşem göğüslerinin üzerinden geçti.

“Evet?”

“Gerçek ismin ne?” diye sordu. “Sana Dirty demek garip hissettiriyor.”

Midesi altüst oldu. Deuce dışında kimse onun gerçek adını bilmiyordu ve ondan sonra kimse ona gerçek adıyla hitap etmemişti.

Tedirgin bir heyecan midesinden boğazına doğru yükseldi. Ona söylemek istiyordu, bilmesini istiyordu ama neden bilmesini istediğinden ya da bilmesinin sonuçlarının ne olacağından emin değildi.

“Michael,” dedi hızla kendi kendini vazgeçirmeden önce.

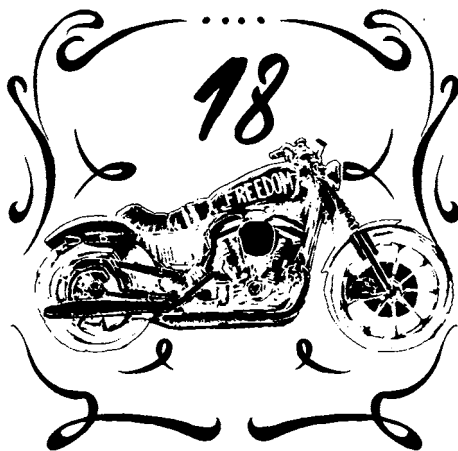
Ellie’nin gözleri şaşkınlıkla açıldı ve sonra aynı hızla dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

“Michael,” diye mırıldandı. “Cennetin büyük prensi ve şeytani güçlere karşı koruyucusu.”

Dirty ona bakakaldı. Az önce onu lanet olası bir meleğe mi benzetmişti? Bir koruyucuya mı? Onu mu? Gerçekten delirmiş olmalıydı. Yoksa yediği dayak beyrinde lanet bir hasar mı bırakmıştı?

“Teşekkür ederim, Michael,” diye devam etti usulca. “Beni koruduğun için.”

Sertçe yutkundu. Kime teşekkür ettiğine dair hiçbir fikri yoktu, onu koruduğunu sandığı canavarın aslında onun içinde yaşadığının farkında değildi.

“Lanet olsun, benden uzak dur,” diye fısıldadım Cage’in vücudunda gezinen ellerini iterek. “Herkes bize bakıyor.”

Aslında bakmak, muhtemelen doğru kelime değildi. Şu anda, ana odada bulunan herkes ağzı açık bir şekilde gözlerini bize dikmişti ya da kıs kıs gülüyorlardı. Motorcular, onların karıları ve çocuklar karantina için içeri doluşmuş, Deuce ile ben kavga ettiğimizde burada olmayanlar hemen bilgilendirilmişti. Daha da kötüsü, Cage beni 7/24 elliyordu.

Büyürken hep istediğim şey buydu.

Ama şimdi çok utanç vericiydi. Ani birlikteliğimizin sezonun en iyi komedi şovu olduğunu düşünmeyen tek insanlar Deuce ve Eva’ydı. Deuce bizi tamamen görmezden geliyor, Eva ise bize doğru sıcak gülümsemeler gönderiyordu. Neredeyse tüm kahkahalar kadar utanç verici olan gülümsemeler.

Ve sonra Danny vardı. Bana tek bir kelime bile etmemiş, yüzüme bile bakmamıştı.

ZZ.

Her şeyi ve hatta muhtemelen daha fazlasını duymuştu.

Garip bir şekilde kendimi suçlu hissetmiştim. Her ne kadar Küçük Bayan Mükemmel’e katlanamasam da onunla birlikte büyümüştüm ve onun benden nefret etmesi, her zamanki boktan

tavrımdan rahatsız olmak yerine benden gerçekten nefret etmesi düşüncesi içime sinmiyordu.

Dirty'nin anlaşılmaz bir şekilde *Calvin Klein* iç çamaşırı modeli gibi görünerek kulübe ilk gelişi ve Ellienin -tüm herkesin arasında- onunla kalması dikkatleri Cage ve benim üzerimden çekmiş olsa da Dirty odasından sadece kısa süreler için çıkıyor, çoğunlukla mutfağa gidiyordu. Bu yüzden tüm dikkatler tekrar bizim üzerimizdeydi.

Kahrolası aptal karantina. Lanet olası aptal karantina.

Burada yalnızca kapana kısılmamıştım, burada kendi kıyafetlerim olmadan kapana kısılmıştım ve benim kadar zayıf olan diğer tek kadının, Kami'nin kıyafetlerini giymek zorunda kalmıştım. Dar kot pantolon, sevdiğimden daha dar olmasına rağmen o kadar da kötü değildi ama aptalca ve parıldayan mor renkteki şeffaf atlet iğrençti. Çamaşır makinesinin boşalması ve kendi giysilerimi tekrar giyebilmem için dakikaları sayıyordum.

Ve daha pazartesi günüydü. Katlanmam gereken iki gün daha vardı. Deuce'un çarşamba günü yapacağı şey plana göre gitmezse belki daha da uzun sürebilirdi.

Daha da kötüsü annem, Deuce ve Eva'nın odasından çıkmayı reddediyordu ve Jase koridorda kamp kurmuş, annemin önünde sonunda odadan çıkmasını umuyordu. Neyse ki Hawk mesafesini koruyor, sessiz kalıyor ve Christopher'ı meşgul ediyordu. Bunun için onu takdir etmeliydim, ikisi birden üzerine gelirse zavallı annemin duygusal bir şansı olmazdı.

Duygusal şanslardan bahsetmişken, hâlâ onu daha fazla üzmeden hafızası konusunu nasıl açacağımı bulmaya çalışıyordum.

Her zamanki gibi Cehennem Atlıları Montana Bölümü büyük bir karmaşaydı.

"Umurumda değil," diye homurdandı Cage ellerime vurup beni geriye doğru itmek için vücudunu kullanarak. Sırtım bar tezgâhına çarptı ve Cage'in kolları etrafıma dolanarak beni olduğum yere hapsetti.

"Acıktım," dedi alçak sesle yüzü boynumun kıvrımına gömülürken.

Dili kulağımın arkasında her ne yapıyorsa göz kapaklarım titrerken bile, “Ben mutfak değilim,” diye tısladım.

“Değil misin?” diye sordu dişleri boynumu sıyırırken hafifçe gülerek. “Yani yediğim tüm o amcıklar? Altın arar gibi yüzüme sürtünen sen değil miydin?”

Sol tarafımda yüksek sesli kahkahalar patladı ve yanaklarım utançtan kızardı. Öte yandan Cage, ya olup bitenlerden bihaberdi ya da öyle veya böyle umurunda değildi.

“Lütfen, Cage,” diye yalvardım onu tekrar iterek. “Lütfen, herkesin önünde olmaz.”

Cage başını kaldırdı ve dikelerек arkamda yükseldi. “Hepsinin bilmesini istiyorum,” diye fısıldadı. “ZZ’yle birlikte olmadığını... Benim olduğunu.”

Benim. Onun.

Tanrı’m, beni öldürüyordu. Yavaş yavaş... Kendi ölümümü yalnızca izliyordum, hareket edemiyordum; tam olarak, ne olacağını bilerek yalnızca izleyebiliyordum.

“Ver bana şu dudakları, Teacup,” diye fısıldadı başını eğip dudaklarını dudaklarıma bastırarak. Dili dudaklarımın arasına daldı, eli yukarı kaydı ve parmakları saçlarımın arasından geçti. Nerede olduğumuzu unutarak, yalnız olmadığımızı unutarak, ne yaptığının farkına bile varmadan parmak uçlarımda yükselmiş, kollarımı boynuna dolamış ve onu aynı hevesle öpmüştüm.

Birlikte olduğum onca erkek arasında hiçbir cinsel deneyimim böyle olmamıştı. Kendimi durduramadığım, hayır diyemediğim... Cage benden ne talep ederse etsin yine de daha fazlasını, çok daha fazlasını istiyordum.

Çok iyiydi. Cinsel açıdan çok tatmin ediciydi ama yine de onun yanımdayken kendime hâkim olamıyordum. Daha fazlasına sahip olmalıydım.

Sağ eli sırtımdan, ödünç aldığım atletin altından ve yan tarafımdan yukarı kayarak göğsümün üzerinde durdu. Gözlerim kocaman olmuştu. Artık bu kadarı yeterdi.

“Kes şunu!” diye bağırdım tüm gücümle Cage’i iterek, en azından göğsümdeki tutuşunu kıpırdatmayı başarmıştım.

Cage kahkahadan titreyerek iki elini de havaya kaldırdı, avuç içleri öne doğru bakıyordu. “Sakin ol,” dedi.

“Evet, Tegen, sakın ol amına koyayım. Sanki hiçbirimiz Cage’i daha önce milyonlarca kez pantolonu ayak bileklerindeyken görmedik.”

Ben ona ters ters bakarken şeytani sırıtışı daha da büyüyen Anger’a döndüm.

“Ne?” diye sordu omuz silkerek. “O barın tepesinde becereceği ilk orospu sen değilsin. İkinci, üçüncü, onuncu ya da kırk beşinci de değilsin.”

Bakışlarım Cage’e doğru döndü.

Artık gülmeyen Cage, sinirli bir hırıltı çıkardı. “Çok sağ ol, sikik,” dedi Anger’a doğru. “O bacakları tekrar açmak için levyeye gerekecek şimdi.”

Ağzım açık kalmıştı.

“Ne oluyor amına koyayım!” diye bağırdım. “Neyin var senin?”

Cage’i iterek odadan çıktım, incinmiş ve aşağılanmıştım. Yine.

Tanrı’m, bunu yapmaya devam ediyordu ve ben de ona izin vermeye devam ediyordum. Beni kızdırıyor, birkaç kelimeyle gönlümü alıyor, tekrar kızdırıyor, utandırıyor ve sonra da acımı öpücüklerle dindiriyordu.

Konu ona gelince neden bu kadar aptal oluyordum?

Sonunda oturup bu kadar kısa bir süre içinde, olan biten her şeyi düşünebildiğimde hepsi bana çok tuhaf gelmişti. Sanki bu benim gerçekliğim değil de yaz tatilinde yaşadığım bir kaçamaktı, eve götüremeyeceğim, beni sadece anılarla bırakacak bir şey.

Çarşamba günü gelince ne olacaktı? Cage beni görmek için San Francisco’ya gelecek miydi? Tekrar düzenli ev ziyaretleri yapmaya başlayacak mıydım? Bir hafta sonu orada bir hafta sonu burada mı olacaktım? Tatiller? Bundan sonra annem yerine Cage’le mi kalacaktım?

Ve biz tam olarak neydik? Beni motosikletinin arkasında istediğini, *onun* olduğumu söylemişti ama hiç detay vermemişti.

Zaten ne zaman bu konuyu Cage’e açmaya çalışsam beni din-

lemeye bile çalışmıyor, beni durmadan okşuyor, öpüyor ve beceriyordu.

“Tegen!”

Koşarken aniden durdum ve derin bir nefes aldım. Ne beklemem gerektiğinden emin değildim. Arkamı dönüp Danny’ye baktım.

Benden yaklaşık bir metre uzakta duran Danny bana hafifçe gülümsedi. “Belki üzerini değiştirmek istersin diye düşündüm,” dedi ve odasını işaret etti. “Fransa’daki üst düzey bir tasarımcıdan ithal edilmeyen bir şeyler.”

Rahat bir nefes aldım.

Herhangi bir yüzleşme olmayacaktı. Daha fazla yüzleşmeyi kaldıramazdım. Eve her geldiğimde duygusal bir tren enkazı gibi oluyordum ve bu sefer Tanrı’m, bu sefer çok daha kötüydü. Hem iyi hem kötü. Hem çirkin hem de güzel. Kafa karıştırıcı bir karmaşa, artık inkâr edemeyeceğim bir karmaşa.

“Ama önce,” dedi ben ona doğru ilerlerken. Yürümeyi bıraktım.

İşte geliyordu...

“Ne?”

“O iyi mi?” diye fısıldadı omzunun üzerinden bakarak. “Mutlu mu?”

Ona baktım, gözlerime bakamayarak rahatsız bir şekilde kıpırdanmasını izledim. ZZ’yi önemsiyordu, bu çok açıktı.

“O iyi,” dedim. “Ama mutlu mu? Hayır, mutlu olmaktan çok uzak.”

Sanki ona beklediği cevabı vermişim gibi kayıtsızca başını salladı. Derin bir nefes alarak tekrar odasını işaret etti. “Kıyafetler?”

“Kesinlikle evet,” diye mırıldandım. “Lanet olsun, kesinlikle evet.”

Yumruğunu silken Cage, Anger’ın kanlı bir burun ve yarılmış bir dudakla yere yığıldığı tarafa doğru baktı. “Benimle taşak geçme,” diye hırladı. “Bir daha asla benimle taşak geçme.”

Anger başını yana çevirdi ve bir ağız dolusu kanla birlikte bir

dişini de tükürdü. “Siktir git,” dedi öksürerek. “Tegen ne zamandan beri senin oldu? Bana o kaltak yataktan yatağa atlamış gibi geldi, bu da onu kulüp fahişesinden başka bir şey yapmaz.”

Cage öfkenin karanlık tarafının kendisini ele geçirmeye başladığını hissedebiliyordu. Her zaman hafif bir titremeyle başlar, büyür ve büyürdü; ta ki derinlerden gelen, kontrol edemediği, onu bir kavganın ortasında uyandıran ve oraya nasıl geldiğinden tam olarak emin olamadığı bir gümbürtüye dönüşene kadar.

“Neden umursadığını anlamıyorum, kardeşim,” diye devam etti Anger kendini oturur pozisyona iterken. “O kaltak o kadar da seksi değil.”

Cage’in hatırladığı bir sonraki şey bağırmasıydı. Bağırıyor, çığlık atıyor ve kolları bükülerek arkasından çekiliyor, odanın içinde geriye doğru sürüklenirken ayakları altından fırlıyordu.

Eva görüş alanında belirmişti ve endişeyle ona bakıyordu. “Cage!” diye bağırды, parmaklarını yüzünün önünde şaklatarak. “Cage!”

Kafası karışan adam, gözlerini kırıştırarak üvey annesine baktı.

“Sakin ol, lanet olsun!” diye bağırды.

Cage hemen sakinleşti. Eva çok kızgındı ve hamileydi. Eva en son kızgın ve hamile olduğunda neredeyse Ivy’yi kaybediyor ve bu süreçte neredeyse ölüyordu. Bara doğru baktığında Anger’ı bara yaslanmış, yüzünün yan tarafına bir bira tutmuş ve ona pis pis bakarken bulmuştu.

Her ne haltsa.

Onu tutan her kimse aniden yukarı doğru çekip ayağa kaldırmış, sonra da çok da hafif olmayan bir şekilde yana doğru itmişti. Cage ters ters bakmak için geri döndüğünde Hawk’ın da ona ters ters baktığını gördü.

“Seni gebertirim, kardeşim,” diye gürlledi Hawk. “Bu kulüp ağzına kadar kadın ve çocuklarla dolu ve eğer deli gibi davranırsan seni gebertirim.”

Evet, önce o Hawk’ı gebertmezse Hawk onu gebertebilirdi ama ne düşündüğünü tam olarak bilen ve bundan pek de memnun gö-

rünmeyen Eva'ya bir kez daha baktıktan sonra düşüncelerini bir kenara kaldırdı ve ikisine de hızlıca başını salladı.

“Baban arkada olduğu için şanslısın,” diye tısladı Eva. “Bu sefer seni onun yumruklarından kurtarabilir miydim emin değilim.”

Cage'in çenesi sıkıca kilitlendi. Onu kurtarmak mı? O yaşlı piç ona nasıl dövüşüleceğini öğretmişti. İkisi de aynı boydaydı, damarlarında aynı sıcak ve öfkeli kan akıyordu. Babasının altmışına yaklaştığını unutmamalıydı.

Siktir. Kimi kandırıyordu ki? O tank gibi adam gerekirse hâlâ altı adamı alt edebilirdi. Bu konuda hep babasını örnek almıştı. Büyüdüğünde tıpkı onun gibi olmak istemişti.

Şimdi ise sadece bir teşekkürle ya da *iyi iş çıkardın* demesiyle yetiniyordu. En azından içlerinden biri ortalığı dağıtmadan önce bir kez.

“Cage,” dedi Eva onu uyararak. “Sana biraz *Billie Holiday* dinletmem gerekiyor mu? Çünkü dinletirim, yapacağımı biliyorsun.”

Dudakları seğirdi. Bunu gören Eva düpedüz sırtmıştı. “Git ve az önce yaptığın şeyi düzelt,” diye fısıldadı ona doğru eğilip Tegen'in kaçtığı yöne doğru onu iterek. “Düzeltmekten kastım, onu çıplak bırakmaya çalışmak değil. Gerçekten düzeltmeyi kastediyorum.”

“Taşaklarımı tekmeleyecek,” diye mırıldandı bunu düşünürken yüzünü buruşturarak.

Hawk'ın eli omzuna indi ve sıktı. “Eşeklik etme amına koyayım,” dedi adam. “Burada keyfine bakman sana hiçbir şey kazandırmayacak. Sonunda tek başına kalacaksın. Ve kardeşim, o hippie davranış şekline bakılırsa ikimiz de artık yalnız kalmak istemediğini biliyoruz.”

Hem Cage hem de Eva, Hawk'ın topuklarının üzerinde dönüp kulübün içinde sessizce ilerleyişini izlediler. Kardeşinin canı çok yanıyordu, bu yüz ifadesinden, sesinden ve yürüyüşünden anlaşılıyordu. Omuzları sanki dünyanın tüm yükü üzerlerindeymiş gibi çökmüştü.

Cage tekrar Eva'ya döndü. “Gerçekten,” dedi. “Kıçımı tekmeleyecek.”

Eva omuz silkti. “Etrafına bir bak, Cage. Genelde kaostan âşkın en güçlü türü doğar.”

Kaos. O ve Tegen’da bu kesinlikle vardı.

Ama gerçek âşk? Karşılıklı âşk? Eva’nın bahsettiği türden bir âşk? Böyle bir şeye sahip olup olmadığınızı nasıl anladınız?

Zamanla, diye düşündü. Zamanla anladınız. Ve sonra kafasına dank etti.

Çarşamba! Salı günü işe dönmek zorundayım!

Tegen artık Miles City’de yaşamıyordu. Tegen lanet olası Kaliforniya’da yaşıyordu. Bir dairesi, bir işi ve muhtemelen arkadaşları vardı. Orada bir hayat kurmak için yıllarını harcamıştı.

Kahretsin, kendini ona, aslında onun içinde olmaya o kadar kaptırmıştı ki karantina sona erdiğinde ne olacağını pek düşünmemişti.

Vakti yoktu.

Cage, Tegen’ı aramak için fırladı. Birkaç saniye sonra onu, kucığında bir yığın kıyafetle Danny ve Ripper’ın yatak odasının kapısını kapatırken buldu.

“Buna gerek var mıydı?” diye sordu ona doğru yürürken. “Lanet olası bir deli gibi davranmana?”

“Dalga geçiyor olmalısın,” dedi Tegen. “Yaptığın şeye tepki gösterdiğim için bana kızgın mısın? Herkesin önünde beni bir kulüp fahişesi gibi ellemene! Sonra da bacaklarımı açmak için lev-yeye ihtiyacın olduğunu söylemene! Hasta, cinsiyetçi orospu çocuğunun tekisin ve ne? Sikik bir sevinç gösterisi mi bekliyordun? Ya da kıkırdayıp kendimden geçmemi ve herkesin önünde beni becerebilmen için barın üzerine eğilmemi mi?”

Cage ağzını açtı, sonra hemen kapattı. Buna ne cevap verecekti ki? Tegen haklıydı. Tam da kızın onu suçladığı şeyi yapmıştı.

Sadece şeyi düşünmemişti...

Kahretsin. Düşünmemişti. Nokta.

Tegen homurdanarak onu itti. “Çocukların yarısının yataktan yatağa nasıl atladığım hakkında konuştuklarını duymadığımı mı sanıyorsun? Benim bir sürtük olduğumu düşündüklerini biliyorum ama sen daha iyisini biliyorsun, değil mi?”

Cage'in kapısının önünde durup omzunun üzerinden ona baktı. "En iyisini sen biliyorsun, değil mi?"

Tanrı'm, Tegen'in kulüp fahişesi olup olmadığı konusunda bir tartışmaya daha girmeyecekti.

Cage, "Gir şu lanet odaya!" diye bağırarak ona doğru yürüdü. Tegen'i kolundan tutarak kapıyı açtı ve onu içeri itti.

"Lanet olsun, Cage!" diye bağırdı Tegen kucağındaki kıyafet yığınının Cage'e fırlatırken. "Bana böyle davranmayı kes! Beni odalara tıkmayı bırak, sanki orada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmayı bırak ve cidden, Neandertal* baban gibi davranmayı bırak!"

"ZZ konusunda ne yapacaksın?" diye sordu Cage onu görmezden gelerek. "O aramayı benim yapmamı mı istiyorsun yoksa sen mi halledeceksin?"

Tegen hareketsiz kaldı. "Ne?" dedi ona sorarak.

"Aptal mısınız?" diye karşılık verdi Cage, sabrının hızla tükendiğini hissediyordu. "Ona aranızdaki şey her ne boksa onun bittiğini söylemelisin. Daireyi ona vermek falan, her neyse, sadece bu işi hallet. Eşyalarını oradan alma konusunu sonra düşünürüz."

Tegen'in gözleri kocaman açılmıştı ve Cage aradığı cevabı almıştı. *Eve dönmeyi planlıyordu.*

"Sen neden bahsediyorsun be?" diye sordu Tegen. "Neden ZZ'ye kendi dairemi vereyim ki?"

Ve Cage aptalca bir şekilde işi bir adım daha ileri götürdü. "Sana *benim kadını*m olmanı istediğimi söyledim. Sen de kabul ettin."

"Bunu biliyorum!" diye karşılık verdi. "Yine de bunların benim dairemle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

Cage kendini kaybetti. Böylesi bir zeki çocuğa göre aptal bir yetişkine dönüştüğü kesindi.

"Çünkü benim kadını, üç eyalet ötede yaşamayacak! Özellikle de başka bir erkekle! Aklından ne boklar geçiyor, Tegen?"

"Ah, gerçekten mi?" dedi Tegen alayla. "Bana başka ne yap-

* Milattan önce yaşamış, soyları tükenmiş bir insan türü. (e.n.)

mam ya da yapmamam gerektiğini söyleyebilir misin? Bu lanet çöplükte okumam gereken bir sevgililik el kitabı var mı?”

“Ah, hayır, bekle,” diye devam etti, sesinden alaycılık akıyordu. “Unutmuşum! Siz sikikler okumayı bile bilmiyorsunuz. ZZ hariç.”

“Eğer,” dedi Cage onu tersleyerek. “Yaşadığımız bu saçmalık-tan sonra tekrar yataktan yatağa atlayabileceğini sanıyorsan yanı-lıyorsun.”

Tegen, “Yataktan yatağa atlamak mı?” diye bağırdı. “Bu hafta sonundan önce sadece bir kez birlikte olduk, Cage! Bir kez, tam iki dakika boyunca ve sonrasında benimle daha fazla bir şey yap-mak istemediğini söyledin! Birinin yatağından bir başkasının-kine atlamadım! Seninkinden atıldım ve mutlu bir şekilde başkasının-kine gittim!”

Tanrı’m, lanet olsun! Neden her zaman bu kadar kaçık-tı? Ne-den onun için beş saniyeden fazla normal duramıyordu?

“Kafanı uçurmam için beni tahrik etmeye kararlı mısınız?” diye bağırdı. “Benden ne istiyorsun, kaltak? Lanet olsun, söyle de ya-payım! Böylece lanet çenen-i kapatırsın!”

Tegen giysilerini fırlatmak yerine kendini ona doğru fırlattı-ğında Cage neredeyse hiç şaşır-mamıştı. Cage hızla Tegen’in yanın-dan geçmeden önce bir süre bekledi, sonra yanından geçerken bir kolunu karnına doladı. Tegen’i ayaklarını yerden keserek kaldırdı ve yatağıyla arasındaki üç metrelik mesafeden onu oraya fırlattı.

“Cage!” diye bağırdı Tegen oturur pozisyona geçerken. “Beni itip kakmayı kes!”

Cage birden tükendiğini hissetti. Tegen çok yorucuydu. Sürek-li bir ileri bir geri gidip gelmelerinden nefret ediyordu. Bu ona ba-basını, onunla olan berbat ilişkisini hatırlatıyordu ve bu Tegen’la olan ilişkisinin dönüşmesini istediği son şeydi.

“Tanrı’m,” dedi Cage, Tegen’dan uzaklaşarak ellerini saçlarında gezdirirken. “Bu işin böyle olmasını istemiyorum.”

Kadınlar neden bu kadar berbattı?

Bunun sadece bir hafta sonluk bir seks festivali olmadığını bi-

liyordu. Bu gerçeği hissedebiliyordu; onun içine her girdiğinde, onu her becerdiğinde, onu her izlediğinde, vücudunun gerildiğini ve serbest kaldığını hissettiğinde ona verdiği tepkiyi ve bunun ne kadar harika bir tepki olduğunu hissettiğinde bunu içten içe biliyordu.

Cage ondan hoşlanıyordu. Tegen da ondan deli gibi hoşlanıyordu. Böyle bir şeyi taklit edemezsiniz. Çok fazla kadınla birlikte olmuştu, neyin ne olduğunu biliyordu.

Ama Tegen yine de deli gibi davranıyordu.

Tanrı'm, bu kaltak onu mahvediyordu. Onun bir şey düşünmesini sağlıyordu, sonra bambaşka bir şey, sonra daha başka bir şey ve sonra tekrar en başa dönüp kafasını karıştırıyordu. Sanki beyni bir kırbaç direğine bağlanmış gibi hissediyordu.

Genelde kaostan aşkın en güçlü türü doğar.

Eva ne zaman lanet olası Buda' olmuştu? Ama bunu babasını dizginleyen kadından duyduğuna göre bu ifadede bir doğruluk payı olabileceğini düşündü.

Tegen henüz başka bir ukala yorumla ona karşılık vermemişken Cage arkasını döndü ve onu kendisinden sadece birkaç santim uzakta dururken buldu. Tegen hemen parmak uçlarında kalktı ve kollarını onun boynuna dolayarak yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı.

"Özür dilerim," diye mırıldanarak onu usulca öptü. Tegen'in elleri boynundan omuzlarına inerken dili ağzının içine kayarak onunkine karıştı, sonra elleri daha aşağılara, göğsüne, karnına indi ve sonra...

"Bekle," dedi Cage, Tegen'in bileklerini kavrayıp ellerini sabit tutarak. Tegen irkilerek ona baktı.

"Az önce... Benden özür mü diledin?"

Kızın alnı kırıştı. "Evet."

Cage ona bön bön baktı. "Sen, Tegen Louise Matthews, az önce benden özür mü diledin?"

Tegen'in üst dudağı yukarı doğru kıvrıldı. "Evet," dedi onu

* Milattan önce Hindistan'da yaşadığı tahmin edilen ruhani öğretmen ve Budizm'in kurucusu. (e.n.)

tersleyerek. “Dünyanın en ünlü erkek fahişesi özür dileyebiliyorsa ben de dileyebilirim diye düşündüm.”

Yüzünü buruşturma sırası ondaydı. Tegen’in cinsel geçmişine atıfta bulunmasından gerçekten bıkmıştı ama daha fazla kavga etmek istemiyordu. Bu yüzden ağzını kapalı tuttu ve her şeyi oluruна bıraktı.

“Şimdi pantolonunu çıkarmaya devam edebilir miyim?” diye sordu Tegen.

“Eğer izin verirsem yüzündeki o pis bakışı silecek misin?”

“Belki.”

“Bebeğim, bir garantiye ihtiyacım olacak yoksa olmaz. Çamaşır yıkamayı tercih ediyormuş gibi görünen bir kaltakla yatamam. Erkek fahişesi egomun böyle bir darbeyi kaldırabileceğinden emin değilim.”

Tegen’in dudaklarını kıpırdatmasıyla başlayan bu hareket hızla arttı ve Cage kendini karşısındaki kadına şaşkın şaşkın bakarken buldu. Tegen kıkırdıyordu.

Tegen kıkırdıyordu.

Anında sertleşti.

“Gülmeye devam et,” diye homurdanarak onu geriye doğru yürüttü. “Bu şey sana çok yakışıyor.”

“Kapa çenenin,” dedi Tegen sırtarak. “Ve becer beni.”

Cage onu yatağa geri itti ve üzerine atladı.

“Senden çok öndeyim, Teacup,” dedi fermuarını kurcalayarak. “Sen deli gibi davranırken ben seni en az yirmi dakikadır beceriyorum hatta o aç amına girmeden önce bitebilirim ve ben küçük bir motor değilim, yakıtım bittiğinde o piç kurusu bu gece için içeride kalacak. Yani senin yerinde olmak berbat bir şey.”

Tegen’in kıkırdaması kontrol edilemeyen bir kahkahaya dönüştü ve Cage yaptığı işi bırakıp onun gülüşünü izledi. Küçük görünüyordu. Burnu kıvrılmış, yüzü kızarmıştı ve kahkaha nöbetleri arasında nefes almaya çalışıyordu.

Kaşları çatık değildi. Kızgınlık çizgileri yoktu. Kısılmış gözler ya da düz dudaklar yoktu. Genç, hayat dolu ve çok güzel görünüyordu.

Cage harekete geçti. Böyle bir şansı bir daha ne zaman yakalayacağını bilmediğinden bu fırsatı kaçırmayacaktı. Onu olabildiğince hızlı bir şekilde soyduktan sonra uzandı, komodinden bir prezervatif aldı ve...

Tegen onun sert girişine şaşırmıştı. Sonra şaşkınlığı hızla gülümsemeye dönüştü.

“Daha iyi misin bebeğim?” diye sordu sırtarak.

“Aletin Birleşmiş Milletler diplomatı olmalı,” dedi. “O şey, dünya barışındaki tıkanıklığı çözebilir.”

Cage’in vücudu kahkahalarla sarsıldı.

“Seni seviyorum, Teacup,” dedi gülümseyerek. “Her zaman sevdim,” dedi. “Sadece şimdiye kadar fark etmemiştim.”

Kızın şaşkın iniltisi, Cage’in sırtmasına neden olmuştu.

“Şimdi Kaliforniya’daki o lanet daire hakkında ne düşünüyorsun?”

Altında Tegen’in vücudu şiddetle titriyordu. Çenesi titremeye başladığında Cage yüzünün yan tarafını kavradı ve onu sabit tuttu.

“Bebeğim?” diye sordu nazikçe.

“Burada ne yapacağım ben?” diye fısıldadı Tegen.

“Burada tam olarak ne yapacağını biliyorsun,” diye fısıldadı Cage, yavaşça içinden çıktı ve sonra aynı yavaşlıkla tekrar içine kaydı.

“O sıksa kıcını motosikletimin arkasına koyacaksın, lanet olası evime taşınacaksın, yemek yapacaksın, temizlik yapacaksın ve ne zaman istersem beni becereceksin.”

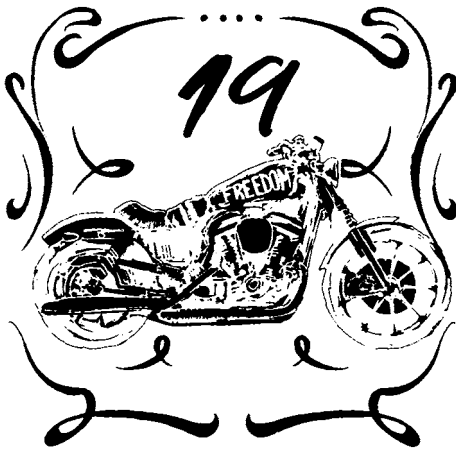
Tegen’in gözleri öfkeyle parladığında Cage, “Kapa çeneni,” diye hırladı. Ona şefkatle bakmayı başardığı kısa bir aradan sonra devam etti. “Bunun dışında ne sikim istiyorsan onu yapabilirsin. İster bir işe gir, ister girme, ister hep bahsettiğin o kitapları yazmaya başla.”

Bir an için ikisi de kıpırdamadı, sonra Tegen’in ağzı aralandı ve Cage içten içe irkildi. Ona saldırmasını bekliyordu ama konuşmak yerine göğsünden yavaş, titrek bir ürperti çıktı ve ağzı kapandı; tekrar açıldı, kapandı.

“Tamam,” diye fısıldadı Tegen, Cage onun yeşil gözlerindeki korkuyu görebiliyordu. Onun içinde de aynı korku vardı; yanlış karar verdiğinden, birbirlerine uyamayacaklarından, bunun bir sevişme ve kavga felaketiyle sonuçlanacağından korkuyordu.

Tek sorun, hissettiği mutluluk korkularından çok daha ağır basıyordu.

Küfürler mırıldanan Deuce, Jase'in odasına ulaşana kadar arka koridorda hızla ilerledi. Kapı kolunu tutarak çevirdi ve iterek açtı. Kapı arkasından kapanır kapanmaz ceketini silkeleyerek çıkardı ve tişörtünü kafasından geçirdi, sonra iki kıyafeti de odanın diğer ucuna fırlattı. Hâlâ küfrederken kemerinin tokasına uzandı ve bir çift küçük, yumuşak el, ellerini tuttuğunda durdu.

Eva'nın iri gri gözleri onunkilerle buluştu. "Bebeğim," dedi usulca. "Sakinleşmen gerek."

"Tabii," diye mırıldandı Deuce, kadının ellerini iterek. "Öyle bir şey olmayacak, bebeğim. Seni tekrar hamile bırakan o aptal sikik benim. Zaten yeterince sorunum var, bir de seni kaybetmeyi listeme eklememe gerek yok."

"Daha fazla çocuk istiyordun."

Deuce kot pantolonunu indirerek çıkardı ve karısına arkasını dönerek banyoya yöneldi.

"Evet," diye mırıldandı kendi kendine. "Çünkü kıcına bakıyorum ve sertleşiyorum Ama bebek sahibi olmaman gerektiği gerçeği hâlâ ortada."

"Hey!" Eva onu tersleyince Deuce yürümeyi bıraktı ve dönüp ona baktı.

"Pek çok kadın benden daha yaşlıyken çocuk sahibi oluyor."

Deuce homurdanarak başını salladı. "Sadece senin hakkında

konuşmuyorum. Sana yaşlı demiyorum, bebeğim. Kendime yaşlı diyorum. Neredeyse altmış, Eva. O çocuğa nasıl bir baba olacağım ben? Kendim yürüyemezken o kıza veya oğlana ata binmeyi nasıl öğreteceğim?”

Eva bir kahkaha patlattı. “Yürüyemiyor musun?” dedi kahkahalarının arasında. “Sen mi? Bebeğim, sen erkeklerin yarısından daha formdasın! Yani...” Eva sözlerini bitirdi ve Deuce onun gözlerinin yavaşça vücudunda aşağı yukarı gezinmesini izledi. Eva’nın gözleri karardı ve ifadesi değişti.

“Çok güzelsin,” diye fısıldadı Deuce’un bakışlarıyla buluşarak.

Duce’un burun delikleri genişledi. “Benimle uğraşma, sürtük,” dedi, sesi alçaktı, gözleri küçük kızının kanepede uyuduğu yere doğru gitti. “Eğer sonunu getiremeyeceksen...”

Eva’nın cevap niteliğindeki sırtışı vücudunun gerilmesine neden oldu. Şu anda bile kendisi neredeyse altmış yaşındaydı ve Eva kırkına merdiven dayamıştı. Ama hâlâ ona doyamıyordu ya da kadının ona olan o çılgın bakışlarına. Yumuşak, muhtaç, içinde eksik olan her şeyle dolu... On altı yaşındayken, piknik masasında otururken, tüm hayatını onun için bir kenara atmaya hazırlanırken ona baktığı gibi. Kendisinden on sekiz yaş büyük, ezilmiş, acımasız bir suçlu için.

“Banyo,” dedi Eva banyoyu işaret ederek.

Adam başını salladı. “O banyoda yapacağım tek şey, lanet olası yaşlı vücudumdaki pis kokuyu yıkamak olacak.”

Eva’nın burnu kırılttı. “Hamileyim, tahrik olmuş durumdayım ve sen hiç ama hiç eğlenceli değilsin.”

Deuce hafifçe gülerek yürümeye devam etti. “Sana söylemiştim, bebeğim. Yaşlıyım.”

Eva, “Eski kafalısın,” diye mırıldanarak onun arkasından gitti.

Banyonun içinde Deuce, küvete doğru eğilip suyu açarken Eva kendini yukarı doğru çekerek banyo tezgâhının üzerine oturdu. Sırtını duvara yaslayarak iki elini hâlâ küçük ama şiş olan karnının üzerine koydu ve iç geçirdi.

“Bir oğlan,” dedi sevgiyle gülümseyerek.

Deuce'un gözleri parladı. "Sana bilmemizi istemediğimi söylediğim halde bunu öğrendin mi?"

Küstahça gülümseyerek başını salladı. "Hayır, sadece içimde bir his var."

Deuce başını sallayarak *boxer*'ını indirdi ve küvetin içine girdi. Perdeyi açık bırakarak Eva'nın kendisini izlemesini seyretti.

"Sana benziyor, bilirsin ya."

"Röntgen ışınından gözlerin mi var?"

Eva gülerек başını salladı. "Hayır, Cage... Cage tıpkı senin o yaştaki hâline benziyor."

Deuce yüzünü buruşturdu. "Lanet olası harika ama aklının başında olmaması çok kötü."

Eva omuzlarını kaldırdı. "Tegen bunu değiştirebilir," dedi Deuce'u inceleyerek.

Deuce gözlerini kapatarak yüzünü sıcak suyun altına doğru eğdi ve derin bir nefes verdi. "Bu ikisinin deli saçması sorunlarını çözmelerinin zamanı gelmişti. Şimdi belki hepimiz, hiçbirimizin değiştiremeyeceği saçmalıklar üzerinde durmak yerine yaşamaya geri dönebiliriz."

"Bence bundan daha fazlası var," diye devam etti Eva. "Mick bana ZZ olayını öğrendiğinde Cage'in ne kadar üzüldüğünü anlattı."

Deuce raftaki kalıp sabunu kaparak vücudunda hızlıca aşağı yukarı gezdirdi. "Olmasa iyi olur," diye homurdandı. "Tegen gibi bir kaltak bu hayat için biçilmiş bir kaftan değil. Lanet kulübü ona devrettiğinde Cage'in yanında duracak, her küçük şey hakkında dırdır etmeyecek bir kadına ihtiyacı olacak."

"Tegen'a biraz müsamaha göster," dedi Eva. "Annesine ne olduğuna bak."

Deuce'un gözleri Eva'ya doğru kaydı. "Bebeğim," dedi onu tersleyerek. "Hiç de bile. Kız için üzüliyorum, biliyorsun. Bana izin verdiği kadarıyla onunla ilgileniyorum ama gerçek şu ki o evlenmek için uygun biri değil. Cage'le evlenmesi, senin şu an olduğun yerde olacağı anlamına geliyor ve bunun için doğru tutu-

ma sahip değil. Hâlâ çok sinirli, muhtemelen hep de öyle olacak. Tegen yerini bilmiyor diye kulübümün ve adamlarımın ailelerinin dağılmasına izin veremem.”

“Oğlunu seviyor, Deuce,” dedi Eva yumuşak bir sesle. “Her zaman sevdi. Bu da bir şey sayılmaz mı?”

Deuce küfrederek suyu kapattı ve duştan çıktı. Eva tezgâhın üzerinden uzanarak raftan bir havlu aldı ve ona doğru fırlattı. Deuce hızlıca kurulandı ve havluyu yere attı. Eva’yla aralarındaki kısa mesafeyi kapatan Deuce, ellerini Eva’nın iki yanına koydu ve öne doğru eğildi.

“Bir bok sayılmaz,” dedi huysuzca. “Burada değil, bebeğim. Eğer bir adamı seviyorsan bu hayatı da seversin. Bu kadar basit. Bu lanet şeyi biliyorsun.”

“Peki, ya Cage de onu seviyorsa?”

Deuce durakladı. “Benimle dalga mı geçiyorsun? Cage mi? Sence o küçük pislige âşık mı?”

Eva omuz silkti. “Bence olabilir. Gördüğüm kadarıyla sanırım o noktaya gelmek üzere.”

Bu iyi değildi. İhtiyacı olan son şey, biricik oğlunun çılgın bir hippieyle bir şeyler yaşamaya bodoslama dalmasıydı. Sonra bir bakmışsın, Cage saçına çiçek falan takıp San Francisco’ya kaçmış... Sonra ne olacaktı? Kulübünü Ripper’a mı teslim edecekti?

Sikerim böyle saçmalığı! Ripper zaten küçük kızını almıştı ve o göt herifin alacağı tek şey buydu.

Eva’nın söyledikleri doğruysa, Cage içinden çıkılması zor bir kancığa yakalanmak üzereyse bu boku sonu erdirecekti. Hem de hemen şimdi!

“Buraya gel, bebeğim,” dedi, ellerini Eva’nın kollarının altından geçirdi ve onu öne doğru kaydırды. “Aletimi istiyorsan ben horlamaya başlamadan önce beş dakikan var.”

Eva dudaklarını birbirine bastırdı, gözleri mutlulukla dans ediyordu.

“Seni seviyorum,” dedi kıkırdayarak.

Deuce homurdandı. “Evet, bebeğim.”

Kasabanın sınırında, teslimat noktasında Dirty motorunu kapattı ama motosikletinin üzerinde oturmaya devam etti. Kendini tutup tutamayacağından emin değildi. Mooresville ile yüz yüze geldiğinde yapamazdı. Bütün bir hafta sonunu Ellie'nin gülümsemesini görerek, kahkahalarını dinleyerek, yerdeki derme çatma yatağında uyurken onu izleyerek ve her şeyi aklına kazıyarak geçirdikten sonra yapamazdı. Hafif horlaması, uykulu mırıldanmaları ve bacağına kıpırdaması, çarşafı tekmeleyerek üzerinden atması, tişörtünün vücudundan yukarı doğru çıkarak pürüzsüz karnını görmesine izin verecek şekilde ortaya çıkması.

Günlerdir uyumamıştı, başka bir kâbus görmekten ve yine ona saldırmaktan korkuyordu ama umurunda değildi. Kendini ona kaptırmış, şok olmuş, kafası karışmış, aklını kaçırmıştı; sürekli gerçek ismini söylerkenki sesini, cömert ağız hareketlerini, ıslak teninin ellerinin altındaki hissini, ara sokaktaki yalvaran bakışını düşünüyordu.

Onu becermeyi o kadar çok istiyordu ki canı yanıyordu... Yanıyordu çünkü dehşete düşmüştü. Ölümüne korkuyordu.

Bir kadın tarafından tecavüze uğramıştı, bir erkek tarafından tecavüze uğramıştı ve kadınlara zarar vermişti.

Hiç bir kadınla birlikte olmamıştı. Diğer erkeklerin kadınlarla olduğu gibi değil.

Ve hiç bir kadını öpmemişti.

Asla.

Lanet olsun, öpüşmeyi bırak, dokunulmaya bile dayanamıyordu. Ellie'nin ona, o şekilde dokunduğu düşüncesi, derisi tiksintiyle dalgalanırken bile ona cehennemden bir ereksiyon vermişti.

Evet, sikeyim böyle işi! O ve Ellie, ona ilaç vermediği sürece bu asla gerçekleşmeyecekti ki bunu da yapmayacaktı.

Yapacağı şey, Mooresville'in ya yerin dibine girdiğinden ya da lanet olası mesafesini koruduğundan emin olmaktı.

Çünkü kesin olarak bildiği tek şey, Ellie'nin gitmesini istemediğiydi. Daha fazla gülümseme istiyordu. Daha fazla kahkaha. Sadece onun etrafında olmak istiyordu ya da en azından onunla aynı kasabada.

Belki bir ara onu motosikletinin arkasında gezintiye çıkarabilirdi.

“Siktir git!”

Dirty başını çevirdiğinde Cage'in Cox'un suratının dibinde olduğunu ve kardeşini geriye doğru ittiğini gördü.

“Bana bir daha dokunursan, küçük çocuk,” diye hırladı Cox. “Seni gebertirim.”

Cage'in burun delikleri çılgınca genişledi. “Gebert beni, seni aptal latin orospu çocuğu. Yap şunu!”

“Eğer çenenizi kapatmazsanız ikinizi de ben geberteceğim!” diye kükredi Deuce.

Dirty gözlerini devirdi ve başka tarafa baktı. Cage salı sabahı uyanıp Tegen'in gecenin bir yarısı gizlice kaçtığını öğrendiğinden beri aklını kaçırmıştı. O zamandan beri aşırı derecede içiyor, kavgaya çıkarıyor ve sadece mutsuz oluyordu.

Lanet olası kadın draması. Dirty başını salladı. Belki de bir kadınla normal bir ilişki yaşayamadığı için memnun olmalıydı. Eğer etrafındaki çiftler ilişkilerin nasıl olduğuna dair bir örnek teşkil ediyorsa kendini şanslı hissediyordu. Kami, Tegen ve hatta Danny gibi çılgın sürtüklerle baş edebilecek duygusal donanıma sahip olmadığı kesindi çünkü Danny her ne kadar normal gö-

rünse de bir kadını öldürmüştü. Ripper'ın eski kız arkadaşına iki kurşun sıkılmıştı. Böyle bir şey kesinlikle bir kadının deli olduğu anlamına gelirdi.

“Dirty?”

Başını kaldırdığında Deuce yanındaydı.

“Başkan?”

Deuce başparmağını omzunun üzerinden Cage'e doğru sallayarak, “Salak herif zil zurna sarhoş,” dedi.

Hadi canım! Cage dün sabahattan beri içmeyi bırakmamıştı.

“Onu arkana atıp eve götürmen gerek.”

Dirty'nin kaşları saç çizgisine kadar yükseldi. “Şimdi mi?”

“Evet, lanet olası şimdi! Mooresville ve adamları geldiğinde böyle davranmasına ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun? Ya da lanet olası teslimat anında? Gerginlik hat safhada olacak, herkes zaten bir kavga bekliyor. Bir de yeni kancığını kaybetti diye oğlumun delirmesine ihtiyacım yok.”

“Seni duyabiliyorum,” diye mırıldandı Cage. “Ve kimsenin arkasında hiçbir yere gitmiyorum.”

İkisi de onu görmezden geldi. “Başka birini bul,” dedi Dirty. Polis amirini görmeden asla gitmeyecekti.

“Hayır,” dedi Deuce. “Sana bir emir veriyorum, Dirty. Bu da bunu yapacağın anlamına geliyor.”

“Yapma, Başkan,” dedi Dirty hızla motosikletinden atlayıp ayağa kalkarken. “Burada olmam gerekiyor. Emin olmam gerek...”

Deuce, Dirty'nin ceketinin yakasından tutup onu motosikletine doğru çekti, sonra da sert bir şekilde iterek geriye doğru tökezlemesine neden oldu.

“Neye ihtiyacın olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” diye bağırarak ona doğru ilerledi. “Çocukluğundan beri ihtiyacın olan her şeyle ben ilgileniyorum! Neye ya da kime ihtiyacın olduğu fark etmeksizin her zaman hallettim, değil mi?”

Dirty'nin elleri iki yanında yumruk hâlini aldı. “Anlamıyorsun, bu öyle değil...”

“LANET OLASI ANLAMİYOR MUYUM?”

Deuce'un kalın kolu ileri fırladı ve eli Dirty'nin boğazına dolandı. "Anlıyorum, Dirty," diye homurdandı Deuce alçak sesle, yüzlerini birbirine yaklaştırdı. "Anlıyorum amına koyayım. Anlamayan sensin! Bu gece çok para kazanacağız ve eğer hayatında ilk kez bir kadından hoşlandığın için işler sarpa sararsa o hasta ve sapkın kıcını yerin dibine sokarım!"

Dirty'nin adrenalini tavan yaparak kanının damarlarında hızla akmasına, kalbinin daha hızlı çarpmasına ve ellerinin titremesine neden olmuştu. Deuce onunla hiç böyle konuşmamıştı.

Asla.

"Seni buraya getirdiğimden beri sikiinin keyfine göre takılmana, canın ne isterse onu yapmana izin veriyordum ama bu gece böyle bir şey olmayacak, lanet Ruslar varken olmaz. Bu lanet şeyi halletmeye ihtiyacımız var, kulübün buna ihtiyacı var ve lanet olası Şeytanlar'ın bunun herhangi bir saçmalık olmadan hallolmasına ihtiyacı var. Ellie'yi önemsediyini anlıyorum, ben de önemsiyorum ama adamlarımı ve ailemi, yanlış adamlarla sarhoş olduğu için neredeyse öldürülecek olan bir kaltağı önemsediyimden çok daha fazla önemsiyorum."

"Başkan," dedi Dirty pürüzlü bir sesle, nefes almakta zorlanıyordu. "Gebermesi gerekiyor."

Deuce'un Dirty'nin boynundaki tutuşu sıkılaştı. "Neden?" diye sordu. "Hoşlandığın bir kaltağı becerdiği için mi? Kaç tane orospuyla yattın, Dirty? Senin de mi gebermen gerekiyor?"

Dirty şimdiye kadar ona şefkat göstermiş, ona bir aile, arkadaşlar ve bir hayat vermiş olan, saygı duyduğu ve sevdiği tek kişinin gözlerine baktı. Uğruna seve seve ölebileceği bir adam. Eğer onu öldürürse Dirty'nin onun ellerinde ölmeyi bir onur sayacağı bir adam.

"Evet," dedi Dirty boğulur gibi bir ses çıkararak. "Gerekıyor."

Deuce'un burun delikleri genişledi ve Dirty'nin boğazındaki kavrayışı gevşedi. Dirty hemen geri çekildi, boynunu tuttu ve öksürmeye başladı ama kendini toparlayamadan Deuce'un yumruğu yüzünün yan tarafına çarptı; bir patates çuvalı gibi yere düşmeden

hemen önce Dirty, beyninin yerine tekrar oturmadan önce kafatasının tepesine çarptığını hissettiğine yemin edebilirdi.

“Bunu bir kez,” diye bağırdı Deuce, Dirty’nin tepesinde diki-lerek. “Bir kez daha tekrarlıyorsan iki bacağını da kırarım! Şimdi o zavallı kışını kaldır ve Cage’i buradan götür.”

Deuce aşağı uzandı ve Dirty’ye kolunu uzattı. Dirty, Deuce’un kolunu kavradı ve onun kendisini kaldırmasına izin verdi. Ayağa kalktıktan sonra Deuce onu motosikletine doğru itti. Cox, Cage, Tap ve Mick onlara bakıyordu.

“Bir avuç pislik gibi dikilmeyi kesin,” diye homurdandı Deuce. “Dirty, sikik sarhoş oğlumu eve götür ve Cox, o lanet kışını kaldır ve keskin nişancı pozisyonuna geç.”

Dirty kendisine sert bir bakış atan Mick’e baktı. Bakışları, *eğer kışını kaldırmazsan seni eşek sudan gelinceye kadar döver, sonra da mezarına işerim*, der gibiydi.

“Gidelim,” dedi Cage’i motosikletine doğru iterek. “Ama bana dokunursan, göt herif, seni tekmeler ve ezip geçerim.”

“Sana kim dokunmak ister ki?” diye mırıldandı Cage sarhoşça. “Duş alıp tıraş olmak bir şey değiştirir mi sanıyorsun?” Cage bir kahkaha patlattı. “Sürtüklerin umurunda bile değil ve hepsi sür-tük... Aslında hepsi fahişe. Kendilerinden başka kimseyi siklerine takmazlar ve bunu çok geç olana, onlara aptalca şeyler söyleyene ve onlar için de aynı olduğunu düşünene kadar bilemezsin ama onlar için aynı değildir ve sonra giderler ve ondan da sonra...”

“Kardeşim,” diye hırladı Dirty motosikletine binerken. “Kapa çeneni ve arkaya atla.”

“İyi,” diye mırıldandı Cage. “Ama seni uyarmadığımı söyleme.”

“Söylemeyeceğim,” diye mırıldandı Dirty. “İnan bana.”

Ellie bacak bacak üstüne attı, sonra hemen bacaklarını indirdi ve ayağını yere vurmaya başladı.

Yine.

Dirty gideli bir saatten fazla olmuştu. Daniel ve başka kimlerle buluşacaklarsa onlarla buluşmaya gitmişti. Ne için olduğunu bil-

miyordu ve Dirty de ona söylemiyordu. Tek söylediği, halletmeleri gereken bazı kulüp işleri olduğu ve Daniel'ın bir daha ona yaklaşmayacağından emin olacağıydı.

Sertçe yutkundu. Ya bir şeyler ters gitmişse? Böyle küçük bir kasabada kulüp işleri genellikle ne kadar sürerdi? Dahası, kulüp işi tam olarak neydi?

Neyse ne. Kulüp işinin ne olduğunu bilmek istemiyordu. Eğer bir gün suç ortağı olarak tutuklanırsa yalan dedektörü testini geçmek istiyordu.

Odada etrafına bakarken diğer herkesin nasıl bu kadar sakin olduğunu merak etmekten kendini alamadı. Giden adamlar için korkmuyorlar mıydı? Ellie, Eva'yla hararetli bir şekilde konuşan Kami'ye odaklandı. Cox'un kulüp işlerini halletmek için gitmesini hiç umursamıyormuş gibi bir çift ayakkabı hakkında yüksek sesle şikâyet ediyordu.

Aynı şey Eva için de geçerliydi. Mick'in karısı Adriana için de.

Hepsi de bir hafta boyunca sıkı korunan bir binada kilitli kalmaktan hoşlanıyor gibi görünüyorlardı ve adamlarının aniden kalkıp düzeltilmesi gereken işleri düzeltmek için gitmesi onlar için son derece normal, günlük bir olay gibiydi.

“İyi misin tatlım?”

Olağanüstü açık tenli, siyah saçlı bir kadın kanepede yanına oturduğunda Ellie başını kaldırıp ona baktı. Yirmili yaşlarının ortalarında görünüyordu; güzeldi, kıvrımlıydı, bir kolu kurukafa dövmeleleriyle doluydu, çok fazla göz makyajı yapıyordu ve parlak maviye boyanmış, göz korkutucu şekilde törpülenmiş, rahatsız edici uzunlukta tırnakları vardı.

“Christina?” diye sordu. Burada o kadar çok insan vardı ki kimin kim olduğunu takip edemiyordu.

Ağzındaki sakız patlatan kadın başını salladı. “Evet, Bucket'ın kızıyım,” dedi ve odanın öbür ucunda Bucket'ın durduğu yeri işaret etti. “Bir kıza sahip olmak istediği zamanlarda.”

Ellie burnunu kırıştırdı. *Bir kıza sahip olmak istediği zamanlarda mı?* Bu da ne demek oluyordu?

Christina anlayışla gülümsedi. “Hayattan zevk almıyorsun ha?”

Ellie başını salladı.

“Evet, tatlım. Bu iş herkese göre değil. Yani Bucket bir aziz değil ve aleti de seksen santim falan değil ama diliyle şu kıvrılma şeyini yapıyor...”

Christina, Ellie’nin yüzündeki ifadeyi görünce omuz silkti.

“Ama ne olursa olsun, isterse bir eş istesin, isterse eğlenmek istesin, erkeğim bana çok iyi bakıyor. Bu yüzden olaylara farklı bir şekilde bakmayı öğrendim, anlıyor musun?”

Ellie anlamıyordu ama başını salladı ve Christina’nın kafatası tişörtünün önüne uzanıp bir paket sigarayla çıkmasını izledi. Ellie’nin gözleri büyüdü. Tişörtü daracıktı, fark edilmeden o paketi oraya nasıl sığdırmıştı?

Bir tane yaktıktan sonra paketi Ellie’ye uzattı. “İster misin? Biraz bitkisel rahatlamaya ihtiyacın var gibi görünüyor.”

Ellie’nin alını kırıttı. “Bitkisel rahatlama mı?” diye tekrarladı aptalca.

Christina’nın cevap niteliğindeki sırıltısı, grupta şakayı anlamayan tek kişi olduğunu hissetmesine neden olmuştu.

“Ot, kızım. Esrar. Lanet olası marihuana.”

Ellie’nin yüzü kızardı. Şimdi kendini gerçekten aptal gibi hissediyordu. “Hiç denemedim,” dedi usulca.

“Orasını anladım, tatlım. Al bakalım.” Elindeki esrarı uzatarak Ellie’ye verdi. “Dene, rahatlamana yardımcı olur.”

Ellie sigarayı almadan önce bir saniye boyunca ona baktı. Gerçekten de rahatlamaya ihtiyacı vardı ve bu yüzden omuz silkip sigarayı dudaklarına götürdü.

Ha Roma’dayken ha bir grup suçluyla kilit altındayken. Ne fark ederdi.

Dirty, Cage’i otoparkta sendelerken bıraktı ve kulüp binasının içine daldı. Ön odaya hızlıca bir göz attı. Ellie’den hiçbir iz bulamayınca hemen arka salona yöneldi.

“Dirty!” diye seslendi Eva. “Ne oldu?”

Dirty arkasını dönmeye zahmet etmedi. “Bilmiyorum!” diye bağırdı. “Eve gönderildim.”

Dirty odasının kapısına ulaştığında kilidinin açık olduğunu gördü ve kapıyı iterek açtı. Ellie yatakta oturduğu yerden başını kaldırdı, elindeki patates cipsi paketini bir kenara fırlattı ve ayağa fırladı.

“Dönmüşsün!”

Dirty ona baktı. Onun Clutch* tişörtünü giyiyordu. Clutch tişörtü kıcının altına kadar ancak ulaşıyordu ve beyaz iç çamaşırı... Hepsi bu kadardı. Kızın vajinasının dış hatlarına bakarken aleti zonklamaya başladı.

“Gitmeliyim,” dedi hızla arkasını dönerek.

“Bekle! Ne oldu? Çenene ne oldu?”

Dirty geri döndü. “Henüz ne olduğunu bilmiyorum. Deuce beni geri gönderdi.”

Ellie yüzünde aptalca bir gülümsemeyle ona doğru birkaç adım attı. Damarlarında ondan kaçması için yalvaran sinirsel kaşıntıya rağmen Dirty ayaklarını yere sağlam bir şekilde basmaya devam etti.

“Sevindim,” dedi, yumuşak sesi alışılmadık derecede soluk soluğaydı. Şimdi neredeyse Dirty’nin tepesindeydi ve o iri mavi gözleriyle ona bakıyordu. Kocaman mavi gözleri kan çanağına dönmüştü. “Senin için endişelendim.”

Onu inceleyen Dirty kaşlarını çatı. “Kafan mı güzel?”

Ellie kıkırdamaya başladığında Dirty cevabını almıştı. Düşünceleri bir anda dibe vurdu ve Ellie’nin kafasının ne kadar güzel olduğunu ve bu hâldeyken ona ne yaptırabileceğini merak etmeye başladı.

Ellie fısıltıyla, “Gerçekten çok güzelsin,” diye devam etti. Dirty onun kolunun kalkışını, elinin yüzüne doğru gelişini izledi ve kas-katı kesildi. Bir an için hareket edemedi, gözünü kırpamadı, nefes alamadı ve sonra...

Yumuşak, hafif nemli avucu yanağına değdi ve vücudu istemeden de olsa birleşmenin verdiği alışılmadık hislerle ürperdi.

“Bir model olabilirdin,” dedi Ellie.

* Amerikan Rock Müzik Grubu. (ç.n.)

Gözleri sıkıca kapandı. Bu sözleri bir daha asla duymak istemediğini sanıyordu ama Ellie'den duymak onu öfkeden çıldırtmamıştı, aksine...

Canını yakmıştı. Lanet olası acıtmıştı.

Bu, geçmişini silebilmeyi, farklı bir adam olabilmeyi; kendisine verilen yüze layık, bundan dolayı defalarca çiğnenip tükürülmemiş biri olabilmeyi dilemesine neden olmuştu. Nefret ettiği her şeye dönüşmemiş biri olmayı.

Ellie'nin elinin yanağında kıpırdadığını hissetti ve gözleri tam zamanında açılarak Ellie'nin dudaklarının kendi dudaklarıyla buluştuğunu görmesini sağladı. Bulantı midesinde yükselerek Dirty'nin titremesine neden oldu. Ne oluyordu amına koyayım? Ne yapması gerekiyordu? Bilmiyordu, bilmiyordu amına koyayım! Lanet olsun, bilmiyordu!

Hayal kırıklığı ve kendinden nefretten doğan bir damla gözyaşı, gözünün kenarından ve burnundan aşağı kayarak birleşmiş dudaklarına düştü. Ellie'nin gözleri açıldı ve sonra yok oldu; eli, dudakları, her şey öylece yok olmuştu.

"Tanrı'm," diye fısıldadı Ellie, başparmağıyla alt dudağını silerken gözyaşının ıslaklığını görmüştü. "Çok üzgünüm, Michael," dedi nefes alarak ondan uzaklaşırken. "Bunu yapmak istememişim..."

Hayır. Hayır. Onu öpüp sonra da hiçbir olmamış gibi yapamazdı. Baş dönüyordu. Onu istiyordu. Onun için yanıp tutuşuyordu ama ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Onu öpemezdi. Onun kendisine dokunmasına izin veremezdi.

Ellie'nin arkasından yaklaşarak hemen vücuduna uzandı ve belini sardı. Ellie'nin şaşkın sesi çığlıklara dönüşmeden önce eliyle ağzını kapattı.

Elinin altında inliyordu Ellie ve Dirty, keskin bir suçluluk duygusunun midesine saplandığını hissetti.

"Sana zarar vermeyeceğim, bebeğim," diye fısıldadı kısık bir sesle. "Bana güveniyorsun, değil mi?"

Bebeğim.

Bu sevgi sözcüğü ağzından çok kolay çıkmıştı ama yine de çok içinde donup kalmıştı. Daha önce hiçbir kadına adıyla veya onun yerine aşağılayıcı bir terimden başka bir şeyle seslenmemişti.

Şu ana kadar, ta ki şu lanet olası ana kadar.

Ellie hızlıca başını sallamadan önce birkaç gergin kalp atışı kadar süre geçmişti. İçini bir rahatlama kapladı. Ona güveniyordu. Ona güvenmişti. Bunu kaybetmeyecekti. Buna ihanet etmeyecekti.

Ellie'nin ağzını serbest bıraktı ve diğer kolunu da beline doladı. Başını kulağına doğru eğerek fısıldadı. "Ben iyi bir adam değilim. Boktan şeyler yaptım. Oldukça kötü şeyler yaptım ve artık benim için çok geç. Asla iyi bir adam olamayacağım..."

Dirty ellerinin altında Ellie'nin vücudunun gerildiğini hissetti. Kalp atış hızı on kat artmıştı. Büyük olasılıkla bundan sonra Ellie onunla hiçbir şey yapmak istemeyecekti ve o da bununla başa çıkacaktı. Onu serbest bırakacak, bu odadan, kulüpten ve hayatından çıkıp gitmesine izin verecekti. Bunu yaparsa onun için daha iyi olacak ve ona zarar vereceği korkusuyla etrafta dolaşmak zorunda kalmayacaktı.

"Affedilmeyeceğini düşündüğün ne yaptın?" diye fısıldadı Ellie.

Dirty gözlerini kapattı, onları tekrar açmadan önce derin bir nefes aldı. "Bu, bunu bana son soruşun. Sana karşı dürüst olacağım, sana ne yaptığımı asla söylemeyeceğim çünkü bana bu odaya ilk girdiğim andaki halinden farklı bir şekilde bakmanı görmeyi asla istemiyorum. Bununla birlikte," diye devam etti kısık sesle. "İçine girmeyi deli gibi istiyorum, bebeğim."

Ellie'nin nefesi sıcak bir hava akımıyla boşaldı ve Dirty, kadının karnının avuçlarına doğru genişlediğini hissetti.

"Sanırım," dedi usulca Ellie. "Ben de seni istiyorum."

Sıcak ve baş döndürücü ihtiyaç, zaten titremekte olan vücutta hızla ilerledi. Onu becermeyi aşırı derecede çok istiyordu. Onu yüzüstü yatağa itmek ve arkasından sert ve hızlı bir şekilde içine girmek istiyordu.

Ama aynı zamanda o dudakları tekrar hissetmek istiyordu; du-

daklarının arasında, vücudunun aşağısında, aletin etrafına sarılmış onu ağzına alırken.

Yine de ikisini de yapamıyordu. Onu, yatağında yarı baygın bir hâlde, onlara bakmayı reddederek becerdiği pek çok fahişe gibi beceremezdi ve onun kendisine dokunmasına izin veremezdi. Ne cinsel olarak ne de başka türlü çünkü ya şiddete başvururdu ya da midesi bulanırdı veya her ikisi birden.

“Çok berbat durumdayım,” diye devam etti sesi çatlarken. “Ben bir kadınla birlikte olamam...”

“Michael,” dedi kadın. Dirty onun sesindeki boğuk gözyaşlarını duyabiliyordu. “Birlikte olmak zorunda değiliz. Arkadaş olabiliriz. Ben arkadaş olmak istiyorum.”

“Neden?” diye sordu kırgın bir sesle. “Senin gibi bir kadın, neden benim gibi bir adamla bir şeyler yapmak istesin ki?”

“Kötü şeyler yapmış olabilirsin,” diye fısıldadı ağlamaklı bir sesle. “Ama sen kötü bir adam değilsin, Michael. Sen benim hayatımı kurtardın ve bunu yaptın çünkü iyi bir kalbin var. Şimdi ben de senin için aynısını yapmak istiyorum.”

Dirty’nin kalbi havaya uçtu.

İşi bitmişti.

Lanet olası işi bitmişti.

“Peki, dövmelemin sadece kollarında mı yoksa başka yerlerde de var mı?”

Gözlerimi pencereden ayırıp masanın karşısındaki adama çevirdim. “Hım?”

Humus dolu çatalıyla kollarımı işaret etti. “Dövmelemin,” dedi. “Başka var mı?”

“Ah,” dedim kayıtsızca. “Evet, her yerimde var.”

“Bu çok seksi,” diye cevap verdi sırtarak. “Toplumun ideallerine uymayan kadınlara bayılıyorum.”

Sandalyemde geriye yaslanarak kaşlarımı kaldırdım. Bunu neden kabul etmişim ki? Doğru ya, Hayley beni bir pislikle evlendirmeye kararlı, inatçı bir sürtük olduğu için.

Geçen hafta Todd adında, bronzlaşma salonuna çoğu kadından daha sık gittiği belli olan bir kişisel antrenörleydim. Konuşmayı seviyordu ama sadece kendinden ve ne kadar harika olduğundan bahsediyordu. Yemeğin yarısında Todd’un kendisiyle olan aşk ilişkisini bir saniye daha kaldıramayarak sandalyemi geriye itmiş, ayağa kalkmış ve “Bu gerçekten harikaydı, vücut kitle endeksini ve karın kaslarının ne kadar seksi olduğunu duymak kesinlikle hoşuma gitti ama bir tornavidayla önemli bir randevuya gerçekten geç kaldım,” demiştim.

Zavallı şey çok şaşkın görünüyordu.

“Bir tornavidayı,” diye tekrarladım. “Hayatımın bu dayanılmaz derecede acı dolu son bir saatini silmek için kafatasıma bir tane saplamam gerekiyor.”

Ve bu hafta bilgisayar analisti David’leydim. Sanırım ona iyi görünümlü diyebilirdim. Dağınık saçlı ve dar kot pantolon seven bir başka hipsterdi, sanki bu lanet şehirde onlardan yeterince yokmuş gibi. Ama sıkıcıydı ve kişiliği de bir taşınkine benziyordu. Neredeyse Aptal Todd’la birlikte olmayı tercih ederdim; böylece en azından mental olarak dalga geçecek bir şeyim olurdu.

İç çekerek kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum. Hayley’e bu işin sonunu getireceğime dair söz vermiştim ama daha da önemlisi, Miles City’den döndüğümde kendime asla olamayacak şeylerin içinde debelenmeyeceğime dair söz vermiştim.

Kendime kesin bir dille ZZ’yi mümkün olan en nazik şekilde postalayacağımı ve sonra başka bir adama şans vermeye devam edeceğimi söylemiştim. Kendime nihayet bir gün roman yazarı olma hedefim doğrultusunda çalışmaya başlayacağımı ama en önemlisi, kendime acımak, kendimden nefret etmek ve nihayetinde kendimi yok etmekten kaçınmak için kendimi meşgul edeceğimi söylemiştim.

Şimdiye kadar yaptığım hiçbir şey işe yaramamıştı. ZZ henüz geri dönmemişti ve ben lanet olası bir enkaz halindeydim.

Deuce’u sikeyim. O aşağılık yaşlı piçi sikeyim.

Bunu senin iyiliğin için yapıyorum, Tegen. Cage asla değişmeyecek. Bu şeyi daha önce de gördüm, bir sürtüğe âşık olduğunu sanıyor ve sonunda hep aynı şey oluyor. Sıkılıyor ve her türlü pisliğe bulaşmaya geri dönüyor.

Deuce haklıydı. Cage yıllardır aynı oyunu oynuyordu. Onu, bir kadından diğerine, ondan bir diğerine, sonra bir başkasına atlarken izlemiştim.

Ben neden farklı olacaktım ki? Sadece çok istediğim için mi?
Ha?

Üç hafta önce, uçağım San Francisco’ya iner inmez kendime acıma duygusu içimde kök salmış ve kendimden nefret etme duy-

gusu boş daireme girdiğim anda bana merhaba demişti. Kendimi yok etme duygusunun, topuklarının üzerinde zıplayan lanet olası bir yankesici gibi köşede beklediğinden, gölgelerden beni izlediğinden, saldırmak için pusu kurduğundan ve gardımın düşeceği anı beklediğinden hiç şüphem yoktu.

Boş veremiyordum. Bu, kalbim en son kırıldığında olduğu kadar acı vericiydi. Sadece... Hayır, bu çok daha kötüydü.

O aptal orospu çocuğu bana, *beni sevdiğini* söylemişti. Üstüme çıkmış, bir yandan gözlerimin içine bakarken her şeyi, her gerilmeyi, her titremeyi, kaslarımın her sıkılmasını hissetmem için yavaşça içime girmişti.

Seni seviyorum, Teacup.

Ve birden doğruca Miles City'ye, kulüp binasına, Cage'e koşmak istedim.

Burada tam olarak ne yapacağını biliyorsun. O sıska kışını motosikletimin arkasına koyacaksın, lanet olası evime taşınacaksın, yemek yapacaksın, temizlik yapacaksın ve ne zaman istersem beni becereceksin.

Her şeyi bir kenara atmaya çok yaklaşmıştım. Peki, ya hayattan istediklerim? Cage'le bir hafta sonu geçirdikten sonra artık bunların benim için hiçbir önemi kalmamış mıydı?

Evet, her neyse. Tam bir dengesizdim. Artık kendi isteklerimin ne olduğunu bile bilmiyordum. Kötü tavırlı, lanet olası kaltağın tekiydim. Kıyıya vurmuş ölmek üzere olan bir balık gibi kıvranıp duruyordum. Bir milyon dövme ve *piercing* daha yaptırabilirdim ama yine de bunca yıldır saklamaya çalıştığım şeyi örtbas edemezdim.

Kim olduğuma dair en ufak bir fikrim olmadığını ya da ne istediğime dair.

Artık resmîleşmişti. Sürekli kalbi kırık olan bir pisliğin tekiydim.

Milyonlarca farklı şey hissederek boş gözlerle restorana baktım. Utanç, şehvet, aşk, acı, suçluluk, aşağılanma, öfke, acı bir kabullenme...

Ve nefret.

Evet, bir şeyler hissetmeme izin verdiğim için, o adamın tekrar içime girmesine izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum. Ona karşı o kadar zayıf olmamdan nefret ediyordum, bana dokunduğu anda her şey bitiyordu. Etrafıma ördüğüm duvardaki her bir tuğla anında yıkılıyor ve ona karşı her zaman hissettiğim duygulara yenik düşüyordum. Bu duyguların asla yok olmayacağından korkuyordum.

“Benim hiç yok,” dedi David. “İğneleri pek sevmem ama senin yaptırdığın kadar dövmeyle dayanabilecek acı eşiğine sahip olan herkese saygı duyarım.”

“Bu kanıtlanmış bir şey,” diye devam etti. “Yani kadınların acıya karşı erkeklerden daha yüksek bir toleransa sahip olmaları. Bunun kadınların çocuk doğurmak için yaratılmış olmasından kaynaklandığına inanıyorum, oysa erkekler..”

“Gidip sevişmek ister misin?” diye sözünü kestim, can sıkıntısından neredeyse ağlayacak hâldeydim ama aynı zamanda içimden bir türlü atamadığım kaygı dolu bir özlem duygusu vardı.

David’in gözleri büyüdü. “Ne?”

Homurdandım. “Beni duydun. Evet mi hayır mı?”

“Şey...” Şaşkınlık içindeki David başını salladı. “Evet.”

“Harika,” dedim sertçe, çoktan ayağa kalkmıştım. “Hadi gidelim.”

Ayağa fırlayan David, cebinden cüzdanını çıkardı ve masaya hızla birkaç banknot attı. Sonra çıkışa doğru yöneldik ve evime gitmek üzere yola koyulduk.

Dairemin kapısı arkamızdan kapanır kapanmaz David’in açgözlü elleri üzerimdeydi. Gözlerimi kapattım, zihinsel olarak ruhumu bedenimden ayırdım, ne isterse yapmasına izin verdim. Umurumda değildi, sadece acının dinmesini istiyordum.

Kendi kendini yok etmek, diye düşündüm buruk bir şekilde. Tek kişilik bir bilek lütfen.

Kadının arkasına yerleşen Cage, kalçasını kavradı, bacağına kaldırdı ve kendini onun vücudunun içine doğru itti.

Birkaç kez içine girip çıktıktan sonra, “İyi hissediyor musun bebeğim?” diye fısıldadı.

Hareket etmeyi bıraktı. Her seferinde, becerdiği her orospuya her seferinde aynı lanet şeyi söylüyordu.

“Ah, evet, bebeğim,” diye fısıldadı kadın, bir yandan da kalçalarını onun kalçalarına doğru sürtüyordu. “Çok iyi, bebeğim. Çok büyük ve çok iyi.”

Ondan çoktan sıkılmış olan Cage, kadının çenesine uzandı, çenesini kavradı ve başını yana çevirerek dudaklarına daha rahat erişti. Dudaklarını dudaklarına yapıştırarak onu susturdu ve onu becermeye devam etti. Bu sefer daha hızlıydı, çok hızlı değil ama ritmikti; vücutların birbirine çarpma sesleri, dağınık öpüşme sesleri, küçük nefeslere izin verdiğinde kaçan inlemeler...

Hepsi aynıydı.

Otomatik pilottaydı. Onu çekici bile bulmuyordu. Ortalama bir vücut ve ortalama bir yüzle çekici olmasının tek sebebi genç olmasıydı.

Neden sertleşmişti ki?

Tabii ki sertti. Lanet olsun, tabii ki. Neden olmasındı ki? Yaptığı şey buydu. Bu onun işi gibiydi. Bunu o kadar çok yapıyordu ki lanet olası hizmetleri için para alıyor olmalıydı.

Ve tek düşünebildiği bu aptal sürtük değil, başka bir kadındı. Bu lanet oyunu onun kadar iyi oynayan biri.

Ama devam etti, becerdiği sürtük sırlıslık olana ve ağzına doğru inleyene kadar devam etti. Bacaklarının arasına, birleştikleri yere uzanarak onu buldu. Üzerinde ustalıkla çalıştı ve daha önce bir ton farklı kadına milyonlarca kez yaptığı aynı lanet şeyi tekrar yaptı.

“Cage!” diye bağırdı kadın vücudu kilitlenirken keskin ve hızlı nefesler alarak. Onu öpmeyi bıraktı ve genellikle bir kadının orgazmını izlerken hissettiği türden bir kopukluk hissederek gözlerinin geriye yuvarlanmasını, göz kapaklarının çılgınca çırpınmasını

izledi. Arkasında olduğu için ayak parmaklarının kıvrıldığını ve ayaklarındaki tendonların kabardığını gördü.

“Bir kere daha,” dedi tekdüze bir sesle, hâlâ parmaklarını onun üzerinde kullanırken. “Bir kere daha, bebeğim.”

Kadın tekrar boşaldı ve Cage o zaman bunun yeterli olduğuna karar verdi. Kadının içinden çıkarak onu göbeğinin üzerine çevirdi ve arkadan, bu sefer kıcı havadayken tekrar içine girdi. Onu sertçe becerdi ve birkaç dakika içinde boşaldı, havadan başka bir şey değilmiş gibi hissediyordu. Bu da onu başladığı zamandan çok daha boş hissettirmişti.

“Gidebilirsin,” diye mırıldandı, sırtüstü yattı ve sigarasını almak için komodinine uzandı.

“Pardon?” diye sordu kadın dizlerinin üzerinde dikilip omuz hizasındaki kahverengi saçlarını gözünün önünden çekerken.

Sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırıp ona doğru baktı. Kadında uzaktan yakından ilginç hiçbir şey yoktu. Sadece göğüsleri ve vajinası vardı, ikisi de o kadar dikkat çekici değildi.

Biri bile değildi. Evden çıktıktan sonra iki gün geçip onunla karşılaşsa muhtemelen onu tanıyamazdı bile.

“Gidebilirsin,” diye tekrarladı sertçe. “Şimdi.”

Kadının gözleri büyüdü ve tam ona saçma sapan şeyler söylemeye başlayacağını anladığı anda Cage sigarasını ağzından çekip ona doğrulttu. “Sadece git, sürtük. Sızlanma, mızızlanma ya da ağlamaya başlama. Başından beri bunun ne olduğunu biliyordun ve farklı bir şeymiş gibi davranma.”

Kadın öfkeli bir telaşla, küfürler mırıldanarak kıyafetlerini almaya çalışırken Cage ondan uzaklaşıp yüzünü duvara döndü. Tegen ortadan kaybolduğundan beri becerdiği dördüncü sürtüktü bu.

Biri, milyonlarca kez beraber olduğu bir kulüp fahişesiydi, ikisi yerel garsonlardı ve şimdi de bu sürtük. Hiçbirinin adının ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Dürüst olmak gerekirse umurunda da değildi.

Merdivenlerden inen öfkeli ayak seslerini duydu ve...

Ön kapısı çarparak kapanınca irkildi.

Her neyse.

İç çekerek doğruldu, bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı ve sigarasını yanındaki kül tablasında söndürdü. Ellerini dağınık saçlarında gezdirerek odaya baktı.

Şifonyer. Ayna. Dolap kapısı.

O lanet psikopata onu sevdiğini söylemişti ve o ne yapmıştı? Gecenin bir yarısı sıvışıp gitmiş, dediğine bir karşılık da vermemişti.

Tegen'in içine doğru kayarken gözlerinde gördüğü o kararlılık onun için değildi. *Onu terk etmek içindi.*

Evet, Tegen onu sarsmıştı. Bu ne kadar beklenmedik ve rastgele bir şeydi? Tanrı'm... Kadın konuştuğu gibi sevişiyordu. Utanmak nedir bilmeden. Sert. Pozisyon değiştirdiklerinde ve becerilen o olduğunda bile yine de onu zirveye çıkarıyor, her şeyini alıyordu.

Bu olanları, onu, ikisini birlikte düşündükçe vücudunun daha da fazla tepki verdiğini hissediyordu.

Lanet olsun.

Kendini tamamen ereksiyon halinde bulduğunda, yatağında geriye yaslandı ve elini aletin etrafına sardı. Gözlerini kapatarak onu hayal etti, Tegen'ı. Ormanda aletine bindiğini, dudakları aralanmış bir şekilde sert, yeşil gözlerinin doğrudan onunkilere baktığını, Cage onun kalçalarını kaldırıp indirirken küçük elleriyle göğüs kaslarını kavradığını ve bunun tekrar tekrar devam ettiğini hayal etti. Sonra Tegen'in kalçalarını kaldırıp aşağı indirmeden önce ileri geri, durmadan hızlanarak, dairesel hareketlerle onu inlettini hayal etmeye devam etti.

Ve daha sonra yatağında, onu arkasından yavaş, yumuşak hamlelerle daha sert ama asla hızlanmadan içine alırken uzuvlarının birbirine dolandığını.

Ve sonra boşaldığını... Sadece onu öptüğü için.

SADECE LANET OLASI ONU ÖPTÜĞÜ İÇİN!

"Siktiiiiir," diye inledi, karnının her tarafına boşalırken eli hâlâ aletindeydi.

Bir süre öylece yattı, nefes alış verişinin normale dönmesine izin verdi, sonra orgazm olmaktan kaynaklanan bulanıklıktan gözlerini kırparak kurtuldu ve yavaşça doğruldu.

En son ne zaman mastürbasyon yapmıştı? Hatırlayamıyordu bile. Elinizin altında istemediğiniz kadar ağız ve vajina varken neden kendi elinizi kullanırdınız ki? Hem de sürtüğün tekini becerdikten sonra?

“Tanrı’m, lanet olsun, Teacup,” diye mırıldandı avuçlarını gözlerine sürterek. “Bana ne yaptın lan sen?”

Onu çok fena becermişti. Hem gerçek hem de mecazi anlamda. Mahvolmuştu.

Tek düşünebildiği oydu. Onu geri istiyordu, evine geri gelmesini, yatağına geri gelmesini, sadece geri gelmesini... *Ona geri dönmesini.*

Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki cep telefonu titremeye başladığında yerinden sıçradı. Küfrederek yatağının yanına doğru eğildi ve komodinin üzerinden telefonu aldı.

Baba: Neredesin lan sen?

Cage, babasından gelen mesaja ters ters baktı. *Ev*, diye yazdı. Birkaç saniye daha geçti ve telefonu tekrar titredi.

Baba: Aptal mısın sen? Bugün görev dağıtım günü.

Hayır, aptal değildi. Biliyordu, sadece umursamamıştı ama...

“Sikerim böyle işi,” diye mırıldandı ve yataktan fırladı. Sarhoş olmak işe yaramıyordu, birilerini becermek de öyle. Kulübe uğrayıp babasının ne işler çevirdiğine bakabilirdi. Belki Miles City’den uzaklaşırsa Tegen’la olan bu şeyleri unutabilirdi. Ne kadar zavallı olduğunu unutabilirdi ve umarım onu *tamamen* unutabilirdi.

“Vegas,” dedi Deuce. “Kim ister?”

“Yasal fuhuş mu? Ben varım.”

Cage uzun dikdörtgen toplantı masasında Tap’ın oturduğu yere baktı. Tap kolunu kaldırdı ve iki parmağını havaya kaldırdı.

Tap’e bakıp sinirlenen Deuce, önündeki dosyalardan birini avuçlayıp masa boyunca kaydırırdı. Tap’in kolu ileri fırladı ve klasö-

rü kaptı. Sandalyesinde arkasına yaslanarak dosyayı karıştırmaya başladı.

“Dirty,” diye devam etti Deuce başka bir klasör tutarak. “Her zamanki gibi Philly ve...”

“Hayır.”

Tüm gözler başını sallayan Dirty’ye çevrildi. “Bunu yapamam. Miles City’den şu anda ayrılamm.”

Deuce bir kaşını kaldırdı. “Öyle mi? Nedenini söyleyebilir misin?”

Dirty başını sallamaya devam etti. “Yapamam.”

Deuce’un yumruğu masaya sertçe inene ve oda sessizliğe bürünene kadar çocuklardan birkaçı kahkahayı patlatmıştı.

“Bu hâlâ Ellie’yle mi ilgili?” diye sordu Deuce. “Çünkü Mooresville’in ona dokunmayacağını zaten biliyorsun. Onu yola getirdik, değil mi?” Deuce, Mick’e baktı, o da başını salladı.

“Ona dokunmayacak,” diye onayladı Mick. “Herifle uzun uzun konuştuk. Anladı, lüks içinde yaşamaya devam etmek istiyorsa bizim ona ihtiyacımız olduğu kadar kendinin de bize ihtiyacı olduğunu biliyor.”

Cox eklemlerini teker teker çıtlatırken, “Ona kaltağın yasak bölge olduğunu söyledik,” diye ekledi. “Yumrukla da birkaç kez söyledim. Anladı, kardeşim. Endişelenmene gerek yok.”

“Başkan,” dedi Dirty aceleyle. “Belki konuşabiliriz? Özel olarak?”

Cage başını yana eğdi ve adama baktı. Bu adamın nesi vardı böyle? Onda farklı bir şeyler vardı. Duş alıyor ve tıraş oluyor olmasından başka bir şeyler...

Vay anasını!

“Dirty,” dedi Cage tüm dikkatleri üzerine çekerek. “Ellie’yi mi beceriyorsun?” Tüm gözler Dirty’ye döndü ve aynı anda şaşkınlıkla genişledi.

Ellie ateşliydi ama Cage’in hatırladığı kadarıyla ciddi biriydi. O kaltak hiç eğlenceli değildi. Hem de hiç. Onu çok eskiden bir kez becermişti ve daha fazlası için geri dönmeye hiç niyeti yoktu ama Ellie ve Dirty...

Ne oluyordu amına koyayım?

“Dostum,” dedi Anger. “Onu beceriyorsun, değil mi? Bu güzel çocuk görünüşü bununla alakalı, değil mi?”

Cage, Dirty’nin yüz ifadesinin rahatsızlıktan korkuya dönüşmesini ve kaçmak üzereymiş gibi görünmesini izledi. Deuce bunu gördü ve hızlıca başını salladı.

“Toplantıdan sonra konuşuruz,” dedi sertçe ve rahatlamış görünen Dirty sandalyesinde geriye doğru yığıldı.

“Ripper,” dedi Deuce tekrar işine dönerek. “Gelecek hafta Kaliforniya’ya gidiyorsun, değil mi? Oakland’a uğramanı istiyorum ve...”

“Yapamam,” dedi Ripper, Deuce’un ölümcül bakışları üzerine çevrildiğinde yüzünü buruşturarak. “Üzgünüm, Başkan. Harley’nin kulaklarına tüp takılacak ve eğer ameliyat için orada olmazsam kızın beni terk edecek.”

“Kızım,” dedi Deuce. “Bu işlerin nasıl olduğunu bilir. Bir bok demeyecek.”

Ripper homurdandı. “Belki sana değil ama bana... Evet, Başkan, bir sürü azar işiteceğim ve yapacağı tek şey bu olmayacak.”

“Karından korkuyor musun Ripper?” dedi Mick gülerek. “O ne ki? Yüzleşmekten korktuğun bir canavar mı?”

Ölümcül bir bakış fırlatma sırası Ripper’daydı. “Siktir git,” diye karşılık verdi. “Üşüyüp üzüldüğünde ve sarılmak istediğinde aletimi koyacak bir yerimin olmaması dışında hiçbir şeyden korkmuyorum.”

Tüm masa kahkahalara boğuldu. Cage, Deuce ve Ripper dışındaki tüm kardeşler kahkahalarla kükrüyorlardı. Hatta Mick gözlerinden akan yaşları bile siliyordu.

Deuce, Ripper’a iğrenmiş bir bakış fırlattı ve Ripper yüzünü buruşturdu. “Üzgünüm, Başkan,” diye mırıldandı. “Ama nasıl olduğunu biliyorsun...”

“O lanet cümleyi sakın bitirme,” diye homurdandı Deuce, burun delikleri öfkeyle genişlemişti. “Ve siz geri kalan pislikler,” dedi masanın etrafına bakarak. “Her birinize birer kurşun sıkmadan önce kendinize gelin.”

Cage, Ripper'ın az önce zihninde canlandırdığı görüntüden tamamen iğrenmesine rağmen babasının söylediklerine takılıp kalmıştı.

Gelecek hafta Kaliforniya'ya gidiyorsun, değil mi? Oakland'a uğramanı istiyorum.

Oakland. Yirmi dakika uzaklıkta... Tegen'dan.

"Oakland'ı ben alırım," dedi yüksek sesle, Cox'un yüzünde boktan bir sırıtışla ona dönmesine aldırmadan.

"Bundan emin misin?" dedi Cox ağır ağır. "Yakınlarda dolanan bir sürü hippı var."

"Sen Kaliforniya bölgesinde hiç çalışmadın," dedi Deuce. "Seni neden göndereyim ki?"

"Çünkü ben aptal değilim!" diye bağırdı Cage. "Doğu yakasında çalıştım, batıda neden çalışamayım?"

Baba ve oğul birbirlerine bakarken masa sessizleşti ama Cage bu sefer geri adım atmayacaktı. Bu iş gezisini istiyordu çünkü Tegen'ı görmek istiyordu ve bu odadaki her kardeşin onun planının tam olarak ne olduğunu bilmesi umurunda bile değildi. O kaltağı unutmak buraya kadardı, onu bisikletinin arkasına bağlayıp eve götürmeyi ve orada kalmayı kabul edene kadar yatağına bağlamayı düşünüyordu.

"Burada işimiz bittiğinde Ripper'la konuşacaksın. O orospu çocuğunun sana söylediği her kelimeyi ezberle ve her şeyin iyi gitmesi için dua et. Oakland'da işler kötüye giderse sorumlusu sensin. Anlıyor musun beni?"

Cage, babasına hızlıca başını salladı.

İki gün sonra boku yemiş, Kaliforniya'ya doğru yola çıkmıştı.

Cage koridora girdiğinde müzik ve kahkaha seslerini duyabiliyor, yeşilin, içkinin ve seksin kokusunu alabiliyordu.

Burun delikleri genişledi, yumrukları sıkıldı, yürümeyi bıraktı ve derin bir nefes aldı. Eğer içeride biriyle...

Daha önce hiç hissetmediği bir endişe midisini acıyla kavradı.

Eğer içeride ZZ'yle ya da başka bir adamla birlikteyse önce o adamı, sonra onu, sonra da apartmandaki herkesi ve o kan banyosundan sonra nasıl hissettiğine bağlı olarak, muhtemelen San Francisco'daki herkesi öldürürdü.

Lanet olsun, ondan nefret ediyordu. Kendisini gezegende yürüyen en büyük aptal gibi hissettirmek için elinden geleni yapmasından nefret ediyordu. Ona bakıp bakmamasını umursamamasından nefret ediyordu. Onu, tadını alabilecek kadar çok istemesinden ve Tegen'in onunla hiçbir şey, lanet olası hiçbir şey yapmak istememesinden nefret ediyordu.

Ona, onu sevdiğini söylemişti. Ona tüm dünyasını açmıştı ve...

Tanrı aşkına, Tegen ondan kaçmıştı!

Peki, o zaman neden buradaydı? Kendine eziyet etmeyi seviyordu, bunun acı bir şekilde farkındaydı ama onu düşünmeden edemiyordu. Gözlerini her kapattığında o, oradaydı.

On üç yaşındayken gözlükleri, diş telleri ve gördüğü en büyük,

en çirkin, en kabarık saçlarla âşık bir köpek yavrusu gibi onu takip ediyordu.

On altı yaşındayken bekâretini aldığı anda ve Tegen ona, *onu sevdiğini* söylediğinde on dokuz yaşında bir pislik gibi ona, “Benim için öyle değil, bebeğim,” demişti.

On yedi ve on sekiz yaşlarında Tegen ona bakmayı, onun varlığını kabul etmeyi reddetmişti.

On dokuz yaşında, Tegen bir yıl üniversiteye gittikten sonra Montana’ya döndüğünde adam ona, yeni görünüşüne, yeni tavırına bir kez bakmış ve onu istemişti. Tegen ise onu istememişti.

Ve şimdi yirmi dört yaşında Tegen, Cage’in bir kadında aradığı her şeye sahipti ama hâlâ onu affetmemişti, hâlâ onu istemiyordu.

Tüm bunlar kafasının içinde sürekli dönüp duruyor, en basit işleri bile berbat ediyordu.

Dişlerini sıkarak kapı kolunu tuttu, kapıyı iterek açtı ve yoğun bir duman bulutuyla karşılaştı. Birkaç dakika boyunca yarı çıplak, dans eden uyuşturulmuş bedenleri yolundan ittikten sonra onu gördü.

Tegen eski, paralanmış, misket limonu yeşili bir kanepenin ortasında oturuyordu. Uzun, bakır rengi saçları, boncuklarla doluydu ve atkuyruğu şeklinde arkaya doğru toplanmıştı; başı sayısız örgü kolyesini gösterecek şekilde geriye düşmüş, *piercing*’li dudakları aralanmış, kapüşonlu *sweatshirt*’ünün fermuarı açılmış ve küçük göğüsleri ortaya çıkmıştı.

Cage’i fark etmemişti bile. Kendisini hırpalayan iki adamla ilgilenmekle meşguldü; biri elini kot pantolonunun önünden aşağı indirmiş, diğeri ise boynuna saldırırken göğüslerini avuçluyordu.

Cage titreyerek pantolonun arkasından silahını çıkardı ve nişan aldı. İlk kurşun sağ hoparlöre, ikincisi sol hoparlöre isabet etti ve müzik anında durdu. Bütün gözler ona çevrilmişti.

“ÇIK DIŞARI!” diye kükredi silahıyla işaret ederek. “Her birinize lanet olası bir delik açmadan önce siktirin gidin buradan!”

İnsanlar çılgınlık atarak eşyalarını toplayıp kapıya doğru koşmaya başlamışlardı, odanın içinde koşuştururken korkuyla Cage’in etrafından dolanıyorlardı.

Ellerini Tegen'in üzerinde gezdiren sıska, aptal orospu çocuklarından biri Cage ile Tegen arasında bir ileri bir geri baktı.

"Tegen?" diye sordu dikkatle.

"David," dedi Tegen, gözleri Cage'in üzerindeydi. "Git."

"Ama..."

"Sadece git, David!" diye bağırdı.

"Ama..."

"GİT!" diye bağırdı Cage kükreyerek ve elindeki silahı orospu çocuğunun alnına doğrulttu.

David gitmek zorunda kalmıştı.

Tegen kendini kanepeden iterek ayağa kalktı. "Polislerin her an gelebileceğini biliyorsun, değil mi?" diye bağırdı.

"EVET!" diye bağırdı Cage. "Ve umurumda bile değil!"

Umurunda olmalıydı. Oakland'a bile gitmediğini, bunun yerine doğruca San Francisco'ya, Tegen'a geldiğini öğrendiğinde babasının çılgına dönecek olmasını umursamalıydı ama umursamamıştı. Umurunda olan şey oydu.

"Tanrı'm, sen gerçekten aptalsın," diye mırıldandı Tegen.

Cage'in burun delikleri genişledi. "BEN APTAL DEĞİLİM!" diye bağırdı. "Bir orospuyu becermekle seni becermek arasındaki farkı biliyorum! Ağzımın içine inliyordun, kendini bana sürtüydün ve daha fazlası için yalvarıyordun! Tam yanımdaydın, kaltak! Tüm bu olanları hayal etmedim!"

Badem şeklindeki yeşil gözleri kısıldı. "Beni biraz daha mı becermek istiyorsun, Cage?" dedi sertçe. "Bu yüzden mi buraya gelip daireme kurşun yağdırdın? Çünkü durum buysa hadi başlayalım."

Cage, Tegen'in kot pantolonunu ve iç çamaşırını indirip tekmeleyerek kendinden uzaklaştırmasını izledi.

Yalnızca arkasını dönüp gitmeyi dileyerek ona ters ters baktı. Çünkü kendini aptal gibi hissettiğinden emindi. *Tegen onu her zaman aptal gibi hissettiriyordu...* Ama orada durup onun ince, zarif vücuduna; kabarmış, diri göğüslerine, meme ucu *piercing*'lerine,

göbek deliğindeki takılara, süt beyazı çilli teninin üzerindeki güzel sanatsal dövmelerine bakarken yapamadı... Ah, Tanrı'm, lanet olsun. O aptaldı. Buraya geldiği için aptaldı.

"Senden nefret ediyorum," diye tısladı silahını pantolonuna geri sokup hızla odanın diğer tarafına geçerken.

"Ben senden yıllardır nefret ediyorum," diye tısladı. "Sanırım şimdi ödeş..."

Cage, kadının atkuyruğunu yakalayıp başını yana doğru çekti ama hareket etmeye devam ederek Tegen'in sırtı duvara çarpana kadar onu geriye doğru tökezlemeye zorladı.

"Benden nefret etmiyorsun," dedi Cage boştaki eliyle pantolonunun fermuarını çekiştirip açarak. Yüzünü kadının boynuna gömdü, derisini dişlerinin arasına aldı ve hafifçe yuvarladı.

Tegen, Cage'in elleri arasındayken başını çılgınca salladı. "Dur," dedi nefes vererek. "Cage, bekle..."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Cage elini Tegen'in ince bedeninde gezdirirken. "Ne gördüğümü biliyorum, beni hâlâ sevdiğini biliyorum, Teacup."

"BANA TEACUP DEME!" diye bağırdı. "BEN SENİN TEACUP'IN DEĞİLİM!"

Cage'in bu söylediği yanılttı ama bunu söylemeden önce zaten biliyordu, artık umurunda değildi. Son bir ayı ondan başka çok az şey düşünerek geçirmişti, onun yokluğu ve gerçekten nasıl hissettiğini bilmemek onu çıldırtıyordu. Yani hayır, artık onun şiddetli öfke nöbetleri umurunda bile değildi.

Cage bir elini Tegen'in dizinin altından geçirerek bacağına yukarı çekti ve kalçasının üzerine yerleştirdi. Aletini kavrayarak zaten ıslak olan vajinasına doğru itti ve karşılık olarak Tegen'in vücudu titredi. Tatmin hissi Cage'in vücudunda kükrüyordu. Tegen onu istiyordu.

Hâlâ.

Cage haklıydı.

Saçları elinin etrafına sıkıca sarılmışken Cage, Tegen'in başını öne doğru çekerek ikisini burun buruna getirdi.

“Her zaman benim Teacup’ım olacaksın,” diye hırladı.

“Kapa çeneni...” diye inledi Tegen nefes nefese, ondan uzaklaşmaya çalışıyordu ama Cage’in saçlarının üzerindeki tutuşu hareket etmesine izin vermiyordu.

“Sadece söyle,” diye mırıldandı. “Bir kez olsun bana lanet olası gerçeği söyle. Beni sevdiğini söyle, bebeğim.”

Tegen’in dudakları aralandı ve Cage onu tanıdığı için ona sıkıtırıp gitmesini söylemesine saniyeler kaldığını bildiğinden dilini içeri soktu ve kızın saçmalıklarına anında son verdi.

“Tanrı’m,” diye mırıldandım ellerim Cage’in yüzüne doğru uçarken. Saçlarını çılgınca kavradım ve daha da yakınlaşmak için vücuduna tırmanmaya çalışarak onu daha sert öptüm. “Seni özledim.”

“Ben de,” diye fısıldadı. “Ben de bebeğim.”

Bunun olmaması gerekiyordu. Beni Kaliforniya’ya kadar takip etmemesi gerekiyordu. Evde, Miles City’de işini yapıyor olması gerekiyordu. Kadınları becermesi, suç işliyor olması falan filan.

Ve benim de kendimi yok etme yoluma devam ediyor olmam gerekiyordu çünkü...

Çünkü lanet olası neden? Artık hatırlayamıyordum.

“Söyle,” diye hırladı başımı kavrayıp beni üzerinden iterken. “Beni sevdiğini söyle.”

Titreyerek sadece ona bakabildim. Tüm duygular oradaydı; ihtiyaç, acı ama kelimeler gelmiyordu. Söyleyemiyordum...

“Lanet olsun, Tegen!” diye bağırdı Cage benden uzaklaşarak. “Ne yapmam gerekiyor?”

Cage kollarını iki yanına indirdi ve yumruklarını sıkarak ellerini top hâline getirdi. Gözlerimiz buluştuğunda burun delikleri genişlemeye başladı. O anda aklımda hiçbir şüphe yoktu. O gerçekten babasının oğluydu.

Ve ben de annemin kızıydım. Zayıf. Çaresiz. *Yanlış adama âşık.*

“Bu lanet şeyi benimle birlikte dene,” dedi sıkılmış dişlerinin arasından hırlayarak.

Ah.

Kalbim paramparçaydı. Ona doğru koşmamak için sahip olduğum tüm iradeyi kullanıyordum. ZZ hakkındaki her şeyi biliyordu ve yine de geri dönmüştü. Bana ulaşmak için kelimenin tam anlamıyla kapımı kırmış ve daireme ateş etmişti. Hep istediğim şey buydu, değil mi? *Hayallerim, tüm fantezilerim gerçek olmuştu.*

“Annem gibi olmak istemiyorum!” diye bağırdım.

“Güzel!” diye bağırdı. “Çünkü ben senin lanet olası annene âşık değilim!”

Göğsüm kabarıp kalbim patlarken titreyen parmağımla onu işaret ettim. “Sen lanet bir fahişesin, Cage! Değişmeyeceksin!”

“LANET OLSUN!” diye bağırdı. “Bana güvenmen için sana bir sebep vermediğimi biliyorum ama LANET OLSUN, KALTAK! Sana bir sebep vermem için bana bir şans bile vermedin!”

“Bana yine zarar vereceksin!” diye bağırdım. “Bunu bana söyleteceksin, sonra sen de bana söyleyeceksin, ben de senin yapmamı istediğin her şeyi yapacağım ve sonunda da beni sikip atacaksın. YİNE! Ve ben, benden on kat daha güzel kızlarla takılmanı izleyen zavallı bir aptal olacağım. YİNE!”

Cage’in gözleri karardı, kollarındaki kaslar derisinin altında seğirmeye ve zıplamaya başladı.

“Kaltak,” diye tısladı. “Ne sikim duymak istiyorsun? Sana her şeyi berbat etmeyeceğimi söylemeyeceğim, sana dünyanın en güzel kadını olduğunu da söylemeyeceğim! Evet, lanet olası zayıfsın, göğüs namına hiçbir şeyin yok ve lanet olası bir hippie benziyorsun!”

Alt dudağım titremeye başlanıyordu ve gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum. Bunu gören Cage gözlerini kapattı ve uzun, sinirli bir şekilde iç çekti.

“Tegen,” dedi ve öne doğru büyük bir adım attı. Ellerini kollarımın üstüne dolayarak başını eğdi ve bizi yüz yüze getirdi.

“Ama bebeğim, sen benim için dünyanın en güzel kadınısın. Tek istediğim sensin, Teacup. Hayatımda gördüğüm en ateşli gözlerle sahipsin ve dövmelemin, bebeğim... Çok seksi ve lanet olası

kalça kemiklerin... Lanet olsun, onlara tutunmak ve seni yavaşça becermek beni çıldırtıyor.”

Çiğerlerimdeki hava bir inilti şeklinde patlamış ve aniden bitkin düşen bedenim Cage'inkine doğru yığılmıştı. Artık gözyaşlarımı tutamıyordum, yanaklarımdan özgürce süzülüyorlardı.

“Başka neyi seviyorum biliyor musun?” diye sordu hırıltılı bir fısıltıyla. “Senin o bozuk ağzını seviyorum. Kendini tutmamayı, dışarıdan bakıldığında çivi gibi sert olmanı ama içinde hâlâ *benim Teacup'im* olmanı seviyorum.”

“D-Dur,” diye fısıldadım, içime dolan tüm duyguları kontrol edemiyordum.

“Hayır,” diye hırladı. “Bu lanet şeyi duyman gerek. O sıska bacaklarının vücudumun etrafında sarılı olmasını istediğimi, küçücük memelerini ellerimde ve lanet olası ağzımda istediğimi ve yanımda olduğun sürece nasıl görüldüğünün umurumda olmadığını o kalın kafana sokman gerekiyor.”

Sonra Cage başımı arkaya yatırdı ve bana sıırttı. “Beni anlıyor musun bebeğim?” dedi babasını taklit ederek.

Ağlamayı bıraktım ve ters ters ona bakmaya başladım. “Sakın baban gibi davranmaya cüret etme!”

Cage beni kendine çekti ve bir kahkaha patlattı. “Kendine gel, Teacup. Lanet olası kendine gel.”

Cage, Tegen'i kendine yakın bir şekilde, sıkıca tuttu ve rahat bir nefes aldı.

Tegen berbat durumdaydı. Ağlıyor, kollarında titriyor ama yine de gözlerinde binlerce reddedilmiş kadının öfkesi kadar öfkeyle ona bakıyordu ama Cage'in umurunda değildi. Tegen, onun berbat durumdaki kadınıydı.

“Lanet olası Tanrı aşkına, bir aydır yoldayım ve eve döndüğümde gördüğüm şey bu mu?”

Tegen, Cage'in kollarının arasında donup kalmıştı ve Cage omzunun üzerinden sesin geldiği yöne baktı. Ona beş metreden daha kısa bir mesafede duran adam, hayatı boyunca tanıdığı adam

onun için neredeyse tanınmaz bir hâldeydi. Koyu renk saçları her zamankinden çok daha uzundu, yağlıydı, atkuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı ve gittiği birkaç yıl içinde on yaş yaşlanmıştı. Yorgun, bitkin ve son derece kızgın görünüyordu.

“Eve gittiğinde yaptığın şey bu muydu Tegen?” dedi ZZ çenesini Cage’e doğru kaldırarak. “Kardeşleri becermek mi?”

Cage, Tegen’i bıraktı ve arkasını döndü gözünü ZZ’den ayırmadan çünkü adamın vücut dilini anlayamıyordu, eğildi ve Tegen’in kıyafetlerini yerden aldı.

Giysileri ona doğru iterek, “Giyin,” dedi.

ZZ’nin ağzı acımasız bir sırıtışla kıvrıldı. “Benimle dalga geçiyorsun, değil mi? Onun içine sayamayacağım kadar çok girdim. O kaltak benim lanet yatağında. Yoksa bunu bilmiyor muydun?”

Cage’in zaten gergin olan vücudu daha da gerildi. “Evet, biliyordum ve artık senin yatağında değil.”

ZZ’nin sırıtışı daha da büyüdü. “Öyle mi? Artık senin yatağında mı?”

“ZZ,” dedi Tegen beceriksizce giyinmeye çalışırken kot pantolonuna takılıp düşerek. “Seni milyonlarca kez aramaya çalıştım.”

ZZ’nin gözleri Tegen’a kaydı ve sırıtışı kayboldu. “Bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?” diye sordu karanlık bir sesle.

Tegen cevap veremeden Cage onun önüne geçti. “Ben sana bir şey söylemeye çalışıyorum,” dedi ZZ’ye. “Sakın ona bakma.”

“Kapa çeneni, Cage,” dedi Tegen onun arkasından çekilerek. Tamamen giyinmiş bir halde öne çıktı. “Özür dilerim,” dedi usulca. “Bunun böyle olmaması gerekiyordu.”

Cage eski dostunun gözlerinin sertleşmesini, soğumasını ve odaklanamamasını izledi. ZZ, “Sen aptal kaltağın tekisin!” diye bağırdı ve Cage kaskatı kesildi. “Eğer onun seni umursadığını sanıyorsan. Puşt herif tıpkı kız kardeşi gibi ve ikisi de tıpkı babaları gibi.”

“Kız kardeşimi bu işe karıştıрма,” diye homurdandı Cage.

ZZ soğuk bir şekilde güldü. “Orospu kız kardeşin beni bir türlü kurtulamadığı bir haftalık bir çöpmüşüm gibi bir kaldırıma fırlattı.”

“Ve sen,” dedi Tegen’a dönerek. “Yani bu kadar mı? Ben ve sen, geçen yıllar senin için bir bok ifade etmiyor muydu?”

Cage ağzı açık bir şekilde ZZ’ye bakan Tegen’a baktı, yaşadığı şok gün gibi ortadaydı. “ZZ,” diye fısıldadı. “Ben öyle olduğunu düşünmedim, yani bu, biz o kadar...”

ZZ acı acı gülümsedi. “Evet,” dedi soğuk bir sesle. “Sanırım etmiyormuş ama bu puştun, tıpkı kız kardeşinin bana yaptığı gibi senin kıcına tekme basmayacağını düşünüyorsan çok yanılıyorsun.”

Cage bu adam için biraz üzülüyordu. Çünkü Danny ona yanlış yapmıştı ama herif önce kız kardeşine, sonra da kadınına *orospu* demişti. Üstelik onu, Tegen’ı gerçekten umursamamakla suçlamıştı.

Cage kendini kontrol etme yetisinin son kırıntısını da kaybetmişti. “Defol git buradan!” diye bağırdı ve silahına uzanarak ileri atıldı. ZZ’yi vurmayacaktı, sadece onu korkutup buradan kaçıracaktı.

“Cage!” diye bağırdı Tegen arkasından.

Cage göğsüne yakıcı bir acı saplanırken geriye doğru tökezledi. Bir başka çatırtı ve daha fazla acı tüm vücudunda patladı. Aptal bir şekilde ZZ’ye ve ayağı kayarken hâlâ kendisine doğrultulmuş olan silaha baktı. Sonra yüzüne doğru hızla yaklaşan yere baktı ve bir an için her şey bulanıklaştı.

“CAGE! CAGE! CAGE!”

Cage gözlerini öfkeyle kırıştıtarak görüşünü kaplayan bulanıklıktan kurtulmaya çalıştı, yanında duran Tegen’ı kısmen seçebilmişti. Tegen’ın kolunu kavradığını, onu döndürmeye çalıştığını hissedebiliyordu; çığlık attığını, hıçkırdığını ve ağladığını duyabiliyordu ve uzaklardan gelen siren seslerini duyabiliyordu.

Zamanında yetişemeyeceklerdi, dayanmaya çalışıyordu ama damarlarında kök salan dondurucu soğukla tam bir tezat oluşturan sıcak kan ağzına doluyordu.

“Cage,” diye hıçkırdı. “Lütfen uyan, Cage. Lütfen, lütfen uyan!”

Ona cevap verememişti, deniyordu ama hiçbir şey olmuyordu. Hiçbir şey işe yaramıyordu.

“SİKTİİİİİR!” diye bağırdı. “Hayır! Hayır! Siktir! Beni bırakma! LANET OLSUN, CAGE! Lütfen beni bırakma, seni aptal herif! SENİ SEVİYORUM! Beni terk edemezsin!”

Gülümsemeye çalıştı, belki de gülümsemişti, bilmiyordu. Sonra her şey karardı.

“Bunu daha kaç kez tekrarlamamız gerekiyor?” diye çığlık attım.

İkisi de sivil giyimli bir kadın ve bir erkek polis dedektifi bana bakmadan önce birbirlerine baktılar.

“Bayan Matthews,” dedi adam sakince. “Üzgün olduğunuzu biliyorum ama bize anlattıklarınız hiç mantıklı değil. Şimdi hangi adamla romantik bir ilişkiniz var?”

Çığlık atarak yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

Omzumda bir el hissettim. “Bayan Matthews,” dedi kadın. “Şu anda bunun ne kadar zor olduğunu anlıyorum ama olan biten her şeyi bilmemiz gerekiyor.”

Tabii ki bilmeleri gerekiyordu. Hemen şu lanet olası saniyede bilmeleri gerekiyordu. Cage’in ameliyat masasında kan kaybından ölmesi kimin umurundaydı ki? Onların değildi. Doktorların onlara uzattığı deri cekete bir kez bakmışlar, *Cehennem Atlıları* yazısını okumuşlar ve hemen onun için en kötüsünü düşünmüşlerdi.

Sevdiğim adamın göğsünden iki kez vurulmasını, öksürüp hırıldamasını ve kendi üzerine kan tükürmesini izlemem kimin umurundaydı? Gözlerinin arkaya yuvarlanmasını ve vücudunun gevşemesini izlemem ya da sağlık görevlilerinin nefes almasına yardımcı olmak için ciğerlerine bir tüp yerleştirmesini izlemem ya da travma cerrahlarının kurşunları çıkarmaya ve ciğerlerindeki

hasarı onarmaya çalışmak için onu ameliyata almasını izlemem kimin umurundaydı?

Bu şerefsizlerin umurunda değildi.

“Cage,” diye tısladım başımı kaldırarak. “Cage’le bir ilişkim var.”

“Ya Bay Jeffries?” diye sordu adam. “Onunla olan ilişkiniz neydi?”

“ZZ,” dedim. “O benim oda arkadaşımdı ve bilginiz olsun, eğer etrafta Zachary Jeffries hakkında soru sorarsanız kimse kimden bahsettiğinizi anlamaz!”

“O zaman ZZ,” dedi kadın omzumu sıkarak. “Onunla hiç ilişkiniz oldu mu? Cage’i bu yüzden mi vurdu?”

Utanarak gözlerimi kapattım. “Evet,” diye fısıldadım.

Tanrı’m, hepsi benim hatamdı. Hepsi. Neden hiçbir şeyi doğru yapamıyordum? Normal bir insan gibi var olmayı bile beceremeyecek kadar neyim vardı benim?

“Tegen!”

Annemin sesini duyunca vücudum harekete geçti. Dedektiften kurtulur kurtulmaz yerimden fırladım ve resepsiyon alanına doğru koşmaya başladım, annem beni yarı yolda karşılayıp kollarını boynuma doladı. Aniden annemin kollarından kabaca koparıldım ve Deuce kolumu acı verici bir şekilde sıkıca kavradı, mavi gözleri alev alev yanarken üzerime yürüdü. “Nerede o?” dedi hırlayarak.

“B-Ben...” Sertçe yutkundum ve tekrar denedim. “Ameliyatta,” diye çabucak bitirdim.

“CAGE DEĞİL!” diye bağırdı beni sarsarak. “ZZ HANGİ CEHENNEMDE?”

Gözlerim doldu. “Bilmiyorum...” diye fısıldadım. “Gitti, onu vurdu ve gitti.”

“Deuce,” dedi Eva sessizce yanımızda belirerek. “Bırak onu.”

Deuce onu görmezden gelerek bana ters ters bakmaya devam etti. “Bu senin suçun, seni aptal orospu ve eğer oğlum orada ölürse sıradaki sensin, anlıyor musun?”

Midem bulanıyordu ve gözyaşlarım sel gibi akıyordu.

“Bırak onu!” diye bağırdı annem.

“Kahretsin!” diye bağırdı Eva, Deuce’u üzerimden çekmeye çalışarak. “Canını yakıyorsun! Bırak onu!”

“Burada bir sorun mu var?” İki dedektif de arbedeye katılmıştı ve ikisi de Deuce’a kaşlarını çatarak bakıyordu.

“Benimle dalga mı geçiyorsunuz?” diye bağırdı Deuce onlara doğru. “İçerideki BENİM ÇOCUĞUM! Kim bilir neresinde delikler var ve siz takım elbiseli orospu çocukları bana bir sorun olup olmadığını mı soruyorsunuz?”

İki dedektif yine birbirlerine baktı.

“Cole West,” dedi erkek olan, sesi düz, ifadesi açıkça iğrenmiş gibiydi.

“Evet,” diye hırladı Deuce. “Lanet olası bir imza mı istiyorsun?”

“Ya Bayan Matthews’u serbest bırakırsınız,” dedi kadın onu uyararak. “Ya da sizi saldırı teşebbüsünden tutuklarım.”

“Bebeğim,” dedi Eva usulca elini adamın kolunda gezdirip pazusunu kavrayarak. “Bu Tegen’in hatası değil ve öyle olsa bile bunun Cage’e hiç yardımı dokunmuyor.”

Deuce burun delikleri genişlerken bana dik dik baktı, sonra beni kabaca öne doğru çekip parmak uçlarıma kaldırdı.

“Defol git bu hastaneden,” diye homurdandı. “Oğlumdan ve lanet kulübümden uzak dur! Seni görürsem, Tegen, kokunu bile alırsam beynini parçalarım.”

Beni sert bir şekilde iterek anneme doğru tökezlememe neden olmuştu.

“Gidelim,” dedi annem yüksek sesle fısıldayıp karnıma sıkıca tutunarak. “Hemen şimdi, bebeğim.”

“Şehirden ayrılmayın, Bayan Matthews,” diye seslendi erkek dedektif.

Titreyerek bedenimi anneme çevirdim ve beni asansörlere doğru yönlendirmesine izin verdim.

“Ciddiyim, D!” diye bağırdı Deuce arkamızdan. “Onu yakınlarda bir yerde görürsem...”

Annem aniden kayarak durdu ve arkasına döndü. “Onu bir

daha asla göremeyeceksin!” diye öfkeyle bağırdı. “Beni ya da çocuklarımı bir daha asla göremeyeceksin!”

“Ve eğer bu birinin suçuysa,” diye devam etti. “Masum küçük bir kızı, beyinleri yerine aletleri ve silahlarıyla düşünen kendini beğenmiş pisliklerle dolu bir motosiklet kulübünün yakınına getirdiğim için benim suçum!”

Asansöre doğru giderken Danny, Ripper, Cox ve Jase’in yanından geçtik ve ben onlarla göz göze gelmeyi reddederek anneme doğru döndüm.

“D!” Jase arkamızdan seslendi.

Annem hızını artırdı.

“D, ne oluyor amına koyayım?”

Annem tekrar durdu ve hızla bize yaklaşan Jase’e dönerek işaret parmağını ona doğrulttu. “Tek kelime bile etme,” diye tısladı. “Seninle evli değilim, seninle bir çocuk paylaşmıyorum. Bu dünyada beni sana bağlayan hiçbir şey yok.”

Jase’in gözleri büyüdü. “Ama konuşabileceğimizi söylemiştin.”

“Bunu, kızım senin kulübünün bir başka şiddet içeren sonucunu yaşamaya zorlanmadan ve bu yüzden sahip olduğu tek aile tarafından alenen aşağılanmadan ve dışlanmadan önce söylemiştim!”

“D,” diye fısıldadı Jase kolunu kaldırıp elini uzatarak. “Yapma bunu.”

Annem beni bir kenara bırakarak bir adım öne ilerledi ve Jase’in eline vurarak onu uzaklaştırdı.

“Bir daha yanıma yaklaşırsan!” diye bağırdı yüz hatları tiksinti ve nefretle kıvrılırken. “Seni gebertirim.”

Sevdiğin şeyi bul ve onun seni öldürmesine izin ver.

– Charles Bukowski

Bir yıl sonra...

Duygusal arafta kaldığınızda zaman farklı geçer, daha yavaştır. Saatler salyangoz hızında geçer, günleri, haftaları ayaklarınızda sürükleyerek geçirirsiniz. Yılların gelip geçmesi sonsuza dek sürer. Hiçbir şeyi olduğu gibi görmezsiniz, onun yerine hissettiğiniz gibi görürsünüz. Her şey karanlık ve ağırdır, hava bile üzerinizde ağırlık yapıyormuş gibi hissedersiniz. İnsanlar size gülümsemiyor, hakkınızda fısıldaşıyor, size kahkaha atıyormuş gibi gelir.

En güneşli gün bile etrafınıza ördüğünüz gri gökyüzü kalkanının üstesinden gelemesiz.

Neredeyse tüm hayatımı kendi yarattığım duygusal bir arafta sıkışıp kalarak geçirmiştım, sürekli olarak hayatımın başlamasını bekliyordum ancak her geçen yıl, kendi bağlarımdan kurtulamamış olarak aynı zihin çerçevesinde betonlaşmış bir şekilde kaldığım farkında değildim.

Ama bir kez özgürleştığınızde dünya yeniden hızlanıyordu, günler çok hızlı ve geceler ondan da hızlı geçiyordu. Her şeyi farklı, siyah beyazın aksine renkli görüyordunuz. Güneş, bulutların

arkasından çıkmaya başlıyordu ve aniden tekrar görebiliyordunuz. Daha önce hiç fark etmediğiniz insanları, yerleri ve şeyleri fark ediyordunuz. Hatta daha önce önemsiz görünen aptalca şeyler bile büyük resimde anlamını yitirse de o tek başına yaşanan anda son derece önemli hâle geliyordu çünkü onları fark ediyordunuz ve sizi etkileyerek bir şeyler hissetmenizi sağlıyorlardı.

Bir gülümsemenin gerçekte ne olduğunu görüyordunuz.

İnsanları gerçekte oldukları gibi görüyordunuz.

Aşk ilk kez tadıyordunuz.

Ama en önemlisi, kendinizi tarafsız bir zihnin gözleriyle görebiliyordunuz. Tüm o kendinden nefret etmenin, dilemenin ve istemenin, olduğunuzdan başka biri, herhangi biri olmaya çalışarak geçirdiğiniz yılların hiç gerekli olmadığını fark ediyordunuz çünkü en başında sizde yanlış olan hiçbir şey yoktu. Kaçarak ve saklanarak yaptığınız tek şey, kendinize ve etrafınızdaki herkese zarar vermektir.

“Neden bana öyle bakıyorsun, Tegen?” diye sordu Christopher.

Gülümsemem arttı. “Seninle gurur duyuyorum,” dedim piknik battaniyemizin üzerinde yuvarlanıp Christopher’ın karnını gıdıklamak için uzanırken.

Kıkırdayarak elimi itti. “Annem de benimle gurur duyuyor,” dedi.

“Herkes seninle gurur duyuyor,” diye takıldım. “Bay, ben bu hafta anaokuluna başladım.”

“Annemle evde olmayı özledim.”

“Ah,” diye mırıldandım elimi kaldırıp uzun kızıl saçlarını karıştırırken. “Ben de onunla evde olmayı özledim. Bir zamanlar ben de küçüktüm, biliyorsun.”

“Sen de mi onun karnında yaşadın?”

Başımı salladım. “Evet.”

Christopher küçük nokta burnunu kırıştırdı. “Ama sen çok büyüksün!”

Bir kahkaha patlattım. “Dikkat et,” dedim. “Kızlar, erkeklerin böyle şeyler söylemesinden hoşlanmaz.”

Büyük değildim, hem de hiç ama annemin gece gündüz yemek pişirmesi sayesinde son bir yılda epey kilo almıştım.

Christopher legolarıyla oynamaya geri döndü, ben de konuş-

manın burada bittiğini bildiğim için iç çekerek arkama yaslandım ve güneşli Kaliforniya göğüne baktım.

Annem ve benim için hayat en başından beri böyle olmalıydı. Kardeşimi dünyadaki tüm zaman yolculuklarına değişmezdim ama bu yaşında bile annemle tekrar yaşarken huzurun gerçekte ne olduğunu öğrenmiştim.

San Francisco şehir merkezinde sadece iki yatak odası, bir banyo ve küçük bir mutfak olan küçük bir dairemiz vardı. Sadece benim maaşım ve annemin maluliyet* ödemesiyle geçiniyorduk ama idare ediyorduk.

Gerçekten de.

Aslında, ilk birkaç ay haricinde geçtiğimiz yıl şimdiye kadar yaşadığım en huzurlu yıllardan biriydi. Üçümüz her şeyi birlikte yapıyorduk hatta annem ve Christopher çoğu gün işe benimle birlikte yürüyorlardı. Her zaman yapacak bir şeyimiz vardı; pazar gezileri, şehirde yürüyüşler, gece sinemaları, parkta piknikler.

Ve ayda bir Hawk, Christopher'ı görmek için şehre geliyordu. Oturma odasındaki kanepede uyuyor, bir hafta, bazen daha kısa bir süre kalıyor ve sonra aynı hızla gidiyordu. Kulüpten, Deuce'dan ya da Cage'den hiç bahsetmemişti ve biz de hiç sormamıştık. Her şey sessizdi ve olanlardan sonra bu şekilde kalmasını istiyordum.

Cage vurulduktan sonraki ilk birkaç gün benim için acı verici bir bulanıklıktan ibaretti. Evim bir suç mahalliydi, polis dedektifleri ve daha sonra FBI** ve ATF tarafından defalarca sorgulanmıştım. Herkes olaya dâhil olmak istiyordu. Görünüşe göre bir suç örgütünün duvarlarından bir tuğla düştüğünde, dört duvarın da önünde sonunda yıkılması bekleniyordu.

Ama Cehennem Atlıları'nın duvarları her şeye rağmen sağlam duruyordu. Ağızlar kapalı, sırlar saklı ve kulüp her zamanki gibi güçlü kalmıştı.

Yine de tüm bu felaket ulusal haberlere konu olmuş ve yavaş ama emin adımlarla ülkenin dört bir yanından Cehennem Atlıla-

** Bir hastalık veya kaza sonucu vücut bütünlüğünde oluşan yetersizlik, kısıtlılık, azalma sonucunda kişinin çalışamayacak duruma gelmesi. (e.n.)

* Federal Soruşturma Bürosu. (ç.n.)

rı ve Gümüş Şeytanlar, San Francisco'yu işgal etmeye başlamıştı. Şehir motorcularla dolup taşmış, küçük isyanlar çıkmış ve birçok tutuklama yapılmıştı.

Deuce'un oğluna, bir kardeşe desteklerini göstermek için her köşeden gelmişlerdi. Hastanenin dışında nöbet tutmuş, motorlarını hep birlikte çalıştırıp kendilerinden biri için krom ve deriden oluşan dualar etmişlerdi.

Cage ameliyatı atlatmıştı ama henüz kendi başına nefes alamıyordu. Hemen bir solunum cihazına bağlanmıştı. Birkaç hafta boyunca her şey pamuk ipliğine bağlıydı ve kimse yaşayıp yaşamayacağını bilmiyordu.

Ve gerçekten de ölmüştü. Aslında iki kez. Her iki seferde de doktorlar kalbini yeniden çalıştırmayı başarmıştı ve her iki seferde de Deuce hastane personeline saldırmaktan tutuklanmıştı.

Bunların çok azını ilk elden biliyordum çünkü ilk birkaç hafta boyunca uyumaktan ve yemek yemeye çalışmaktan başka bir şey yapmamıştım. Hastaneye gidip Cage'i görmeyi, sadece ona dokunmayı, onu sevdiğimi söylemeyi, ne kadar üzgün olduğumu söylemeyi diliyordum.

Sadece onun yanında olmak istiyordum.

Ki bu hiç olmamıştı.

Eve uçacak kadar iyileştiğinde, Cage'den aldığım son haber bu olmuştu. Annem sonunda Eva'dan onu aramayı kesmesini istemişti ve Eva da onun bu isteğine saygı gösterdi.

Bildiğim kadarıyla ZZ hiç bulunamamıştı. Arada bir hükümetten benimle temas kurup kurmadığını soran telefonlar alıyordum. *Hayır*, diyordum, araması durumunda aramam için bir numara veriyorlardı ve hepsi bu kadardı.

Mutlu muydum? Hayır, pek sayılmazdı ama huzurluydum.

Suçluluk duygusuna, pişmanlığa ve içimde her zaman Cage için saklı kalacak olan boşluğa rağmen huzurlu olduğumu dürüstçe söyleyebilirdim. Tekrar annemle birlikteydim. Bana her şeyi

itiraf etmiş, anılarının çoğunun geri geldiğini ve mutlu, sağlıklı, güzel bir kardeşim olduğunu söylemişti. Hayat ilk defa bu kadar basitti.

Hatta boş zamanlarımda yeniden yazmaya başlamıştım, bu ergenliğimden beri yapmadığım bir şeydi.

“Hayley!” Christopher bağırduğunda, ben de gözlerimi güneşten korumak için elimi siper etmiştim. Hayley ve Joe tepemizde durmuş gülümsüyorlardı.

“Kahretsin, Hayley,” dedim gülümseyerek. “Göğüslerin kocaman olmuş! O çocuğu doğurduktan sonra nasıl görüneceklerini bir düşünsene!”

Bir inilti ve Joe’nun yardım için uzanan eliyle yanıma oturdu ve kaşlarını çattı. “Şaka yapıyorsun ha? Artık Kate Moss değilsin, o yüzden kapa çeneni, Teg.”

“Hey,” dedim alay ederek. “Gerçekten bir popom olması hoşuma gidiyor! Artık siz yağlı vücutlu şanslı sürtükleri kıskanmak zorunda değilim!”

Hayley homurdandı. “Kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkındasın, değil mi? Ve bunu söylediğin için kaç kadının senin küçük ama artık var olan kıcını döveceğinin?”

“Böyle yemeye devam edersem bir gün C kup olabilirim,” dedim umutla tişörtümün üstünden aşağı bakarak.

“Şansını zorlama.”

“Kapa çeneni.”

“Hanımlar,” dedi Joe, Christopher’ın yanına otururken. “Küçük adamı saçma sapan kadın sorunlarınızla uğraştırmayın.”

“Ve bu arada, Teg,” diye devam etti. “Saçına bayıldım.”

“Ben de,” dedi Hayley parmaklarını kısa buklelerimde gezdirmek için uzanarak. “Gerçekten de çok hızlı uzuyor.”

Dokuz ay önce rastalarımı kesmiş, *piercing*’lerimin çoğunu çıkarmış ve ayak parmağımdaki yüzüklerin hepsini atmıştım. Aynada bana bakan kız her kimse, o ben değildim. O, arkasına saklandığım bir maskeydi ve artık saklanmayı bırakmıştım.

Saçlarım artık çeneme kadar uzanıyordu. Kısa bir süre önce

saçlarımı *pixie** tarzında arkası kısa, önü uzun olacak şekilde kestirmiştim. Artık lenslerimi neredeyse hiç takmıyordum ve aslında gözlüklerimi takmayı tercih ettiğimi fark etmiştim. Eski bir arkadaşla yeniden bir araya gelmek gibiydi ama bu sefer eskisinden çok daha şık olan eski bir arkadaşla.

“Annen nerede?” diye sordu Hayley. “Bugün onsuz mu yiyoruz?”

Esneyerek kollarımı ve bacaklarımı uzattım, sonra biraz doğrulup başımı Hayley’nin kucağına koydum. “Burada olacak,” dedim. “Sadece geç kalacak. Taze sucuk ya da onun gibi bir şey istediğini söyledi ama aslında bence Rich’e âşık.”

“Rich mi?” diye sordu Joe. “Stockton’daki kasap mı?”

Başımı salladım. “Evet, sürekli flört ediyorlar ve bu beni hasta ediyor.”

“Ama o adam annenden çok daha yaşlı.”

Hayley’e baktım ve omuz silktim. “Ama iyi bir işi olan hoş bir adam.”

Bana gülümsedi. “Ve motosiklete binmiyor.”

Ben de ona gülümsedim. “O da var.”

“Babam motosiklete biniyor,” dedi Christopher. “Bir gün ben de binmek istiyorum.”

“Bir kamyonete ne dersin?” diye önerdim. “Ya da kocaman bir Amerikan arabasına? Veya kendi itfaiye aracına ne dersin?”

“Hayır,” dedi başını abartılı bir şekilde sallayarak. “Tıpkı babam gibi olmak istiyorum.”

“Peki,” dedim iç çekerek. “En azından denedim.”

“Gelecek hafta Phish** konseri var,” dedi Joe. “Onu her zaman yanımda götürebilir ve hayatın diğer yüzüyle tanıştırabilirim. Gerçek erkeklerin olduğu yerde.”

Homurdandım. “Gerçek derken Crocs*** giymeyi seven, kafayı bulan ve Tom Petty’ye eşlik ederken hiç yaşanmamış lise aşkını anımsayan erkekleri mi kastediyorsun?”

** Başın arka ve tepe kısmındaki saçların kısa, yan kısımlarının ise nispeten uzun olduğu bir saç modeli. (e.n.)

** Amerikalı bir rock grubu. (ç.n.)

*** Hafif ve rahatlığıyla öne çıkan, delikli tasarımıyla dikkat çeken popüler bir ayakkabı markası. (e.n.)

“Evet,” dedi Joe gururla ve yumruğunu göğsüne vurdu. “Gerçek erkekler!”

Hayley gülmeye başladı ve ben de onunla birlikte gülümse-dim. Birbirleri için o kadar mükemmeller ve birbirleriyle o kadar uyumluydular ki... Joe benim estetik olarak hoş bulduğum biri olmayabilirdi, ev işlerine yardım etmekten çok video oyunları oynuyor olabilirdi, muhtemelen kafayı bulmayı hiç bırakmayacaktı ama yine de karısını seviyordu ve kusurlarına rağmen karısı da onu seviyordu.

Ama insanların birbirlerine uymak için değişimleri gerekmiyordu. Sadece farklılıklarını kabul etmeleri gerekiyordu. Birini olduğu gibi sevebilir ve yine de birlikte uyum içinde yaşayabilirdiniz.

Bunu çok geç fark etmiştim çünkü fark ettiğimde ZZ, sevdiğim adamı çoktan benden almıştı.

Bacaklarının arasındaki sık, kahverengi saçları kavrayan Cage, kalçalarını yukarıya doğru itti. “Daha hızlı,” dedi homurdanarak. Aptal kaltak öğürmesine rağmen itaat etmişti, muhtemelen Cage kafasını tam kendi istediği yerde tuttuğundan dolayı ona ne derse yapmaktan başka seçeneği yoktu.

Hepsi fahişeydi. Her biri. Gerçekte oldukları becerilmiş kaltaklar gibi muamele görmeyi hak ediyorlardı.

Ama yine de hiçbir şey hissetmiyordu. Lanet olası hiçbir şey!

Küfrederek kızın başını kaldırdı ve saçlarından tutarak onu yanına fırlattı. Kızın göğsünün üzerine oturarak yüzünün yanlarını kavradı ve onu ağzını açmaya zorladı. Kendini onun üzerinde tutarak aletini kızın açık duran ağzına soktu ve yüzünü becermeye başladı. Hızlı ve sertti. Kız şimdi deli gibi öğürüyordu, gözleri kocaman açılmıştı ve sulanıyordu. Sonunda, lanet olası sonunda bir şeyler hissetmişti. *Çarpık bir tatmin duygusu.*

Boğazına sertçe boşaldı ve hemen geri çekti. Kız nefes nefese kalmış, öksürmeye başlamıştı ve başını çevirmeye çalıştı. Elini kızın ağzının üzerine koyarak eğildi. “Yut şunu,” dedi kıza sırtarak.

Kız denedi ama yapamadı. Boğuluyordu, çok sert öksürüyor-

du, tükürük ve meni dudaklarından ve Cage'in parmaklarının arasından dışarı fışkırdı.

Cage tiksintiyle kızın üzerinden kalktı ve elini kızın saçlarına silerek temizledi.

"Ü-Üzgünüm," dedi kız boğuk bir sesle ondan uzaklaşarak, hâlâ öksürüyordu.

"Evet," diye mırıldandı Cage bacaklarını yataktan dışarı sarkıtırken. "Üzgünsün."

Komodinin masasının yanına eğilerek kredi kartını aldı, kalan son uyuşturucusunu çıkardı ve hazırlamaya başladı.

"Bu boktan şey çok sert," diye tısladı.

"Nerede yaşadığımızın farkında değil misin?" diye sordu kız. "Bu ıssız yerde birinci sınıf mal bulmak zor. Neden babanın zulasına dalmıyorsun anlamıyorum."

Cage yirmi doları sardı, hazırladığı ilk satırın üzerine yerleştirdi ve kıza bakmadan önce tüm tozu burnunun içine çekti.

"Ben aptal mıyım lan?" dedi burnunu çekerek. "O mal satılık, kilit altında, stoklu ve hesabı tutuluyor. Kişisel kullanım için değil. Eğer alırsam anlarlar."

"Sadece söylüyordum," diye mırıldandı kız.

Cage ona pis bir bakış fırlattıktan sonra eğilip bir sırayı daha burnuna çekti.

"Konuşma o zaman," diye karşılık verdi baş ve işaret parmağıyla burnunu sıkıp sertçe nefes alırken. Karıncalanan yanma hissi boğazının arkasına vurduğunda o boktan şeyi yuttu.

Orta parmağını ıslatarak tahta platformun üzerinde gezdirdi ve kalanları da topladı. Sonra parmağını ağzına götürerek diş etlerine sürdü.

Ah, kimyasal uyaranlı enerji. Artık yataktan kalkacak iradeyi bulabilmesinin tek yolu buydu. Sigarasını kaptığı gibi bir tane yaktı ve ilk birkaç nefes boyunca öksürdü, ciğerleri şiddetle yanmaya başlayınca küfretti. Yere oturup yatağına yaslandı ve başını arkaya yasladı.

Sol akciğeri her zaman ağrıyordu. Lanet olası hiç durmadan ve birkaç uzman tarafından kendisine hayatının sonuna kadar ağrı-

yacağı kesin bir dille söylenmişti. Görünüşe göre ciğerlerinizden biri yara dokusu veya ona benzeyen bir boktan başka bir şey olmadığında kalan günlerinizi 7/24 acı içinde yaşamak birçok avantajdan sadece biriydi.

Sigara içmemesi gerekiyordu. Ciğerlerine zarar verecek hiçbir şey yapmaması gerekiyordu, ciğerlerine ne olduğu umurunda bile değildi. Aslında ne kendisine ne de bir başkasına ne olduğu umurunda değildi.

“Bucket’ta Çin Beyazı* kalmış mı diye bakmamı ister misin?”

Cage ona şöyle bir baktı. “Bucket kullanıyor mu?”

Kız omuz silkti. “Birkaç ay önce onu becerdiğimde bana eroinle ödeme yaptı.”

“Bucket’la mı yattın?” diye sordu Cage tiksinierek. Kız en fazla on dokuz ya da yirmi yaşındaydı ve Bucket neredeyse babasının yaşındaydı.

Kız gülmeye başladı. “On beş yaşından beri Bucket’ı beceriyorum,” dedi. “Ailem beni bu çöplük kasabaya ilk getirdiği günden beri.”

Güzel. Gerçekten çok güzel. Hem de bununla gurur duyuyor gibiydi.

Siktiğimin fahişesi. Hepsi fahişeydi ama içlerindeki en büyük fahişe, onu öyle bir becermişti ki bir daha ayağa kalkabileceğinden emin değildi.

Tegen.

Ameliyattan çıktıktan sonra ağır bir şekilde uyuşturulmuştu. Çok fazla bir şey hatırlamıyordu ama ağrıları daha katlanılabiliir hâle geldikçe ve ona verdikleri ağır dozajı kesmeye başladıkça Tegen’in orada olmadığını net bir şekilde hatırlıyordu. İlk başta paniğe kapılmış, ona bir şey olduğunu, ZZ’nin onu vurduğunu, onun da kendisi gibi berbat durumda olduğunu ya da daha kötüsü öldüğünü düşünmüştü.

Sonra onu sormak gibi bir hata yapmıştı ve ihtiyar onun için boşlukları doldurmuştu. Tegen iyiydi, zarar görmemişti ve burada değildi.

* (Fentanil.) Güçlü bir eroin çeşidi. (ç.n.)

Bir kez bile onu kontrol etmeye gelmemişti. Tanrı aşkına, onun lanet şehrinde yatıyordu ve yine de hiçbir şey yapmamıştı.

Yalan söylemeyecekti. Bu lanet şey canını yakıyordu. Neredeyse vücudundaki delikler kadar çok. Gerçekte çektiğinden daha fazla acı çekiyormuş gibi yapmış ve umursamayacak kadar uyuşturulmaya geri dönmüştü.

O zamandan beri de uyuşturucu kullanmaya devam ediyordu. Çünkü kafası iyi değılken bu şey canını yakıyordu... Ciğerlerindeki yanma.

Evet, bunu her gün kalbinin içindeki acıya tercih ederdi.

O sürtüğe onu sevdiğini söylemişti. O da onu terk etmişti.

Aptalca onun peşinden gitmiş, kendini vurdurmuş ve ölmüştü. İki kez.

Ve kadın onu terk etmişti.

Eğer Tegen, ona yaptıklarının intikamını almak istiyorsa bunu başarmıştı. Hatta daha fazlasını... Ve hâlâ onu düşünüyordu hâlâ onu istiyordu.

Aptalın tekiydi. Birinci sınıf bir morondur. Hayatı boyunca yataktan yatağı atlamış, hiçbir şeyi umursamamış, sonunda bir zamanlar onu gerçekten önemseyen tek kaltağı âşık olmuş ve o da onu darmadağın etmişti. Tam ona uygun bir şeydi.

Komodinin üstündeki şişeyi kaparak uzun, büyük bir yudum aldı ve aşağılanmanın yakıcılığını başka bir tür aşağılanmayla silip süpürdü.

Yatak odasının kapısı ardına kadar açılıp gürültülü bir çatırtıyla duvara çarptığında dördüncü yudumundaydı. Kapıya dönmeye zahmet etmedi.

“Lanet saatin kaç olduğunu biliyor musun?” diye sordu yüksek, öfkeli, tanıdık bir ses.

Cage başını çevirmedi. “Umurumda mı?”

“Sürtük,” dedi Deuce. “Kıyafetlerini giy ve defol git.”

Cage arkasında kızın yataktan kalkmak için çabaladığını duydu. Birkaç dakika sonra kapısı çarparak kapandı ve ağır ayak sesleri odanın içinde yankılandı. Babasının yüzü görüş alanına girdi,

fazla yakın ve biraz bulanıktı. Cage burnunu kırıştırdı. “Geri çekil, ihtiyar.”

Deuce’un gözleri kısıldı. “Ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Çoğu zaman burnunu temizleyecek kadar bile akıllı değilsin.”

Cage homurdanarak güldü ve Deuce’un burun delikleri genişledi. “Komik bir şey mi var?”

“Evet. Bilip bilmemenin umurumda olduğunu düşünmen komik.”

“Benim adamlarım kullanmaz,” diye hırladı. “Bunu biliyorsun.”

“Öyle mi?” diye karşılık verdi Cage. “Bunu Bucket’a söyle.”

Deuce dikeldi ve ona ters ters baktı. “Bucket’ın yan işleri var, bir bok kullanmıyor. Kafanı bir dakikalığına tozdan kaldırsaydın bunu bilirdin.”

Cage, babasına bakmadan önce Jack’ten uzun bir yudum daha aldı. “Hayır, göt herif. Bana lanet olası ayakkabının üzerindeki bir bokmuşum gibi davranmak yerine arada bir bana gerçekten bir şeyler söyleseydin bilirdim.”

“Lanet olası küçük bir kız mısın sen?” diye sordu Deuce. “Lanet kıcını da silmemi ister misin?”

Cage’in öfkesi tavan yaptı ve ne yaptığını anlayamadan viski şişesini odanın diğer ucuna fırlattı. Ayağa fırladı ve babasıyla göze geldi, tam o sırada şişe duvara çarpıp paramparça oldu.

“SEN BOKTAN BİR BABASIN, BUNU BİLİYOR MUSUN?” diye bağırdı. “Ayrıca boktan bir insansın da! Yine de hiçbirini hak etmediğin her lanet olası şeyi sana verdiler!”

Saniyeler sonra Cage, boğazından duvara yapıştırılmış bir şekildeyken babasının yüzüne bakıyordu. “BUNU BİLMEDİĞİMİ Mİ SANIYORSUN?” diye bağırdı Deuce tükürükler saçarak. “Bunlar için minnettar olmadığımı sanıyorsan yanılıyorsun! Ben de senin olduğun yerdeydim, seni küçük pislik. Tüm lanet olası dünyaya kızgındım, senden çok daha fazla vuruldum ve senin aksine yaşayıp yaşamadığımı umursamayan bir babam vardı.”

Cage sırtıttı. Babası vurulmasının umurunda olduğunu sanıyordu ama umurunda değildi. Hatta babası onu şu anda vurabilirdi ve yine de umurunda olmazdı.

“Yani demek istediğin,” dedi Cage. “Senin ayak izlerini takip edip babana yaptığın gibi seni de duşta gebertmem gerektiği mi?”

Deuce’un burun delikleri genişledi.

Deuce, “Bu iş yeterince uzadı,” diye homurdanarak Cage’in boğazını sıktı. “Bu saçmalıkları bir kenara bırakıp yaşama geri dönme vaktin geldi.”

Yaşamak mı? Lanet olası yaşamak mı?

Cage bir öfke patlaması yaşadı ve kendini babasının bileğini kavrarken ve adamın ellerini boğazından çekerken buldu.

“SİKTİR GİT!” diye kükreyerek Deuce’u geriye doğru itti ve hemen üzerine yürüdü. “Sen benim hayatıma yaşamak mı diyorsun? BEN YAŞAMIYORUM! Sadece seni takip ediyor, arkanı topluyorum! Gerçekten bana ait olan hiçbir şeye sahip olmadım!”

Deuce’u tekrar itti. “Hepsi senin! Her şey! Kulüp, adamlar, Eva ve çocuklar! Hepsi senin! Benim hiçbir şeyim yok! Lanet olası hiçbir şeyim!”

Cage bunun geleceğini biliyordu ama uyuşturucudan aldığı adrenalinin etkisiyle babasının yumruğunu yüzüne çarpana kadar görememişti.

Yere uzanmış, çenesini ovuştururken babasının kule gibi yükselen formuna doğru gözlerini kırıştırdı.

“Sen gerçekten de aptalın tekisin,” dedi Deuce sert bir şekilde. “Sen benim çocuğumsun, oğlumsun ve sahip olduğum her şey her zaman senin de oldu. Mirasımı kime devredeceğimi sanıyorsun?”

“Mirasını sikeyim,” dedi Cage alay ederek. “Kulübünü de seni de sikeyim!”

Deuce bir saniye boyunca ona baktı ve sonra arkasını döndü.

Cage yatak odasının kapısı kapandıktan çok sonra bile yerde yatmaya devam etti.

Babamı sikeyim, bu kulübü sikeyim ve kendimi sikeyim.

Ama en çok da...

Tegen’i sikeyim!

Kafası allak bullak olan Deuce, Cage'in odasından hışımla çıktı, kapıyı arkasından çarparak kapattı ve koridorda ilerlemeye başladı.

Böyle devam ederse çocuğu ölecekti. ZZ'nin akciğerinde iki delik açmasının üzerinden bir yıl bile geçmemişti ve o hâlâ sigara içmekle kalmıyor, uyuşturucu da kullanıyordu ve kim bilir daha neler yapıyordu... Buna lanet olası pis fahişeleri becermek de dâhil!

Öfkeyle iç çekerek ellerini yüzünde gezdirdi. Nerede yanlış yapıp duruyordu? Ne yaparsa yapsın hiçbirini için yeterli olmuyordu. *Eva hariç*. Bu dünyada yetebildiği tek kişi oydu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı. "O olmasaydı mahvolurdum."

Bir şey doğruydı: Bu lanet hayatta, yürüttüğü kirli işte arkasında iyi bir kadına ihtiyacınız vardı. *Güçlü bir kadına*. Haddini bilen, ne olursa olsun yanınızda olacak bir kadına. Bir erkeğin ihtiyacı olduğunda ona ihtiyacı olanı vereceğine güvенеbileceğiniz bir kadına.

"Çocuk nasıl?" diye sordu Mick, Deuce onun yanındaki bar taburesine otururken. Deuce barın üzerinden uzanarak Blue'nun kafasının arkasına bir tokat attı ama sarhoş yaşlı piç kıpırdamamıştı bile.

"Bok gibi."

"Bana babasını hatırlatıyor," dedi Mick.

Deuce ona yan yan baktı. "Öyle mi? Peki, nasıl amına koyayım? Ben hiç kullanmadım."

Mick önündeki bardağı kaparak viskisinin son damlasını da içti. "Tamamen aynı olduğunu söylemedim. Bana seni hatırlattığını söyledim. Eva seni terk ettikten sonra. Aradaki fark, senin bu kadar kötü olmak için çok fazla sorumluluğun olmasıydı. Cage'in sıçıp batırmaktan başka yapacak bir şeyi yok."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu Deuce, Mick'in önündeki şeye uzanarak. "Kimse Cage'i terk etmedi. Salak kendini vurdurdu çünkü..."

Deuce'un sesi giderek azaldı ve göğsü sıkışmaya başladı.

Mick'e baktı ve Mick ona acımasız bir şekilde gülümsedi.

“Tegen,” diye bitirdi Deuce.

“Tegen,” diye tekrarladı Mick başıyla onaylayarak.

“Bana Cage’in onu sevdiğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

“Bir düşünsene,” dedi Mick bar taburesini iterken. “Geçen yıl karantina sırasında her saniye onunla ilgileniyordu ve o zamana kadar Cage’in bir kadına, aletini yalatana kadar gösterdiği ilgiden daha fazlasını gösterdiğini hiç görmemiştim. Sonra kız gecenin bir yarısı onu gizlice terk etti ve o da bu yüzden aptal gibi davrandı. Sonra bir bakmışsın, Oakland’a gitmek yerine doğruca Kaliforniya’ya onun yanına gitmiş.”

Deuce gözlerini kapattı. Lanet olsun.

Tegen kaçmamıştı. Deuce onu lanet olası kapı dışarı etmişti.

“Eve gitmeliyim, Başkan. Yarın görüşür müyüz?”

“Evet.”

Mick’in dışarı çıkışını izledi ve barda sızıp kalan Blue dışında yalnız kaldığında dirseklerini tezgâha dayayıp başını ellerinin arasına aldı.

Her şeyi berbat etmişti. Yine.

Öfke patlamasının ortasında oğlunu kaybetmek üzere olduğunu düşünürken tüm suçu Tegen’a yüklemiş, ona defolup gitmesini ve uzak durmasını söylemişti.

Ama bunların hiçbirisi onun suçu değildi. Tetiği çektiği için ZZ’nin suçuydu, en başta silahını çektiği için Cage’in suçuydu ve oğluyla Tegen arasındaki şeyin düşündüğünden daha derin olduğunu fark etmediği için kendi suçuydu.

Şimdi ne olacaktı?

Dorothy, Eva’ya kulüple hiçbir ilgisi olmasını istemediğini söylemişti. Tegen, Cage’i görmeye bile çalışmamıştı ve Cage tam bir enkazdı.

Peki, evet, şimdi ne olacaktı?

“İhtiyar herif!” diye bağırды bir bardak altlığını Blue’ya doğru fırlatırken. Altlık adamın kafasının tepesine çarptı ve sekti. “Şu anda senin o ukala bilgeliğinden biraz yararlanabilirim.”

Hiçbir şey olmadı.

“BLUE!” diye bağırdı Deuce. “Uyan amına koyayım!”

Hiçbir şey olmadı.

Deuce küfrederek oturduğu yerden kalktı ve aralarındaki birkaç metreyi yürüyerek kapattı. Blue’nun kolunu tutarak çekti ve sarstı. “Orospu çocuğu,” diye hırladı. “Bugün ne kadar içtin?”

Hiçbir şey olmadı.

Blue’nun kolunu bıraktığında kol gevşek ve ağır bir şekilde Blue’nun yan tarafına düştü ve yaşlı adamın vücudu bir anda yığılmaya başladı. Deuce onu yere düşmeden yakaladı ve koltuğuna doğru kaldırdı. Blue’nun başı geriye doğru yuvarlanırken Deuce’un içinde bir panik duygusu yükseldi.

Herifin gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Blue!” diye bağırdı ve onu koltuktan çekip yere yatırdı. Başını Blue’nun ağzına ve burnuna doğru eğdi ve hareketsiz kaldı. Blue nefes almıyordu.

Panik korkuya dönüştü ve Deuce’un göğsü bir mengene gibi sıkıştı.

“BLUE! KAHRETSİN, BLUE!”

Adamın burnunu sıkarak kapatan Deuce, Blue’nun ağzını kendi ağzıyla kapattı ve içine doğru nefesini üfledi. Sırada göğüs kompresyonu vardı. Sonra biraz daha nefes.

Ve hiçbir şey olmadı.

“Blue!” diye bağırdı, yumrukları sıkılmıştı. “Uyan lan!”

Gözleri yaşardı ve sıkılı yumrukları Blue’nun göğsüne indi. “Uyan, seni aptal yaşlı pislik! Uyan amına koyayım!”

Zor nefes alan, göğsü ağrıyan Deuce sendeleyerek ayağa kalktı. Titreyen elleriyle ceketinin içinden cep telefonuna uzanırken aniden keskin bir acı sol kolunu yarıp geçerek göğsüne saplandı. Cep telefonu yere düştü ve iki eli de göğsüne gitti.

Bunu daha fazla acı izledi ve boğazı sıkıştı.

“Tanrı’m,” diye soluk soluğa göğsünün ortasını tırmaladı. Acı o kadar büyük ve baş döndürücüydü ki bacakları tutmadı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Çaresizce uzanıp telefonunu aradı ama acı artık her yerdeydi. Göğsünde, boynunda ve her iki kolunda. Sanki jiletten yapılmış bir iple içten dışa doğru sıkılıyormuş gibi hissediyordu.

Telefonunu bulamayınca oğluna seslendi ama kelimeleri bozulmuş ve acıdan ağırlaşmıştı.

Hızla güçsüzleşip başı dönünce yan tarafına yığıldı. Bu oluyor olamazdı. *Ölüyor olamazdı*. Henüz değil. En azından şimdi değil. Hâlâ ona ihtiyacı olan çocukları, Ivy ve sekiz aylık oğlu Damon varken olamazdı. Taparcasına sevdiği bir torunu ve bir karısı vardı. Lanet olsun, bu dünyada onu tatmin edecek kadar bile zaman geçiremediği bir karısı. Henüz gidemezdi. Onları henüz terk edemezdi, en büyük oğlu tüm hayatını bir kenara atmanın tam ortasında iken olamazdı.

“Cage,” dedi boğuk bir sesle ama sözcük ağzından yalnızca fısıltı halinde çıkmıştı.

“Mark,” dedi Ellie ikinci sıradaki öğrencilerinden birini göstererek. “Peki, ya sen? Bay Poe’nun *Kuzgun*’u hakkında ne düşünüyorsun? Şiirin altında yatan mesaj nedir?”

Sarışın, mavi gözlü, ukala lise sporcusu sırtıttı ve başını salladı. “Hiçbir fikrim yok.”

Ellie gözlerini devirdi. “Başka kimse var mı?”

İki öğrenci elini kaldırdı, her zamanki gibi ikisi de kızdı. Lise İngilizcesi hiçbir erkeğin ilgisini çekmiyor gibiydi.

“Vanessa,” dedi.

“Sonsuz aşk,” dedi kız. “Ve kayıp.”

Ellie gülümsedi ve başını salladı. Ne zaman bir öğrenci edebî bir eserle bağ kurursa gurur duyardı.

“Biraz daha detaylandırmak ister misin?” diye sordu Ellie.

Kız tam ağzını açtığı anda hem dersin hem de günün bittiğini işaret eden zil çaldı.

Tüm sınıf aynı anda gitmelerinin uygun olup olmayacağını onaylaması için ona baktı.

“Evet,” dedi ellerini kapıya doğru sallayarak. “Gidin, gidin, gidin. Harika bir hafta sonu geçirin.”

Kapıya doğru çılgınca koşan grup onu hep eğlendirirdi. Ona, okuldan ayrılmak istemeyen tek kişinin kendisi olduğu o lise günlerini hatırlatırdı. Okulu seviyordu, hep sevmişti. Bu hiç değişmemişti.

Masasına oturdu ve dağınıklığı toparlamak için kâğıtları karıştırmaya başladı.

“Bayan Tate?”

Kapıya doğru baktığında müdire Adele’in rahatsız bir ifadeyle orada durduğunu gördü ve kıkırdama isteğiyle savaştı.

“Evet?”

“Sadece kontrol etmek ve ilk haftanızın nasıl geçtiğini görmek istedim.”

Ellie ona içten bir şekilde gülümsedi. “Harika,” diye cevap verdi dürüstçe. “Burayı gerçekten çok seviyorum.”

Kadın rahatsız bir şekilde kıkırdandı. “Ben, şey... Erkek arkadaşınız sizi her gün almaya gelecek mi?”

İşte şimdi Ellie gülmek için kendini zor tutuyordu. Dirty açık olan pozisyonu Ellie’ye teklif etmeye ikna etmek için müdireye her ne söylediyse belli ki pek hoş bir şey değildi. Kadın ondan düpedüz korkuyordu.

Ellie onun yöntemlerini onaylamıyordu ama yine de onlara minnettardı. Annesinin durumu bir kez daha kötüye gitmişti ve Ellie gitmek yerine onun yanında kalıp ona oldukça fazla ihtiyaç duyulan zamanı kaçırmamak ve hızla biriken hastane faturaları konusunda babasına yardım etmek istiyordu.

Kendisine tecavüz etmeye çalışan adamla aynı kasabada yaşamaya alışmak hiç de kolay olmamıştı ama Deuce ona ne söyle-diye, nasıl bir anlaşma yaptıysa Daniel ona yaklaşmamıştı. İlk başlarda, yanında Dirty olmadan bir yere gittiği ve Daniel’ı kasabada bir yerde gördüğü nadir durumlarda hemen geri çekiliyor, eve koşuyor ve doğruca duşa girip sıcak su derisini haşlayana kadar orada duruyordu.

Ama bazen bu, onun ellerini üzerinde hissettiği anki duyguyu silmeye yetmiyordu. İşte o günlerde Dirty onu motosikletine bindiriyor ve Ellie kendini yeniden temiz, kendi bedenine hâkim ve Daniel’ın hayatına getirdiği pislikten arınmış hissedene kadar hiçbir yere varmadan sadece sürüyorlardı.

Dirty’ye gelince, geçen yıl içinde duygusal olarak bulunduğu yerden çok uzaklaşmıştı.

Motosikletinin arkasında otururken artık kollarını onun beli-

ne dolayabiliyor, başını onun sırtına yaslayabiliyor ve ona sıkıca sarılabiliyordu. Dirty bu kadarına izin vermişti. Ellie'nin dokunuşuna alışmak için hâlâ birkaç dakikaya ihtiyacı vardı, her seferinde ırkiliyordu ama bu da bir ilerlemeydi.

Hatta birlikte film izlerken Ellie'nin kanepede ona yaklaştığı ve başını omzuna yasladığı bile olmuştu. Bir keresinde Ellie'nin elini bile tutmuştu.

Çoğunlukla hayat çok güzeldi. Olanlardan sonra hiç beklemediği kadar iyiydi. Danny tekrar hayatına girene kadar arkadaş edinmeyi ne kadar özlediğini ya da etrafını kitaplar yerine insanlarla çevrelemenin ne kadar iyi olduğunu fark etmemişti.

Sadece bir sorun vardı ve bu sorun zaman geçtikçe daha da dayanılmaz bir hâle geliyordu.

Umutsuz bir şekilde azmıştı.

Son zamanlarda gecelerini yatak odasında tek başına geçiriyor, Dirty'yi düşünüyor ve bu konuda hiçbir şey yapamayacağını biliyordu. Yine de kararlılığı gittikçe zayıflıyordu.

Çok yakınlaşmışlardı. Dirty onu gözünün önünden ayırmak istemiyordu, her sabah onu işe götürüyor ve her öğleden sonra işten alıyordu. Bazı günler Dirty'nin evinde, bazı günler ailesinin evinde ve nadiren de olsa dışarıda yemek yiyorlardı.

Her gün onun güzel yüzüyle, uzun, zayıf, yontulmuş vücuduyla ve oldukça darbe almış, oldukça kırılğan kişiliğiyle karşılaşılıyor ve onu düzeltmek istemekten kendini alamıyordu. O bir kadının en kötü kâbusuydu; dıştan güzel, içten mahvolmuş. Ölümcül bir kombinasyon.

Yine de onu istiyordu, fena bir şekilde.

Kendini hiçbir zaman kötü çocuklara ilgi duyan tipik bir kadın olarak görmemişti ama Dirty'de durum farklıydı. Bunun ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu ve eğer kendine karşı tamamen dürüst olması gerekirse gerçekten umurunda değildi. Daha önce hiçbir erkeğe karşı böyle hissetmemişti.

Hiç.

Yaptığı şeyler, kulüpteki hayatı hiç önemli değildi. Ona karşı

çok iyiydi, onu koruyor, onunla ilgileniyordu ve yanlışlıkla ona saldırdığı sabahtan beri bir kez bile ona güvenemeyeceğini düşünmesi için bir neden vermemişti.

Ve şimdi aman Tanrı'm, ona her yaklaştığında hormonları aşırı hızlanıyordu. Özellikle de gülümsediğinde... Bu nadir gülümsemeler o kadar azdı ki ortaya çıktıklarında Tanrı'm, eriyordu.

Bu konuda nasıl hareket edeceğine dair en ufak bir fikri yoktu. Bir şey yaparsa onu kendinden uzaklaştıracığından korkuyordu.

Ellie, "Evet," dedi Adele'e. "Bu sorun olacak mı?"

Yaşlı kadın sonunda pes edene kadar iki kadın birbirlerine baktılar. Adele kısaca, "Yok, hiç de bile," dedi ve aniden oradan ayrıldı.

Ellie başını sallayarak kâğıtlarına geri döndü, ne olduğunu anlamadan bir saat geçmişti. Tam toparlanmaya başlamıştı ki kordorda ağır ayak sesleri duydu. Dirty'nin burada olduğunu anlayınca her şeyi hızla düzgün bir yığın hâline getirdi ve çantasını almak için eğildi. Masasından cep telefonunu kapıldığı gibi kapıya yöneldi ve yürürken mesajlarını gözden geçirdi.

Yeni bir mesaj.

Michael: Geç kalacağım.

Ellie kafası karışmış bir halde başını kaldırdı ve polis amiri Daniel Mooresville ile yüz yüze geldi.

"Ellie," dedi adam alayla gülümserken. Ellie, adamın nefesindeki güçlü içki kokusunu aldı ve hemen geri çekildi. "Seni bakıcın olmadan yakalamak için uzun zamandır bekliyordum."

Sınıftan içeri adım atarak kapıyı arkasından kapattı. "O motorcu pislige teslim oluyorsun da bana mı olmuyorsun?"

Korku, midesinden fırladı, hızla atan kalbinin etrafında kıvrıldı ve boğazına yerleşti. Kaçacak hiçbir yeri yoktu, ikinci kattaydı ve Daniel onun tek çıkışını kapatıyordu. Kapana kısılmıştı.

"Daniel," dedi titrek bir sesle geri çekilmeye devam ederken. "Lütfen bunu yapma."

Daniel, "KES SESİNİ!" diye kükredi silahını kılıfından çıkarıp ona doğrulturken. "Beni aptal yerine koydun! Benim kim olduğum-

mu biliyor musun? Bu kasabada kaç kadın senin yerinde olmak için canını verirdi biliyor musun?”

Ellie'nin vücudunu şiddetli bir ürperti sardı. Konuşamayacak kadar dehşete düşmüştü.

“Yere yat,” diye emretti adam.

Hayır. Ah, Tanrım. Hayır. Lütfen, Tanrım. Lütfen bunun olmasına izin verme.

Bu yaşanıyor olamazdı.

“BENİ DUYDUN MU?” diye bağırdı. “Lanet olası yere yat!”

Ellie yenilginin fısıltılarının midesinin çukuruna ağır ağır yerleşmeye başladığını hissetti. Sertçe yutkunarak çantasını ve telefonunu masasının üzerine bıraktı ve sonra yavaşça yere doğru eğilmeye başladı.

Adam ona doğru yürürken, “Uzan,” diye emretti ve o da dediğini yaptı.

Silahını hâlâ Ellie'ye doğrultmuş olan Daniel, Ellie'nin tepesinde dikilerek pantolonuna uzandı ve kemerini açtı.

Ellie'nin görüşü bulanıklaşmaya başlamıştı ve umutsuzca fazlasıyla ihtiyacı olan havayı içine çekmeye çalışıyordu.

“Elbiseni yukarı çek.”

Titreyen, terleyen ve korkudan buz kesen Ellie, uzanıp elbisesini yukarı çekti. Daniel bacaklarının arasında diz çökmüş, pantolonu kalçalarından aşağı sarkarken ve ereksiyonu *boxer*'ından çoktan kurtulmuşken Ellie başını çevirdi ve gözlerini sıkıca kapattı.

Kendi kendine bu sefer onunla mücadele etmeyeceğini söyledi. Burada yatacak ve bunu kabul edecekti. Belki o zaman canı acımazdı, belki yaşamasına izin verirdi, belki...

Daniel göğüslerinden birini sıkıca kavrayıp sertçe büktüğünde irkildi. Eli şimdi bacaklarının arasındaydı, iç çamaşırını yana doğru itiyordu ve aman Tanrı'm, hayır, hayır, hayır...

Dişlerini birbirine geçirdi, çenesi kilitlendi.

Canı yanıyordu. Onun için hazır değildi. Hem de hiç. Vücudu gergindi, o kadar gergindi ki eğer içine girmeyi başarırsa bu acı verici olacaktı.

Ellie nefesini tuttu ve dua etmeye başladı. Aklına gelebilecek her dindeki her Tanrı'ya dua etti. Hayatı için dua etti, ailesini tekrar görebilmek için dua etti. Daniel küfrederek içine girmeye çalışırken o sadece sözcüklerine odaklanarak dua etmeye devam etti.

Gürültülü bir çarpma sesi duyuldu ve Ellie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Daniel'in kafası arkaya döndü ve Ellie'nin gördüğü bir sonraki şey, Daniel'in artık onun üstünde olmadığı, sınıfın içinde havaya uçtuğu ve giderken de tüm sıraları devirdiğiydi. Dirty onun yanına dikilmiş, ona bakıyordu; gözleri kocaman olmuş, yüz hatları gerilmiş ve boynundaki damarlar belirginleşmişti.

"Yaptı mı?" diye sordu sıkılmış dişlerinin arasından. Ellie kendini yukarı doğru itip elbisesini aşağı indirirken başını çılgınca salladı. "Hayır," dedi ayağa fırlayarak.

Adam başıyla onayladı. "Git," dedi tehditkâr bir sesle. "Eşyalarını topla ve doğruca benim evime git. Hemen şimdi."

Ellie odanın öbür ucunda yerde yatan, başını tutup inleyen Daniel'a baktı.

"Git!" diye bağırdı Dirty, Ellie'yi harekete geçirerek. Ellie çantasını ve telefonunu kaptığı gibi odadan koşarak çıktı. Boş koridorlardan koşarak geçti, merdivenlerden indi ve ön kapıdan dışarı fırladı. Dirty'nin dairesine kadar tüm yol boyunca koştu.

Sonra onun yatağına girdi, yorganı başına kadar çekti ve göz yaşlarına boğuldu.

Dirty onu öldürecekti ve bu ne kadar korkunç olsa da dürüst olmak gerekirse umurunda değildi. Umurunda olan tek şey, o olaydan sonra Dirty'ye ne olacaktıydı.

"Buradan nefret ediyorum," diye mırıldandı Ripper şehrin kenarındaki yıkık dökük apartman dairelerine bakarak. Dirty yere, baygın yatan Daniel'a bakmayı bıraktı ve Ripper'a döndü. "Her şeyi hallettik mi?"

Ripper omuz silkti. "Sınıfı temizledim, Anger şu anda polis arabasını parçalıyor ve okulda olan diğer tek orospu çocuğu sekreterlerden biriydi. Ona hiçbir şey duymadığını, hiçbir şey görme-

diğini ve hiçbir şey bilmediğini söylediğinde kılını bile kıpırdatmadı.”

“Ona ne kadar verdin?”

Ripper homurdandı. “Çok fazla.”

“Ters teper mi?”

Ripper yine omuz silkti. “Belki ama daha önce hiç burada yaşayan birinin kanını dökmedik. Kasabamızı koruyoruz, bunu biliyorlar.”

“Bunu yaptığın için teşekkürler,” dedi Dirty ve Ripper’ın bakışları ona kaydı.

Ripper başını salladı. “Kardeşim,” dedi. “Eğer tecavüz etmeye çalıştığı benim karım olsaydı çoktan toprağın altında olurdu.”

“Onu yavaşça geberteceğim,” diye homurdandı Dirty. “En azından bunu yapabilirim.”

Ripper acımasızca gülümsedi ve yumruğunu uzattı. “Sen yapman gerekeni yap, dostum. Ceset için yardıma ihtiyacın olursa Cox’u ara. Ben biraz sonra kulübe uğrayıp Başkan’a neler olduğunu anlatacağım zaten.”

Dirty’nin yumruğu Ripper’ınla buluştu ve Dirty başını salladı.

Dirty, Mooresville’e dönmeden önce Ripper’ın kamyonetinin arka lambalarını artık göremeyene kadar bekledi. Bacağını geriye atarak çizmeli ayağını doğrudan pislik herifin kaburgalarına gönderdi.

“Uyan, aşağılık herif!” diye bağırdı.

Adamın ciğerlerindeki hava, derin ve boğucu bir nefes şeklinde dışarıya doğru patladı ve Mooresville gözlerini kırptırarak açtı. Öksürüp çırpınarak Dirty’den uzaklaşmaya çalıştı ama Dirty ona fırsat vermedi ve hemen çizmesini tekrar kaburgalarına geçirdi. Şerefsiz herif birkaç adım ileri fırladı ve sonra hareketsiz kaldı.

Aradaki kısa mesafeyi kapatan Dirty, onun üzerinden geçti ve gömleğinin yakasını tutmak için aşağı uzandı. “Gözlerini aç!” diye bağırdı ve Mooresville’in göz kapakları nihayet açılmadan önce titredi.

“Şimdi öleceksin, pislik,” diye hırladı Dirty. “Ama önce orada lanet bir orospu gibi yatacaksın ve sana yapacağım her şeye katlanacaksın ve sikik, seni perişan edeceğim.”

Onu gömleğinden tutup kaldıran Dirty, yumruğunu doğrudan adamın ağzına indirdi. Elbette bu canını acıtmıştı, pislik herifin dişleri parmak eklemlerini kesmişti ama aynı zamanda Mooresville’in neredeyse tüm ön dişlerini kırmakta da etkili olmuştu.

Mooresville’in yere düşmesine izin veren Dirty, adamın kırılmış kaburgalarının üzerine sertçe oturarak onu olduğu yere sabitledi.

“Lütfen,” dedi Mooresville kesik kesik çıkan kulak tırmalayıcı sesiyle. “Lütfen...”

“O da ne?” dedi Dirty alay ederek. “Bir şey mi söyledin?”

“LÜTFEN!” diye bağırdı adam.

Dirty, “SİKTİR GİT!” diye bağırdı ve yumruğunu Mooresville’in suratının yan tarafına savurdu. Tekrar tekrar, var gücüyle sert bir şekilde adamı yumrukladı. Adamın kanına bulanıncaya ve doğru dürüst göremez hâle gelinceye kadar onu dövdü, ta ki artık dövdüğü kişi Mooresville olmayana kadar.

Dövdüğü kendisiydi.

Çünkü kendisini Daniel Mooresville gibi bir pislikle kıyaslamaktan ne kadar nefret etse de başka seçeneği yoktu. O da aynı derecede pislikti. Ailesinin bir parçası olmayan bir kadına yana gözle bakmaktan asla çekinmemişti, ne tür bir acıya neden olduğu umurunda değildi. Bunun yerine bunu rasyonalize etmiş hatta meşrulaştırmıştı.

O, sırf kendisine acı çektirildiği için başkalarına acı çektirmeye hakkı olduğunu düşünen pisliklerin en berbatıydı.

Dünya ona bir bok borçlu değildi. Kimse değildi.

İkinci bir şansı hak etmiyordu. Hiçbir şeyi hak etmiyordu. Hiçten de kötüsünü. Başına gelen her şeyi ve bu orospu çocuğuna yaşatacaklarını sonuna kadar hak ediyordu.

“İnsanlara acı çektirmeye hakkın olduğunu mu sanıyorsun?” diye bağırdı polis amirinin mahvolmuş bedenini apartman dairelerinin önünde sürüklerken. “Sana bu lanet hakkı kim veriyor?”

Onu yüzüstü yere bırakan Dirty, adamın pantolonunu ve *boxer*'ını indirdi, sonra da kendi eşyalarını çıkardı. Evet, hiçbir şekilde silahını kullanmayacaktı ya da telefonunu. Bir sonraki en iyi şeyi kaptı. *Bıçağını*. Küçük bir bıçak da değildi, özellikle öldürmek için yapılmış tırtıklı bir av bıçağıydı.

"İyice aç," dedi Dirty ve bıçağı doğruca Mooresville'in göt deliğine sertçe sapladı. Tekrar ve tekrar, her seferinde Mooresville'in acı çığlıkları geniş boş alanda yankılanırken daha da yükseliyordu.

"Hay aksi!" Dirty güldü ve ellerini adamın çıkmış omuzlarının altından geçirdi. Mooresville'i apartmanın ön basamaklarına yerleştirdikten sonra Dirty, adamın ağzını sonuna kadar açtı ve beton merdivenin köşesini dudaklarının arasına sıkıştırdı. Mooresville inleyerek karşı koymaya çalıştı ama adamın vücudunda Dirty'nin en azından kırmayı denemediği tek bir kemik bile kalmamıştı. Bırakın hareket etmeyi, zar zor nefes alabiliyordu.

"İyi geceler, piç kurusu," dedi.

Sonra Dirty, onu olduğu yerde tutan botunu kaldırdı ve olabil-diğince sert bir şekilde adamın kafasının arkasına indirdi.

Elleri titreyerek ayağa kalkın Dirty, bir sigara yaktı ve cep telefonunu çıkardı.

Cox ilk çalışta telefonu açtı.

"Bir sorun var," dedi bir duman bulutunun içinden.

"Öyle mi?" diye sordu Cox. "Neye ihtiyacın var?"

"Özel sos."

"Neredesin?"

"Mama Vi'nin orada."

"Yirmi dakika içinde oradayım."

Dirty telefonunu ceketinin cebine geri soktu ve kanlı botuna baktı. Ayağını kaldırarak kanları Mooresville'in vücuduna sildi.

"Cehennemde görüşürüz, pislik herif," dedi. Boğazındaki balgamı adamın kırık kafatasının arkasına tükürdü. "Ve seni orada gördüğümde bir posta dayak daha yiyeceğine inansen iyi edersin."

Ellie'nin midesi çalkalanıyor, kafası zonkluyordu ve gerginliği volkanik seviyelere ulaşmıştı, öyle ki anahtarların kapıya vurduğunu duyunca yataktan fırlamaya çalışırken yüzüstü yere düşmüştü.

"Tanrı'm," diye mırıldandı Dirty. Elleriyle Ellie'nin kollarını kavradı ve kadını ayağa kaldırdı.

Ellie, Dirty'nin darmadağınık, kir ve kanla kaplı giysilerini görünce şok oldu. Bakışları adamın kanla kaplı ellerine ve şişmiş, yarılmış parmak eklemlerine kaydı.

"Michael," diye fısıldadı. "Sen..."

Gözleri yaşlarla doldu. "Lütfen bana onu öldürmediğini söyle," dedi çabucak cümlesini bitirerek. Tanrı'ya onu öldürmemiş olması için dua ediyordu.

Dirty'nin gözleri onunkilerle buluştu. "Onu öldürdüm," dedi adam zerre kadar pişmanlık duymadan. Aslında öfkeli görünüyordu, sanki onu tekrar öldürmek istiyormuş gibiydi. "O asla bulunamayacak, bebeğim ve artık senin peşine düşecek diye endişelenmene gerek yok."

"Bütün kasaba onu arıyor olacak," diye fısıldadı, vücudu korkuyla dolmuştu. "Hapse gireceksin. Seni benden alacaklar, sen hapse gireceksin ve hepsi benim suçum olacak. Aman Tanrı'm, hepsi..."

Dirty'nin dudakları öyle bir güçle Ellie'nin dudaklarına çarptı ki Ellie'nin kollarını tutmasaydı kız geriye doğru uçacaktı.

Ellie'nin şaşkınlığı kısa sürdü. Bunu istiyordu, hem de çok... Bu yüzden Dirty'nin dili sert bir şekilde dudaklarının arasından geçtiğinde, ne hakkında konuştuğunu çoktan unutmuştu.

"Kimse beni senden alamaz," diye hırladı Ellie'nin dudaklarına karşı.

Ellie kendini aniden dönerken bulmuş ve Dirty'nin önü sırtına yaslanmıştı. Dirty'nin elleri elbisesinin yakasını kavradı. "Ve o orospu çocuğu asla bulunamayacak," diye bitirdi, sonra da Ellie'nin elbisesini çekiştirdi. Düğmeler odanın içinde uçuşarak mobilyalara ve duvarlara çarptı ve Ellie'nin elbisesi tamamen açıldı.

İri eller sütyen takılı göğüslerini nazıkçe kavradı ve Ellie bir

sonraki nefes alış verişinde titredi. “Sana sahip olmalıyım, bebeğim,” dedi Dirty ereksiyonunu onun arka tarafına bastırarak. “Artık dayanamıyorum ama bunu kendi yöntemimle yapmalıyım ve tam olarak söylediklerimi yapmana ihtiyacım var.”

Ellie’nin Dirty’ye duyduğu ihtiyaç, bir süre önce Dirty’yle yakınlaşmaları halinde neler olabileceğine dair korkusunun önüne geçmişti. Artık umurunda bile değildi. Onu o kadar çok istiyordu ki... Aslında şimdi onun neler yapabileceğini bildiği için onu daha da çok istiyordu. Az önce bir adamı öldürmüştü. Onu kendi elle-riyle öldürmüştü. *Onun için. Hepsi onun içindi.*

Dirty gibi bir adama âşık olmak şöyle dursun, hayatı boyunca böyle olayların merkezinde olacağını ya da bunlardan tahrik olacağını hayal bile etmemişti.

Elbisesi kollarından çekildi ve aynı hızla sütyeni de odanın diğer ucuna fırlatıldı. Birkaç dakika sonra Ellie çıplaktı. Dirty’nin yatağında yüzüstü yatıyordu ve Dirty onun arkasındaydı; kalçalarını tutuyor, kendini ona doğru, içine doğru bastırıyordu.

Ellie hayal kırıklığıyla inledi. Ona dokunmak, onu tekrar öpmek istiyordu; içine girdiğinde ona sıkıca tutunmak istiyordu ama bunu kabul edecekti. Anlıyordu. Onun kırılganlığını, korkularını ilk elden görmüştü ve bunun onun için ne kadar zor olduğunu biliyordu. Bu yüzden bunu onun istediği şekilde yapacaktı.

Ama aniden onu artık arkasında hissedememeye başlamıştı. Dizlerinden destek alarak arkasını döndü ve Dirty’i yatağın kenarında diz çökmüş, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken buldu.

“Yapamam,” dedi Dirty boğuk bir sesle, kelimeler ağzından cılgınca bir şekilde çıkıyordu. Başı deli gibi sallanırken gözleri büyüdü. “Bunu yapamam.”

İçgüdüsel olarak onu rahatlatmak isteyen Ellie, ona doğru uzandı ve kendini bir anda geriye doğru itilmiş bir şekilde buldu. İrkilerek üzerinde yükselen ve ona ters ters bakan Dirty’ye doğru baktı. “DOKUNMA BANA!” diye bağırdı Dirty.

Ellie başını sallarken gözlerinden yaşlar boşandı. “Özür dilerim,” diye fısıldadı ağlamaklı bir sesle.

Dirty'nin zaten yabani olan gözleri tanımlanamayan bir duyguyla parladı, aniden yumrukları sıkıldı ve burun delikleri ağır nefeslerle genişledi. İçten içe savaşıyor gibiydi ve Ellie'ye kalırsa içindeki şeytanlar kazanıyor gibi görünüyordu.

"Sorun yok," dedi Ellie titreyen sesini yatıştırıcı bir tonla maskelemek için elinden geleni yaparak. "Bir şey yapmamıza gerek yok."

Dirty'nin gözleri daha da büyüdü ve Ellie geriye doğru çekildi.

"YAPMAK ZORUNDAYIM!" diye kükredi, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "LANET OLSUN YAPMAK ZORUNDAYIM!"

Gördüğü bir sonraki şey, Dirty'nin baldırlarından tutup bacaklarını ayırdığıydı. Adamın kalçaları öne doğru fırladı ve...

Dirty vücudunu doldururken Ellie irkilerek nefes aldı. Küçük bir adam değildi, hem de hiç ve aletin boyutuna alışması birkaç saniyeden fazla sürmüştü.

Dirty eskisinden pek de iyi görünmeyerek ona baktı; titriyordu, gözleri hem duygu hem de gözyaşlarıyla doluydu. Ellie ona dokunarak onu rahatlatma ihtiyacını bastırdı ve sadece onun altına uzandı; vücutları birleşmişti ama ikisi de birbirlerine dokunmuyor, ikisi de hareket etmiyordu. Sadece bakıyorlardı.

"Bana karşı koy," diye fısıldadı Dirty aniden.

Ellie'nin gözleri büyüdü. "Ne?"

"Bana karşı koy," diye tekrarlardı sesi çatlarken. "Hadi ama lütfen."

Tanrı'm, bu kötü bir fikirdi. Ona karşı koymasını istiyordu. Ona karşı koyamazdı. Bu, Daniel'la arasında olanlara çok benziyordu ve o...

Dirty'yi istiyordu.

"Tamam," diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Ama ne yapacağımı bilmiyorum."

Karşı koymak.

Kahretsin, yalvarıyordu. Çocukken yaptığı gibi yalvarıyordu. Adi, şerefsiz koruyucu annesinden sevgi dileniyordu, yemek

ve para dileniyordu, dileniyordu çünkü o hasta orospu çocukları onun dilenmesinden hoşlanıyordu. İçindeki öfke şiddetlendi; öfke, nefret ve kendinden iğrenme.

Ve sonra...

Ellie'nin yüz ifadesindeki tedirginliği, paniği görebiliyordu. Ondaki olumsuz duyguların sebebi olmaktan her ne kadar nefret etse de Dirty'yi bir aşinalık ve rahatlık duygusu sarmıştı. İğrenç biriydi. Lanet olası iğrenç. Çirkindi. İstenmiyordu. Onunla ilgili çekici hiçbir şey, tek bir lanet şey bile yoktu.

Ellie'nin içindeki aleti zonklamaya başladı.

"Tamam," diye fısıldadı. "Ama ne yapacağımı bilmiyorum."

Dirty gözlerini kapattı ve ilerleyecek gücü bulabilmek için dua etti. Kızın içindeydi ve onu becermeyi çok istiyordu. Hayır, *buna çok ihtiyacı vardı* ama yine de kendi korkusunun içinde donup kalmıştı.

Ellie'nin kalçaları onu yerinden çıkarmak için aniden sarsılınca gözleri fal taşı gibi açıldı ve vücudu harekete geçti. Ellie'nin kalçalarını kavrayarak onu geri çekti ve kendini bir kez daha tamamen onun içine soktu. Sonra elini kadının ağzının üzerine indirdi, kalçalarını geri çekti ve kendini tekrar yerleştirdi. İçindeki adrenalin patlamasıyla vücudu titredi.

"Şimdi anladın mı?" diye sordu sessizce.

Nefes almaya çalışan ama alamayan Ellie, Dirty'nin eline karşı çılgınca başını salladı. Elleri Dirty'nin bileğine gitti ve elini çekip çıkarmaya çalışarak onu tırmalamaya başladı.

Dirty elini kadının ağzından çektiği anda Ellie ciğerlerini temiz havayla doldurmak için zaman ayırmaya bile gerek duymamıştı. Kollarını öne doğru atarak adamın gömleğini avuçladı ve ayaklarını adamın baldırlarına dolayarak altından çıkmaya çalıştı.

Hiçbir yere gitmiyordu.

Kadının kalın, siyah buklelerinden bir avuç yakalayarak başını bir tarafa çekti. "Daha sert karşı koy," diye homurdanarak kalça darbelerini hızlandırdı. Ellie ona karşı koymayı bırakmış nefes almaya çalışırken gergin vücudu titriyordu.

“BANA KARŞI KOY!” diye kükredi Dirty.

Ellie denileni yaptı.

Ellie ona sert bir şekilde karşı koydu ve sonunda birkaç deri parçalayıcı ısırık ve birkaç temiz darbe aldı. Sonunda, sona yaklaşırken Ellie acıdan değil ama hayal kırıklığından ağlayana kadar sahip olduğu her şeyle ona karşı koymuştu ve Dirty bunun yeterince iyi olduğuna karar verdi.

Güç, baş döndürücü bir duyguydu. Keyif verici. Daha çocukken gücünü elinden almış olan aynı cins üzerinde sahip olduğu güç. Buna nefes almak kadar ihtiyacı vardı ve bir kadınla başka bir şekilde cinsel ilişkiye girebileceğini düşünmekle aptallık etmişti. Bunu başarabileceğini düşündüğü için aptaldı. Ellie ile bile.

Onunla işi bittiğinde, Ellie’nin vücudundan uzaklaşıp yanına sırtüstü uzandığında başını çevirip onu izledi. Çıplak, hâlâ sırtüstü yatan, titreyen göğüslerinin ağır ağır inip kalkması dışında kıpırdamayan Ellie tavana bakıyordu.

“Ellie?” diye fısıldadı, içinde bir korku yükseliyordu. Şimdi onu terk edecekti. Ondan kaçacaktı. Hiçbir kadın, özellikle de akıllı ve güzel bir kadın onunla kendi isteğiyle uğraşmazdı.

Ama bunun yerine Ellie, onu yüzüncü kez şaşırtmıştı. Ellie başını ona doğru çevirdiğinde, gözlerindeki yaşları gören Dirty irkildi.

“Sarıl bana,” dedi Ellie kısıp sesle ve yalvaran bir tonla. “Ben de sana sarılayım.”

Dirty’nin gözleri büyüdü.

“Lütfen, Michael,” diye devam etti. “Ne istersen yapabilirim ama karşılığında bana bir şey vermelisin.”

Dirty kafası karmakarışık bir şekilde susmaya devam ederken Ellie birden vücudunu Michael’ın vücuduna doladı, başını onun göğsüne yasladı ve eliyle yüzünün yan tarafını kavradı.

Dirty kaskatı kesildi. Ona dokunmayı reddederek çenesini kitledi ve nefes almaya çalıştı.

Bu Ellie’ydi. Ellie.

Onun güzel, tatlı, sevgi dolu, dünyadaki en güzel gülümsemeye sahip Ellie’siydi.

Dirty yavaşça, çok, çok yavaşça bir kolunu kaldırdı ve neredeyse temkinli bir şekilde onun çıplak sırtına koydu.

Gözleri kapalıydı. Lanet olsun, teni o kadar yumuşaktı ki... Farkına bile varmadan parmak uçları hafifçe kızın yan taraflarındaki ekstra fazlalıklara gömüldü, ne olduğunu anlamadan iki kolunu da kıza doladı ve onu sıkıca tuttu.

“Özür dilerim,” dedi boğuk bir sesle ve onu daha da sıktı.

Ellie başını yana eğdi ve iri mavi gözleri Dirty’nin bakışlarını yakaladı. “Olduğun kişi için asla özür dileme,” diye fısıldadı. “O adam benim hayatımı kurtardı. Hem de iki kez.

“Ve,” diye devam etti. “Ona âşık oluyorum...”

Dirty’nin boğazı düğümlendi. Bu gerçekten onun başına geliyor olamazdı çünkü gelemezdi. Bir ömür boyu çektiği sefaletten sonra, yaptığı onca şeyden sonra olmazdı. Hayatta olmazdı, bunu hak etmemişti, birazcık bile.

Ama bundan vazgeçmeyecekti de. İmkânı yoktu.

Bunu elinde tutmak için yalan söyler, hile yapar, çalar ve öldürürdü.

Ellie’yi elinde tutmak için.

“Anne,” dedim gergin bir şekilde ona bakarak. “Hâlâ bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum.”

Annem gözlerini yoldan ayırmadan başını salladı. “Bebeğim, arayan Eva’ydı. O kadar çok ağlıyordu ki onu zar zor anlayabildim. Bana ihtiyacı var.”

“Biliyorum,” diye fısıldadım. “Ama orada olmamam gerektiğini düşünüyorum.”

Başını tekrar salladı. Bana doğru uzanarak elini bacağıma koydu ve hafifçe sıktı. “Hepimize ihtiyacı var.”

Gözlerimi kapattım ve yükselen mide bulantıma karşı koymaya çalıştım. Olanlardan sonra hepsiyle nasıl yüzleşebilirdim? Hem de bu trajedinin ardından? Kimse beni etrafında istemezdi. O kulüpteki hiç kimsenin bana ihtiyacı yoktu. Oraya ait değildim, aileden biri değildim ve hiçbirini teselli edemezdim. Bunun yerine herkese ayak bağı olurdum.

Son iki gündür, Eva’dan gelen telefonda beri neredeyse hiç uyumamıştım. Gerginlik, beklenti, korku ve üzüntü gibi duyguların karışımıyla dolup taşmıştım. Kulüp için orada olmak istiyordum ama aynı zamanda nasıl karşılanacağımı da bilmiyordum ve yapmak istediğim son şey, onları rahatsız etmektir. Özellikle de şu anda büyük bir üzüntünün tam ortasındaayken.

“Bana yok,” diye mırıldandım. “Ben buraya ait değilim, hiçbir

zaman olmadım...” Annem kiralık arabamızın frenine basıp arabayı yolun kenarına çekerken öne doğru fırladım. Annem emniyet kemerini çıkarıp aniden koltuğunda dönerek bana bakarken şaşkınlıkla ona baktım.

“Benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum, Tegen,” dedi sakın bir şekilde. “Benim bir kulüp fahişesi olduğumu düşündüğünü biliyorum.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Hayır!” dedim itiraz ederek ama annem hemen parmaklarını ağızma götürdü.

“Şışt,” diye fısıldadı. “Tüm hikâyeyi öğrenmenin zamanı geldi de geçiyor bile. Belki de başından beri bilseydin...” Sözlerini yarıda kesti ve başını salladı.

“Babana âşık değildim,” diye devam etti. “Denedim ama bizden sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da uzaktı. Jase ile tanıştığımda... Jase’le olan ilişkim vakit geçirecek bir şey olarak başladı, bana gerçekten istenen bir kadın olduğumu hissettirdi. İkimiz de evliydik, ikimiz de evliliklerimizden mutsuzduk. Bana sadık olmadığını biliyordum ama başlangıçta bunu umursamamıştım. Bana verdikleriyle mutluydum ama sonunda bu artık yeterli gelmemeye başladı ve Chrissy’den ayrılmayı reddederse onun dışında sadece benimle birlikte olmasını istedim. O da bunun karşılığında babanı terk etmemi istedi. Benimle ilgilenmek istedi ve bunu her isteğinde, daha fazlasını her talep ettiğinde ona daha da âşık oldum... İçten içe Chrissy’yi asla terk etmeyeceğini biliyordum ama bu asla onu terk etmesini dilemekten vazgeçeceğim anlamına gelmiyordu.”

Derin bir nefes verdim, tüm bunları zaten biliyordum. Yıllar içinde kendi başıma çözmüştüm ama onun bunları bana güvenerek söylediğini duymak, verdiği bazı kararlar yüzünden ondan biraz daha az nefret etmemi sağlamıştı. Sadece onu değil, beni de etkileyen kararlar.

“Hawk bir kazaydı,” diye devam etti. “Jase neredeyse iki aydır yoldaydı, sarhoş ve üzgündüm, olanları zar zor hatırlıyordum ama ertesi gece bana tekrar geldi ve ona hayır dediğimde bana şantaj yaptı.”

Ağzım açık kaldı. *Ne yapmıştı? O lanet olası herif ne yapmıştı?*

“Onu geberteceğim!” diye bağırdım. “O lanet olasıca herifi geber...”

“Tegen!” dedi annem beni tersleyerek. “Dediklerine dikkat et! Bırak da konuşmamı bitireyim!”

Zar zor nefes alarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Belki de bunu duymak benim için pek de iyi olmayacaktı. Kulübün içinde ölümcül saldırı planlamak muhtemelen pek de iyi fikir değildi.

“Ayrıntılara girmeyeceğim,” dedi. “Ama evet, bana şantaj yaptı. Eğer onunla tekrar birlikte olmayı kabul etmezsem olanları Jase’e anlatacağını söyledi.”

Hızla yükselen öfkemi yatıştırmak için gözlerimi kapattım. Bu adamların onu böyle ezip geçmesine nasıl izin verebilmişti? Lanet olası yıllar boyunca? Neden? Akıllı bir kadındı, güzeldi, beni alıp gidebilirdi, başka bir yerde bir hayat kurabilirdik!

“Tabii ki Jase’in olanları öğrenmesinden ölesiye korkuyordum, bu yüzden teklifini kabul ettim...” Sözlerini yarıda kesti, gözleri cam gibi olmuştu, sadece kendisinin görebildiği bir şeyi hatırlayarak onu izliyordu.

“Zordu,” diye fısıldadı ağlamaklı bir sesle. “İlk birkaç sefer. Jase olmayan bir adamla birlikte olmak ama...”

“Ama lanet olası ne?” diye homurdandım.

“Ona âşık oldum,” diye bitirdi kayıtsızca.

Ona bön bön baktım. “Kendisini becermen için sana şantaj yapan bir adama mı âşık oldun?”

Gözleri kısıldı. “Her zaman bu kadar kaba olmak zorunda mısın? Tıpkı buradaki erkekler gibi konuşuyorsun!”

“Ben burada büyüdüm,” diye karşılık verdim.

“Tegen, bunu sana anlayacağın bir şekilde nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama evet, ona âşık oldum. O, Jase’den farklıydı. Benden başka kimseyle birlikte olmak istemiyordu ve benimle konuşma şekli, benimle birlikte olma şekli... Benim için her şeyden vazgeçmeye hazırdı. Kulüpten, çocuklardan hatta Deuce’dan. Kimse beni böyle sevmemişti. Kimse beni ilk sıraya koymamıştı. Özellikle de Jase.”

“O zaman bunu neden yapmadı?” diye sordum. “Madem seni

bu kadar çok seviyordu, sen de onu seviyordun... Neden bunu itiraf etmedi? Neden bunu itiraf edip bizi buradan götürmedi?"

Annemin gözlerinin daha fazla yaşla dolmasını ve yaşların dökülmesini izledim.

"Ona, onu sevdiğimi hiç söylemedim," dedi boğuk bir sesle. "O noktada kendimden korkuyordum, ikisine de ihanet etmekten, kimi seçeceğimi bilememekten, ikisini de incitmek istemiyordum ama aynı zamanda bencilce ikisinden de vazgeçmek istemiyordum. Tegen, hepsi benim hatamdı; vurulmam, Chrissy'nin hapse girmesi ve o üç kızın annesiz kalması tamamen benim hatamdı. Jase şu an berbat durumda ve Hawk bizimle olmadığı zamanlarda yalnız yaşıyor. Her zaman yalnız... Ve hepsi benim suçum."

Sonra annem kendini kaybetti, sessizce hıçkırırken gözyaşları yanaklarından serbestçe akıyordu.

Annemin titreyen ellerini tuttum ve her ikisini de onunkinden daha büyük olan avcumun içinde aldım.

"Anneciğim," diye fısıldadım gözyaşlarım akarken, kalbim onun için parçalanıyordu. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

Yapmamıştı. Bunu artık biliyordum. Aşksız bir evlilikte, imkânsız bir durumda sıkışıp kalmış ve kalbinin sesini dinlemeye çalışmıştı. Bazı kötü kararlar vermiş miydi? Evet. Ama Tanrı'm, tüm bunlar başladığında çok gençti, benden daha gençti.

"Bazı boktan şeyler sadece yaşanır."

Annemin gözleri benimkilerle buluştu ve şaşırtıcı bir şekilde dudaklarında küçük bir gülümseme oluştu.

"Bu da beni asıl söylemek istediğim şeye geri getiriyor," dedi nazıkçe. "Senin sorunun, Tegen. ZZ ve Cage. Her şey göz önüne alındığında iyi gidiyordun ve bir çuval inciri berbat etmek istemedim ama tüm bu insanlar arasında duygularını sonsuza dek bir şişede saklayan kişi sen olamazsın. Bana neden ZZ'den hiç bahsetmediğinle başlayalım."

Gözlerim aramızdaki kol dayama yerine kaydı. "Çünkü onu hatırlamıyordun," diye mırıldandım. "Ne anlamı vardı ki?"

"Tegen!" Annem ikaz edici bir tonda adımı söyleyince utana-

rak başımı kaldırdım. “Çünkü bilmeni istemedim,” dedim gerçeği itiraf ederek.

“Bu bir sorun,” dedi yumuşak bir sesle. “Genellikle annenin bilmesini istemediğin on şeyden dokuzu yapmaman gereken bir şeydir.”

Yanaklarım kızardı. “Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim.”

“Tanrı’m,” dedi. “Tegen, hayır. Seninle çok gurur duyuyorum, bebeğim. Okulda bu kadar başarılı olduğun için, üniversiteye gittiğin için ama en çok da buradan kurtulduğun için seninle gurur duyuyorum. Senin için isteyeceğim son şey, sonunun benim gibi olmasıydı.”

“Sende bir sorun yok,” dedim ve elini tutup sıktım.

O da benim elimi sıktı. “Ben yalnızım, bebeğim. Sevdiğim erkekler yalnız. Senin için bunu istemiyorum, benim yaptığım hataları yapmanı istemiyorum. Bu da bizi hayatındaki ikinci erkeğe getiriyor.”

“Lanet olsun,” diye fısıldadım gözlerimi sıkarak. Cage. Lanet olası pislik. Onu çok seviyordum. Çok fazla. Ama yıllar boyunca Cage ve benimle ilgili hayaller kurmak için ne kadar zaman harcarsam harcayayım durumun gerçekliğinin çirkin yüzünü göstermesi için sadece birkaç kısa gün ve bir trajedi yetmişti... Ve Cage ile benim gerçekliğimiz hayalimizdekinden çok farklıydı.

Artık bunun bir önemi yoktu.

Annem anlayışlı bir şekilde gülümsedi. “Onu seviyorsun, bebeğim,” dedi. “Ve bu önemli.”

“Önemli değil,” dedim itiraz ederek. “Deuce bana ondan uzak durmamı söyledi ve Cage... Bir kez bile benimle iletişime geçmeye çalışmadı.”

“Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Onunla iletişime geçmeye çalıştın mı?”

“Bunu yapmadığımı biliyorsun.”

“Ama yine de onu seviyorsun.”

Başımı salladım. “Bana ne demeye çalıştığını anlamıyorum.”

“Basitçe söylemek gerekirse,” dedi yumuşak bir sesle. “Hayatının geri kalanını bunu bilmeden geçirmek istemezsin.”

Hızla yükselen kalp atışlarımın yavaşlamasını dileyerek gözlerimi kapattım.

“Yani, Tegen?”

Gözlerimi açtım.

“Sevildiğin yere aitsin.”

Elimi bırakarak arkasını döndü ve emniyet kemerini taktı. Miles City’ye kalan bir saatlik yolu sessizce gittik, kulüp binasının kapısına geldiğimizde, Bucket bizi içeri aldıktan, ön kapıya doğru kısa bir yürüyüş yaptıktan ve ben tereddütle içeri adım attıktan sonra...

Bizi ilk fark eden Eva oldu ve koşarak yanımıza geldi. Kami ve Danny de ondan çok geride değildi. Üçü birden annemi ve Christopher’ı kucakladılar. Kendimi garip ve rahatsız hissederek kenara çekildim ve annemin mutlu kavuşma anını yaşamasına izin verdim. Odayı gözlerimle hızlıca tarayıp Cage’in hiçbir yerde olmadığını görünce hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramıştım. Gözüme çarpan şeyse Blue’nun bardaki koltuğuydu. Boştu. İçimde, derinlerden gelen bir şeyler harekete geçmişti.

Bu bir tür üzüntüydü ama içimde aynı zamanda onun yasını tutan diğerlerine karşı garip bir koruma duygusu da uyandırmıştı. Hayatımı Blue’nun arka planda bir yerlerde genellikle içtiği ya da uyuduğu görüntüsü olmadan hiç hatırlamıyordum. Bu odadaki diğer herkes de şüphesiz aynı şeyi hissediyordu ve şimdi o gitmişti.

Bunu hissetmiştim.

Ve eğer bunu hissettiysem...

Odanın etrafına, adamlara, eşlerine ve çocuklarına baktım.

Bu adamların hiçbirine bir şey olmasını istemezdim. Bu kulüpte onlarla birlikte büyümüş, bu dünyadaki herkesten daha fazla onlarla zaman geçirmiştım. Onlardan herhangi birine bir şey olması düşüncesi... Mick’e, Tap ve Dimebag’e... Ripper ve Hawk’a... Hatta Jase’e bile. Onlardan herhangi birinin başına vahim ve geri alınamayacak bir şey gelmesi düşüncesi...

Evet, karılarını aldatmalarından, evde olduklarından daha çok kulüpte olmalarından, çocuklarının futbol maçlarına gitmekten çok motosiklete binmeyi önemsemelerinden nefret ediyordum. Ama onlardan nefret etmek mi?

Hayır, alakası bile yoktu.

Sanırım kulübü sevmek için kulübün içinde olup bitenlerden hoşlanmanız gerekmiyordu.

Ve sanırım bu keşif için Blue'ya teşekkür etmeliydim.

"N'aber, evlat?"

Kafamı kaldırdım ve Mick'in bana gülümsediğini gördüm. "Selam," dedim sessizce ve gülümsemeye çalıştım.

"Siz kızları eve döndürmek için Blue'yu kaybetmemiz gerekmesi berbat bir şey," diye devam etti. "Ama yine de döndüğünüze sevindim."

Nutkum tutulmuştu, zorlukla yutkundum.

"Geri dönmekten bahsetmişken," dedi. "Başkan, sen ve D içeri girer girmez bilmek istedi. Eminim zaten hasta olduğunu ve bu konuda çok huysuz olduğunu biliyorsundur. Bu yüzden seni doğruca hastaneye götürmek için emir aldım."

Midem bulandı. "Neden?" diye fısıldadım. Bana yine bağırarak mıydı? Beni Miles City'den mi kovacaktı?

"Sanırım konuşmak istiyor, Tegen. Ayrıca özür dilemek de."

Ağzım açık kalmıştı. "Özür dilemek mi?" diye tekrarladım.

Mick sırıttı. "Pislik herif yanlış yaptığını biliyor. Kalp krizi onu neredeyse öldürüyordu, ayrıca çok da korktu. Seninle arasını düzeltmek istiyor."

Özür dileyecek olsa bile Deuce ile yüz yüze gelmeyi hiç istemediğimden çekinerek, "Dinleniyor olması gerekmez mi?" dedim.

Mick homurdandı. "O piç her zamanki gibi huysuz."

Burnum kırıttı. Harika. *Huysuz bir özür dileyici.*

"Tegen?"

Başımı çevirdiğimde Danny'yi kollarını iki yana açmış bana gülümserken bulmuştum.

"Selam, seni huysuz fahişe," dedi sarılmak için hamle yaparken.

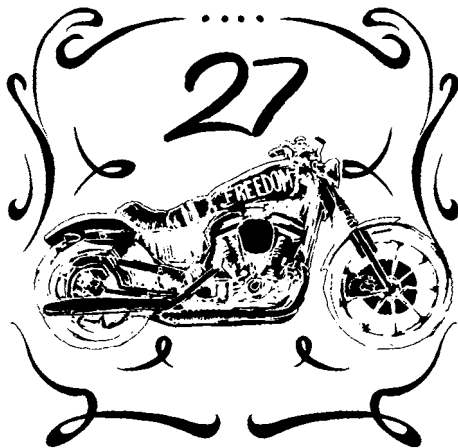
Dudaklarım seğirdi. “Hey, seni iffetli sürtük.”

Çok geçmeden kendimi kadınlardan oluşan kendi grup kucaklaşmamın ortasında bumuştum. Erkekler de saçlarımı karıştırıyor, yanaklarımı öpüyor, yeni ve büyümüş kığım hakkında kaba yorumlar yapıyorlardı. Anger bana pis bir bakış atmış ve Bucket beni ellemeye çalışmıştı.

Evet, evimdeydim.

Selamlaşmalar yatışmaya başladığında, “Tamam,” dedim Mick’e. “Deuce’u görmeye gitmeye hazırım.”

Beni hâlâ seviyordu. Beni hâlâ seviyordu.

Kulüp binasının mutfağında volta atarken bu sözleri bir dua gibi kafamda defalarca tekrarladım.

Kalp monitörüne bağlı, burun deliklerinde oksijen tüpleri ve kolunda bir serum olan, sol bacağının etrafında kıvrılmış, derin uykudaki Ivy ile duran Deuce da bana aynı şeyi söylemişti. Ayrıca Cage'in kötü bir durumda olduğunu, ağır uyuşturucular kullandığını, yine birileriyle yattığını ve kulüp görevlerinden kaçtığını da söylemişti. Cage kendisine, çok az kişinin geri döndüğü topraklara tek yönlü bir bilet almıştı.

Ayrıca Deuce ağlamaya başladığımda bana, *kendine gel*, demişti. Sonra da *git bana adamımı getir*, diye eklemişti.

Şimdi kulüp binasına geri dönmüştüm ama yine de arka kordondan Cage'in odasına doğru kısa bir yolculuk yapmaya cesaret edemiyordum. Sadece içeride bulacaklarımdan değil, Deuce'un yanılıyor olabileceğinden de korkuyordum. Belki de Cage, benim yüzümden kötü durumda değildi; kötü durumunun benimle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey ona olanlarla ilgiliydi.

Benim yüzümden ona olanlarla.

Belki aşk, aklındaki son şeydi ve onun besleyen şey nefretti. Eğer...

Kendi kendime, "Siktir et," diye mırıldandım ve hızla mutfağa

geçtim. Ellerimi çift kanatlı kapılara çarparak önce sağa, sonra sola yöneldim ve arka koridordan geçerek Cage'in kapısının önünde durdum.

Elbisemi düzelttikten ve gözlüklerimin düzgün olduğundan emin olduktan sonra ikinci kez düşünmeme fırsat kalmadan kapıyı hafifçe çaldım.

İçeriden, "Ne?" diye gürleyen bir bağırtı geldi.

Cage'in sesindeki çığ öfke beni ürpertmişti. Peki, şimdi ne olacaktı? Kapıyı tekrar mı çalmalıyım yoksa içeri mi girmeliydim? Belki de sadece uzaklaşmalıyım?

Yumruğumu kaldırıp kapıyı tekrar çalmaya hazırlandım ama sonra vazgeçtim. Dışarıda birinin olduğunu zaten biliyordu, kapıyı çaldığımı duymuş ve cevap vermişti. Kapıyı tekrar çalarak yapabileceğim tek şey, onu kızdırmak olacaktı.

Derin ve endişeli bir şekilde nefes vererek kapı kolunu kavradım ve kapıyı yavaşça iterek açtım.

Odası çok pisti. Kirli giysiler ve botlar yerleri kaplamış, boş bira ve içki şişeleri şifonyerinin ve komodininin üzerinde bir sıra oluşturmuş, kül tablaları da sigara izmaritleriyle dolup taşmıştı ve koku...

Deuce beni buna hazırlamıştı, o yüzden bu kadarını bekliyordum.

Ama hazır olmadığım şey, Deuce beni hazırlamadığı için değil, hazırlamıştı ve bu yüzden aptal gibi ağlamıştım ama hiçbir şey beni Cage'in yatağında yatan ve Cage'in vücuduna eğilip karından kokain çektiği çıplak esmer bir kadınla yüz yüze gelmeye hazırlayamazdı.

Bu görüntü beni tamamen mahvetmişti.

Kalbim milyonlarca parçaya ayrılmıştı, her bir parça damarlarımı kesip içeride dolaşmaya devam ederken kan dolaşımımı yavaşlatıyordu. Sanki vücudum çöküyor ve parçalanıyormuş gibi hissediyordum.

Olabildiğince hızlı bir şekilde oradan uzaklaşmak için acele ederken kapının yanındaki bir çizmeye takıldım ve yüzüstü koridora uçtum.

Küfrederek hızla ayağa kalktım, tam koridorda ilerlemek üzereyken iri bir el koluma dolandı ve beni geriye doğru çekti.

Cage beni sertçe döndürerek yüzüne bakmamı sağladı ve onu yakından görünce yüzüm kızardı. Korkunç görünüyordu, sanki onu son gördüğümünden beri on yıl yaşlanmış gibiydi. Gözleri kan çanağına dönmüş, şişkin torbalar ve koyu halkalarla çevriliydi; saçları uzamış -omuzlarını geçmişti- yağlı ve tel tel duruyordu ve bu onu şimdiye kadar gördüğüm en zayıf hâliydi. Aslında o kadar da zayıf değildi ama Cage'in cüssesinde bir adam için yanlış görünüyordu.

Birkaç saniye boyunca bana sadece baktı, gözleri tekrar yüzüme gelmeden önce beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Burada ne halt ediyorsun sen?" diye sordu.

"Bırak beni," dedim onunkiyle aynı sertlikte.

"Hayatta olmaz!" diye bağırdı ve beni ileri doğru çekerek odasına götürdü.

"Çık dışarı," dedi esmer kadına.

Kadın yavaşça yataktan kaydı ve giysilerini topladı. Yanımdan geçerken bana uyuşuk bir şekilde gülümsedi. "Sana ne kadar iyi geleceğini bilmiyorum," dedi sırtarak. "Kokain dolu bir alet zor bir iş ve bugün onu iki kez sonuna kadar boşalttım bile."

Düşünmedim, sadece tepki verdim ve kıza doğru bir hamle yaptım ama Cage hâlâ kolumu tutuyordu ve beni hemen geriye doğru çekti. "Seni aptal fahişe!" diye bağırdım Cage'in tutuşuyla cebelleşirken.

Kız irkilerek geriye doğru sıçradı ve donup kaldı. Tanrı'm, çok genç görünüyordu. Genç ve lanet olası bir fahişe gibi. Kendimi kaybetmişim.

"Seni geberteceğim!" diye bağırdım Cage'in elinde çırpınırken.

Cage'in elleri üzerimdeki hâkimiyetini kaybetti ve ben de tekrar küçük fahişeye saldırmaya çalıştım ama kendimi tekrar Cage'in kolları arasında buldum. Cage beni geriye doğru sürüklerken hâlâ çıplak olan ve giysilerini tutan kız, kapıya doğru koştu ve koridorda gözden kayboldu.

“Seni bulacağım!” diye bağırdım arkasından. “Seni bulacağım ve geberip gideceksin!”

Cage, “Sakin ol amına koyayım!” diye bağırdı.

Cage’in kollarının arasında çılgınca dönerek, “SİKTİR GİT!” diye çığlık attım.

“Siktir git mi? Siktir git! Kaltak, beni lanet olası bir hastanede kanlar içinde bıraktın ve *siktir git* diye mi bağıırıyorsun? Hayır, Tegen. SEN SİKTİR GİT!”

“Öyle olmasını ben istemedim!” diye bağırdım. “Baban beni gitmeye zorladı! Seni bir daha asla göremeyeceğimi ve buraya geri dönemeyeceğimi söyledi! Eğer ölürsen beni öldüreceğini söyledi!”

Cage beni öyle aniden bıraktı ki hâlâ çırpınıyorken öne doğru düştüm ve yüzüstü bir giysi yığınının içine yuvarlandım. Dizlerimin üzerine çökmeyi başardığım anda Cage tekrar üzerime geldi, beni kabaca yüzüstü çevirdi ve yere mıhladı.

“Yalan söylüyorsun!” diye bağırdı. “BENİ YİNE TERK ET-TİN! Terk etmeye devam et, Tegen. En iyi yaptığın şey bu.”

“Yalan söylemiyorum!”

“Evet,” diye tısladı. “Lanet olası yalan söylüyorsun!”

Ona, kızgın gözlerine ve güzel yüzüne baktım. Bitkin, çökmüş ve kafası bir uçurtma kadar uçmuş görünüyordu.

Bakışlarım aşağıya, göğsünün her tarafındaki yara izlerine kaydı ve gözlerim dolmaya başladı.

“Bunu kendine neden yapıyorsun?” diye fısıldadım. “Bırak uyuşturucu kullanmayı, sigara bile içmemen gerek. Bu konuda çok şey okudum, Cage. Bir akciğer bir kez çöktüğünde her türlü şeye karşı savunmasız kalır. Tekrar çökebilir ya da enfeksiyon kapabilirsin...”

“Kapa çenen!” diye bağırdı.

Konuşmayı kestim ve onun yerine gözyaşlarımın düşmesine izin verdim.

“Uyandım,” dedi. “Orada değildin ve öldüğünü sandım. O orospu çocuğunun seni de öldürdüğünü sandım.”

Gözyaşlarım daha hızlı düştü.

“Ve yataktan kalkmaya çalıştım,” diye devam etti bana bakarak. “Ama çok acı çekiyordum, sonra beni tutmaya çalıştılar ama ben onlara karşı koyuyor ve sana sesleniyordum.”

Artık nefes alamıyordum, çok fazla ağlıyordum.

“Sonra babam geldi ve bana senin iyi olduğunu ve beni görmeye gelmeyeceğini söyledi.”

Cage bir an durakladı ve ben de onları temizlemeye çalışarak gözlerimi öfkeyle kııptım.

“Babamın bana yalan söylediğini mi söylüyorsun? Bana orada olduğunu, orada olmak istediğini ve sana izin vermediğini mi söylüyorsun?”

Boğazımda bir hıçkırık çıktı. “Evet,” dedim boğularak.

Uzun bir süre birbirimize baktık.

“Bana başka bir şey anlatacak mısın?” diye sordu sessizce.

“Evet,” diye hıçkırdım. “Sana seni sevdiğimi söylüyorum. Seni sekiz yaşımdan beri sevdiğimi ve bundan hiç vazgeçmediğimi söylüyorum. Bir kez bile.”

Cage’in gözleri kapandı ve titreyerek nefes aldı. Sonra yüzü boynumun kıvrımına düştü ve vücudu gevşek ve ağır bir şekilde üzerime yaslandı.

“Beni bir daha bırakma,” diye fısıldadı.

Bunu düşünmeme gerek bile yoktu.

“Bırakmayacağım,” diye fısıldadım.

“Aramızdaki bu şey hiçbir zaman mükemmel olmayacak,” dedi kısıp bir sesle. “Lanet olası insanlar mükemmel değildir, yani aşk da mükemmel değildir ama lanet olsun, sürtük...” Başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı.

“Seni seviyorum,” dedi. “Başka kimseyi istemiyorum ve bu yeterli olmalı.”

“Öyle,” diye fısıldadım ağlamaklı bir sesle. “Lanet olsun, gerçekten de öyle.”

Ve öyleydi de. Yeterliydi çünkü o yeterliydi. Yeterliydi çünkü ben onun için yeterliydim. Benim hatalarım, onun hataları ve hepsi. Biz yeterliydik.

Birdenbire kendimi hayatın önüme çıkaracağı her şeye hazır hissettim. Onunla yüzleşmek ve canına okumak istiyordum. *Çünkü bu adam benimdi, her zaman benimdi.* Onunla tanıştığım günden beri bunu biliyordum ve artık hiç kimse, hiçbir şey beni ondan uzak tutamayacaktı.

Cage yukarıda her ne halt varsa bunun uyuşturucu kaynaklı bir halüsinasyon olmaması için dua ediyordu. Onun gerçekten burada olduğuna, ona onu sevdiğini söylediğine ve...

Tegen'a benziyordu. Onun Tegen'ına benziyordu. Onun Teacup'ına. Kızıl saçları kısa kesilmişti, eskisi kadar kıvrıkcık değillerdi, dalgalılardı ve bu hoşuna gitmişti. Gözlüklerini yine takıyordu, ince siyah dikdörtgen çerçeveler, eskiden taktığı gözlüklerin daha küçük bir versiyonu.

Üzerinde sade siyah bir elbise vardı, vücuduna tam olarak oturmuyordu ama kıvrımlarının hatlarını görebileceği kadar darı. Küçüktüler ama oradaydılar ve çok güzeldi.

Dudak ve burun *piercing*'leri gitmişti, ipten yapılma kolyeleri de gitmişti. Geriye kalan tek şey kulaklarındaki delikler ve dövme-lerdi ki bunlara bayılmıştı.

Aslında hepsini sevmişti; birlikte büyüdüğü Tegen'ı, San Francisco'dan eve büyümüş olarak gelen Tegen'ı ve şimdi olduğu kadını, her ikisinin seksi ama tuhaf bir bileşimi.

Cage bir yıldır ilk kez kafasının iyi olmamasını diledi ama aynı zamanda kafası iyi olmasaydı gerçekten küçük bir kız gibi ağlayabilirdi ve bunu gerçekten yapmak istemiyordu.

Bu yüzden tüm bu saçmalıklardan kaçınmak için başını eğdi ve onu öpmeye çalıştı ama Tegen başını çevirdi. Panik, aşırı ısınmış vücudunda hızla ilerledi.

"Tegen," diye hırladı. "Benimle oyun oynama."

Tegen'ın gözyaşı dolu gözleri öfkeli bir suçlamayla doldu. "Az önce o kıızı becerdin, Cage."

Burun delikleri genişledi. "Seni görmeyeli bir yıl oldu."

Gözlerini kapatarak başını salladı. "Biliyorum," dedi. "Ben sadece... Artık başka kadınlar yok, değil mi?"

“Benim misin?” diye sordu.

Kızın yeşil ve duygularla parlayan gözleri açıldı. “Evet,” diye fısıldadı.

“O zaman evet, artık başka kadın yok.”

“Ve artık uyuşturucu da yok, değil mi?” diye devam etti.

Başını salladı. “Evet.”

“Sadece sen ve ben mi?”

“Bebeğim,” dedi, kalbi küt küt atıyordu. Onu şimdi öpmesi gerekiyordu. Hem de hemen yoksa çıldıracaktı.

“Sadece sen ve ben.”

“Sonsuza kadar.”

“Lanet olsun, Tegen. Evet, sonsuza kadar. Şimdi kapa çeneni ve seni öpmeme izin ver.”

O da çenesini kapattı ve Cage onu öptü.

“Sanırım bu kadar,” diye seslendi Ellie koridordan.

Tanrı aşkına, öyle olmasını umuyordu. Dirty hayatı boyunca hiç bu kadar çok eşya görmemişti. Bir kadının, çocuğu olmayan bekâr bir kadının bu kadar çok eşya biriktirebileceği kimin aklına gelirdi? Onunkinin yarısı kadar bile eşyası yoktu. Hatta üçte biri kadar bile.

Belki Ellie’nin buraya taşınması iyi bir fikir değildi. Belki Ellie’yle birlikte olmak iyi bir fikir değildi. Belki Ellie’yle herhangi bir şey yapmak iyi bir fikir değildi.

“Michael?”

Dirty’nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve Ellie’yi önünde dururken, elinde büyük bir kitap kutusu tutarken ve ona bakarken buldu.

“Evet?” diye sordu, sesi kısıktı.

Ellie eğildi ve kutuyu Dirty’nin ayaklarının dibine koydu. Tekrar dikelererek Dirty’nin iki elini de tuttu ve Dirty ellerinin terli, korkudan yapış yapış olduklarını bildiği için utanarak tekrar gözlerini kapattı.

“Michael,” diye fısıldadı Ellie. “Bunu yapmak zorunda değiliz.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Hayır. Bunu yapmak zorundaydılar. Bunu yapmak zorundaydı. Ellie’nin ailesinin evinde olduğunu bilse bile uyuyamazdı, sürekli onun için endişeleniyordu. Onun

hayatına yönelik tehdidi ortadan kaldırdığı doğrudu ama başka bir tehdit daha olabilirdi. Biri onu kaçırabilir, ona zarar verebilir, onu kendisinden uzaklaştırabilir ve Dirty bunun yaşandığını bile bilmeyebilirdi. Bu yüzden evet, bunu yapmak zorundaydı. Onu burada yanında tutmalı, onunla birlikte yaşamalı, onunla birlikte uyumalıydı. Onun her zaman nerede olduğunu bilmeliydi ve çalışmadığı zamanlarda da kesinlikle onun yanında olmalıydı.

“O artık bana zarar veremez,” diye devam etti Ellie. “Ve eğer buna hazır değilsen...”

“Hayır,” diye homurdandı kızın ellerini üzerinden çekip omuzlarını kavrayarak. “Henüz paçayı kurtarmadık. Kasabadaki lanet insanlar bunu konuşuyor. O herifin ailesinin parası var. Araştırmaya devam ediyorlar, kim bilir neler bulacaklar.”

Ellie dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerini kaçırdı. Dirty’nin saçmaladığını biliyordu. Hiç kimsenin *iyi* polis amirine gerçekte ne olduğunu anlamasına imkân olmadığını biliyordu. Gerçi ortada bulunacak bir şey de yoktu.

“Hazır değilsin,” dedi usulca ondan uzaklaşarak. “Ve bu sorun değil.”

Dirty birdenbire kendini gerçekten çok kızmış bir halde buldu. Ellie ondan korkuyor muydu? Birlikte yaşamaya başlamaktan caymaya mı çalışıyordu? Bütün bunlar, ondan ayrılmaya kalkarsa Dirty’nin ona yapacaklarından korktuğu için onunla olan ilişkisini kesmeyi sağlamaya yönelik bir oyun muydu?

Onu suçlamıyordu. Hangi iyi ya da yarım akıllı kadın onunla birlikte olmak isterdi ki? Onu doğru dürüst beceremiyordu bile.

“O zaman siktir git!” diye bağırdı ve kitap kutusunu tekmeleyerek yere düşürdü. Kitaplar devrilen kutudan uçarak oturma odasına dağıldı ve bu onu daha da sinirlendirdi.

Ellie onun bu çıkışına en ufak bir tepki bile vermeyince Dirty daha da sinirlendi. “DEFOL GİT, ELLIE!” diye bağırdı. “İstedığinin bu olduğunu biliyorum, o yüzden SİKTİR GİT!”

“İstedğim bu değil,” dedi Ellie doğrudan adamın gözlerinin içine bakarak, yüz ifadesi ciddi. “O yüzden böyle davranmayı bırak.”

Neden bu kadar sakindi ki? Adam çıldırmak üzereyken o, burada soğukkanlılığın ve sakinliğin bir timsali gibiydi. Bu hiç adil değildi! Neden o da normal olamıyordu? Neden böyle bir kadının yanına taşınmasını, yatağını paylaşmasını, ona hak etmediği ve asla hak etmeyeceği her türlü boku vermesini hak eden normal, iyi bir adam olamıyordu?

“Defol!” diye bağırdı, sesi en az hissettiği kadar histerik çıkıyordu. Ona doğru ilerledi, ona tepeden baktı ve kişisel alanına girdi. “Beni duydun mu amına koyayım? Sana defol dedim!”

Ellie gözünü bile kırpmadı. “DEFOL!” diye kükredi.

Ellie, Dirty’den uzaklaştı ve hemen eğilerek kutusuna uzandı. Dirty orada durmuş, titreyerek Ellie’nin aceleyle kitaplarını toplayıp kutuya atmasını izliyordu. İşini bitirdiğinde ona bakmadan hızla yanından geçip kapıya yöneldi.

Hayır.

Bunu istememişti ama bir yönden de istemişti.

Bilmiyordu.

Kahretsin.

Siktir.

“SİKTİR!” diye bağırdı sıkılı yumruklarını alnına indirerek. “SİKTİR! ELLIE, BEKLE!”

Ellie yürümeyi bıraktı ama arkasını dönmedi ve Dirty derin bir nefes aldı. “Özür dilerim, bebeğim. Ben sadece... Bilmiyorum, hiçbir bok bilmiyorum, her şey...”

Kutu Ellie’nin elinden büyük bir gürültüyle yere düştü ve sonra Ellie ona doğru döndü. Dirty’nin ne yaptığını anlamasına fırsat kalmadan önce Ellie odanın yarısını geçmiş, gömleğinin düğmelerini açarak ona doğru ilerlemeye başlamıştı.

Dirty’ye ulaştığında gömleğini çoktan çıkarmış ve sütyeninin kopçasını açmaya başlamıştı. Adamın önünde durarak siyah danteli bir kenara fırlattı ve siyah kumaş pantolonuyla uğraşmaya başladı.

Ellie, “Otur,” diye emretti pantolonunu çıkarıp ondan kurtulurken. Sırada iç çamaşırı vardı, ondan sonra çıplak bir şekilde

Dirty'nin önünde duruyordu. Ellie'nin gözleriyle bir kez daha buluşmadan önce Dirty, kadının boylu boyunca uzanan bedenine bakarak biraz zaman geçirdi. Onun ne kadar güzel olduğunu düşündüğü ve bir erkeğin, bir kadınla olması gerektiği gibi onunla birlikte olabilmeyi ne kadar umutsuzca dilediği arasında gidip gelen her türlü çirkin düşüncenin içinde canlandığını hissediyordu.

“Michael,” dedi sertçe. “Otur şu lanet kanepeye!”

Ne yaptığını bilmiyordu ama Ellie'nin gitmesini istemiyordu, bu yüzden bacakları kanepeye değene kadar yavaşça ondan uzaklaştı. Oturduktan sonra ona baktı. Şimdi ne olacaktı?

Ellie onu takip edip önünde eğildiğinde aniden ne olduğu anladı. Kadının elleri deri pantolonuna uzandığında Dirty kaskatı kesildi ve onu tokatlayarak uzaklaştırma isteğiyle savaştı.

“Seni becermemi istiyorsun,” dedi dişlerini sıkarak. “Sadece söyleyebilirdin.”

Ellie onun fermuarını indirdi. “Beni becermeni istemiyorum,” dedi kızgın bir sesle. Adamın aletini *boxer*'ından kurtararak onu kavradı. “Seni becermek istiyorum.”

Öfkeye kapılırken Dirty'nin göğsü sertçe inip kalktı. Elleri yanlarına doğru fırladı ve parmakları kanepenin minderlerine gömüldü. Sertleşiyordu, sertleşmek istemiyordu, kendi aletini kesmek için her şeyini verebilirdi ama yine de onun tutuşuyla sertleşiyordu.

“N-Ne yapıyorsun amına koyayım...” dedi, sesi sanki maraton koşmuş gibi nefes nefese çıkıyordu. Ellie onun bu şekilde davranamayacağını biliyordu, çok iyi biliyordu.

Onu incitmek istemiyordu. Ellie'sini incitmek istemiyordu.

Ellie, Dirty'nin üzerine binerken onu görmezden geldi. Dirty kanepenin minderlerine daha sıkı yapıştı ve gözlerini sıkıca yumdu. “Yapma bunu,” diye ısrar etti ve sonra zayıf bir sesle, “Lütfen,” diye ekledi.

Ama durmadı ve onu kendi girişine yerleştirdiğini hissettiğinde durmayacağını biliyordu. Aniden içinden geçen şey sadece yakıcı bir korku değil, şiddetle yayılan acıydı; nefes alamıyordu ve düzgün düşünemiyordu.

“Bana bak,” dedi Ellie ve Dirty ona bakmayınca, “Michael, bana bak,” diye tekrarladı.

Çenesi kilitlenen ve vücudu gerilen Dirty, gözlerini açtı ve ona odaklanmaya çalıştı.

“Sana zarar vermeyeceğim,” dedi Ellie sert bir şekilde.

Görüşü bulanıklaştı. Onun üstünden kalkmasını istiyordu. Ondan uzak durmasını. Ona dokunmayı bırakmasını istiyordu.

“MICHAEL!” diye bağırdı. “SANA ZARAR VERMEYECEĞİM! BEN O DEĞİLİM!”

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Ona her zaman söylediği şey buydu, ona zarar vermeyeceği. Her seferinde söz verirdi, ona zarar vermeyeceğine yemin ederdi ama sonra verirdi. Bunu her zaman, her zaman yapmıştı; ağlayıp çığlık atana ve durması için ona yalvarana kadar onu tekrar tekrar acıtmıştı ve asla dediğini yapmamıştı.

Ellie kendini aşağı iterken ve yavaşça onun içine girerken Dirty kesik kesik nefes verdi. Onu öldürecek, bunu yapmak istemi-yordu ama yapacaktı. Bu lanet olası kanepeyi bırakacak, ellerini Ellie’nin boynuna dolayacak ve içindeki hayatı çekip çıkaracaktı. Sadece kanepeyi bırakması gerekiyordu.

“Michael,” dediğini duydu, sesi yumuşaktı. “Lütfen bana bak ve sana sevginin ne olduğunu göstermeme izin ver.”

Hava, ciğerlerinden gürültülü bir şekilde fırladı.

Sevgi.

O, Dirty’ye hiç sevgi göstermemişti.

Ellie o değildi.

Ellie o değildi.

Ellie sevgiydi.

O değildi.

Sevgi.

Dirty tekrar ona odaklanmaya çalıştı ve bunu yaptığında, ona bakan iri mavi gözlere gerçekten baktığında önceden görmediği o şey onun irkilmesini sağlayarak ona tekrar farkındalık kazandırdı.

Şehveti görmüyordu ya da ihtiyacı. Deli bir kadının aç bakışla-

rını görmüyordu. Acısından zevk aldığına dair tek bir iz bile görmüyordu.

Tek gördüğü Ellie'ydi. Onun Ellie'si. Gözlerinde yaşlarla.

“Gitmiyorum,” dedi. “Kitaplarımı paketinden çıkaracağım ve her birini senin boş raflarına yerleştireceğim. Giysilerimi paketinden çıkarıp boş dolabının içine asacağım. Buzdolabını yiyeceklerle, dolaplarını tabaklarla ve banyonu kadın ürünleriyle dolduracağım; güzel kokulu mumlar, renkli çarşafklar ve perdeler alacağım. Bu büyük çirkin çıplak oda için kesinlikle bir halı alacağım, sana kahvaltılar ve akşam yemekleri hazırlayacağım, benimle aptal filmler izlemen için seni zorlayacağım ve ayda bir kez sebepsiz yere ağlayıp bağıracağım. Her gece yanında uyuyup her sabah yanında uyanacağım ama en önemlisi, Michael... Seni seveceğim. Üzgünüm ama bununla, seni sevmem gerektiği gerçeğiyle yüzleşmek zorundasın çünkü durmayacağım. Asla. Bunu sen yaptın, sadece sen olarak seni sevmemi sağladın ve ben hayatım boyunca istediğim her şeyi elde etmek için çok çalıştım ve şimdi seni istiyorum ve senin de beni sevmeni, karşılığında senin de seilmeyi istemeni istiyorum. Anlıyor musun? Seni sevmek istiyorum, seni incitmek değil. Asla.”

Dirty şimdi titriyordu, korkudan değil, ağladığı için. Çünkü az önce söylediği her şey, her zaman duymak istediği her şeydi. Sadece bunu fark etmemişti, ta ki şu ana kadar.

“Seni sevmeme izin verecek misin?” diye fısıldadı.

Dirty sertçe yutkundu. Konuşamıyordu, denerse hıçkırığa hıçkırığa ağlayacaktı. O yüzden başını salladı ve Ellie'nin güzel yüzü, gözleri ve ağzı ona gülümseyerek karşılık verdi.

Dirty'nin üzerine uzanan Ellie, parmaklarıyla onun yüzünün çizgilerini takip etti. Uyurken çok farklı görünüyordu. Huzurluydu, işkence görmüyordu. Onu uyanırken böyle görmek için her şeyini verebilirdi. Her şeyini.

Pek çok açıdan çocuk gibiydi. Onun için her şey yeniydi, bu yüzden geri tepmeyeceğini umarak ve dua ederek riske girmiş, bir

ebeveynin kontrolden çıkmış bir çocuğa yaptığı gibi kontrolü eline almıştı. O anda fark etmemişti ama Dirty'yi kendinden kurtarmaya çalışırken kontrolü ele alarak Daniel'ın ellerinde kaybettiği şeyin küçük bir parçasını istemedenden de olsa geri kazanmıştı.

Onu uyandırmamak için dudaklarını usulca öpen Ellie, koltuktan kalktı ve eğilerek giysilerini aldı. Giyinirken açılmayı bekleyen kutularla dolu daireyi inceledi ve başını iki yana salladı.

Hayatının böyle geçeceğini hiç düşünmemişti.

Alakası bile yoktu.

Ama hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Tek bir lanet şeyi bile.

Dirty'nin dünyasına, içine o kadar dalmıştı ki onun canı yandığında bunu derinden hissediyordu. Artık kendisinin nerede başlayıp onun nerede bittiğinden bile emin değildi ve dürüst olmak gerekirse başka türlü olmasını da istemiyordu.

Giyindi, çantasından telefonunu almak için yatak odasına gitti ve sesli mesajlarını açtı.

İlk ikisi işten geliyordu, üçüncüsü ise...

Ellie, ben baban. Annen hastaneye kaldırıldı. Tatlım, durumunu iyi değil. Mümkün olduğunca çabuk buraya gelmelisin.

Ellie çantasını kapığı gibi yatak odasından fırladı.

"Michael!" diye bağırdı ve Michael kanepeden fırladı, gözleri deliye dönmüştü.

"Ne?" diye bağırdı.

Ellie çılgınca başını salladı. "Annem," dedi, gözleri dolmuştu. "O... Gitmem gerek. O hastanede."

Dirty ayağa kalkmış ve odada ilerlerken pantolonunun fermuarını çekiyordu. Ellie'nin elinden tutarak onu kapıya doğru sürükledi.

"Ayakkabılar," dedi sehpanın üstünden anahtarlarını alırken Ellie'nin babetlerini işaret ederek.

Ellie aceleyle babetlerini giydi ve sonra Dirty onu apartmandan çıkarıp koridora doğru sürükledi.

Birlikte onun motosikletine bindiler. Ellie vücudunu onunkine sımsıkı sardı ve sonra sokağın aşağısına doğru yola koyuldular.

Daha sonra, çok daha sonra, annesi öldükten ve aylarca onun yasını tuttukten sonra, Dirty'yle birlikte dağlarda bir ev satın aldıktan sonra ve Dirty ona sıfırdan, özellikle onun için yaptığı bir motosikletle sürpriz yaptıktan sonra ve sonunda ona, onu sevdiğini söyleyecek kadar rahat hissettikten sonra...

Ellie o anı düşünecek ve Dirty'nin ona dokunduğunda hiç irkilmediğini hatırlayacaktı.

Aslında bir daha asla onun dokunuşundan kaçmamıştı.

O günden sonra bir kez bile.

Hastane asansöründen çıktığında Cage durup serin duvara yaslandı. Kendini sadece dışkılanıp çürümeye bırakılmış bir köpek pisliği gibi değil, aynı zamanda aynı köpek tarafından yalanıp kusulmuş gibi hissediyordu. Hem de birkaç kez.

Günlerdir uyumamıştı, yediğini geri çıkartmadan yemek yiyemiyordu, kadınını becerecek kadar bile sert kalamıyordu ve kafasının güzel olması için bir şeyler istiyordu. Kalbi hızla atıyor, teni yapış yapış oluyor, vücudu hâlsizleşiyordu, terlemesi gerekirken üşüyor, mutlu olması gerekirken sinirleniyordu. Bir şeye ihtiyacı vardı. Biraz esrar, hap, ne olursa... Ama Tegen'a artık uyuşturucu kullanmayacağına dair söz vermişti ve dürüst olmak gerekirse, ayılıp da hemen yeniden kafayı bulmak isteyene kadar bu boku bırakmanın bir sorun olacağını düşünmemişti.

Kendini rahatlatmak için alkole başvurmayı denemişti ama bu da Tegen'dan dayak yemesinden başka bir işe yaramamıştı. Dayak yemesinin sebebi içki içmesi değil, içmenin sadece uyuşturucu isteğini daha fazla artırmasıydı. Ayrıca bu, uyuşturucunun gerçekten harika bir fikir olacağını düşünmesine neden olmuş, bu yüzden tekrar içmeye başlamıştı. İki kez.

Bu da Tegen'ın anahtarlarını elinden almasına, cep telefonunu parçalamasına ve yüzüne birkaç tokat atmasına neden olmuştu.

Artık resmîleşmişti. O lanet olası bir bağımlıydı.

Yani evet, bu bir sorundu.

Ve tüm bu saçmalıklar yüzünden, öfkesini kontrol edebileceğine güvenemediği için yapılması gereken önemli bir konuşmayı erteliyordu.

Lanet olası babasıyla yapacağı konuşmayı.

Sadece Cage'in hayatını mahvetmekle kalmayıp neredeyse kendi hayatını da sona erdirecek olan babası, inatçı ve huysuz bir piç kurusuydu çünkü başkaları için endişelenmekle o kadar meşguldü ki kendisiyle ilgilenmiyordu.

"Cage?"

Cage başını kaldırdığında Tegen'in yanında durduğunu gördü, yeşil gözleri endişeyle doluydu. "Yine kusacak mısın?"

Evet. Evet, kusacaktı.

Ona ters ters bakmaya çalıştı. "Hayır!" diye bağırdı. "Ve bana küçük bir kızmışım gibi davranmayı kes."

"O zaman öyle davranmayı bırak," diye tersledi Tegen onu.

"Bütün hasta insanlara bok gibi mi davranıyorsun?" diye mırıldandı. "Yoksa sadece bana mı?"

"Kabul ediyorum," dedi Tegen alaycı bir ses tonuyla. "Hastalara yaklaşımım istenenden çok farklı ama sen, seni sikik, hasta değilsin. Kafayı bulmuşsun, kafan güzel, kafanın güzel olmasını diliyorsun. Arada lanet bir fark var ve eğer beni kaybetmenin yollarını arıyormuş gibi bakmayı bırakıp doğruca mahallendeki reşit olmayan uyuşturucu satıcısı o fahişeye koşarsan eşyalarımı toplayıp Kaliforniya'ya geri döneceğim."

"O reşit," diye tısladı Cage.

Tegen, "Az önce söylediğim her şeyin içinde!" diye bağırarak onun irkilmesine neden oldu. "Odaklandığın şey bu mu?"

Cage başını sallayarak dikleşti ve ona doğru döndü. "Bu konuşmayı bir daha yapmayacağım. Ne lanet bir hastanenin içinde ne de ben bunun olduğunu bile bilemeyecek kadar berbat durumdayken benden elli adım ötede neredeyse ölecek olan ve hastane yatağında yatan babamı görmeye gitmek üzereyken. Şimdi olmaz, Tegen."

“Cage,” diye karşılık verdi. “Oyalanıyorsun. Büyük kız kıyafetlerini giy, küçük bir sürtük gibi davranmayı bırak ve o odaya gidip babanla konuş. Aksi takdirde biz eve dönüyoruz ve sen de yatağına, zaten olman gereken yere dönüyorsun!”

Ona bağışlamak istiyordu. Kahretsin, onunla bu şekilde konuştuğu için onu yere sermek istiyordu ama ona bağışlamak ya da yanlışlar listesine *kadın dövme*yi eklemek yerine ona gülümsedi.

Ev. Cage’in evine evim demişti.

Eğer her an midesinde kalan safrayı da kusacakmış gibi hissetmeseydi onu yakalar, duvara yapıştırır ve kötü tavırları yüzünden boğulana kadar diliyle ağzını becerirdi.

Kahretsin, onu seviyordu. Onu ölesiye seviyordu.

Deli kadının tekiydi. Gürültücü, zorlu ve bazen cehennemden bile daha acımasızdı. Söylediği hiçbir şeyi dinlemez, ne zaman ne yapmak isterse onu yapardı ve kavgaya etmeyi seviyordu. Her zaman. Suratını tokatlar, bacağına tekme atar, onu duvara yapıştırır ve yere sererdi.

Ama sevgisi de kavgaları gibiydi. Çok fazla ve daha önce hiç böyle sevilmemişti. Başka hiç kimse tarafından böyle seilmeyeceğini biliyordu.

O, ona aitti. Her zaman onun olmuştu ve eğer becerdiği tüm o kadınlardan başını kaldırıp yarım saniye düşünebilseydi kendinin de ona ait olduğunu çok daha önce fark edecekti. Her zaman öyleydi.

“Neden gülümsüyorsun?” diye sordu gözlerini kısarak. “Kafanı güzel? Ben banyodayken kafayı mı buldun?”

Gülümsemesi söndü. “Kapa çeneni,” diye mırıldandı ondan uzaklaşarak. “İki lanet saniye için.”

Tegen birden Cage’in önünde durdu, kollarını adamın omuzlarına doladı ve vücudunu onunkine bastırdı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı dudaklarını onunkilere değdirek. “Sadece senin için endişeleniyorum.”

Cage’in alt dudağını dişlerinin arasına alarak emdi ve sonra dilini onun ayırık dudaklarının arasına daldırdı. Cage inleyerek kol-

larını onun ince beline doladı, her iki eliyle kalçasının bir yanağını kavradı ve ne kadar hasta hissetse de onu sertçe öptü.

“Hadi eve gidelim,” diye homurdandı Cage usulca, Tegen’in dudaklarına karşı. “Senin içinde olmaya ihtiyacım var.”

Tegen ihtiyaç dolu ve kahkahalarla dans eden güzel yeşil gözleriyle ona göz kırptı.

“Onunla konuşmalısın,” dedi Tegen kıkırdayarak. “Onu şeyden beri görmedin, şeyden önceden beri...”

Tegen konuşmayı bıraktı. Cage’i kavradı, kendine yaklaştırdı ve sıkıca sarıldı. “Onunla konuşmalısın, Cage,” diye fısıldadı. “Sonra eve gideriz.”

Evet, babasıyla konuşması gerekiyordu. Tek sorun, daha yeni kalp krizi geçirmiş bir adama ne söyleyeceğiydi? İsteddiği gibi çılgına dönüp onu, kendisini sikine takan tek kadınla ilişkisini mahvetmekle suçlayamazdı. Bu, o piçin bir kalp krizi daha geçirmesine neden olabilirdi.

Evet, babasından nefret ediyor olabilirdi ama ölmesini de istemiyordu. Çünkü belki onu hâlâ seviyordu. Sadece birazcık.

Yanlarındaki asansörün kapısı bir zil sesiyle açıldı ve yüzü göz yaşlarıyla kaplı Ellie koridora fırladı. Dirty de arkasından onu takip etti.

“Hey,” diye seslendi Cage. Ellie yürümeye devam ederken Dirty durdu.

Dirty’ye meraklı bir bakış attı. “Neler oluyor?”

Adam başını salladı. “Annesi, kardeşim,” dedi. “Hiç iyi değil.”

Cage, Dirty’yi incelerken başını salladı. “Bir şeye ihtiyacın var mı dostum?”

Dirty yine başını salladı. “Sadece ona,” dedi sessizce ve arkasını döndü.

Cage, Dirty’nin hızını iki katına çıkararak Ellie’ye yetişmesini izledi. Dirty’nin kolu uzanıp Ellie’nin beline dolandı ve birlikte köşeyi dönüp gözden kayboldular.

“Onu becermiş olmandan nefret ediyorum,” diye hırladı Tegen.

“Bir kere!” diye bağırdı. “Yıllar önce! Hatırlamıyorum bile!”

“Her neyse,” diye mırıldandı Tegen. “Bana mı öyle geliyor yoksa bu ikisi birlikte çok mu tuhaflar? Yani Ellie nasıl oldu da Dirty’yle birlikte oldu?”

Cage sessizce güldü. “Doğru çünkü tam burası,” dedi ikisinin arasını göstererek. “Gerçekten çok normal.”

Tegen kollarını göğüslerinin altında kavuşturarak Cage’in gözlerinin doğrudan atletinin kenarından fırlayan küçük göğüs dekoltesine kaymasına neden oldu. Onun kilo almasını sevmiştii. Lanet olası bayılmıştı.

“Bizde yanlış olan bir şey yok,” dedi Tegen.

Cage küçük homurtular çıkardı. “Tamam, peki,” dedi gülerek, hâlâ Tegen’in memelerine bakıyordu. Çok azmıştı. En son onun içine girdiğinden beri bir yıldan fazla zaman geçmişti ve bunun için yanıp tutuşuyordu. Kafasının güzel olmasını dilemekle meşgul olduğu için ereksiyon olamaması, hayatının bir kanalizasyon yılanının bile yardım edemeyeceği kadar boka batmasına izin verdiğinden daha fazla sinirini bozuyordu.

Artık resmîleşmişti. Hayatını sırf öyle istedi diye bir kenara atmış, şımarık bir zengin çocuğuna eş değer bir motorcu velediydi ve bunun için kendinden nefret ediyordu.

Tegen burada olmasaydı... Tanrı’m, lanet olsun. Tegen geri dönmeseydi neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

“Seni çok fena becermek istiyorum,” dedi ona doğru uzanarak. Tegen ondan sıyrıldı ve bir de bakmıştı ki kadın avuçlarını onun omuzlarına vurup onu geriye doğru itiyordu.

“Git, babanla konuş,” dedi sertçe. “Hemen şimdi.”

“Daha sonra bana sakso çekecek misin?” diye sordu yanlarından geçen ve gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmış olan yaşlı çiftte sırtarak.

“Evet,” dedi Tegen gözlerini devirerek. “Ama sadece iyi bir çocuk gibi memelerime boşalacağına söz verirsen.”

Yaşlı adam yürümeyi bıraktı ve Tegen’a baktı. Tegen da adama göz kırptı. Adamın karısı yaşadığı şok karşısında kelimenin tam

anlamıyla boğulurken adamın kolunu tuttu ve onu uzaktaki asansöre doğru çekti.

Bir manyak gibi gülen Tegen, Cage'i koridorda geriye doğru itmeye devam etti ve o da buna izin verdi. Kadının yüzündeki gülümsemenin tadını çıkarıyor, burada, onunla birlikte ve.. lanet olsun, mutlu olduğu için Tanrı'ya şükreliyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Tegen, babasına ait olduğunu tahmin ettiği bir odanın önünde durarak.

"Hayır."

Başını sallayan Tegen, kapıyı iterek açtı ve içeri girdi. Midesi bir sinir yumağına dönmüşken iç çekerek onu takip etti ve babasını görünce durdu. Hastane yatağında yatan, lanet olası bir hastane önlüğü giymiş, makinelere ve serumlara bağlı, uzun sarı ve gri saçları başının arkasındaki yastığın üzerine yayılmış olan kişi Deuce'du. Cage öylece baktı. Babasını hiç bu kadar savunmasız bir halde görmemişti. Adam hiçbir şekilde zayıf görünmüyordu, aslında tam tersi. Yatağa sığmayacak kadar büyük duruyordu ve bağlı olduğu aletlerden herhangi birini çok sert çekerse anında kırılabilirdi.

Deuce önce ona, sonra Tegen'a ve sonra tekrar ona baktı. Cage, babasının görünüşünü nasıl değerlendirdiğini izliyordu. Adamın yüzünde rahatlamış bir ifade belirmişti.

"Ne kadar oldu?" diye sordu.

"En son kafayı bulduğundan beri mi?" diye sordu Tegen ve Cage'in gözleri ona kaydı. Tegen kollarını göğsünde kavuşturdu ve kalçasını yana kaydırды. "Üç gün. Çok uzun, çok korkunç üç gün."

"Lanet olsun!" diye bağırды Cage. "Bunu ona söylemek gerçekten gerekli miydi?"

Tegen kayıtsızca omuz silkti. "Evet."

Cage'in burun delikleri genişledi ve yumrukları sıkıldı ama Cage, Tegen'a karşılık veremedi babası bir kahkaha patlattı. Kalın, içten gelen kahkahalar adamın vücudunu sarstı ve Cage orada öylece durup bakakaldı. Bu herif de kimdi? Babası olmadığı kesindi.

“Tegen,” dedi Deuce nefesini toplamaya çalışarak. “Bize bir dakika verir misin canım?”

Cage, babasının ağzından çıkan *canım* kelimesini ve Tegen’in yüzünün lanet olası bir havai fişek gibi parlamasını dehşet içinde izledi.

“Tabii,” dedi Tegen, Deuce’a sevimli ve boktan bir şekilde gülümseyerek. Ne oluyordu lan? Ne oluyordu amına koyayım? Bunu daha önce de görmüştü, babası yaşlı adam cazibesini kullanıyor ve dünyanın her yerindeki tangalar aşağıya iniyordu. Ama Tegen?

Tegen, Deuce’dan nefret ederdi. Deuce’un kibirli, dikkafalı, cinsiyetçi bir Neandertal olduğunu düşünüyordu!

Ve o, lanet olası Cage’in kadınıydı!

Tegen hâlâ gülümseyerek odadan çıkarken Cage ona ters ters baktı. Bakışlarını tekrar babasına çevirdi. “Ona bir daha asla öyle seslenme!” diye bağırdı öfkeyle.

Deuce ellerini havaya kaldırdı. “Bu işi sana bırakayım,” dedi gülümsememeye çalışarak.

Cage tatmin olmamıştı. “O benim,” dedi.

Deuce’un kaşları yukarı kalktı. “Tanrı’m, lanet olsun,” dedi. “Onu istemiyorum. Ne tür bir saçmalık düşünüyorsun sen?”

“Hiçbir şey,” diye mırıldandı Cage.

Deuce gözlerini kıstı, sonra başını salladı. Hastane yatağının yanındaki bir koltuğu işaret ederek, “Otur şuraya, lanet olası,” dedi.

Cage kendisine bir köpek gibi davranılmasına duyduğu öfkeyi bastırdı ve istediği gibi patlamak yerine kendisine söyleneni yaptı.

Deuce anlayışla ona baktı. “O yaşlı piçi dinlemeliydim,” diye mırıldandı. “Blue, sen daha iki yaşında bile değilken tıpkı benim gibi olduğunu söylemişti. Bana bir sürü saçma sapan şey söyleyeceğini, seninle başımın belaya gireceğini söylemişti. Ben de onu dinlemek yerine isteyebileceğin her şeye sahip olduğunu ve sahip olmadığın şeyleri de senin için alacağımı, bu yüzden başını benim kadar belaya sokmana imkân olmadığını söyledim. Sanırım kendimi bir sürü saçmalığa ikna etmeye çalıştım çünkü sonunda sen benim kadar aptal değildin, çok daha aptaldın.”

Cage bir yumruk atmamak için kendini zor tutarken burun delikleri çılgınca genişledi, Deuce ona sırtıttığında öfkesi daha da arttı.

“Hasta ve yaşlı bir adama vuracak mısınız?”

Cage hiçbir şey söylemeyince Deuce’un sırtışı genişledi. “Dinle, evlat,” dedi. “İşleri berbat ettiğimde bunu kabul edecek kadar erkeğim ve sana karşı da işleri kesinlikle berbat ettim. Sahip olduğum her şeyi sana vererek asla sahip olamayacağım her şeyi sana verdiğimi sandım.”

Deuce başını salladı ve kendi kendine hafifçe güldü. “Tam bir saçmalık. Her şeyi kendi başına çözmene izin vermeliydim, düşüp tekrar kalkmana izin vermeliydim, arkandan iş çevirmek yerine kendi hatalarını yapmana izin vermeliydim ve o kızıl saçlı man-yakla o çılgın otobüse binmene izin vermeliydim. Artık biliyorum ve hayatını mahvettiğim için çok üzgün olduğumu söylüyorum. Doğru olanı yaptığımı, yaşlı bir adamın olması gerektiği gibi davrandığınızı sanıyordum ama meğer en iyi yaptığım şeyi yapıp her şeyi berbat etmişim.”

Şaşıran Cage, gözlerini kırpıştırarak babasına baktı.

Ne?

“Beni dikkatle dinle,” diye devam etti Deuce. “Sahip olduğum tüm saçmalıklar -ailem, kulübüm, adamlarım- hep senin oldu. Sen benim en büyük oğlumsun, benim lanet olası mirasçısın. Sevgimi, lanet olası adımları aldın, kulübüme girdin, sahip olduğum her şeyde ilk hakka sahipsin. Her şeyi bir kenara atmak, başka bir hayat yaşamak istiyorsan yapman gerekeni yap ama istesen de istemesen de tüm bunlar her zaman senin oldu, Cage. Bu hiç değişmedi.”

Deuce bir an için gözlerini kaçırdı, yüzünde utanç mı vardı yoksa pişmanlık mı? Sonra ona geri döndü ve doğrudan Cage’e baktı. “Yaptığım şey, seninle Tegen’in arasına girmem, senin için en iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yapıyordum. Tegen’in bir kulüp başkanının karısı olarak gerekliliklerini yerine getiremeyeceğini düşündüm. Yaptığım işte, yakında sana devredeceğim bu işte bütün gün nefesini ensende hissettiğin, bu hayattan vazgeçmeni

isteyen, kulüpten nefret eden bir kadına sahip olamazsın. Kafan oyunda olmalı ve kadının evde seni beklemeli; geçirdiğin o kötü günü, kötü ayı, kötü yılı kabul etmeye hazır olmalı ve hiçbir karşılık beklemeden o kötülüğü lanet olası kalçalarının arasına gömmene izin vermeli ve Tegen’da gördüğüm tek şey, sana ve kulübe bok atmaktan başka bir şey değildi. Seni kolluyordum ama geri tepti ve bunun için lanet olası üzgünüm.”

Cage sertçe yutkundu. Şimdi buna ne cevap verecekti?

Deuce tekrar gülümseyerek, “Senin şu kadınla uzun uzun konuştuk,” dedi. “O hazır. Zeki bir kadın, kulübün ayrıntılarını biliyor ve çocukları seviyor. En önemlisi de senin aptal kıcını seviyor.”

Bunu duyan Cage gülümsedi ve Deuce gülümseyen küçük bir homurtu çıkardı.

“Evet, o hazır ve ben de artık burnumu ait olmadığı hiçbir yere sokmayacağım.”

Cage bir kaşını kaldırdı, bu saçma cümleye bir saniyeliğine bile inanmamıştı.

“Dinle,” dedi Deuce. “Bu konuşmayı bitirmek üzereyim, o yüzden söyleyecek bir şeyin varsa, eteğinde dökecek taşların varsa ve bana ne kadar lanet bir pislik olduğumu söylemen gerekiyorsa o zaman yapsan iyi olur yoksa seni buradan atarım.”

Sandalyenin kollarını kavrayan Cage ayağa kalktı. “Söyleyecek hiçbir şeyim yok,” dedi sessizce. Babası onu şaşırtmıştı ve Cage’in hayatında ilk kez söyleyecek bir şeyi yoktu.

“Seninle gurur duyuyorum,” dedi Deuce. “Bunu bilmen gerekir. Sen iyi bir adamsın ve kendine çekidüzen verdiğinde kulübü gayet iyi yöneteceğini biliyorum.”

Cage sessizliği bozana kadar iki adam birbirlerine baktı. “Evet,” dedi Cage. “Teşekkür ederim.”

Deuce ona el salladı. “Şimdi siktir git buradan.”

Gözlerini deviren Cage, gitmek için arkasını döndü.

“Son bir şey daha.”

Cage arkasını döndü.

“Sakın seni aletini ait olmadığı bir yere sokarken yakalamasına izin verme. O lanet olası bir deli ve seni vurur.”

Cage sesli ve keyifli bir nefes verdi. “Bunun için endişelenme. Ben sen değilim.”

“O hâlde,” diye karşılık verdi Deuce. “En iyisi benim gibi beklemek yerine hemen şimdi ona sahip olman. Beklemek, hayatımda yaptığım en kötü hataydı.”

Deuce’un yüksek sesli kahkahası, Cage’i beklediğim koridora kadar takip etti. Yüzündeki aptalca gülümsemeyi iyiye işaret olarak almıştım. O kadar hasta olmasına rağmen günlerdir olmadığı kadar iyi görünüyordu.

“İyi bir konuşma mıydı?” diye sordum.

Cevap vermemişti, sadece burun buruna gelene kadar bana doğru ilerlemeye devam etti.

Kaşlarımı kaldırdım. “Ah, iyi bir konuşma değil miydi?”

“Evlen benimle,” dedi sessizce.

İki kelime. İki aptal kelime ve midemde binlerce kelebek uçuşmaya başlamıştı. Nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri olmayan ve sarhoş çarpışan araba sürücüleri gibi birbirlerine çarpan geri zekâlı kelebekler.

“Hayır!” diye bağırdım, onu üzerimden itmek üzereyken bileklerimi yakaladı ve beni hızla duvara yasladı.

“Evlen benimle,” diye tekrarladı.

“Kesinlikle hayır,” dedim kararlı bir şekilde, sesim hissettiğimden çok daha sakın çıkıyordu.

“Bana bunun olmaması için lanet olası bir tek iyi neden söyle?” diye sordu.

Ona baktım, kalbim güm güm atıyordu, sanki her an göğsümden fırlayıp yere düşecek ve ölmek üzere olan bir balık gibi çırpınacakmış gibi hissediyordum.

“Çünkü gördüğüm kadarıyla tekrar kaçmayı ya da başka bir pislikle birlikte olmayı planlamıyorsan sen benimsin ve bunu tüm dünyanın bilmesine hazırım.”

Zaten terli olan vücudum soğuk terler dökmeye başlamıştı.
“Yine kaçacak mısın Tegen?”

Başımı salladım.

“Aletim senin için yeterli mi?”

Başımı salladım.

Bana ters ters baktı. “O zaman sorun ne?”

Sorun neydi? Lanet olası sorun neydi tam olarak? Sorunu bulmak için beynimi zorladım ama bir şey bulamadım.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadım.

Dudakları bir gülümseme hâlini aldı ve her yerinden gamzeler fışkırdı. Ciğerlerimde kalan azıcık nefesimi de kaybetmişim. “Teacup,” diye fısıldadı. “Eğer bir sorunun yoksa o zaman benimle evlen.”

İşte o zaman sorunumun ne olduğunu anlamıştım.

Benim bir sorunum yoktu. Tek bir tane bile.

Karşımda duran, sevdiğim tek adamdı. Beni seviyordu ve benden onunla evlenmemi istiyordu. Hayatımın geri kalanını onunla ve sadece onunla geçirmemi istiyordu çünkü beni o kadar çok seviyordu ki karısı olmamı istiyordu.

Gözlerim doldu. İşte sorunum buydu. Bir sorunumun olmaması. Tüm hayatımı sorunlarla çevrili, asla gerçekleşmeyeceğini bildiğim şeyleri dileyerek ve acı çekerek geçirmiştim.

Ama dileklerim gerçekleşmişti ve şimdi zavallı zihnim kendisiyle ne yapacağını bilmiyordu.

Gözlerimi kırıştırmam, gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesine neden oldu ve sonra Cage onları neredeyse benim onları ürettiğim kadar hızlı bir şekilde öpüp uzaklaştırdı.

“Evlen benimle,” dedi gözyaşlarımla ıslanmış dudaklarını ağızıma bastırarak.

Ağızım açıldı ve Cage’in dili bundan faydalanarak içeri girdi.

“Evlen benimle,” diye mırıldandı beni öperken, cevap vermemeye izin vermiyor, ondan uzaklaşmaya çalıştığım her seferinde beni daha sert öpüyordu. “EVLEN BENİMLE, TEACUP.”

“Tamam,” dedim nefes nefese, parmaklarımı saçlarının arasından geçirirken onu aynı vahşilikle geri öptüm.

Cage hareketsiz kaldı ve başımı ellerinin arasına alarak beni kendisinden uzaklaştırdı.

“Tamam mı?” diye sordu.

“Tamam,” dedim onu kendime geri çekerek. “Ama Danny’ninki gibi büyük, aptal bir yüzük istemiyorum.”

“Kapa çeneni,” diye mırıldandı.

“Hayır, ben ciddiym, Cage. İstemiyö...”

Cage’in dudakları tekrar benimkilerin üzerine indi ve başka seçeneğim kalmadı.

Hemen lanet olası çenemi kapattım.

“Aile yemekleri başımı ağrıtıyor,” diye yakındım.

Cage beni görmezden gelerek elini uzattı. Bıkkın bir şekilde iç çekerek ona kaskımı uzattım ve o da kaskı motosikletinin arkasına yerleştirdi.

“Beni görmezden gelme,” diye uyardım. “Bundan nefret ediyorum ve böyle devam edersen bacak arana yumruğumu geçireceğimi biliyorsun.”

Cage sırtıarak elimi tuttu ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. “Seni görmezden gelmiyorum, Teacup,” dedi beni araba yoluna doğru çekerken. “Sadece bugün kavga etmemeyi seçiyorum.”

Ön kapı tam Cage ona doğru uzanmışken açıldı ve Cox girişte durup bize sırttı.

“Neden bu kadar mutlusun?” diye sordu Cage onu yolumuzdan çekip beni içeri çekerken.

“Lanet olası bir sakso, kardeşim,” dedi Cox hâlâ bir budala gibi sırtıarak. “Kami az önce koridordaki dolapta beynimi uçurdu.”

Cage kahkahayı patlatırken bile gözlerimi deviriyordum. “Bu, neden bu kadar aptal olduğunu açıklıyor,” dedi Cage. “Beynin kalmamış.”

“Hayatta olmaz,” diye seslendi Cox arkamızdan. “Bugünkü iyi ruh hâlimi bozamayacaksın.”

“Yolu açın!”

Cage ve ben hızla Ivy’nin yolundan çekildik çünkü Ivy, küçük kardeşini oyuncağının üzerinde iterek antreye doğru hızla sürüyordu. Damon tombik kollarını havaya kaldırmış, yüzünde gamzeli bir gülümsemeyle yanımızdan hızla geçerken ciyakladı.

“Ivy Olivia!” diye bağırdı Eva arkalarından hışımla koşarak. “Kardeşini öldürmeye mi çalışıyorsun?”

Ivy de “Evet!” diye bağırdı.

Cage beni mutfağın içinde serbest bıraktı ve buzdolabına doğru hafifçe itti. “Bira, bebeğim,” dedi ve Ripper’la Deuce’a doğru yönelmeden önce kıcımı tokatladı.

Kaşlarımı çatarak muşambanın üzerinde tepindim. Eğer onu bu kadar sevmeseydim bugünlerde onu gerçekten öldürebilirdim. Bizimki vıcık vıcık bir ilişki değildi. Kavga ettiğimiz zaman dilimi, etmediğimizden daha fazlaydı, seks hayatımızın büyük bir kısmı aklımızın yarısını yitirmiş, öfke dolu anlardan ibaretti ve hâlâ hiçbir konuda anlaşılamıyorduk. Hiçbir konuda. Sıfır.

Tek bir şey hariç.

Birbirimizi delirttiğimiz. Evet, bir de birbirimizi sevdiğimiz. O da vardı.

Cage gerçekten zorba, otoriter ve gösterişçiydi. Bana emirler yağdırmayı, kelimenin tam anlamıyla beni itip kakmayı severdi, bir yandan da neden bu kadar üzüldüğümü anlamıyormuş gibi davranırdı.

Ama aynı zamanda benim hırçınlığıma, manik ruh hali değişimlerine ve düşünmeden konuşma ya da hareket etme eğilimime de tahammül ederdi.

Çocuk sahibi olmayı düşünmeden önce öfke kontrolü eğitimi almam gerektiğine karar vermiştim. Zaten evimizdeki eşyaların yarısı ya Cage’e fırlattığım ya da tekmelediğim için kırılmıştı.

Ama bu, benim ve büyük olasılıkla Cage ve benim bir kilometre yakınıma gelen herkesin bilmediği bir nedenden dolayı işe yarıyordu.

Ya da en azından son yedi aydır işe yarıyordu. Gelecek bilin-

mezliğini koruyordu. Her an annemin San Francisco'daki evine geri dönebilirdim ki dönerdim de. Özellikle de Cage onun bira hizmetçisi olmamı istemeye devam ederse.

Evli ya da değil, Cage benim sahibim değildi.

Benimle evlendiği gece sol yüzük parmağıma yapılan dört harfli CAGE dövmesi aksini söylese de umurumda değildi.

"Bu aynı şey değil amına koyayım!" diye bağırdı Deuce mutfaktan geçerken. Bu sırada ben, Cage'in bira şişesini ona fırlatacağım bir beyzbol topu gibi tutuyordum.

Cage, babasına bön bön baktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun, seni lanet ikiyüzlü?"

Baba ve oğul ikilisinden birkaç adım ötede durup sıritan Ripper'a, "Şimdi ne oldu?" diye sordum.

"Yaklaşan bir iş hakkında tartışmaya başladılar ve ben de onlara ne kadar benzediklerini söylemek gibi bir hata yaptım. Şimdi de yeni bir tartışma başladı."

Cage'in başı sola döndü ve Ripper'a ters ters baktı. "Ben onun gibi değilim."

Deuce birasını tezgâha çarptı. "Hadi canım!" diye bağırdı. "Öyle olsaydın Oakland'da bu kadar lanet sorun yaşamazdın!"

Cage'in burun delikleri genişlemeye başladı. "Başımın belada olduğunu kim söyledi ki?" diye sordu. "Bir boku senin istediğin gibi yapmıyor olmam yanlış yaptığım anlamına gelmez!"

Deuce'un burun delikleri de genişledi. "O lanet kafanı kıcından çıkar, evlat. Bu aptalca saçmalığa devam edersen sana yemin olsun, asla ölmeyeceğim. Sırf kulübümü yerin dibine sokmadığından emin olmak için sonsuza kadar yaşayacağım."

Cage, babasına ters ters baktı ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde Deuce da ona ters ters baktı.

Ripper bir kahkaha patlattı ve hem Cage hem de Deuce bakışlarını ona çevirdi. Karnını tutarak iki büklüm olan Ripper, daha da çok gülmeye başladı.

"Yüzlerinizi görmelisiniz," diye soludu kahkahaları arasında. "İkiniz de tıpatıp aynı görünüyorsunuz. Lanet olsun, paha biçilemez..."

“Kapa çeneni,” diye homurdandı Deuce ve Cage de aynı anda “Pislik,” diye mırıldandı.

Bakışlarını tekrar birbirlerine çevirdiler.

Sinirle Cage’in birasını göğsüne doğru ittim, onu terslerken sahte bir reverans yaptım ve arkamı dönüp hızla mutfaktan çıktım. Bir odada üç aptalla başa çıkmak benim için çok fazlaydı.

“Geri ver onu! Anne! Devin geri vermiyor!”

Devin histerik bir kahkaha atarak yanımdan geçerken sırtım merdiven korkuluğuna çarptı, hemen ardında küçük kardeşi de koşturarak Devin’i takip ediyordu. Onlar oturma odasında gözden kaybolurken vestiyer dolabının kapısı açıldı ve Kami başını uzatarak dışarı baktı.

“O benimkilerden biri miydi?” diye fısıldadı antrede etrafına bakınırken.

“Kami, çık şu lanet dolaptan!” diye tersledi Eva onu. “Ve üzerine bir şeyler giy!” Eva kıpkırmızı olmuş ve ağlayan Damon’ı kollarında tutarak önümde durdu.

“Hey, Tegen,” dedi. “Buraya ne zaman geldin?”

Vestiyer dolabının kapısı ardına kadar açıldı ve görebildiğim kadarıyla yarı çıplak olan Cox, Kami’nin arkasından başını uzattı. “Yaklaşık beş dakika önce,” dedi.

“Affedersiniz,” dedi Kami. “Ama kıyafetlerim olmadan daha iyi görünüyorum.”

“Anne!” diye çığlık attı Diesel. Cox küfrederek Kami’yi dolabın içine geri çekti ve kapıyı çarparak kapattı.

Yukarı uzanarak burnumun kemerini sıktım. Westlerin evinde sadece beş dakika geçirmiştım ve şimdiden lanet olası migrenim tutmuştu.

Çocukları atlatarak oturma odasına, ardından Harley’nin kanepede mışıl mışıl uyuduğu aile odasına koştum ve arka kapıdan dışarı fırlayıp kendimi verandaya attım.

“Eğleniyor musun?”

Pembeler içindeki Danny, parmaklıkların tepesine oturmuş, dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırmıştı. Sigarayı işaret ve orta parmağının arasına alıp dudaklarından uzaklaştırdı ve bana uzattı.

“İyi geliyor,” dedi gülümseyerek. “Yani aile kaynaklı baş ağrısına.”
“Kesinlikle haklısın,” dedim derin bir nefes alarak.

Esrarlı sigarayı ondan alıp uzun, boğaz yakıcı bir nefes çektim ve öksürük patlamasıyla üflemeden önce tutabildiğim kadar içimde tuttum.

“Kitap nasıl gidiyor?” diye sordu.

Cevap vermeden önce bir nefes daha çektim.

“Üç ret mektubu daha geldi,” dedim omuz silkerek.

“Görünüşe göre kimse Amerikan toplumunun yanlış yönetilen önceliklerini okumak istemiyor.”

Danny eliyle sigarayı işaret ederken sıırıttı. Sigarayı ona geri uzattım ve sonra parmaklıklara, onun yanına çıktım.

“Sorun değil,” dedim. “Başka bir şey yazmaya başladım, çok daha sakın, daha klasik. Romantik kurgu. Aslında bayağı sıkıcı. Muhtemelen seversin.”

Danny gözlerini bana dikti. “Yine başlama, küçük kardeşim.”

“Neden?” diye sordum sıırıtarak. “Çok eğlenceli.”

“Sana daha önce hiç söylemiş miydim?” dedi bana ters ters bakarak. “Sen ve kardeşimin birbiriniz için ne kadar mükemmel olduğunuzu?”

“Sana hiç kıyafetlerinin ne kadar parıltılı olduğunu söylemiş miydim?” diye karşılık verdim. “Yani lanet olsun, Danny. Bu saçmalıkları nereden buluyorsun? *Skittles*’ın kıyafet serisi mi çıktı?”

Danny tam ağzını açmıştı ki arka kapı çarpılarak açıldı ve ikimiz de yerimizde sıçradık.

“Akşam yemeği,” diye homurdandı Deuce. “Ot içen kışkırlarınızı lanet olası içeri sokun.”

Parmaklıklardan atlayan Danny, elindeki sigarayı bana doğru uzattı.

“Bu Tegen’in fikriydi,” dedi babasının yanından geçip içeride kaybolurken. “Bana akran zorbalığı yaptı!”

* İlk olarak bir İngiliz şirketi tarafından, daha sonra ABD’de üretilmeye başlanan yuvarlak, meyve aromalı bir şeker türü. (e.n.)

“Yalancı!” diye bağırdım yere atlayarak. Elimdeki sigarayı parmaklığın üzerinden atarak onu içeri kadar takip etmeye çalıştım ama Deuce önüme geçerek kapıyı kapattı.

“Harika,” diye mırıldandım. “Şimdi ne bok yedim?”

Deuce beni şaşırtarak sırttı ve sevdiğim adamın neredeyse tıpatıp aynı ama daha yaşlı versiyonuna bakmaktan başka bir şey yapamadım. Deuce ve Cage tatlı bir yakışıklılığa sahip olmayabilirlerdi ama az nefes kesici de değillerdi.

Ama bu güzelliğin hiçbiri onların boktan, cinsiyetçi domuzluklarını telafi etmiyordu.

“Bir dakikan var mı?” diye sordu.

“Başka seçeneğim var mı? İçinden geçip içeriye giremem.”

Sırttı. Tanrı’m, sarhoş muydu?

“ZZ hakkında hâlâ bir bok duymadığımı bilmeni istedim,” dedi. “Hawk’ın bağlantılarından biri onu Vegas’ta gördüğünden beri. Sanırım izini kaybettirdi.”

Başımı salladım. Birkaç ay önce Hawk’ın yoldayken ara sıra karşılaştığı bir göçebe, ZZ’ye Las Vegas’tayken bir yeraltı dövüş kulübünde denk gelmişti. Bahis oynamıyor ya da güvenliği sağlamıyordu. Dövüşüyordu. Koruyucu giysiler olmadan, çıplak elle.

Ve bir seferinde dövüştüğü adamı öldürmüştü. Aslında göçebeye göre ZZ, adam öldükten sonra da onu dövmeye devam etmişti.

O zamandan beri onu gören olmamıştı ve artık hiç kimsenin ZZ’den bir daha haber alabileceğinden de emin değildim. O, Cehennem Atlıları’ndan biriydi; bir kardeşi öldürmeye çalışmanın cezasını biliyordu ve Deuce her yerde onu arıyordu, onu bulmadan da durmayacaktı. ZZ’nin yerinde olsaydım ben de izimi kaybettirirdim. Lanet olsun, yerinde olsam Mars’a bile giderdim.

“Ve senin için bir şeyim var,” dedi arka cebine uzanırken.

Deuce’un uzattığı yıpranmış ve çatlamış fotoğrafı elime aldım ve fotoğraftaki genç kıza baktım. Aile benzerliğini, Deuce’un anesinden almış olduğu belli olan gamzelerini görebiliyordum.

Deuce’un onu hiç tanımadığını, ona dair sahip olduğu tek şeyin bu fotoğraf olduğunu bilerek, “Bunu alamam,” dedim.

“Tabii ki alabilirsin,” dedi bir hışımla. “Şu anda ona verebileceğim tek lanet şey bu. İyi bir şeyleri hak ediyordu, babamın karısı olmayı ve saygıyla muamele görmeyi hak ediyordu ama bunu asla elde edemedi ama Eva bunlara sahip ve sen de sahip olacaksın.”

“O henüz bilmiyor,” diye devam etti. “Ama Cage’in sana sandığından daha çok ihtiyacı olacak. Hem de düşündüğünden daha yakın bir zamanda. Yakında istifa edeceğim, Tegen, mirasımı ona devredeceğim ve onun kadını olarak bunu önce senin bilmen gerekiyor. Bu kolay bir iş değil ama işleri yürütürken kulüpte arkayı kollayan iyi bir kadının olması, eve döndüğünde de onun yanında olman devam etmeyi çok daha kolay hâle getiriyor. Siz ikiniz, Tegen, bu kulübü ayakta tutan tek kişiler olacaksınız. O çocukları, kadınlarını ve ailelerini bir arada tutacaksınız. İşler zorlaştığında sana gelecekler, senden işleri düzeltmeni bekleyecekler. Sana yalan söyleyip bunun kolay olacağını söylemeyeceğim çünkü çoğu zaman bok gibi olacak. Kavga edeceksin, kaçmak isteyeceksin ama bunu tüm adamlarımın karılarına söylüyorum ve her seferinde ciddiğim ama bunu sana söylediğimde sadece söylemiş olmak için söylemiyorum. Sen farklısın, sen başkanın karısı olacaksın, yemek yemek, uyumak ve bu hayatın kendisi olmak zorunda kalacaksın, Tegen. Onu seviyorsun,” dedi. “Sen...”

“Bu hayatı da sevmeliyim,” dedim onun cümlesini tamamlayarak. “Biliyorum.”

Deuce durakladı ve gözlerini bana dikti.

“Biliyor musun?” diye sordu sessizce. “Tegen, bu konuyu daha önce konuştuğumuzu biliyorum ama bu ciddi bir mesele ve ben oğlumu yanında, kendi ayakları üzerinde duramayan bir kadınlayken kulübümün başkanı olarak tutamam. Onun akli başında kalmasını sağlamak, yokluğunda adamlarının karılarını ve çocuklarını mutlu etmek, onların sırlarını saklamak senin görevin olacak.”

“Kulüpte olup bitenler her zaman hoşuma gidemez,” dedim ona dürüstçe.

Deuce’un sert bakışları hiç değişmedi. “Olan bitenden hoşlanmak ya da sevmek zorunda değilsin. Sadece kulübü sevmek zorun-

dasın ve kulübü sevdiğini biliyorum, Tegen. O çocukları sevdiğini biliyorum. Onlara bir şey olmasını istemeyeceğini de biliyorum.”

Derin bir nefes verdim. “Ben Eva değilim,” dedim ona. “Görmezden gelemeyeceğim şeyler var.”

“Canım,” dedi gülerek. “Cage mirasımı aldığında senin ne yapıp ne yapmadığın onun sorunu olacak, benim değil.”

Gözlerimi kısıtım. Bana *canım* demesi ve gamzelerini göstermesi... Bu herif büyük oynuyordu.

“Bu hiç adil değil,” dedim. “Ben böyle bir sorumluluk istemedim.”

Deuce dediklerime hiç şaşırmadan benden uzaklaştı ve içeri doğru ilerlemeye başladı.

“Evet, istedin,” dedi omzunun üzerinden. “Oğlumu sevdiğine karar verdiğin gün bu kararı da vermiştin.”

Şimdi tek başımayken Deuce’un annesinin fotoğrafına baktım, hak ettiği tacı hiçbir zaman alamamış olan o kızın gözlerinin içine baktım ve ona ne olduğunu merak ettim.

“Pekâlâ,” dedim iç çekerek. “Ne dersin, sen ve ben bu lanet olası şeyi deneyelim mi? Hem en kötü ne olabilir ki?”

Az önce söylediğim şeyi fark edince burnumu kıristırdım. “Bekle,” dedim. “Sakın buna bir cevap verme.” Fotoğrafı kot pantolonumun arka cebine tıktırıp içeri girdim.

Mutfağa vardığımda herkes masanın etrafına oturmuştu bile. Her zamanki sandalyeme, Cage’in yanına ve Ripper’in tam karşısına oturdum. Cage’in kolu ağır bir şekilde omuzlarıma indi.

“Ah, lanet olsun!” diye bağırdı Eva aniden Deuce’un elini tuzluktan çekerken.

“Kendine gel,” diye homurdanan Deuce tekrar tuzluğa uzandı.

Ripper kolunu çabucak öne doğru uzatarak Deuce’dan önce tuzluğu yakaladı. Deuce sandalyesinden fırladı ve Ripper tuzluğu masanın üzerinden doğruca Cox’un açık bir şekilde bekleyen eline fırlattı.

“Gel de al,” diye alay etti Cox.

“Kovuldun amına koyayım,” dedi Deuce ona ters ters bakarak.

“Kendine gel, babacığım,” dedi Danny. “Seni bir süre daha buralarda görmek istiyoruz.”

Ve yepyeni bir tartışma dalgası başladı.

İç çekerek beni kendine doğru çeken Cage’e baktım.

“Neden sürekli şikâyet ediyorsun bilmiyorum,” dedi yanağımdan öperek. “Sen de en az onlar kadar bağıırıyorsun.”

“Evet,” dedim. “Ama bağırı mam başımı ağrıtmıyor.”

“Ama benimkini ağrı tıyor.”

“Senin başını ağrı tı mak beni mutlu ediyor,” dedim yüzümü çevirip dudaklarımı onunkilere bastırarak.

“Sen lanet olası küçük çılgın bir pisliksin,” diye mırıldandı dudığı ma doğru. “Ama seni yanımda tutacağım.”

Etrafımızdaki gürültüyü duymazdan geldim ve onun yerine ağzının bana verdiği hisse, dudaklarının ve dilinin benimkiyle senkronize olmuş hareketlerine odaklandım.

O benimdi. Tamamen benim.

“Tanrı’ya şükür,” dedim ondan uzaklaşarak. “Bira getirme yeteneklerimi artık kullanamayacağımdan çok endişeleniyordum.”

Cage sırtıarak benden uzaklaştı ve bifeğimi küçük dilimlere ayırmaya başladığımda Deuce’un beni izlediğini fark ettim.

Göz kırptı ve kendimi tutamadım. Ona doğru gülümsedim.

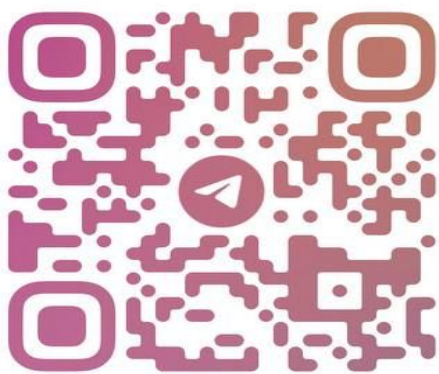
Peki, o yaşlı piç ne yaptı? O da gülümsedi.

Gamzeler.

Benim ölümüm o lanet gamzeler yüzünden olacaktı.

SON

@AYISIGIKITAP